

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YIKILMIŞ TAHT

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

K.F. BREENE

KARANLIK VE TUTKULU PERİ MASALLARI

YIKILMIŞ TAHT

K.F. BREENE

KARANLIK VE TUTKULU PERİ MASALLARI

Yıkılmış Taht

K. F. Breene

Orijinal Adı: A Throne of Ruin

© 2023, Olimpos Yayınları

© K.F.Breene 2021. A Throne of Ruin by K.F. Breene

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Editör: Aydan Yalçın

Çeviren: Özlem Altun

Düzeltili: Zehra Uzun

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Temmuz 2023

ISBN: 978-625-6411-40-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Metamorphosis Literary Agency ve AnatoliaLit Ajansı aracılığıyla Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposyayincilik.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

YIKILMIŞ TAHT

K.F. BREENE
KARANLIK VE TUTKULU PERİ MASALLARI

Çeviren: Özlem Altun

Tüm hakları saklıdır. Bu kitaptaki tüm kişi, yer, durum ve çılgınlıklar yazarın hayal ürünüdür ve hiçbir şekilde gerçek ve yaşanmış olayları temsil etmez.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

BİRİNCİ BÖLÜM

Yasak Orman'da bir zamanlar korkuyla kaçtığım uçamayan ejderhayı, yani canavarı ararken kalbim göğsümde küt küt atıyordu. Benimle birlikte iz süren hayvanım içimde kıpırdandı. Evden saatler önce, sabahın geç vaktinde çıkmıştım ama Ny-fain'den hâlâ iz yoktu. Peşinden gitmeyeyim diye dün gece bana ve aileme uyku otları içirip ayrıldığı için benden hayli önce yola çıkmış olabilirdi ama kanlar içinde, parçalanmış bedenine rastlama korkusunu üzerimden atamıyordum.

Görevi ormanı korumak, krallığımızın köylerini İblis Kral'ın her gece üzerimize saldıgı yaratıklara karşı savunmak olabilirdi ancak Bay Kahraman'ı oynayacak hâlde değildi. Bizim prensimiz ya da lanetten kurtulmak için tek umudumuz olmasının önemi yoktu. Peşinden gittiğim izler iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu kanıtlar gibiydi. Lanet olsun. İzler patikada zikzaklar çizerek ilerliyor, ağacın tekine tosluyor, dikenliklerin arasından geçiyordu.

Everlass bitkisi güçlü bir tedavi yöntemiydi ve Çok Yapraklı'nın yanlış kullanıldığı takdirde ölümcül olabilecek yapraklarının zehrin etkilerini tersine çevirebildiğini öğrenmiştim. Yine de verdiğim karışımın onu tümüyle iyileştirmedeği aşikârdı. Etkisi gitgide azalmış, tekrar acı çekmeye başlamıştı.

Ne var ki dinlenmesini söylediğimde bu isteğimi –bu *emrimi*– reddetmişti.

Ağaçların arasından benek benek yere düşen gün ışığı zeminde büyük, koyu kırmızı bir lekeyi aydınlattı. Yavaşlayıp bakışlarım la bölgeyi tararken midem düğümlendi. Ejderhanınkilere

karışmış fazladan izler gördüm. İnce ve uzun izler toprakta üç ayak parmağını ve pençeyi andırıyordu. Yaratık, her ne idiyse, dört ayağı üzerinde yürüyordu. Ağaçlardan birinden atlamış olmalıydı, zira izler aniden ortaya çıkmış gibi görünüyordu.

En yakındaki ağacın kabuğu sert bir darbeye aşınmış, gövdeden kopan dallar yere dağılmıştı.

Evden çıktığımdan beri karşılaştığım üçüncü mücadele iziydi bu. Kanıtlar Nyfain'in kazandığını gösteriyordu ama yine de izlerin hemen peşinden giderken içim panikle dolmaya devam etti. Nyfain devasa ejderha formuyla yaprakları yarararak ilerlemiş, yoğun çalılıkların arasında büyük bir geçit açılmıştı. Kan yeşilliklere bulaşmış, yerde yol yapmıştı. Geçidin diğer tarafına ulaştığımda titrek bir nefes aldım.

Yağlı grimsi pulları olan tuhaf bir yaratık sırtı kırılmış, kafası koparılmış, iki büklüm hâlde yerde yatıyordu. Nyfain'in izleriye ağır ağır ve sarsakça uzaklaşmıştı. Yerde kan vardı. Yaralanmış olmalıydı.

Hayvanımın nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum, Nyfain'in ejderhasının aramızdaki bağı parçalamasının ardından acı ve keder doluydu. Nyfain bize özgürlük bahşetmek istediği dışında bir neden belirtmemişti. Benim kadar hayvanımın da bu yolun sonunda paramparça bir ejderha bulmaktan ödü kopuyordu.

Bazı çalılara Nyfain'in ağız sulandıran, hanımeli esanslı, çam ve leylak kokusu sinmişti. İzler artık kaleye değil, sola doğru ilerlemekteydi. İnatçı adam işlerini bitirmek için daha fazla yaratık arıyordu.

Bir saat ve biraz daha kan izinin ardından bir tane daha yaratık buldum. Küçük kolları ve geniş çenesi olan büyük ayaklı bir mahlûktu. Midesi deşilmişti. Nyfain bu çarpışmanın ardından daha fazla kan kaybetmişti.

Bu hoşuma gitmiyor, dedi hayvanım, kokuları içimize çekerek izleri takip ederken. Çok fazla kan kaybetmiş.

Bir insan için evet. Ama ejderhası büyük. Belki iyileşene dek yaratık formunda kalırsa sorun olmaz?

Cevap vermedi. Ben hiç şekil değiştirmedim için muhtemelen bilmiyordu. Bu ormanlara musallat olan lanet tüm krallıktaki köylüleri hasta etmiş, kraliyet kalesinde zamanı durdurmuş ve belki de en kötüsü, insanlarımızın doğasında olan şekil değiştirmelerini engellemişti. Bildiğim kadarıyla bunu hâlâ yapabilen yalnızca bir kişi vardı –Nyfain– ancak bu ona pahalıya mal olmuştu. Ejderhasının kanatları koparılmıştı.

Bense hayvanımın düşüncelerini duyabiliyor, duygularını hissedebiliyor ve ilkel hislerinden faydalanabiliyordum ama o kadar.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledik; boğum boğum ağaçlar, tıpkı dün gece salınan iblislerin cesetleri gibi eğik ve iki büklüm hâldeydi. Nyfain'in geçişiyle ezilmiş ve dalları kırılmış karmakarışık çalılar patikaya doğru uzanıyordu. Artık izlerini takip etmem bile gereksizdi, tek yapmam gereken oradan geçtiğini işaret eden kıpkırmızı damlacıkları izlemektir.

Ağaçların tepesinde bir kuş cıvıladı, diğeri de ona cevap verdi. Küçük bir kemirgen önümde kaçıştı. Hayvanımla olan bağlantım işitme duyumu da keskinleştirmişti. Fazla uzaklaşmamıştık ki birtakım sesler duydum: Bir adamla kadın konuşuyordu.

Çakıyı hazırda bekletmekle yetinip elimde tuttuğum hançeri kaldırdım ve kahverengileşen, kuruyan yapraklardan oluşan bir duvarın ardına iyice sokuldum. Hayvanım, biz yolumuza devam ederken havadaki kokuları analiz etti. Ter ve kanın keskin kokusunu örten çamaşır ve lavantalı sabunu gibi temiz kokular.

İçi oyulmuş bir ağacın geniş gövdesinin arkasına saklanıp etrafa bakındım. İki kişi açıklıkta, savaş meydanlarında kurulan sağlık istasyonlarını andıran bir şeyin –üzerine sargı bezi, kırmızı artı işaretli bir kutu ve daha önce görmediğim çeşitli

aletler yığılmış bir masanın— yanında dikilmekteydi. Ayaklarının dibinde bir sedye duruyordu, iki direk arasına gerilmiş beyaz kanvas kumaşın üzerinde kıpkırmızı lekeler vardı.

Orta yaşlı kadın omuzları geride, başı dik bir şekilde durmaktaydı. Kıvrımlı bedenini ince kumaştan yapılmış mavi bir elbise sarmış, beyaz bir önlük beline sımsıkı bağlanmıştı. Tavırları akla soylu biri olduğunu getiriyordu ve konuşurken yaptığı narin jestlerden görgülü olduğu anlaşılıyordu. Karşısındaki adam biraz daha gençti; dümdüz gri bir pantolonu ve beyaz gömlek giymişti, saçları ise mükemmel bir şekilde yandan ayrılmıştı. Tıpkı kadın gibi onun da zarif bir havası vardı.

Nyfain'in ormanda köylülerle buluştuğundan bahsettiğini hatırladım. Uşak Hadriel buluştuğu kişilerin hepsinin erkek olduğunu düşündüğünden bahsetmişti ancak istihbarat işinde berbat olduğunu da açıkça itiraf etmişti.

Kanlı sedye boştu, üzerinde her kim vardiysa gitmişti ve Nyfain'in kokusu hâlâ havada asılı olmasına rağmen taze değildi.

Ellerim sıkıca hançerin kabzasını kavramış hâlde derin bir nefes alarak saklanma yerimden ayrılıp açıkça görülebileceğim bir yere çıktım.

Çift başta beni fark etmedi ama sesleri alçak olduğu için ne konuştuklarını duyamıyordum. Sanki yakınlardan geçebilecek işitme yetisi keskin yaratıkların duymasını istemiyorlardı. Kadın nihayet başını kaldırıp beni gördüğünde onlara doğru yolu yarılamıştım bile.

Ağzı *O* biçimini alarak parmak uçlarıyla göğsüne bastırdı, irkilmmişti. Adam başını hışımla bana çevirdi, olan biteni anlaması epey uzun sürdü. Ortaya çıkan iblis olsa bu çifti bir çırpıda halletmişti.

Kadın şaşkınlığını atarken olduğum yerde kaldım. Bakışları, pantolonumu, kirli üstümü ve nihayetinde de elimdeki hançeri inceleyerek üzerimde gezindi.

“Tanrım,” diyen mırıldandı yanındakine bakarak. “Tümüyle vahşi bir görünümü var.”

Adam da aynı şekilde baştan ayağa beni süzdü fakat onun vardığı sonuçlar belli ki farklıydı. Gözleri aydınlandı ve dudakları ufak bir sırıtmayla seğirdi. Bir adım öne geldi, bakışları yüzümde gezinmeye başlamadan önce göğsüme indi.

“Sen Finley olmalısın,” dedi. “Pek güzelsin. Geleceğini söylemişti.”

Yüreğim hopladı. “Nyfain mi?” diye sordum. “O iyi mi?”

Kadının kaşları onaylamaz bir ifadeyle çatıldı. “Onun hakkında nasıl o şekilde...”

“Şimdi sırası değil, Claryssa.” Adam elini sallayarak onu durdurdu, bir yandan aramızdaki boşluğu kapamaya devam ediyordu.

“Evet. Köyümüzün sınırına kadar bir ötleğen kuşunu takip etti. Şu...” Dönüp batıyı işaret etti. “Şu ağaçların hemen ardına ve aşağı doğru. Yardım etmek için yanına koştuk ancak biz daha yanına varamadan yaratığın işini bitirmişti. Kötü durumdaydı. Temel tedavi için buraya, iblislerin gözlerinden uzağa getirdik onu.”

“Peki tedavi ettiniz mi?” diye sordum. “İyi mi?”

“Hangi köydensin sen?” diye sordu Claryssa, yakına gelerek. Asılmış suratından korkmamı beklediği belliydi.

Ona aldırmayarak gözlerimi adama diktim.

“Elimizden geldiğince,” dedi. “Onu Kraliyet Ormanı’nın kaleye en yakın ucuna taşıdık.” Dönüp sedyeye bir bakış attı. “Üstesinden gelecek. Sağlam bir yapısı var. Endişelenmene gerek yok.” Bir an duraksadı. “Ama endişeleniyorsun, değil mi? Onun için *endişelisin*?”

Hevesli sorusuyla kaşlarımı çattım. Bu konuşma tuhaflaşmaya başlıyordu.

“Bu gece içeride kalmasını söylediniz mi?” Bir adım uzaklaştım. “Dinlenmesi gerek.”

Kadın, “Bu ne küstahlık,” diyerek dudak büktü. “O bir prens. Onun hakkında konuşurken bulunduğu konumu aklında tutacaksın.”

Adam Claryssa’ya kızgın bir bakış attı. Dikkatini bana çevirirken kızgın bakışın yerini teskin edici bir gülümseme aldı. “Onun bu ormana karşı bir görevi var. Halkına karşı. Bu gece de ormanı temizlemek için ısrar edecektir. Kimse ona istemediği bir şey yaptıramaz. Fakat korkma, dolunaydan sonraki birkaç gece en kötüsüdür. Ormana salınan iblislerin sayısı bir dahaki dolunayın sonrasına kadar azalır.”

“Onu güvenle kaleye götürdüğünüzden emin misiniz?”

“Evet. Gayet güvende. Onu daha kötü hâlde görmüşlüğüm var, o zaman bile dişini sıkıp devam etmişti. Her zaman bizim cesur koruyucumuz oldu.”

Derin bir oh çekerek onlardan uzaklaştım. Adam gözlerinde, açlıktan ölmekte olan birinin bir tabak akşam yemeğine bakışı gibi tuhaf bir parıltıyla bana bakmaya devam ediyordu. Kadın da beni incelemekteydi, yüzünün her bir zerresinden kınama akıyordu.

“Harika, teşekkürler.” Hafifçe gülümsemeye çalıştıysam da pek beceremedim. Arkamı döndüm, görünüşe göre bana Nyfain’in yerini söylemeyeceklerdi. En azından yaralarıyla ilgilenmişlerdi. Tabii eğer bir iki gece dinlenebilseydi tedavi edilmesine bile gerek kalmayacaktı.

Çalıların arasından, ağaçların arkasından sıvışarak gözden kayboldum. Yalnız olduğumdan emin olunca bir dakikalığına durdum.

Bu insanlara güvenebilir miydim? Herhangi biri olabilirlerdi. İblis gibi kokmasalar da onlar adına çalışmadıkları anlamına gelmezdi. İblis Kral’ın neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki? Köylüler arasından kendine rüşvetle işini gördürebileceği birini kolaylıkla bulabilirdi. Benim köyümden yola çıkacak olursak

krallığımızdaki insanlar aç ve korkmuş hâldelerdi, kendilerine uzanan bir el buldular mı bırakmazlardı.

Nyfain belli ki kendine doktorluk etmelerine izin vermişti. Bir şekilde onlara güvenmiş olmalıydı.

Yine de...

Kaleye doğru koşmaya başlayıp kadınla adamın bulundukları yeri geçtikten sonra biraz yavaşladım. Ağaçların arasında yol gösteren kokusunu yakalamam uzun sürmedi. Yolda üç çift bot izi vardı, iki kişi bir sedye taşıyor, yanlarındaysa bir kişi hastayla ilgilenmek için beraberlerinde gidiyordu. Sonra, verdikleri bilgiye dayanarak tam olarak beklediğim yerde, kaleye doğru ilerleyen ejderha izlerinin peşi sıra topraktaki birkaç çıplak ayak iziyle küçük kanlı bir bant buldum.

Meğer yalan söylemiyorlarmış.

Yere çömelip bir ağaca yaslanarak gözlerimi o heybetli kaleye diktim. Toprakların canlı ve bakımlı olduğu, soyluların şık kıyafetleriyle etrafta dolaştığı ve ejderhaların havada süzülüşü altın çağında kim bilir nasıldı? Seyirlik bir manzara olmalıydı.

Ona git, diye yalvardı hayvanım, kokusunun tadını çıkarıp ümitsizce gitme arzusuyla. Bizi gördüğüne sevinir. Adamı duydun. Onu izleyeceğimizi tahmin etmiş.

Sinirden köpürür. Benimle irtibatı kesmek istedi; biri seni ilaçla uyuttuğunda, aranızdaki bağa zarar verdiğinde, ayrılık mektubu minvali bir şey bırakarak çekip gittiğinde bunun ne anlama geldiğini sanıyorsun?

Başta kızacak, evet ama öfkesi tutkuya dönüşecek. Görürsün.

Elbette, pişmanlık ve bir daha ona dokunmamamı söyleyen boğuk bağırışların ardından gelen tutku... Bunları hepsini yaşamıştık. Orada bizlik hiçbir şey yoktu. Nyfain ve hayvanı bizi arzuluyor olabilirdi ancak bunu yapmak istemediği açıktı.

Eve dönmeliydim.

Böylesi daha iyiydi.

Arkama dönerken hayvanım kontrolü ele geçirmek için savaştı. Ateş vücudumu sardı, kanımı kaydattı ve ondan, *ben-den*, şok hâlinde bir güç dalgası fışkırdı. Nyfain için attığı bir çılgıktı bu. Bağımıza zarar verdiği için duyduğu ıstıraptı.

Zaten var olmayan bir ilişki bittiğinde böyle davranılmaz, dedim onunla güreşerek. Ancak deli kızlar böyle davranır. Bil bakalım nereden biliyorum?

Nereden biliyorsun?

Çünkü ben de aynı yoldan geçtim ve bu insanı sadece aptal durumuna düşürüyor. Bırak artık. Böylesi daha iyi.

Böylesi daha iyiymiş gibi gelmiyor, diye haykırdı.

Zaten yürümeyecekti. Artık bitti. Önümüze bakalım. Yapacak işlerimiz var.

Homurdanmaya devam etti fakat kontrolü yeniden elime alınca onu geri ittim. Mantiğa sıkı sıkı sarılmalıydım. Zira dövünmek, ağlamak, Nyfain'e koşmak istiyordum. Kavga edelim, tartışalım, sevişelim istiyordum. Onun gücü kuvvetiyle mest olmak, azametli varlığı karşısında korkudan ve heyecandan titremek istiyordum. Prens Çok Yapraklı Everlass bitkisi gibiydi; ölümcül, tesirli ve çoğu durumda katlanılmaz... hayatınızı kurtaracak şey olmasına rağmen.

Ancak kurtarılmaya ihtiyacı olan benim hayatım değildi, *onunki*ydi. Bu krallığınkıydı. Odaklanması gereken şey buydu; ağzı bozuk, sıradan bir kızla yaşadığı bu tuhaf gelgitli şey değil.

Mideme bir boşluk hissi yayıldı ama bunu da aldırış etmedim.

Nyfain'i ve Çok Yapraklı Everlass bitkisini düşünerek eve yürüdüm. Yürürken de köyleri vebadan kurtaracak, dolayısıyla da Nyfain'e laneti kırması için daha fazla zaman kazandıracak yolları düşündüm. Birlikte çalışmamız için birlikte olmamıza gerek yoktu. Tıpkı öpücüklerimizin yoğunluğunu duymak için

iyi anlaşmamızın gerekli olmadığı gibi... gerçi muhtemelen bunu da düşünmemem lazımdı.

Onu bırakmak düşündüğümünden birazcık daha zorlu olabildi...

İKİNCİ BÖLÜM

O günün ilerleyen saatlerinde, yıllardır hissetmediğim kadar ümitli hissederek babamın yatağının başında durdum.

“Bu işe yarayacak, Hannon, biliyorum.”

Daha az tesirli versiyonundan ayırmak adına Çok Yapraklı İksir olarak isimlendirdiğim yeni karışımın malzemelerini harmanlayıp sıcak su ekledim. Babam ağzı açık, yanakları çökmüş hâlde yanımda yatmaktaydı. Bunca zaman nasıl dayandığını bilmiyordum ancak direndiği için minnettardım. Bu işe yarayacaktı, iliklerimde hissediyordum.

“Ama o Nyfain gibi zehirlenmedi ki,” dedi Hannon, hiç görmediğim kadar telaşlıydı.

“Hastalığın *kendisi* bir tür zehir zaten. Nyfain’i neredeyse öldürecek olan kadar güçlü değil sadece. Dolayısıyla bu karışım da o kadar güçlü değil. Ayrıca babamızın ne kadar kötü durumda olduğunu göz önünde bulundurursak normal Everlass iksiri işe yaramayacaktır...”

“Kaybedecek bir şeyimiz yok.”

“Maalesef öyle.” Uzanıp elini tuttum. “Ama bu işe yarayacak, Hannon. *Hissediyorum.*”

“Yapraklara şarkı söyledin mi?”

“Sable söyledi. Bana anlamsız sözler söylüyormuş gibi geldi ama muhtemelen bir önemi yoktur.”

Düşünceli bir edayla kaşlarını çatı. “O bitki çocuk gibidir.”

“Evet, öyle.” İksiri karıştırdım ve derin bir nefes alıp abime uzattım.

Elimi babamın alnına koydum, teni terli ve fazlasıyla sıcaktı. Bu yeni karışımla onu pekâlâ öldürüyor olabilirdim. Vaktinden önce ölümüne sebebiyet verebilirdim. Ama şansımı denemezsem zaten birkaç günü, en fazla bir haftası kalmış olacaktı. Çocuklar ona çoktan vedalarını etmişlerdi, şimdi sıra bendeydi. Hannon ilacı kendisinin vereceğini söylemişti, zira babamın benim elimden öldüğünü görmeye dayanamazdım. Verebileceğim hiçbir panzehir yoktu. Telafi etmenin hiçbir yolu yoktu. Bu karışım fazla güçlüyse hatamı düzelmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Eski günleri, mutlu olduğu zamanları hatırladım. Babamla hiçbir zaman çok iyi anlaşmamıştık, her zaman bir şeyler hakkında tartışırdık ancak birbirimizi her aile ferdi gibi severdik. Bu evin reisine ihtiyacı vardı. Babasına.

“İşe yarayacak,” dedim Hannon’a tekrar, bunu her bir hücremde hissederek. “Bitki ejderhalardan geliyor ve köşeye sıkışmış bir ejderha her zaman iblisten daha kuvvetlidir. Onu iyileştirecek, bekle ve gör.”

Sırtımı dikleştirip parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. En azından işe yarayacağını *umuyordum*. Çarelerim tükenmekteydi.

“Ben oturma odasında olacağım,” dedim usulca.

Kapıyı ardımdan kapatıp alışveriş için gerekenleri aldım. Sonrasında birkaç tuzak kurmaya giderdim, oyalanacak bir şey olsun yeterdi. Zihnimin senaryolar üretmesine izin veremezdim. Nyfain’in yokluğundan oluşan ağırlı oyuğa odaklanmadığında hastalıktan ölmekte olan babama ve diğerlerine yöneliyordu.

Sable’la Dash asık suratlarla kanepede oturuyorlardı.

“Her şey iyi olacak,” dedim gözlerim yaşlardan yanarak. “İşe yarayacak.”

Bunu ne kadar söylersem gerçekleşeceğine o kadar az inanıyordum.

Suçluluk duygusu üzerime çullandı. Belki de bu işe kalkışmamalıydım. Belki de böyle ihtiyatsız bir deneye girişmeden önce Nyfain'in peşinden kaleye gidip Çok Yapraklı Everlass hakkında daha fazla bilgi istemeliydim.

Her halükârda olan olmuştu.

Hannon bitkin bir suratla odadan çıktı. Boş teneke kupayı bize uzatarak gösterdi. Babanın tümünü içmesini sağlamıştı, yani artık beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Başımla onaylayıp ön kapıdan dışarı sıvıştım. Evde bekleyemezdim.

Öğleden sonra güneşi parlak ve sıcaktı, kışın serinliği çekilmeye başlamıştı. Yoldan köylüler geçiyordu, biri bir çuval ekmek taşıyor, diğeri keçileri için küçük bir yem arabası itiyordu. Onlara gülümseyerek selam verdim ama karşılığı şaşkın bakışlar, çatılan kaşlar oldu.

Pazar yerinde ilk hangi tezgâha gideceğime karar vermeden önce alışveriş listemin üzerinden geçtim. Marul tezgâhının önünde gözüme tanıdık bir yüz çarptı. Çilli yüzünün çevresini saran turuncu-kızıl saçları güneşin altında ateş fırtınası gibi pırıl pırıl parlıyordu. İlk erkek arkadaşım James'ti bu. İlk aşkım.

Ya da ben öyle sanmıştım.

Benden tarafa bakış atınca açık mavi gözleri büyüdü. Arkasını döndüğünde sırık gibi bedeninin ve zarafet yoksunluğunun ilk defa farkına vardım. Siyah tişörtü dar, kemikli omuzlarından aşağı dökülüyor, kahverengi bir kemer pantolonunu belinin etrafında sımsıkı sarıyor ve cılız kolları iki yanında sallanıyordu. Yürürken ayakları birbirine dolanır gibi oldu.

Yakınındayken genelde duyduğum mideme inen yumruk hissinin beklentisiyle, "Selam, James," dedim ona yaklaşarak. Bu çocuk kalbimi söküp yüzüme fırlatmış, hemen ardından da benimle veda niyetine son kez sevişmek istemişti. Bir yandan kararını tekrar gözden geçirmesi için yalvarıp ağlarken ona istediğini verdiğim için hâlâ kendime kızıyordum.

Oysa şimdi... hiçbir şey hissetmiyordum.

Bu senin işin mi? diye sordum hayvanıma. Eve döndükten sonra ona –sadece birazcık– içimi açmıştım. Ama o benimle hiç iletişim kurmamıştı. Bana bozuk attığını hissediyordum.

Bu bayağı, anlamsız yaşamı sürdürelim diye ejderhayı bırakmak mı? diye yanıtladı. *Hayır, değil. O senin işin, seni bok parçası. Şekil değiştirebileceğim zamanı bekle sen. O zaman kimin borusunun öttüğünü göreceğiz.*

Belli ki hâlâ epey kızgın... ve ağzı bozuktu.

James'e karşı artık bir şey hissetmiyorum. Seninle bir ilgisi var mı?

James de kim? Önümüzde duran o kırmızı kafalı mal mı? Neden ona karşı bir şey hissedesin ki? Hayvanını hissedemiyorum bile. En iyi ihtimalle vasatın altı. Hayatı buna bağlı olsa dahi bizi koruyamaz.

Bir erkeğin bizi koruyup koruyamayacağından daha önemli meseleler vardır. Kaldı ki biz beraber hareket ettiğimiz sürece birinin bizi korumasına gerek yok.

Öfkeyle burnundan nefes verir gibi bir ses çıkardı. *Çocuğumuz olduğunda, bebeklerimizi korurken ya da ormanda iblisler tarafından saldırıya uğradığımızda –tıpkı iki gün önce sana olan gibi– bizi savunacak güçlü bir eşe ihtiyacımız var. Bir koruyucuya ihtiyacımız var. O alfa ejderhadan daha güçlü kimse yok. Kimse. Geri kalan herkes zaman israfı. Nokta. Eşleşebileceğimiz, bizi mutlu edebilecek başka kimse yok. Şimdi kahpelik etmeyi bırak ve ona dön!*

Şöyle ki bizi bırakan oydu, ben değil...

Onlar erkek. Nereleriyle düşüneceklerini şaşırıp türlü türlü boklar yerler. Dişi olarak onları toplamak bizim işimiz.

Gözlerimi devirdim.

Pekâlâ, seninle konuşmak güzeldi, diye düşündüm ve onu kafamdan itip uzaklaştırdım. Belli ki sakinleşmek için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Ya da epey bir zamana.

“Selam, Finley.” James tüm dişlerini göstererek bana gülümsedi. Bir zamanlar bu gülüş kalbimin küt küt atmasına sebep olurdu. Şimdi hissettiğimse... hiçbir şeydi. Kelimenin tam manasıyla hiçbir şey. “Seni ne zamandır görmüyordum. Karşı sokağınızdaki Pulson’la Mary birkaç günlüğüne gittiğini söylemişlerdi. Her şey yolunda mı?”

“Avlanmak ve hastalığa karşı yeni bir iksir üzerinde çalışmakla meşguldüm.”

Başıyla onaylarken bir yandan da giysilerimi inceliyordu. “Hâlâ erkek gibi giyiniyorsun, ha?”

“Hiç fırfırlı bir elbisenin içinde avlanmayı denedin mi?”

Kıs kıs gülüp gözlerini devirdi. “Her zamanki gibi kural tanımazsın. Güzel olduğun için her şeyden yırtabileceğini düşünüyorsun. Yine de bir gün eninde sonunda yuva kuracaksın. O zaman geldiğinde pantolonundan ve deliliğinden vazgeçmek zorunda kalacaksın.”

“Ya da belki de sonsuza dek bekâr kalır ve barda iblis beceririm, ne dersin?”

Ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. Yüzü kıpkırmızı oldu.

Sırıtarak onu itip geçtim. Görünüşe göre kaleye yaptığım yolculuk kısa da olsa beni cinsel açıdan birazcık daha hoyrat birine dönüştürmüştü. İyi haber şuydu ki küçümseyici lafları azıcık olsun acıtmamıştı. Nyfain’in, beni ruhumun derinliklerine kadar sevdiğiyle ilgili tatlı sözleri yüreğimin içine işlemişti. Beni değiştirmişlerdi. Bana toplum tarafından dışlansam bile kendim olmamın bir sorun olmadığını hissettirmişlerdi.

Gözlerini dikmiş bana bakan insanlara aldırmaksızın bir sonraki tezgâha gidip alacaklarımı aldım. Bu da bitince pazarın sonuna doğru ilerleyip Hannon’ın istediği şeyi aldım ve yeni moda ürünleri görmek için kürk ve derilerin bulunduğu tezgâha uğradım.

“Beğendiğin bir şey var mı?”

Sırtımdan aşağı soğuk terler boşaldı. *Hadi bakalım, işte başlıyoruz.*

Sırtımı dikleştirip döndüğümde Jedrek'in hemen arkamda olduğunu gördüm. Eskiden uzun ve yapılı olduğunu düşünürdüm ancak şimdi... bir erkeğe göre neredeyse minyon görünüyordu. Nyfain'in boyuyla cüssesine, heybetli varlığına çok alışmıştım. Karşımda dikilen Jedrek'se sadece... hayal kırıklığıydı.

"Hayır, aslına bakarsan yok. Ben daha iyisini yapabiliyim." Yanından geçerek sonraki tezgâhta sergilenen hançerlere yöneldim. İçlerinden biri dikkatimi çekti; kabzasında kırmızı bir mücevher bulunan gümüş kaplama yeni bir silah. Tam bir hazineydi. Elime alıp avcuma oturusunun keyfine vararak dengesini tarttım.

"Eline çok yakışır," dedi Phyl tezgâhın arkasından, başparmaklarını kemer halkalarına geçirip ağırlığını bir ayağından diğerine vererek. Köyde lanetten sonra cüssesini koruyan tek erkek oydu. Etrafımızda her şey tepetaklak giderken o ve ailesinin besili görüntüsü tam bir gurur sebebiydi. "Onunla bir sürü şey öldürebilirsin, Bayan Finley."

"Saçmalık, bir bıçağa ihtiyacı yok." Jedrek yeniden yanımda bitip hançere uzandı.

Hayvanımı yüzeye çektim, ağız dalaşıma güç katmaktan memnundu. Özellikle de Nyfain olmayan bir adamı postala-dığım için.

"Geri bas," dedim.

Jedrek kaskatı hâlde hızla çekildi. Biri itmiş gibi geriye sendeledi. Phyl'in gözleri büyüdü ve eli göğsüne gitti. Parmakları göğsünü pençe gibi kavrarken gözlerini kapadı.

Acele etmeksizin başparmağımla bıçağa dokunarak keskinliğini test ettim. Hançeri inceleyerek biraz daha yukarı kaldırdım. "Bu bir sanat eseri, Phyl. Gerçekten kendini aşmışsın."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve bana daha önce hiç görmemiş gibi baktı. O büyük ellerinden birini tezgâhının üzerine koyarak destek aldı.

Muhtemelen hayvanımın gücünü diğer köylülerin yanında kullanmamalıydım. Hadriel beni fazla göze batmak konusunda uyarmıştı. İnsanları hakkımda konuşturmamalıydım, aksi takdirde iblislerin kulağına gidebilirdi.

Yüzümü buruşturarak hançeri geri bıraktım. Jedrek birkaç adım ötede durmuş, yüzünde açıkça görülen bir şaşkınlık ve huzursuzlukla bana bakıyordu. Hayvanım gururla kabardı.

“Ben... şey...” Phyl kendine gelerek boğazını temizledi. “Evet, ben... şey...” Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Bir zamanlar benzeri bir kılıç yapmıştım. Bir bakayım...” Eğilip tezgâhın iç kısmını karıştırmaya koyuldu.

Bir el kolumu sıkıca kavrayıp beni hızla döndürdü. Jedrek bana doğru eğildi, suratından öfke akıyordu.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedi ağzından tükürükler saçarak. “Bana emir verme cüretine mi giriyorsun?”

Geçmişte ona birçok kez emir vermiştim. Her zaman ya duymazdan gelmiş ya da şaka yaptığımı varsaymıştı.

Görünüşe bakılırsa kalede edepsizlikten fazlasını öğrenmiştim. Hayvanım içimi tutuşturdu.

“Çek şu elini üzerimden,” dedim alçak, sakın bir sesle.

Bakışları bir sağ bir sol gözüme kaydı. Aklıma kız kardeşim Sable’ın bu sabah bana söylediği şey geldi. Gözlerimin parıldadığını söylemişti. Nyfain’inkiler de hayvanının gücü devreye girdiğinde parıldıyordu. Ejderhasının gözleri ise hep parıldıyordu.

“Birkaç gündür ortalarda yoktun, değil mi?” dedi Jedrek yumuşak bir sesle ve parmaklarını kolumdan çekti. “Onu buldun öyleyse.”

Bir şey söylemeye cesaret edemeyerek kaşlarımı çattım. Nyfain’i biliyor olabilir miydi?

“Ne istedin?” diye sordu. “Buradan çıkmak mı? Hayır, sen ailenin kölesisin, onları bırakmazsın. Bahse girerim babanı kurtarmak istedin, öyle değil mi?”

“Neden bahsediyorsun?” dedim sonunda tükürürcesine.

Sırıttı. “Unutma ki herkes İblis Kral’la takas yapabilir. Ben bile. Ama ondan bir ebeveyn müsveddesini kurtarmasını istemem. Sana seninle evleneceğimi söylemiştim. Sözümün eriyimdir. O gülünç pantolonu çıkaracak, aptal küçük silahlarını kaldıracak ve kocana gülümseyerek, açık bacaklarla hizmet edeceksin, yeterince net miyim?”

Hayvanım kontrolü ele alıp saldırmaya çalışarak öne atıldıysa da onu dizginledim. Bu maymunla başa çıkmak için ihtiyacım olan tek şey sözcüklerdi.

“Seninle evlenmemi sağlamak için tüm dünyanın en sinsisi, en kurnaz şerefsizi olan İblis Kral’la pazarlığa girerdin yani? İsteyebileceğin onca şey arasından –özgürlük, zenginlik, şifa niyetine iki tutarlı düşünce– birini sana âşık taklidi yapmaya zorlamayı mı seçerdin? Nasıl bir zavallısın sen, Jedrek? Ne kadar küçük, değersiz ve... çaresizsin?”

Kendinden memnun bir şekilde sırıttı. “Taklit maklit yapmayacaksın ki. İblis Kral çok güçlü. Bana âşık olmanı sağlayabilir. Bana ağzının suyunu akıtmanı sağlayabilir.”

“Normal gece rutinine göre ne büyük bir değişiklikmiş ya? Onu bulduğunda –tabii eğer bulabilirsen, zira en son baktığımda kendi krallığının başındaydı– asla yapamayacağını bilsek de beni tatmin edeceğine inanmamı dilediğinden emin ol. Senin için ne *büyük* bir şok olur, düşünsene? Sevişme dediğin berbat şeyin ardından kadınına mutlu edebiliyorsun.”

Jedrek dişlerini sıkarak parmağını yüzüme doğrulttu. “Bu sözlerinin bedelini ödeteceğim sana.” Arkasına dönüp kasıla kasıla yürüyerek gitti.

Yumruk hâlinde sıktığım ellerimi açtım. “Bu adamdan nefret ediyorum.”

Onu tepelememe izin verecektin, dedi hayvanım. Dünyasını şaşırtırdım.

O zaman da olay çıkarırdı. O kırılgan, küçük, ufacık bir adam ve birinin onu aptal gibi göstermesine dayanamıyor.

Geldi yine eş anlamlılar sözlüğü. İstersen bir de küçük, ufacık, minicik adam de?

Ah, kapa çeneni.

Hayvanımın Jedrek'in peşinden koşup ona saldırma arzusuyla mücadele ederek hızla silahlara döndüm. Nyfain bunca zaman bununla nasıl başa çıkmıştı? Neden biri bunu özlerdi ki? Bu yaratık istediğini elde edemediğinde –ki son zamanlarda durum hep öyleydi– fazlasıyla yorucu oluyordu.

Phyl kocaman açılmış gözlerle bana bakıyordu.

Başımı iki yana sallayarak, "Kusura bakma," dedim. "Bu, bugün yanıma yaklaşp mal mal konuşan ikinci kişi ve artık sabrım tükenmeye başladı."

Phyl dudaklarını yalayıp tezgâhın üzerinden hafifçe eğildi.

"Buralarda toplumun yüz karası olarak görülüyorsun Finley ama bunu kötü bir şey olarak algılama. Buraya uyum sağlamak için yaratılmamışsın. Annenin benden tamamen sana ait bir avcı bıçağı yapmamı istediği günü hatırlıyor musun? İşte o zaman anlamıştım farklı olduğunu. Bu köy, krallıktaki daha az güce sahip şekil değiştirenler için bir sığınaktı. Onlar, bir de kral ve krallık uğruna savaşmak istemeyenler için. Fakat bir yerde doğmuş olman illaki oraya ait olduğun anlamına gelmez. Annen pek güçlü değildi ancak yaman kadındı. Geçmişe uzanan savaşçı bir soydan geliyordu. Güçlü genleri bir nesil atlamış olmalı. Ama seni atlamadı, öyle değil mi? Annenin sert ve vahşi olmana izin vermesinin bir nedeni vardı."

Rengi yıllandıkça donuklaşmış bir kılıç uzattı. Kabzasında daha yoğun kırmızıdan bir taş parlamaktaydı, sarmal gibi çevresine dolanan gümüş motif çok daha giriftti. Avucumun içindeki deri esnek ve yumuşak, bıçağının kenarı keskindi.

“Muhteşem bir şey,” dedim nefesimi vererek.

“Evet, lanetten önce yapmıştım, gezgin tüccarların uğradığı zamanlarda. Hiçbir masraftan kaçınmadım. Bir soylunun, hatta belki de prensin kendisinin eline geçebileceğini düşünmüştüm. Hayal edebiliyor musun?” Utangaç bir şekilde gülümsedi. “O zamanlar büyük hayaller kurmak her daim eğlenceliydi. Ne kadar incelikli yaparsam yapayım o tüccarlar hep benden satın alırdı. Satabilecekleri biri her zaman olurdu. Dolayısıyla ben de gittikçe daha iyilerini yaptım.”

“Bu iyi paraya giderdi, Phyl. Epey iyi paraya hem de.”

“Evet, ben de öyle ummuştum. Yaptıklarımın en incelikli-siydi. Fakat şimdi... Bunun gibi bir parça daha satabileceğimi zannetmiyorum.”

Kılıcı geri verdim. “Satacaksın. Bu lanetin üstesinden geleceğiz ve o zaman tüccarlar tekrar gelecekler, bekle ve gör. Belki de bunu prensin kendisi kullanır. Ya da... şey, muhtemelen ejderha formunda dövüşeceğinden bunu üzerinde taşıır. Duvarına asar belki...”

“Eh.” Etli omuzlarını silkip kılıcı tezgâhın altına geri koydu. “Hastalığın kök salmaya başladığını düşünüyorum. Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum.”

Yüreğim acıyla burkuldu. “Margie etkisizleştirici iksirin nasıl yapıldığını biliyor mu?”

“Biliyor, evet. Çoktan biraz yaptı. Mesele şu ki... topraktan bir şeyler yetiştirmede pek iyi değil. Ben de değilim. Birkaç yaprak karşılığında bir şeyler takas etmeye çalıştım ancak uzun kıştan dolayı insanların elinde pek kalmamış.”

Elimi tezgâhın üzerine koydum. “Tasalanma. Sana biraz getiririm. Ayrıca daha güçlü bir karışım üzerinde çalışıyorum. Hâlâ bir tedavi bulma abasındayım. Hiçbir yere gitmiyorsun, Phyl. Cüssenden hiçbir şey kaybetmeyeceksin, söz veriyorum.”

Gülerek karnına vurdu. “Eh, göreceğiz. Al bakalım.” Mücevherli hançeri teşhirden alıp bana uzattı. “Sende de pek bitki

kaldığını sanmıyorum. Nereden toplamayı düşündüğünü biliyorum ama seni durdurabileceğimi sanmıyorum. Al bunu, ihtiyacın olacaktır.”

“Aslına bakarsan olmayacağını umuyorum. Ve hayır, ben...”

İleri uzanıp hançeri elime tutuşturdu. “Kılıcı verirdim ancak bir gün onu prensin kuşandığını görmeyi çok isterim. Elimizde kalan tek şey hayallerimiz, biliyorsun... Fakat bu hançer de onun kadar kıymetli bir parça. O kadar incelikli olmasa da sağlamdır. Bundan iyisini yapmaya maddi gücüm yetmezdi. Bir gün çok önemli biri olacaksın, Finley ve o gün geldiğinde elinde benim hançerimin olmasını istiyorum.”

Başımı iki yana salladıysam da hançeri ellerimin arasına koymasına müsaade ettim. Son derece nazik bir insandı ama inatçı bir damarı vardı. Hepimiz öyleydik.

Hançeri yukarı kaldırdım. “Teşekkür ederim. Bu çok fazla.”

“Hiç de bile. Artık beni elinden geldiğince uzun süre hayatta tutacağını biliyorum. Bu da bana yeter.”

“Her halükârda yapardım bunu.”

Göz kırptı. “Biliyorum.”

Erzakı eve götürürken aptalca bir sırtışıla hançeri göğsüme bastırıyordum. Ön kapıya vardığımda gülümsemem önce azaldı, sonra da tümüyle kayboldu. Çok Yapraklı Everlass bitkisinin işe yaraması biraz zaman alırdı ancak öldürmesi pek uzun sürmezdi.

Dananın kuyruğu birazdan kopacaktı. Az önce babamı öldürmüş olabilir miydim?

Oturma odasını boş görünce yüreğim buz kesti. Midemdeki çukura korku yerleşti.

Her şeyi masaya bırakıp kendimi hazırladım. Ağır, kararlı adımlarla babamın odasına doğru yollandım. Kapı aralıktı, içeriden fısıltılar geliyordu. Ama ağlama sesi duymuyordum.

Ümitlenmeye cesaret edemeyerek içeri sokuldum. Hannon yatağın üzerine eğilmiş, bir havluyla babamın alnını kurulamaktaydı. Dash’le Sable ise sandalyelere oturmuş onları izliyorlardı.

Dash bana baktı ve yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. Sable ise rahatlamış gibi bakıyordu.

“Başardın,” dedi Hannon yumuşak bir sesle, işini yapmaya devam ederek.

“Neyi başardı?” diye sordu babam hırıltılı bir sesle.

Midem âdeta şahlanıp bedenimden dışarı fırlayacak gibi oldu. Dizlerimin bağı çözülünce destek almak için kapı çerçevesine tutundum. Konuşmuştu! Ağzından tutarlı sözcükler çıkmıştı! Bu uzun zamandır yapmadığı bir şeydi ve yaptığı zamanlarda da bu çabası öksürüklerle kesiliyordu.

“Finley seni ölümün eşiğinden döndürmek için bir iksir hazırladı.” Gözleri yaşlarla parlayan Hannon başını kaldırıp bana baktı. “Her zaman bir tedavi bulacağını söyledin ve buldun.”

“Hey, hey. Abartmayalım...” Onu durdurmak için elimi kaldırdım.

“Benim Finley’mın bitkilerle arası hep iyi olmuştur,” dedi babam kızarmış gözlerle. “Tanrıça’nın ilahi armağanına sahip o. Herkes hep böyle söylerdi. Vahşidir, evet, ama bir dal Everlass bitkisi ve biraz da zaman verirsiniz mucizeler yaratır. Dünya sona ermemiş olsaydı bir gün kraliçenin önüne çıkardı. Ona karşı her zaman sert olmuştumdur fakat öyle olmak zorundaydım. Kraliyet üyelerinin önüne çıkacaksa nasıl davranılacağını da bilmesi gerekiyordu. Kraliçeyle konuşurken şaşkın, budala bir kız çocuğu gibi davranamazsın. Daha iyi bir yaşam için umudumuz olacaktı o.”

Yaşlar gözlerime hücum etti. Onu hiç böyle konuşurken duymamıştım. Daha önce kimse parlak bir geleceğim olabileceğine dair umut dolu sözler söylememişti. Sonra kraliçe ölmüş, lanet üzerimize çökmüştü. Babam hep beni sakinleştirmeye çalışmıştı ancak önce ninem hastalanmış, ardından da annem...

Babamın umudu kırılmıştı.

“Daha iyi bir yaşamımız olacak.” Diğer tarafa geçip elini tuttum. “Bir gün olacak.”

Alnına dokundum. Serindi. Ateşi düşmüştü. Gözleri biraz kanlı olsa da hastalık geçiyordu.

Göz kapakları kapanmadan önce bana gülümsedi. “Evet, o yönde ilerliyoruz, Finley.”

“Seninle oturma odasında konuşabilir miyiz?” diye sordu Hannon yumuşakça.

“Tabii, elbette.” Şaşkınlıktan zor nefes alarak peşinden dışarı çıktım. “Ama bunun işe yarayan bir kür olduğundan nasıl emin olabiliriz?”

“Açıkçası... öyle söylememeliydim. Emin olmak için çok erken. Ama değilse bile doğru yönde kocaman bir adım bu. *Kocaman*, Finley. Hastalığın ne kadarının geçtiğini bekleyip göreceğiz, o zaman daha net bir fikrimiz olur.”

“İyileşmemişse işler belirsiz bir hâl alıyor demektir,” dedim, zihnimde düşünceler dönerken. Yanaklarımdan süzülen göz yaşlarını sildim. “İlk partinin muhtemelen yeterince kuvvetli olmadığı anlamına gelir. Ama dozu öylece yükseltemem. Çok Yapraklı’nın etki etme biçimin böyle olduğunu sanmam. Lanet olası Nyfain, bu kadar erken gitmek zorunda mıydı? Daha fazla bilgiye ihtiyacım var.”

Hannon omzumu sıktı. “İstediğinden daha erken gitmiş olabilir ancak nihayetinde kürü keşfetmende sana yardımcı oldu. Onun hayatını kurtararak babamızı da kurtardın. Sonuç olarak diğer köylüleri de.”

“Yani şimdi birdenbire aranız mükemmel mi oldu? Uyuşturulduğun için duyduğun kin dindi mi?”

“Affettim ama unutmadım. Benim kin gütme biçimim seninkine pek benzemiyor...”

Kaşlarımı çattım. “İyi, öyle olsun. Her neyse, ihtiyaçlarını aldım...”

“İhtiyaçlarımızı. Benim getir götürümü yapıyormuşsun gibi davranma...”

“Tamam, tamam, ne demek istediğimi biliyorsun. Her neyse, Phyl hastalık yüzünden güçsüz düşmeye başlamış ve ellerinde hiç Everlass yokmuş. Ona biraz götürmem ve Çok Yapraklı’dan biraz daha toplamam lazım. Yine Yasak Orman’a gitmem gerek.”

“Ne zaman?”

Pencereden dışarı baktım. “Ya şimdi acele edip karanlık basmadan dönmeye çalışırım ya da daha geç bir saatte bir ihtimal orman... yaralı bir ejderha tarafından temizlendiği sıralarda gidebilirim.”

“Şimdi git. Nyfain dediğin kadar kötü hâldeyse bu gece ormanı temizlemede iyi bir iş çıkaracağını sanmam. Onun için biraz merhemle iyileştirici yağlardan hazırla. Karşılaşmazsanız tarlaya bırak. Oraya kesin uğrayacaktır.”

Aptal gibi öylece dikildim. “Neden uğrasın ki?”

Hannon omuz silkti. “Seninle oyun oynamak hoşuna gidiyor gibiydi. Görev veya onur uğruna bundan vazgeçeceğinden kuşkuluyum. Erkekler çok asil olduklarını iddia ederler ancak mesele bir kadın olduğunda... nadiren öyle davranırlar.”

“Ah, öyle mi guru bey? Peki ne zaman bu işin uzmanı oldunuz?”

“Bir şeyler okuyan tek kişi sen değilsin. Onu görürsen ve programı uygunsa kendisini akşam yemeğinde görmekten mutluluk duyacağımızı söyle. Ya da bir gece yarısı atıştırmasında.”

Onu görmemin mümkünatı yoktu.

Tanrıça aşkına, onu görebilir miydim?

Görecektim olursam hayvanımı ondan uzak tutmaya çalışmak muazzam olacaktı!

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yasak Orman'daki Everlass tarlasının yanında bulunan huş ağacına doğru yol alırken patikayı gölgeler kaplamıştı. Güneş iblisleri uzak tutarken kaşlarımı çatarak ağaca yaklaştım. Ben yaklaşır yaklaşmaz titremeye başladı. İspiyoncu.

“Bir gün yanımda baltamı da getireceğim, bakalım o zaman bu kadar neşeli ve enerjik olabilecek misin?”

Ağaçla konuşmayı kes. O büyülü; canlı değil, diye homurdandı hayvanım.

Biraz enerji sana da iyi gelebilir. Daha ne kadar bunalım takılmayı düşünüyorsun?

Sen kafanı kışından çıkarıp yeniden yerine takana ve gidip o alfayı elde edene kadar.

Şu konuyu açmayı bırakır mısın? Kabak tadı vermeye başladı.

Kabak tadı vermeye başlayan ne biliyor musun? Yumurtaların. İyisi mi o büyük alfanın aletini içine al da yaşlı ve yalnız ölerек o kızıl kafalı şerefsizi haklı çıkarma.

Yalnız olmayacağım ki, diye düşündüm neşeyle. Sen varsın. Harika bir neşe kaynağısın.

Sallanan huş ağacını geçerken burnuma dünyanın en nefis kokusu geldi. Tenimin içine işlerken tüm duyularım birden ayaklandı. Ne olduğunu anladığım an inledim. Yakından tanıdığım bir şeydi. Çam, leylak ve hafiften hanımeli. Seks sonrası dağılan saçları ve fazla büyük tişörtleri anımsatıyordu. Çıplak tenin üzerinde nazikçe gezinen parmak uçlarını. Zevkten kıvrandıran sert ısırsıları.

Bende uyandırdığı hisle birlikte yavaşça ona doğru döndüm. Kokuyu içime çekerken bile eriyordum.

Nyfain buraya gelmişti. Hem de kısa süre önce.

Huş ağacının kökündeki gür çalılarının arasında mumlu kumaşa sıkıca sarılmış dikdörtgen bir paket fark ettim. Parlak sarı renkteydi. Hayvanımın keskin duyuları sayesinde karanlıkta beyaz, siyah ve sarı renk cümbüşünü rahatlıkla görebiliyordum. Bu paket karanlıkta dahi dikkatimi çekerdi, özellikle hayvanımın keskin burnunu kullanıyorsam. Paket içinde her ne varsa onu herhangi bir hava olayından koruyor ve etrafına dolanan kalın, kahverengi ip de onu sıkı sıkı kapalı tutuyordu.

Hayvanım paketin içine bakayım diye beni sabırsızlıkla dürttü.

Sırt çantamı omzumdan indirdikten sonra çalının içine uzanıp iki parmağımı ipe geçirdim ve paketi yerde sürükleyerek kendime doğru çektim.

Acele et, diye fısıldadı hayvanım.

İpin bir ucundan çekip fiyongun çözülmesini izledim. Geri kalanını çekip çıkardım ve ardından çevirerek dış kumaşı açtım. Deri ciltli bir kitabın üzerinde katlanmış bir parça parşömen duruyordu.

Kalbim hızlandı. Tüm bedenim heyecanla doldu ve aptal gibi sıırıtmaya başladım.

Nedir o, kitap mı? diye sordu hayvanım kafası karışmış hâlde.

Sihirli bir şey.

Önce parşömeni açtım. Hediyeği açmadan önce beklentiyi doruğa çıkarmak için her zaman önce kartı okumalısınızdır.

Sevgili Finley,

Ayrılış biçimimden ötürü özür dilerim. Seçimi sana bıraksaydım birkaç gün daha kalmamı sağlayacağını biliyordum. Görevim buna izin vermese de sana karşı koyamazdım. Zaten ejderhamı zorlukla kontrol edebiliyordum. Sizi uyutmamın sebebi buydu.

Onunla mücadelem tüm evi ayağa kaldırırdı. O zaman da senin merhametine kalmış olurdum.

Sen en büyük zaafım hâline geldin.

Bu mektuplaşmanın ardından aciliyeti olmayan tüm bağları koparabilir, yalnızca iblis kaynaklı hastalığın etkisini azaltacak karışımın yapımı ve dağıtımı hakkında iletişim kurabiliriz. Fakat ondan önce, tutmam gereken birtakım sözler var.

1) *Bir sonraki sayfada bu tarlaya gelmenin güvenli olacağı zamanları gösteren bir tablo bulacaksın. Nefes aldığım sürece yolu senin için temizleyeceğim. Ay döngüsünün bazı kısımları fazlasıyla tehlikeli ama çoğu gece belli bir saatten sonra güvende olacaksın. Lütfen buş ağacının yanından geç ki alanda olduğunu bileyim, tehlikenin yaklaştığından kuşkulanırsam yardımına gelirim. Prensizin olarak bu benim görevim (bu konuyla alakalı bana bilmişlik taslama).*

2) *Sen kullan diye bu tarlanın bakımını sürdüreceğim (hep senin kullanman için bakımını yapmıştım zaten). Lütfen köyünün ihtiyacı her neyse tümüyle giderildiğinden emin ol.*

3) *Lütfen Everlass'la ilgili her türlü sorunu bana ilet, elimden gelen tüm bilgiyi sağlayacağım. Yakında o konuda artık bana ihtiyacın kalmayacak ama o zamana kadar hizmetindeyim. Annem olsa ısrar ederdi.*

4) *Pakette bir barışma hediyesi bulacaksın. İhtiyaç duyduğun kadar sende kalsın. İstersen sonsuza dek kalabilir. Son zamanlarda en sevdiğim hikâye bu, konusu hapisten kaçıp intikam almakla ilgili. Eminim ki bağlantıyı kurmuştundur. Kurgu olsun kurgu dışı olsun, başka kitaplar istersen bana haber vermen yeterli, getiririm. Sen başka bir yere yerleşene dek kişisel kütüphanen olacağım.*

Sevgiler,

N

Uzun uzun ofladım.

Tam olarak nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. Hâlâ benimle ilgileniyordu ama doğrudan iletişim gerektirmeyen bir yöntemle. Bu tarlaya her geldiğimde kendisine haber vermiş olacağımı bilerek nasıl unutacaktım onu? Her kitap istediğimde (zira o kütüphaneyi sömürmeyi düşünüyordum)? Geceleri yolum her temiz olduğunda? Everlass bitkilerinin arasından ne zaman geçsem kokusunu alacaktım. Düzenli hatlar arasında yürüyüp onlara şarkı söylerken, yapraklara her dokunduğumda onu hatırlayacaktım. Böyle nasıl olacaktı?

Olmayacak. Ona git.

“Tanrıça, lütfen şu lanet hayvanın çenesini kapamasını sağla,” diye söylendim ağır kitabı parmaklarımla hissedip göğsüme bastırırken. “Yeni bir kitap,” diye fısıldadım, buraya neden geldiğimi neredeyse unutmuş hâlde. Ama ciddiden, henüz okumadığım yeni bir kitap mı? Bu... çok uzun zamandır yeni kitabım olmamıştı. Açmak için sabırsızlanıyordum.

“Kısacak bir baksam,” diye mırıldandım kapağı açarken. Dişlerimi sıkıp geri kapadım. “Hayır. Yapmamalıyım. İşime bakmalıyım...”

Sırt çantamdan Nyfain için getirdiğim tedavi malzemelerini çıkardım, sarı kumaşa sardım ve çalının içine geri koydum. Notunu çantama attım. Kitabı da beraberinde koymalıydım ancak ondan ayrılmaya henüz hazır değildim. Son zamanlarda en sevdiği kitap olduğunu söylemişti. Bu da kütüphanesini sadece sahibi olduğu için korumaya kalkışmadığı, aynı zamanda okumaktan da keyif aldığı anlamına gelirdi.

Sanki daha seksi olmaya ihtiyacı varmış gibi.

“Peki mektubu neden resmî bir havada yazmış?” diye mırıldandım, kitabı göğsüme bastırarak Everlass tarlasına doğru ilerlerken. “El yazısı da çok zarıfmış.”

O bir prens, diye düşündü hayvanım ve bu, Nyfain’in eğitiminin ve çocukluğunun benimkinden farklı olduğuna dair ufuk açıcı bir hatırlatma oldu.

Sonunda kitabı istemeye istemeye sırt çantama koyup Everlass yapraklarını taşımak için kullandığım çapraz tüvit çantayı çıkardım ve yaprak toplayıp Nyfain'in yaptığı budama işlemlerini kontrol etmek üzere işe koyuldum. Bittiğinde ihtiyacım olan yaprakları alıp eve döndüm. Okumam gereken bir kitap vardı.

Ertesi gün yapraklar üzerinde çalışırken gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum. Niyetim yalnızca birkaç bölüm okumaktı. Sonra yalnızca heyecanlı kısım geçene kadar. Sonra...

Ben ne olduğunu bile anlamadan gün ışığı pencereden sızmaya başlamış ve kitap bitmişti. İhanet, kılıç kalkan, firar ve intikam dolu heyecanlı bir okuma olmuştu. Mutlu son muhteşemdi ve tekrar okumak için sabırsızlanıyordum. Nyfain doğru seçim yapmıştı.

Hannon, "Finley..." diyerek arka kapıda beliriverdi, sonra etrafımda sıralanmış teneke kutu ve kovaları gördü. "Ne yapıyorsun?"

"Nyfain sözlerini yerine getiriyor, dolayısıyla benim de getirmem gerek. İksir yapıyorum." Kırmızı şeritli teneke kutuyu işaret ettim. "Saraydakiler için iblis-seks-büyüsü-bozma çayım hazır." Hastalık tarafından kuşatılmamış olmalarına karşın zaman onlar için durmuştu. Yaşlanmıyorlar, çocuk sahibi olamıyorlardı ve onları cinsel anlamda yozlaştırmış iblislerin insafına kalmış hâldelerdi. Mavi şeritli teneke kutuyu işaret ettim. "Diğer köyler için etkisizleştirici karışım. Yolda geçen zamanla etkisi azalacaktır ancak yapacak bir şey yok. Bir de Nyfain için biraz daha merhem ve iyileştirici karışımlar var..."

"Tüm bunları nasıl ulaştıracaksın? O nasıl ulaştıracak?"

"Her şeyi ejderha ağzıyla taşıyabilirsin diye büyük bir çantaya istifleyeceğim. Birkaç kere git-gel yapması gerekebilir ama sorun olmayacaktır."

İfadesiz bir şekilde baktı bana. “Söylemiştim.”

“Adil davranıyor. Gerçekten de sözlerini yerine getiriyor.”

“Hani ondan nefret ediyordun?”

Kaşlarımı çattım. “Tasalanma. Yanında beş dakika kalayım, hemen ondan nefret etmeye döneceğime eminim. Damarıma basmaya bayılıyor.”

“Hı hı. Neyse, babamı bir kontrol etmen lazım. Gelişme göstermiyor. Kedi yavrusu kadar güçsüz ve de hâlsiz fakat uzun zamandır ölüm döşeginde olduğunu düşünürsek bu beklenen bir şey.”

“Biraz önce durumunu kontrol ettim. Hastalığa dair görünür bir belirti yok ama bu komple geçtiği anlamına gelmez. Biraz daha zaman geçmeden iyileşip iyileşmediğini anlamak imkânsız. Yarın sokağın aşağısındaki İhtiyar Fortety için daha seyreltilmiş bir karışım üzerinde çalışacağım. Babamdan çok daha iyi durumda ve tüm komşularına yatağı ıslatmaya başlamadan önce onu öldürmelerini söylüyormuş. Sonunda acısını dindirebileceğime söz verirsem üzerinde yeni bir karışım denememe izin vereceğini sanıyorum. Sadece ne tür bir acıyı kastettiğimi söylemeyeceğim.”

Hannon hafifçe gülümsedi. “Akıllıca. Bu gece tarlaya kaçta gideceksin?”

Kalbim pır pır etti. “Emin değilim. Nyfain’in çizelgesine bakmam gerek. Ama geç bir saatte. Erkenden yatacağım.”

Yasak Orman’da ilerlerken bir gece kuşu uyarı gibi çığlık attı. Karanlığın içinde boğumlu ağaçlar pusuya yatmış, belirsiz şekiller dar patikanın kıyısında saklanmıştı. Gökyüzü yıldızlarla dolu olsa da incecik solgun ay ancak zayıf bir ışık veriyordu. Hayvanım hemen yüzeyde, yakında gizleniyor, olabilecek herhangi bir tehlikeyi sezinlememe yardımcı oluyordu. Şu âna kadar Nyfain sözünü tutmuştu. Yol temizdi.

Büyülü huş ağacı önümde belirdiğinde her bir zerrem etrafından dolaşmamı söyledi. Bu ormana ayak basmanın ölüm

demek olduğu erken yaştan itibaren kafama kazınmıştı. Buradan çıkabilmek şanstı. Ağacın uyuşturucu çekmiş palyaço gibi sallanması sinirlerimi zıplatıyordu. Fakat Nyfain, tehlikede olduğumu düşünürse yardımına koşacağını söylemişti. Ayrıca iblis kanına susamış yepyeni, pırıl pırıl bir hançerim vardı. Ya da bir ihtimal, kana susamış olan hayvanımdı.

Ben etrafından sıvışıp çalılığa doğru atılırken ağaç sallana sallana dans ederek memelerini elbisesinden çıkarmaya çalışan bir kız gibi hareket etmeye başladı. Nyfain'in bu noktada yoğunlaşan kokusu aniden burnuma doldu. Çünkü kadar taze değildi ama daha yoğundu. Burada oyalanmıştı.

Elimi çalılığa daldırdığım gibi geri çektim. Sarı paketin içi yeniden doldurulmuştu.

Dudaklarımı ısırarak gülümsememi bastırıp parmaklarımı kahverengi ipe geçirdim ve paketi dikkatlice dışarı sürükledim. İpi çözdüğümde deri ciltli başka bir kitabın üzerinde bir parşömen daha katlı durmaktaydı. Yüreğim hopladı.

Bu sefer el yazısı öncekinin yarısı kadar bile zarif değildi. Aslına bakılırsa yazı malzemelerini buraya getirip çalılığın yanına çömelerek ayaküstü yazmış gibi karmakarışıkı.

Sevgili Finley,

Evinizde halkımızın tarihi ve zehirti ağaçlar üzerine olan kitabın yanında romantik bir roman gördüğümü hatırladım ve acaba aksiyon/macera türü ilgi alanına girmiyor olabilir mi diye düşündüm. Bu nedenle sana kütüphanenin anneme ait bölümünden bir kitap getirdim.

Babam bu tür hikâyelere müsaade etmezdi, dolayısıyla saklı bir kapıyla ulaşılan saklı bir odada tutulmaları gerekiyordu. Gezginlerden alınıp gizlice içeri sokulmuş, fısıltılı pazarlıklarda anneme tüccarlar tarafından satılmış, kız kardeşleri tarafından gönderilmiş ya da köy kütüphanelerinden çekilip alınmışlardı. Şimdi kayda değer bir koleksiyona sahip.

Ben hiçbirini okumadım. Bana rehberlik etmek istersen onları seninle keşfetmekten memnuniyet duyarım. Ben senin için bir şey seçerim, sen de benim için. Ekte başlıklardan bir seçki iletiyorum. Aralarında iyi olduklarını bildiğin varsa oradan başlarım. İstersen aldığımız notları karşılaştırabiliriz. Bir bilginden diğerine.

Cüretimi bağışlarsan babanın durumunu sormak isterim.

Sevgiler,

N

Kitabı kaldırıncı altında fazladan parşömenle dolmakalem olduğunu fark ettim. Kendi kendime gülümseyerek paketten çıkardım, maskaralıkları yatışan huş ağacına sırtımı yaslayıp oturarak kitabın dümdüz yüzeyine bir parça parşömen yerleştirdim.

Sevgili Hıyar N,

Senden haber almak ne hoş. Aslına bakarsan babamın durumu iyi. Cidden iyi! Senden öğrendiğimi alıp onu hasta eden şeye uyguladım. Zayıf ve biraz sersem gibi ancak konuşması iyi, öksürüğü kesildi ve artık kendinde. Tedavi sayılmasa bile en azından büyük bir gelişme. Ne olduğunu onu gözlemlemeye devam edip göreceğiz. Yani hastalığın seyrini yavaşlatmak ve insanları ölümün kıyısından döndürmek için bir çözüm geliştirmiş olabilirim. İksirin iyileştirip iyileştirmeyeceğini sadece zaman gösterebilir. Yakın zamanda Çok Yapraklı Everlass'tan yaptığım etkisizleştirici karışımı komşumun üzerinde deneyeceğim, yani şifacı mıyım yoksa katil mi olduğumu göreceğiz.

Diğer mektubumda, koyduğum karışımların amacını ve nasıl yapılacaklarını detaylıca anlattım. Bu verdiklerim her birinden bir numune. Daha fazlası da var fakat hepsi bir seferde getirilemeyecek kadar ağırdı.

Şimdi esas meselelere gelelim. Ödünç verdiğin kitabı çoktan bitirdim ama bir daha okumayı düşünüyorum. Çok heyecanlıydı!!!

(Az kalsın dört ünlem koyacaktım fakat kitapta azıcık bile romantizm yoktu, bu da heyecanımı bir nebze azaltmıştı.) Tüm kitapları severim, yani zehirli mantarlar ya da o tarz bir şeyler üzerine kitapların varsa o da muhteşem olur. Sadece, onları kurgu kitaplar kadar hızlı bitiremiyorum.

Her neyse, getirdiklerim hakkında biraz daha bilgi vereyim (mektuplarım seninkiler kadar düzenli değil, takdir edersin ki prenslere layık bir eğitim almadım). En az sekiz bir taslak yazabildiğimde daha iyi beceriyorum. Umarım bana dayarsın.

Köyümden birtakım kalın kafalı kimseler yönergelerden yola çıkarak bir yerlere varabildiler, dolayısıyla diğer köylerdeki şifacıların da başarabileceğine dair büyük umutlarım var. Buradaki daha güvenli olan etkisizleştirici karışım. Kimseyi öldürmeyecektir. Diğeri ise hâlâ henüz kimse üzerinde denenmediği için bizzat yanlarında olmayı tercih ederim. Diğer köylere öylece gidip gidemeyeceğimden emin değilim. Geçmişte insanların denerken canlarından olduklarını biliyorum ancak geçmişte sen de büyüülü sınırı geçemiyordun. Yapabildikleri hâlde kimsenin geçmemesi saçma görünüyor. Ya da belki de köyümüze hiç gelmiyorlardır ve diğer köylerden kimse bizi istemiyordur? Geçen sabah senin peşinden geldikten sonra maruz kaldığım buz gibi karşılamayı göz önünde bulundurursak bu gayet olası görünüyor.

Bu arada aramızdaki bağa her ne yaptıysan hayvanım bundan hiç memnun değil, bense böyle bir şeyin yapılabileceğini dahi bilmiyordum. O zamandan beri aksi şeytanın teki oldu, ona bunu söylesem nazik sözlerim için bana teşekkür eder. O kadar kızgın ki. Şekil değiştirememem muhtemelen iyi bir şey yoksa kontrolü ele geçirip seni bulur, ya yatakta canını çıkarır ya da kaleyi yakıp kül ederdi. Söz konusu o olunca ne yapacağını kestirmek gerçekten güç. Deli olduğunu düşünüyorum.

Biraz durup kitap listesine göz gezdirdim, toplamda yirmi taneydiler ve içlerinden sadece dördünü biliyordum.

Bildiğim kitapların yanlarına numaralar koydum. Bu bir bilmece. İlk okumanı istediğimi düşündüğünü seç ve oku. En sevdiğin sahneyi bana anlat. Böylece doğru kitabı seçip seçmediğini bileceğim.

Diğer notumda dediğim gibi, çok sayıda yaran için bir şeyler bıraktım. Ne kadar kan kaybettiğini gördüm. Çantaya onun için de bir şeyler koydum. Kendine dikkat et. Görevinin seni öldürmesine izin veremezsin. Çektiğin o numaradan sonra bunun (yani seni öldürme işinin) hayvanımın işi olduğunu düşünüyorum. Sağlıklı kal ki az da olsa intikamını alabilsin, olur mu?

Kalem elimde, başka ne söyleyebileceğimi düşünerek oturdum. Ona başka ne anlatmak ya da bana ne anlatmasını sağlamak istiyor olabilirdim? Bunun sohbetimizin sonu olmasını istemiyordum ama tüm konuları tek seferde tüketmek de istemiyordum.

Bunu göz önünde bulundurarak şansımı denedim.

Sen tüm görevlerini yerine getirirken benim annenin bahçesi konusunda ihmalkâr (doğru sözcük bu mu? kendimi sorguluyorum) davrandığımı fark ettim. Dolayısıyla, çok meşgul değilsen uğrayıp oraya ait olmayan tüm bitkileri temizlersin belki. Özellikle de sarmaşıkları. Orada ne halt ediyorlar? Böğürtlen çalıları da kontrolden çıktı. Temizlenmesi gerek. Elbette yabani otların da. Biraz yardım et işte. Hadriel sana destek verebilir. Nefret edecektir ama yokluğumda utanç duyacağı seksten başka şeyler de yapması gerek. Sonunda bana teşekkür edecektir.

En iyi dileklerimle,

Finley

Oradan ayrılırken huş ağacı sallandı, eve giderken yol boyunca yüzümde bir gülümseme vardı.

Ertesi gün öğleden sonra daha fazla teneke kutu taşıyarak tarlaya tekrar gittim. Bir cevap umut etmek için muhtemelen

fazla erken olduğunu biliyordum ama en azından çantaya daha fazla kuru ekleyebileceğimi düşündüm. Bir ejderha benden çok daha fazlasını taşıyabilirdi. Ayrıca deney yapmaya başlayabilmek için biraz daha Çok Yapraklı Everlass toplamak istiyordum. Nyfain'e Everlass'la ilgili birkaç soru da yazmıştım.

Huş ağacının yanına geldiğimde dikkatimi çekerek bedenime bir alev dalgası yollayan kokusunu aldım. Taze ve güçlüydü, nefis bir biçimde kıvrıla kıvrıla duyularımda geziniyor, külotumu ıslatıyordu. Hayvanım zevkle mırlarken ben Nyfain'in kokusundaki bu yoğunluğun kaynağını merak ettim.

Sevgili Finley,

İlk cümledeki dokundurman epey hoşuma gitti. Gerçekten de gecemi mahvetti güzelleştirdi. Somurtarak Şevkle okumaya devam ettim.

Bir kahkaha koyuverip mektubu okumaya devam etmek üzere sallanan huş ağacına yaslandım.

İlk ve en önemli olarak, babanın iyileşmeye başlaması muhteşem bir haber! Seninle çok gurur duyuyorum. Keşke zamanda geri gidebilseydik, zira krallıktaki en iyi bitki uzmanı olarak taçlandırılacağına hiç şüphem yok. Annemle konuşacak çok şeyiniz olurdu.

Komşunu iyileştireceğine eminim ancak katil olman durumunda kedileri suçlamanın paçayı kurtarmana yardımcı olabileceğini duydum. Hadriel söyledi. Seni kurtarmaya nasıl yardımcı olacağından pek emin değilim ve aslına bakarsan bu bilgiyi verdiği sırada epey sarhoş hâlde, amacının benimle alay etmek olduğuna emin olduğum bir kostümün içinde tek bileğinden baş aşağı asılıydı. Yine de incelemeye değer.

Hazır imlâ hatalarına gelmişken, sana “dayanmamı” umduğunu söylemen, anlamı hayli farklı bir yöne çekti. Kısa süre sonra

da listedeki en sevdiğin kitabı okudum, numaraların onları kaç kere okuduğun anlamına geldiğini varsaydım?

Okurken başımla onaylayarak kıkırdadım. Çözmüştü.

On sekiz epey fazla. Fakat okuduktan sonra nedenini anladım. Somut olarak elinde tuttuğun kitabı görmek isterdim. Bazı sayfalar diğerlerinden daha çok aşınmıştır sanırım, bilhassa çiftin (nispeten sıkıcı) kötü karakterden at sırtında kaçmak zorunda kaldığı sahne. Yazarın, kötü karakterden neden bu kadar kolay kurtulmalarına izin verdiğini merak ettim. Ardından, adamın ellerinin kızın (süt beyazı) kalçalarından yavaşça yukarı kayıp (nefis) göğüslerini sıkıca avuçladığı betimlemeler geldi ve işte o zaman nedenini anladığımdan emin oldum.

Daha önce bir kadınla at sırtında hiç sevişmedim ama artık denemek için içim gidiyor. Atın eşkin yürüyüşü (gerçi muhtemelen tırıstı, yazar pek at binmekten anlıyor gibi görünmüyor), aletimi onun sıkı, ıslak derinliklerine sertçe soktuğum düşüncesi... sana dayanırken aklımdan çıkaramadığım bir şey. En sevdiğin romanların sayfalarında detaylıca anlatılan seks sahnelerini denemek eğlenceli olmaz mıydı? Sana (pardon) Birine, bu kahramanların leydilerine yaşattıkları kadar çok orgazm yaşatabilir miyim diye merak ediyorum. Büyük olasılıkla hayır, ancak öğrenmek için fazlasıyla hazırım. Hâlihazırdaki ümitsiz durumumuz göz önünde bulundurulduğunda, daha ziyade şiddetle kendi kendimi becermeye devam etmem gerekecek. Ne var ki o işte kötüleşmeye başladım gibi, zira gitgide daha sık yapma ihtiyacı duymaktayım. Belki de tutkulu romanlara ara verip yerine su kütleleri hakkında bir kitap bulmalıyım. Yani, soğuk duşlarla ilgili.

Bak bakalım şimdi parşömen üzerinde gevezelik eden kim olmuş...

Bacaklarımı birbirine dolayıp kendimi yelpazeledim. Kaba seks sahnelerinden enfes bir şekilde bahsederken bile dili güzel kullanıyordu. Çılgıncaydı. Bu mektupların yazarı, tanıdığım ve sürekli kavga ettiğim huysuz, kaba saba, yaralı bereli canavara benzemiyordu. Sanki karşımda iki farklı Nyfain vardı.

Yine de Everlass tarlasındaki o adamı hatırlıyordum. Annesiyle ilgili içini döken ve öfkeyle örülü savunma duvarlarımı kolayca aşan adamı. O adamla konuşmak keyifliydi. İlginç ve hoş biriydi.

Fakat o bile sözcüklere bu kadar hâkim değildi. Kulağa bu kadar soylu gelmiyordu söyledikleri. Üstelik normalde bu beni rahatsız edebilecekken... bir şekilde şu anda etmiyordu. Bu mektupları yazan kişi gerçek hayatın bu çarpık versiyonunda var olamayacak kadar büyüleyici biriydi.

Gelgelelim, tahmin etmem gerekirse at binme sahnesi senin favorin değil. Kadınlar genelde duygusal olarak gelişmemiş kahramanın aşk ilanından hoşlanır. Fakat seni tanıdığım kadarıyla favorinin daha ziyade erkek kahramanın –mucize eseri hiçbir uzvunu veya kafasını kırmaksızın– kuyuya düştüğü ve kadın kahramanın da zekâsıyla tuzağı alt edip onu kurtardığı kısım mı diye merak ediyorum. Sana daha uygun sanki.

Sırıtişım genişledi. Beni çözmüştü. Bahsettiği epey etkileyici bir sahneydi. Erkek kahramanın kıza kırılabilir bir şeymiş gibi davranmayı bırakıp bir takım olarak birlikte çalışmaya başladıkları zamandı. Aksiyonu daha heyecanlı, seks sahnelerini ise daha ateşli hâle getirmişti. Yine de at binme sahnesi de sevdiklerim arasında hemen ardından geliyordu. Yalan yok, ben de o sahneleri denemek isterdim.

Wastrel'e Yolculuk'u okuduktan sonra Kaçış'ın romantizm eksikliği sebebiyle neden bir ünlem kaybettiğini anlıyorum. Göz-

lerimi açtığın için teşekkürler. Artık araya bir miktar sevişme sıkıştırmak için her daim yer olduğunu biliyorum. Şahsen ben inandırıcı aksiyona ve kötülüğe biraz olsun ihtiyaç duyarım. Sonuç olarak, kitabın gerçekten iyi olduğunu söyleyebilirim!!!

En fazla okuduğun kitaplardan başlayarak listeye devam mı edeyim? Yoksa bir sonraki okumamı benim (muhtemelen ortalamanın altı) zevklerime karşılık gelecek şekilde ayarlamayı mı tercih edersin?

Senin bir sonraki okumana gelince, buraya bırakıyorum. Romantik arka plan hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Sana bir de köpekler üzerine bir kitap getirdim. Bana kalırsa son derece işe yaramazlar ama böyle dediğim için bana kalpsiz pişin teki olduğum söylendi (kısa zaman önce, epey sarhoş bir Hadriel tarafından). Ne var ki çoğu şekil değiştiren, özellikle de kurda dönüşenler, belli bir güce sahip olmadıkları sürece köpeklerden hoşlanmazlar. Senin köyün tüm köyler içinde en fazla köpek nüfusuna sahip olanı ve sanırım... beş tane falan var, öyle değil mi?

Aramızdakihayvanlarımız arasındaki bağ meselesine gelirsek...

Ne söyleyeceğimi pek bilmiyorum. Hayvanının aksi şeytanın teki olduğunu mu söylüyorsun? Benimki vahşi şerefsizin teki, keşke defolup gitse. Krallığın sonunu getirmeyecek olsa onu öyle derinlere iterdim ki muhtemelen lanet kontrolü ele geçirip yapması gerektiği gibi onu bastırırdı. Şu kadarını söyleyeyim, bağı koparmak onun tercihi değildi ve hayvanım beni delirtmeye devam ediyor. Ama yaptığımın arkasındayım. Kendi iyiliğin için benden azat olman gerekiyordu, Finley. Mutlu bir sona kavuşabilmenin tek yolu buydu. Bir geri zekâlı bile görebilir bunu. Seni korumak, senden uzak durmak demek. Zamanla bunun doğru olduğunu göreceksin. O âna dek günlerimizi geçirmemize yardımcı olsun diye azgın mektuplar yazacak ve kendi kendimizi hızlı, öfkeli şekilde becermeye devam edeceğiz.

İksirler ve tedavi malzemeleri için teşekkür ederim. İçeriklerini inceler incelemez hepsini teslim edeceğim. Köyündekilerin kalın

kafalı olduğunu söylüyorsun ancak onlara yardım için yanlarında sen varsın. Diğer köylerin neyle uğraştığı hakkında bir fikrin yok. Ve hayır, köyden köye geçen kimse yok. İblisler ilk zamanlarda pek çok kişiyi öldürdüğünden herkes duruma boyun eğerek köylerinin sınırını aşmaya korkar oldu. Karşılık verecek gücümüz yok. Sadece çok az kişi düzenli olarak, her zaman gündüz vakti, fark edilmeyeceklerini umarak benimle buluşmak için köylerinden sızıyor. Son zamanlarda yakalanan olmadı. Umarım böyle devam eder.

“Önce iyileştirelim,” diye mırıldandım kendi kendime, “sonra savaştık kadar çoğalacağız.”

Benimle ilgilendiğin için teşekkürler. Sana yaptığım muameleden sonra öfkeme hoşgörü gösterip beni iyileştirmeye çalışman çok kıymetli. Belki merhemler yaraların kanamasını durdurur. Gerçi çok da önemli olduğunu düşünmüyorum. Ben en az görüldüğüm kadar canavarım. Kendini beğenmiş bir prens olduğum günler çoktan sona erdi.

Peyzaj taleplerini özenle yerine getirmezsem ihmalkâr davranmış olurum (ihmalkâr’ı doğru kullanmışsın). Hadriel’le beraber söylediğin bitkileri sökmeye başlayacağız, bu iş bittiğinde senden biraz daha rehberlik isteyeceğim. Doğru yolda olduğumuzdan emin olmak için ilerleyişimizin her aşamasını gösteren bir çizim yaptıracağım.

Bu arada, farkına vardın mı bilmiyorum ama babam bana özellikle kızgın olduğu zamanlar vaktimi kuledeki o yatak odasında geçirirdim. Kimi zaman sadece hizmetkârları görerek günlerce orada kilitli kalırdım (ve onların da sadece bana yemek getirmelerine ya da beni yıkamalarına izin vardı). O zamanlar, aşağı bakıp onu göreyim ve o kadar da yalnız hissetmeyeyim diye annem uzun süre bahçesinde çalışırdı; sana sunmadığım bir hizmetti bu, özür dilerim. Yakınlarda yürüyen babamın haberi olmasın diye bahçesinin etrafına duvar ördürmüştü. Seni o kuleye kilitlemek kalbimi parçalasa da iblislerin zihnine sızıp seni kendi arzularına göre kullanmalarını göze alamazdım. Daha önce özür dilemek isterdim

fakat konuşmalarımız hep kavgayla ya da sevişmeyle sonuçlandı. Yani bir kıymeti var mı bilmiyorum ama özür dilemek isterim.

Lütfen kendine dikkat et. Size bir zarar gelmesine izin verirsem ejderham ne yapar eder beni öldürmenin bir yolunu bulur. Kitap önerilerini dört gözle bekliyorum.

Sevgile,

Hıyar

N

Ağrıyan kalbimi ve bedenimdeki ateşi yok sayamadan bir süre mektubuyla öylece oturdum. Şu an bir mektup yazabileceğimi sanmıyordum. Okuduklarımdan sonra yapamazdım. Özü ve kule hakkındaki itirafının ardından...

Enfes cinsel yorumlarının...

Minnettarlığı ve ejderhasıyla ilgili sözlerinin...

Bu kadarını sindirmek çok zordu.

Fakat onu merakta bırakmak da istemiyordum. Fazla ileri gittiğini düşünmesini istemiyordum. Bu iletişimi kesmesini kesinlikle istemiyordum. Ayrıca gece de hızla çökmekteydi.

Sevgili At Sirtında Sevişmek İçin Yanıp Tutuşan,

Gitmem gerek. Biraz daha malzeme bırakıp birkaç yaprak Everlass almak için geldim sadece. Gecenin ilerleyen saatlerinde daha kapsamlı bir mektupla döneceğim. Uyku, köpekler ve sebezce nefret ettiğin diğer tüm yaratıklar içindir.

Sevgilerrrrr (bu, yazım hatana dikkat çekmek içindi, olur da anlamazsan diye belirtmek istedim),

Finley

Not: En sevdiğim, kesinlikle erkek kahramanın kuyuda kısılpı kaldığı bölüm. Semantik analizlerle bu sahneyi benim için mahvetme. Kurgu bu. Bazen feci bir düşüşün kahramanı öldür-

meyeceğine birazcık inanır gibi yapmak gerekir ki atlı sevişme mümkün olsun.

Not 2: Tanrıça beni kahretsin, at üstünde sevişme demek istedim. Atın dâhil olduğu bir sevişme ne ya? Kesinlikle olmaz.

Not 3: Bu lanet olası huş ağacından nefret ediyorum.

—Ha bu arada, senin için o yıpranmış kitabı alacağım. Ama kütüphane kitabı olduğundan yerine sendeki nüshayı koyman gerek. Böylesi muhtemelen daha iyi çünkü içimde, bir yandan kitabı okuyup beni birini malum sahnelerde hayal ederken kendini becereceğine dair bir his var. Kitabı ödünç alan başka insanları senin yapış yapış meni haplı sayfalara maruz bırakmak istemem.

Şimdi mektubun sonuna resmen gelmiş bulunuyoruz.

Yanımda Çok Yapraklı Everlass yaprakları, sırt çantamda yeni kitaplar ve mektupla alelacele oradan ayrıldım. Nyfain için o kitabı almam gerekiyordu. Ayrıca bana verdiklerini de okumam lazımdı. Yeni kitaplarımla arama girdiği için hayata lanet ediyordum!

Nyfain listedeki bir sonraki kitap için ne düşünecekti acaba? Son okuduğu kitapta aklına ben geldiysem bir sonrakinde de kesinlikle ben gelecektim. Ana çiftin çalkantılı bir ilişkisi vardı ve işin sonu her zaman nefretle karışık sekse varıyordu. O kitap hâlâ evimde duruyordu.

Yeniden okumanın zamanı gelmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sevgili Finley,
Tiz sesle şakıyan bir huş ağacı mı tercih ederdin? Krallıktan ayrılmadan sahip olduğum tek seçenek bunlardı.

Üzerine düşünülmüş mektubunu beklemekteyim. Yorumun kuşkusuz suçluluk duygusu ve tek-elli bir okumanın sonucu olduğundan, kirli olanla değiştirmek için temiz kitabı da getireceğim.

Bu arada, mektubumun nazik son sözündeki hatamı gösterdiğin için teşekkürler. Kulağıma küpe yaptım.

Sevgile,
N

Not: Hançerini geri vermeyi unutmuştum. Cilalı ve bilenmiş hâlde buraya bırakıyorum. Başka silahlara ihtiyacın var mı? Prensın olarak, günün birinde kendimi bir kuyuda kurtarılmaya muhtaç hâlde bulma ihtimaline karşın ihtiyacın olan her neyse temin etmekten mutluluk duyarım.

Mektubun sonu geldi ancak seni birini düşünürken cinsel anlamda geldiğim kadar sert değil.

(Kabalığımı bağışla. Bir daha olmasın dersin sözün emirdir.)

Mektubunu bitirirken kahkaha attım, hazırladığım çay ve karışımların kalanıyla beraber kendiminkini de bıraktım. Mektupta babamın ben büyürken nasıl katı biri olduğunu ve nedenine dair kısa zaman önce yapmış olduğu açıklamayı, Hannon'ın onu akşam yemeğine veya gece yarısı atıştırtmasına davet

ettiğini, ben daha neden ilaçla uyutulduğumuzu açıklamadan önce bile abimin onu affetmiş olduğunu anlatmıştım.

Ve detaylar kalemimden bir bir dökülmüştü: Phyl'in bana hançeri verip daha incelikli versiyonunu *onun* için sakladığı pazar yeri hakkında gevezelikler. Phyl'in annemle benim hakkımda söyledikleri. James ve ona karşı duygularımın nasıl da tümüyle kuruyup yok olduğu. Jedrek'in küstahlığı ve tehditleri. Bitirdiğimde mektup neredeyse önlü arkalı üç parşömen uzunluğundaydı. Daha önce kimseye karşı bu kadar açık olduğumu hatırlamıyordum. Söylediklerim yüzünden ne küçük düşme ne de ruhaf olarak yaftalanma korkusu duymuştum. Hayatımı olduğu gibi, dümdüz ortaya sermiştim.

Fakat yine de aniden bunun yeterli olmadığını hissettim.

Mektubunu okuduktan sonra bana bıraktığı bir parça boş parşömeni kapıp hızlı bir cevap yazdım.

Sevgili Nyfain,

Mektuplarının gelmeye devam etmesine sevindim, yoksa sen gelmemiş miydin? Öyleyse eğer, evet, o hikâyelerdeki kahramanlar gibi olmak için kesinlikle daha çok çalışmalısın. Ancak ağzının ya da parmaklarının gibi aletin de performansı iyiye onlarla aşık atabileceğini söyleyebilirim.

Kabalığını kabul ediyorum. Listedeki ikinci kitabı okumanın ardından bunun kaçınılmaz olacağını söyleyebilirim. Seni kitabı okurken düşünmek bile beni zevkten kıvrandırıyor. Oradaki seks sahnelerinden birkaç tanesini denemeyi çok isterim, özellikle de... Neyse, sürprizi bozmayayım. Tekrar okuyacaktım ama onun yerine evdeki kitaplıktaki nüshayı sana bırakıyorum. Sendekiyle değiştir, lütfen. Kitaba senin için günümüzdeki (Karanlık Çağlara döndürülmüş) kalelerde o sahneleri nasıl yeniden canlandırabileceğimiz hakkında notlar yazdım. Belki de kitaplığına geri koymamalısın. Masum bir kurbanın seks mektuplarını bulmasını hiç istemem. Bu notlar... sana birine özel. Öyle çok deneyimli falan değilim

ama müthiş bir hayal gücüm vardır. Yine de beni umutsuz derecede saf bulabilir.

Aslına bakarsan umutsuz derecede safım ZATEN. Mum ışığında misyoner pozisyonu ve ara sıra uyarmak/havaya sokmak için erkeğin kışını parmaklamaktan ötesini yapmadım. (Hangi masum parmağı daldıracağımı hiç bilemezdim.) Yani sakın benimle alay etme. Bak şimdiden yazdıklarım pişman oldum.

Öpücükler,

Finley

Son.

Son.

Son.

Son!!!

Almak için geldiğim Everlass bitkilerini toplayıp istifledim ve hızla yola koyuldum. Yatmadan önce okumaya zaman kalsın istiyordum. Köpeklerle ilgili kitap beni uyuturdu muhtemelen; dolayısıyla seçimim o olmalıydı ancak diğeri aksiyon, eğlence ve heyecan vadediyordu ve ona başlamak için sabırsızlanıyordum.

“Finley. Kalkma zamanı.” Sable alnıma bir şaplak attı.

İrkilip uyku mahmuru gözlerimi açınca bana baktığını fark ettim.

“Git başımdan,” diyerek ittirdim onu.

“Olmaz. Hannon seni kaldırmamı söyledi. Bu ev ve köy için harekete geçmen gerekiyor. İnsanlar sana güveniyor. Kalk *hadî!*” Alnıma bir şaplak daha indirdiğinde ben onu tekmelemek için ayağımı savuramadan tiz sesli bir kahkahayla odadan kaçtı.

Gözlerimi ovuşturarak gerindim. Dün gece yine çok geç saatlere kadar uyanık kalmıştım. Bu sefer seçtiği kitap öncekinden çok daha iyiydi. Macera açısından benzersizdi ve ağır ilerleyen romantizmi nedeniyle sayfaları birbiri ardına hışımla çevirmiştim. Yarısına geldiğim hâlde daha sadece bir öpüşme sahnesi olmuştu fakat sayfalardan cinsel gerilim taşıyordu.

İnleyerek yarıktan çıkıp elimi yüzümü yıkamaya ve kahve ağızına içtiğim şeye doğru yollandım.

Günün ilerleyen saatlerinde İhtiyar Fortety'yi niyetimin gerçekten de acısını dindirmek olduğuna ikna etmemin ardından, gerçi nasıl yapacağımı söylemeyi ihmal etmiştim, ona seyreltilmiş Çok Yapraklı Everlass karışımından vererek Hannon'ı başında bıraktım. Tıpkı babamda olduğu gibi sözde tedavilerim yüzünden birinin ölümüne şahit olmaya dayanamazdım. İsterseniz bana korkak deyin ama gerçekleşmesi hâlinde kendimi tekrar toparlayabileceğimden emin olmadığım şeyler vardı.

Bekleme süresini kütüphaneye uğrayarak değerlendirdim. Ağaçlarla ilgili kitabı geri verirken kıkırdamadan edemedim, Nyfain'in zehir kelimesinin üstünü çizdiğini hatırladım. Haksız değildi. Yazar, ağaçlar hakkındaki bölümlerin arasına sinsice çeşitli zehirlere dair bilgiler yerleştirmişti.

Nyfain'e bir dahaki sefere göndereceğim kitabı aldım, tabii yorumlarımı sevip sevmediğini öğrendikten sonra gönderecektim. Müstehcen konuşmalar –ya da müstehcen yazışmalar– benim için yeni bir şeydi ancak beni acayip tahrik etse de aptal gibi görünme olasılığım da hayli yüksekti. Bunu zaman gösterecekti. Sevmezse bunu bana söyleyeceğinden şüpheliydim ama kesinlikle yorumlarından anlayabilirdim.

Kütüphaneden aldığım kitabı eve bırakmak için köy meydanından geçerken barın kapısında küme hâlinde dikilen Jedrek'in birkaç “kankasını” gördüm. Bar sineği gibi toplanıp hangi müsait (ya da pek müsait olmayan) kadını eve götürmeye çalışacaklarını kararlaştırmak için erkendi. Ben geçerken sesleri azaldı, bakışları bana döndü.

Yüzlerindeki ifadeleri görünce omurgamdan yukarı bir ürperti yükseldi. Benim hakkımda bir sır biliyorlarmış gibi sinsi ve kendini beğenmiş bakıyorlardı. Besbelli bunun arkasında Jedrek vardı fakat bu kadar keyifli görünmeleri hoşuma gitmemişti. İçlerinden biri, sansar suratlı süzme salağın teki sırtarak imalı

ve küçümseyici bir şekilde beni baştan aşağı süzdü. Erkeklerin bir kadına, o kadının kankalarına ait olduğunu düşündüklerinde attıkları türden bir bakıştı bu. Kadının böylesi bir konuda hiçbir gücünün olmadığını öne süren bir bakış.

Jedrek, bu soytarıların böyle bakışlar atmasına neden olacak ne planlıyordu? Belli ki beni bir şekilde avucuna aldığını sanıyordu.

İblis Kral'la ilgili saçma sapan konuşmasını hatırlayınca sırtımdan aşağı soğuk terler boşaldı. Babamın hayatı için bir anlaşma yapmaya çalıştığımı sanmıştı, sanki bu köyden herhangi biri İblis Kral'a ulaşabilirmiş gibi.

Elbette, Nyfain tam da bunu –kaçmak için pazarlık yapmamı– önermişti ancak bunun nasıl gerçekleşeceği hâlâ epey belirsizdi. Jedrek kadar kalın kafalı birinin bunu çözebileceğine inanmakta zorlanıyordum.

Yine de bu, kasabadaki iblislere danışmadığı anlamına gelmiyordu. Şayet iblisler şatoya gidip oradakileri sorgularsa bütün ipuçları doğrudan beni işaret ederdi.

Esas soru şu ki bu iblislerin umurunda olur muydu? Onların amacı Nyfain'e eziyet etmekti. Belki de sadece onun tutsağıyken iblisler için bir önemim vardı.

Ama tekrar düşününce, onun canını sıkmak için benim kolay bir yol olduğumu biliyorlardı. Belki de beni öldürdüğünü düşünmüşlerdi. Hâlâ hayatta olduğumu ve kaçtığımı ya da daha kötüsü, gitmeme izin verdiğini duyarlarsa...

Midem düğümlense de beni rahatsız eden bir şey yokmuş gibi çenemi dikleştirip yürümeye devam ettim.

Duygularım allak bullakken, "Selam," diye daldım İhtiyar Fortety'nin evine.

Hannon elinde yemek kitabıyla kanepeden bana baktı. Her zaman içimi okurdu, dolayısıyla bir anda gerilmesine hiç şaşırmadım. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum, belki de hiçbir şey. İhtiyar Fortety nasıl?"

“Beni iyileştirmeye çalıştın, öyle değil mi seni rezil, işe yaramaz küçük barbar,” diye bağırdı Fortety yatak odasının açık kapısının ardından, her zamanki gibi aksiydi. “Daha iyi hissediyor muyum? Evet, hissediyorum! Bana yalan söyledin. Bir kadına asla güvenmemeliydim. Her zaman söylemez miyim zaten, bir kadına asla güvenme diye? Senin farklı olduğunu sanmıştım, Finley Mosgrove.”

Ona gülümseyip kapıyı kapadım. Atıp tutmaları devam etti.

“İşe yaramış,” diye tahminde bulundum, kafam mutlu hissedemeyecek kadar karışıktı.

“Evet, yine işe yaradı. Gerçi bir gün zayıat verecek olursan en iyi aday olabilirdi. Ne oldu?”

Gördüklerimi ve Jedrek konusundaki endişemi anlattım.

“Ya da belki de ortada hiçbir şey yoktur, sadece Jedrek minik egosunu korumak için dedikodular yayıyordu,” diye bitirdim. “Gerçekten bilmiyorum. Ama Nyfain’e sormak istiyorum...”

“Evet,” dedi Hannon, ayağa kalkarak. “Hemen git ve bir mektup yaz. Yarın avlanırsın. Elimizdekiler bizi birkaç gün daha götürür.”

Başımla onaylayıp dışarı çıktım ve gözden uzak kalmaya çalışarak evlerin arkalarından ilerledim. Jedrek’le ilgili olaydan bir şey çıkmayabilirdi fakat işin içine iblisleri katmadıysa bile kendisi başımıza bela olabilirdi. Beni köşeye sıkıştırırsa bir hançerle üstesinden gelebileceğimi biliyordum fakat ya beni yalnız ve silahsızken yakalarsa?

Eve uğrayıp Nyfain’e alelacele bir mektup karaladım ve sırt çantamı kapıp çıktım. Huş ağacının yanına varınca çalığı bulup içinden yalnızca ondan gelen bir mektup bulunan hemen hemen boş paketi çekip çıkardım. Mektubu alıp yerine kendiminkini koydum ve yazdıklarını burada mı yoksa evimin güvenli duvarları arasında mı okusam diye düşünerek orada bir süre dikildim.

Ancak benim evim de tam anlamıyla güvenli sayılmazdı, öyle değil mi? Jedrek canının istediği an içeri dalıp insanların önünde gerilim yaratabilirdi. Gerçi etrafımızda yardımımıza koşacak komşular varken bir şey yapmazdı ama çocukları korkutup beni tehdit edebilirdi.

Fakat burada ondan kurtulabilirdim. Hatta hayvanımın yardımıyla ondan ve arkadaşlarından bile daha hızlı koşabileceğimi biliyordum. Mecbur kalırsam doğrudan Nyfain'e koşardım.

Belki de son olaylar ve yorgunluk sebebiyle bu mesele üzerine biraz fazla kafa yoruyordum.

Everlass tarlasının uzak ucuna doğru ilerleyip bir ağaca tırmandım ve dallarına yerleştim. Fazla kafa yoruyor olabilirdim ama güvenliğim önemliydi.

Parşömeni açıp da Nyfain'in el yazısının her zamankinden dağınık olduğunu görünce şaşırdım. Satırlar yer yer aşağı kaymış, mürekkep sanki fazla bastırmış gibi birkaç yerde dağılmıştı. Okumaya başladığım an nedenini anladım.

Sevgili Finley,

Jedrek'e benden bir uyarı iletebilirsin. Sana yan gözle bile bakarsa ben/ejderha boğazını koparıp bağırsaklarıyla ziyafet çekeriz. Varoluşundan daha acılı, korkunç bir ölümle bu dünyadan silinir.

Yine canını sıkarsa hemen bana söyle. Ben hallederim. Sana yemin ederim, tek sözüne bakar. Bir gece dahi yaşayamaz. Ne onun ne de bir başkasının seni rahatsız etmesine müsamaha gösteririm. Sana zarar vermelerine kesinlikle izin vermem.

Lütfen bana (ve ejderhaya) iyi olduğunuza (ikinizin de) dair güvence vermek için bir not gönder. Bu sefer kuyuda olan sensin diye –gülümsedim, okuduğu kitaptan bahsediyordu– sana daha fazla silah getireceğim. Kraliyet cephaneliğinden temin etmem gerek ama gece vardiyasından önce elinde olur. O zamana kadar senden haber alamazsam sözümü bozup silahları sana bizzat teslim edeceğim.

Lütfen dikkatli ol. Minik çüklü götleklerle uğraşmak durumunda kaldığın için üzgünüm. Saçma teklifini reddetmen yeterli gelmeliydi. Ona görgü kurallarıyla ilgili bir ders vermekten mutluluk duyarım.

Hizmetindeyim,

Nyfain

Titrek bir soluk verirken yüreğim ısındı. Hayvanımın haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum ama... haklıydı. Nyfain, benim üstesinden gelemeyeceğim her tür tehlikenin üstesinden gelebilirdi ve geliyordu da. Tereddüt etmez, korkup sinmezdi. Krallık için ve görünüşe bakılırsa artık bir de benim için kanının son damlasına kadar dövüşürdü.

Dudaklarımı ısırđım, etrafımı kolaçan edip ağaçtan aşağı indim. Huş ağacına döndüğümde hızlıca bir not karalayıp oradan ayrıldım.

Sevgili Canavar,

Teşekkürler.

Ben iyiyim. Sözlerin sakinleşmeme yardımcı oldu. Lütfen beni iblis meselesiyle ilgili haberdar et; kaledekiler Jerdreğ'ten benimle alakalı bir şey duymuşlar mı? Beni en çok endişelendiren şey bu. Bir şey çıkmazsa gece devriyesi için burada olmaya çalışacağım.

Bu arada, görünüşe göre hâlâ şifacıyım, katil değil. Hiçbir kedinin suçu üstlenmesi gerekmeyecek. Gerçi İhtiyar Fortety pek memnun kalmadı.

Kısa zaman öncesine kadar kulende kilitli olan genç hanım,

Finley

Bana silah verecekti. En azından bu iyi haberdı. Normalde bu kadar kolay hediye kabul etmezdim ama adamın kraliyet cephaneliğı vardı ve silah kullanmıyordu. Birkaç tanesinden feragat edebilirdi.

Evin yolunu yarılarmışken bir baykuş çılgılığıyla beni uyardı.

Her lanet seferde sanki buralarda takılıp benim gelmemi bekliyordu. Tanrıça aşkına, o bir gece kuşuydu. Çimlerinin üzerinde gezinen çocukları izlemekten başka yapacak daha iyi bir işi yok muydu?

“Uyu falan, bir şey yap, seni lanet şey.”

Yılgın, aklım durmuş hâlde yerden bir taş kaptım.

“Uyuyamıyorsan da git avlan. Ailene bak. Tabii bir ailen varsa, zira başkalarının işine burnunu sokan kokuşmuş şerefsizin teki olduğundan ailenin olmaması gayet olası.”

Taşı attım ama yanına bile yaklaşmadı. Eve doğru güçlkle yürümeye devam ettim.

Nyfain’e iyi olduğumu söylemiştim. Sakin olduğumu. Kül-liyen yalandı.

Çünkü Nyfain’in yalnızca Jedrek’e odaklanıp öküzlük eden James hakkında tek söz etmemesi beni huzursuz etmişti. Görevi korumak olan bir alfa olarak hangisinin tehlike teşkil ettiğini sezmişti belli ki. İşin özünde korkumu doğrulamış olmuştum. Parmaklarımı şıklatıp Nyfain’e Jedrek’e paçayı sıyıramayacağı bir av kazası hazırlamasını söylemeyi çok istesem de o kendini beğenmişin iblislerle ilişkisi üzerine daha fazla bilgi edinmeden bir şey yapmak istemiyordum.

Ormanın bitimine yaklaştım ve sınır boyunca yürümekte olan bir silüeti gözetledim. Koku ve işitme duyularımı keskinleştirme ihtiyacıyla hayvanımı devreye soktum.

Meydanda yanından geçtiğimiz pisliklerden biri. Düşünceleri öfke saçıyordu. Çalı gibi kaşları olan mahmur gözlü göt oğlanı, alnına “yürüyen ölü” etiketi yapıştırılmış olan. Etiket oraya ben koymuştum. Bırak da çıkarmana yardım edeyim.

Çalı gibi kaşlar... Jedrek’in sağ kolu Clautus olsa gerekti. Genelde köyün diğer ucundaki halk ormanında avlanırdı. Buraya yalnızca bir kez, Yasak Orman’ın içine doğru iki metre yürüyerek kızlara ne kadar cesur olduğunu göstermek için gelmişti. Birkaç

sene önce, Everlass toplamak için Yasak Orman'ın derinliklerine kadar indiğim duyulunca bu numarası da etkileyici olmaktan çıkmıştı. En azından onların gözünde indiğim yerler derindi.

Yalnız mı? diye düşündüm, yeni hançerimi yıpranmış kı-lıfından yavaşça çıkarırken.

Evet. Fakat üzerinden diğerlerinin kokularını da alıyorum. Onlardan ayrılalı çok olmamış.

Beni arıyor o hâlde.

Ne güzel işte, bırak bulsun seni.

Öyle yapacaktım.

Hançerimi biraz daha sıkı kavrayıp yanıma indirdim, geceleri Yasak Orman'dan ayrılırken doğaldı bu. Bir tuhaflık olduğunu anlamayacaktı. Kuru dallar omuzlarımı sıyırdı. Gü-neşin sıcaklığı yüzümü kapladı.

Clautus beni anında fark etti, kaşları çatıldı, sırık gibi bedeni kendi ekseninde döndü.

"Finley," diye seslendi fazla yüksek bir sesle. Sadece üç metre ötemdeydi, o kadar yüksek sesle konuşmasına lüzum yoktu ama o aslında başkasına sesleniyordu.

Bir adrenalın dalgasıyla adımlarımı hızlandırdım. Damar-larım alev almıştı, hayvanım bana güç veriyordu.

"İşim gücüm var, Clautus."

"Babanın çok daha iyi olduğunu duyduk. Şu işe bak. Jedrek haklıymış sanırım, ha?"

"Ne hakkında, sarkık çüklü bir bok parçası olduğu hak-kında mı? Evet, haklı olduğunu söyleyebilirim."

Altında hep kitap okuduğum çınar ağacının yanından geçip eve doğru giderken bana yetişti. Beni korkutmaya çalışarak yakınlaştı. Bu küçükken de yaptığı bir şeydi, büyük çocuğun küçüğe sataşması.

Ama artık ben de büyümüştüm.

"Yeri gelmişken," dedim, "önceki yaşamında ne yaptın da böyle görünüyorsun? Yüzün götüme benziyor. Kaşların kontrol-

den çıkmış iki çalı gibiymen oran kim bilir nasıldır? Bu kadar küçük bir çükün varken biraz bakım yapmalısın ki *succubuslar*¹ aletini bulabilsin. Muhtemelen lanet şeyin çalışmaya çalışmaya koptuğunu düşünüyorlardır.”

“Umarım Jedrek o dilini koparır.”

“Ben de senin kafanı koparmayı çok isterdim. Köy çok daha güzel görünürdü.”

Evime giden dar yola vardığımda diğer uçtan Jedrek’in de bana doğru yürüdüğünü gördüm. Kararlı, kasım kasım yürüyordu.

Clautus ganimeti bulduğunu ifade edercesine sessizce ona el salladı.

“Belli ki beni bulduğunu biliyor, geri zekâlı,” dedim kapıya varmak üzereyken. “Bunu görebiliyor.”

“Finley,” dedi Jedrek böğürürcesine, sözlerinde sessiz bir emir gizliydi.

Nyfain’le olanın aksine üzerimde hiçbir baskı hissetmedim.

Ağır adımlarla kapıma doğru yürüyüp elimi kapı koluna attım.

“Her şey ayarlandı. Jedrek’in olacaksın,” dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

“Jedrek isterse alır,” dedi Clautus ritmik bir tonda.

“Ne dedin, Clautus?” diye sordum tatlılıkla. “Jedrek’in aleti ağzındayken ne dediğini duyamıyorum da.” Delici bakışlarımı Jedrek’e çevirdim. “Beni rahat bırak. Bak uyarıyorum. Dikkate alsan iyi edersin. İblis Kral’la buluşmadım, iblislerle falan konuşmuyorum ve seninle de *asla* evlenmeyeceğim. Biraz onurlu ol ve kendine daha istekli birini bul.”

Alayla sıırıttı. “Asla asla deme.”

Kapı kolunu çevirecekken durdum. “Cidden mi? *Asla asla deme?* Önce kendi hakkında üçüncü şahıs gibi konuşuyorsun,

1 Kadın şeklinde rüyalara girerek genellikle cinsel yollarla erkekleri baştan çıkaran folklorik iblis. —y.h.n.

sonra da bana bu sözlerle mi geliyorsun? Hadi ama. Şu an kendini küçük düşürüyorsun.”

Kapı savrularak açıldı ve Hannon dışarı çıktı, yüzü ifadesiz, bakışları sertti. Gözleri Jedrek’i delip geçerken göğsü kabardı.

“Bir sorun mu var?” dedi normalden daha boğuk bir sesle.

Jedrek gerildi, gözleri kısıldı. Sırıltması genişledi. “Bir şey yok, Hannon. Yoksa *kayınço* mu demeliyim?”

“Evimin önünden defol, yoksa senin ağzına sıçarım,” diye yanıtladı Hannon, nazikçe kolumdan tutup beni eve çekerek. “Burada istenmiyorsun.”

Jedrek yere tükürünce Hannon gergin omuzlarla kapıyı suratlarına kapadı.

“Köyde sordum soruşturdum,” dedi bana dönerek. “Jedrek bir anlaşma yaptığına dair caka satıyormuş. Arkadaşlarımdan hiçbiri detayları bilmiyor ama görünüşe göre dün gece bir succubusla incubus onu düzerken söylemiş bunları. Pazarlığın kendine düşen kısmına uymanın kolay olacağını söylemiş ve sonra da...” Hannon’ın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. “Senin hakkında pek de hoş olmayan şeyler söylemiş.”

“Bana neler yapmak istediğiyle ilgili, değil mi?” Gözlerimi devirdim. “Böyle tipleri tahmin etmek zor değil. Egolarını şişirmek için car car konuşup kabalaşmak zorundalar.”

“Ne yapacaksın?”

“Köyle dolaşan birkaç tane iblis sıkıntı değil. Onların pek gücü yok. Beni endişelendiren kaledeki iblisler. Nyfain soruşturacak, bir şeyler dönüyorsa o ne yapılacağını bilir. Onlarla uzun zamandır uğraşıyor. Yapabileceklerini kestirebilir.”

“Seni tüm bunlara Nyfain’in bulaştırdığını söylemek kolay olurdu ama mesele Jedrek olunca bunun doğrulukla uzaktan yakından alakası yok. Aslına bakarsan Nyfain seni bulduğu için şanslı olduğunu düşünüyorum. Zira Jedrek istediğini elde etmek için hep sınırları zorlar. En azından şimdi yanında güçlü

ve bilgili biri var. O olmasaydı ne olacağını düşünmek bile beni korkutuyor.”

Başımınla onaylayarak odama gittim. Yüzde yüz haklıydı. Nyfain’in davranışları başta tuhaf ve bok gibiydi (geriye dönüp bakınca bunların ne kadarının altında ejderhasının olduğunu merak ediyordum) fakat şu an varlığına fazlasıyla minnettardım. Bir şeyden emindim: Üstesinden gelemeyeceğim bir sorun olursa Nyfain kesinlikle icabına bakardı, hem de tüm vahşiliğiyle.

BEŞİNCİ BÖLÜM

“Bu hoşuma gitmiyor.” Hannon sabahın ilk saatlerinde kollarını kavuşturmuş oturma odasında dikilmekteydi. Dışarıda bir yerlerden bir gece kuşunun çığlığı duyuldu. Evin geri kalanı derin uykudaydı. “Jedrek sorunu devam ederken etrafta tek başına dolanmamalısın.”

Bitirdiğim kitapları sırt çantama koydum. “Jedrek Yasak Orman’a giremeyecek kadar korkak.” Sırt çantamı yere bırakıp hançerin kılıfını kemerime bağladım. “Köyden gizlice geçip oraya kadar koşarım. Nyfain bana silah getireceğini söylemişti. O silahlara şimdi her zamankinden fazla ihtiyacım var.”

“En azından bırak da seninle geleyim.”

“Benimle gelmenin mümkünatı yok, Hannon. Kafayı mı yedin sen? Bu aileyi sen bir arada tutuyorsun, ayrıca tehlike karşısında hızlı tepki veremeyecek kadar planlı hareket eden birisin. Alınma ama Yasak Orman sana göre bir yer değil.”

Gözleri kısık bir şekilde kapıya kadar arkamdan geldi. “İçimde kötü bir his var, Finley. Silahları yarın alsan olmaz mı?”

“Söz konusu Jedrek olunca gün ışığı sabahın üçünden daha tehlikeli.”

Çenesi kasıldı. Buna karşı çıkamazdı.

Elimi omzuna koydum. “Dikkatli olacağım. Söz veriyorum. Bu yüzden arka taraftan gidiyorum. Jedrek kankaları arasındaki en iyi iz sürücü olabilir ama bu konuda mükemmel değil. Bense bir geyikten daha kurnazım.”

Hannon beni kendine çekip sıkıca kucakladı. “Lanet olsun, Finley. Hayat bizim için ne zaman kolaylaşacak? Normal bir yaşam istiyorum, çok mu?”

Hafifçe güldüm. “Normal sıkıcıdır.”

Arka bahçeden koşup çitin üzerinden geçmemi izledi. Gece etrafımı sarar sarmaz hayvanım yüzeye çıkmak için daha güçlü baskı yaptı. Ona yeterince yer açtım çünkü şu anda ona her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı. Rüzgârın taşıdığı kokular burnumuzu gıdıklıyordu. Kışniş, kekik, tatlı çiçeksi bir koku ve çürümekte olan bir yaratığın kokusunun silik kalıntıları.

Sonuncusu olmasa da olurdu.

İnsan kokusu yoktu. İblis kokusu yoktu. Bu iyi haberdi.

Yine de temkinli bir hâlde çitlerin arasından fırlayıp bahçelerden parmak uçlarımda geçtim ve ağaçların başladığı sınıra doğru hızla ilerledim. Birkaç dakika sonra huş ağacına giden yolda koşuyordum. Etrafımızda orman sessizdi. Ayırt edebildiğim tek ses nefesim ve ritmik adımlarımdı. Nyfain buradan geçmiş, tüm süprüntüleri temizlemiş olmalıydı ve normal canlıların hiçbirisi de geri dönmemişti. Burası ölü bir mıntıka gibi geliyordu.

Tek istediğim onu tekrar görmektir. Artık mektuplar, notlar yeterli gelmiyordu.

Ben etrafından dolanıp çalılığa yönelirken huş ağacı titreyerek dans etti. İple bağlanmış tanıdık sarı paket Nyfain’in buradan geçtiğinin belirtisi olarak beni bekliyordu. Ama bu sefer kitap boyutunda değil, uzun, dikdörtgen şekildedeydi. Hayvanım etrafımızdaki ses ve kokuları takip ederken aceleyle ipi çözüp paketi açtım.

Elimde olmadan nefesimi tuttum.

Yıldızların ve solgun ay ışığının altında bir kılıç parıltıydı. Çift kenarlı bıçağa ejderha pullarına benzer bir girdap oyulmuştu: Bariz ince işçiliğini vurguluyordu. Kabzası elmas desenleriyle süslü deri kaplamaydı, daha fazla ejderha pulu oyulan kavisli bir el koruması vardı. Karanlıkta renkleri seçemiyordum ancak

ışık ve karanlık dalgalanmalarından farklı renklerde olduğu anlaşıyordu. Güzel bir kılıçtı. Bulabildiği en iyi silahı seçtiğine bahse girerdim. Aslına bakılırsa en kötüsü bile bir sanat eseri olurdu. Phyl'in ortaya böyle bir şey çıkarması için daha kırk fırın ekmek yemesi gerekirdi.

Notu elime alıp parşömeni açtım, kalbim birçok nedenden dolayı hızlanmıştı ve bu nedenlerden sadece birkaçı Jedrek ve iblislerle ilgiliydi.

Sevgili Finley,

Hadriel'in iblislerle alakalı olarak kaleyi soruşturmasını sağladım. Kontrol etmek için kendisiyle az önce iletişime geçtim, kimse bir şey duymamış. Görünüşe göre kaledekiler —ki bunlar İblis Kral'ın bizim krallığımızdaki vekilleridir— planlara dâhil değiller. En azından açıktan açığa değiller. Umarım Jedrek boş konuşuyordur ve sesini sonsuza dek kesmek (bunu seve seve yaparım) bu işin sonu olur.

Ancak Jedrek, krallığın en zayıfı olan sizin köydeki iblislerin ilgisini çekmişse tetikte olman gerekecek. Dramdan keyif alır, o duygulardan beslenirler. Onlara arzuladıkları şeyi verme. Çok gerekirse cansız duygular sun ancak ilgisiz numarası yapmak en iyisidir. İlgilerini kaybedeceklerdir.

Jedrek'in bir tür anlaşma (hoşlarına giden bir şey) yapmaya çalışması durumunda işler biraz daha riskli hâle gelecek. Kale iblislerinden izin istemeleri gerekecek. Söz konusu köy göz önüne alındığında, anlaşma yeterince ilginç değilse kale iblislerinin daha fazla sorgulamadan talebi yerine getirme ihtimali yüksek. Anlaşma ilginçse veya kale iblisleri sıkılmış ya da meraklıysa pazarlığın doğasına bağlı olarak ya seninle ya Jedrek'le ya da her ikinizle birlikte bir görüşme emri vereceklerdir.

Elbette hiçbir koşulda buraya giremezsin. Burada yüzünü tanıyorlar, yokluğun fark edildi ve benimle oyunları yoğunlaştı. Ben seni koruyamadan sana ulaşırlarsa...

Kalemi parşömende bir delik açmıştı. Belli ki bu düşünce onu öfkeden delirtmişti. Öfkeyi, yaşadığım huzursuzluk, iğrenti ve korkuya yeğlerdim.

Seni içeri sokmaya çalışırlarsa hepsini öldür. Bunu yapabilirsin. Sonra doğrudan huş ağacına koş. Ağacı harekete geçirmek için üç kez tetikle, seni almaya geleceğim. Görünmemek için saklan ve beni bekle.

Kılıcı gördün. Silahların geri kalanı çalının diğer tarafında gizli. Onları al ve hemen eve git. Tetikte ol. Eğer canın sıkılırsa bana başka seksi notlar yaz. Hatta sıkılmasan da ya da onca işinin arasına sıkıştırman gerekse bile yaz. Aslına bakarsan uykundan olman gerekse bile o sahneleri ben senin altında, üstünde ya da içindeyken nasıl gerçekleştireceğimize dair daha fazla not yaz bana. Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Konudan uzaklaşıyorum.

Herhangi bir nedenden ötürü tehlike hisseder ve yardımımı istersen, gece veya gündüz, huş ağacını harekete geçir (arka arkaya üç kez). Nedeni ne olursa olsun. Daima senin için geleceğim, Finley. Söz veriyorum.

Her zaman senin,

Nyfain

Hangisini daha baskın hissettiğime karar veremiyordum: duygulanmamı mı tahrik olmamı mı? Gergin olduğum kesindi. Kulağa kesinlikle Jedrek bir anlaşma yapmış ve bunun çantada keklik olduğuna karar vermiş gibi geliyordu. Umarım bu iblisler beni yoklayıp sonra sıkılır ve işi öylece bırakıp giderdi.

Gördüğüm en güzel, üzerine kılıçtaki gibi pullar kazınmış yay çalının ötesinde beklemekteydi. Yanında oklarla dolu deri bir sadak duruyordu. Bir dizi fırlatma bıçağına benzeyen şeyi elime alıp bir tanesini çıkardım. Mükemmel bir dengesi ve inanılmaz keskin bir ucu vardı.

Bu silahlar en az bir çuval altın ederdi. Ve onları öylece bana veriyordu. Bu kadar zengin olmak nasıl bir şeydi acaba? Prens olmak?

Yeni ganimetlerimi yerden alıp Nyfain'in dediğini yapmadan önce kitapları ve biçimsiz mektubumu paketledim. Eve döndüğümde dediğini yapacak ve ona başka seksi mektuplar yazacaktım. Düşüncesi bile karnımın kasılmasına neden oluyordu.

Sessiz ormanın kıyısına varınca köyün eteklerine baktım. Daha öncekinin aksine beni arayarak devriye gezen sansarlar yoktu. Ortalık sakin ve sessizdi.

Yeni eşyalarımı yerden kaldırıp eve giden gizli yolda yürümeye başladım. Kekremsi bir aroma dikkatimi çektiğinde neredeyse eve varmıştım. Çiçek kokularıyla iç içe geçmiş misk esansı.

İblisler.

Koku tazeydi ama çok güçlü değildi. Fazla yaklaşmış olamazlardı. Ya pek yakına gelmemişlerdi ya da büyüleri kaledeki iblislerden çok daha zayıftı.

Arka çitten atlayarak gizlice arka bahçeye girdim ve etrafı dinlemek için bir an duraksadım. Ben kapı koluna uzanırken Hannon kapıyı açtı. İçeri girebileyim diye kenara çekilmeden önce yaralanmış mıyım diye kısa süre beni dikkatle inceledi.

"Her şey sakindi," diye fısıldadım. Oturma odasına girip de kapı arkamdan kilitlendiğinde rahatlayarak iç çektim. "Ama Nyfain beni hiçbir koşulda kaleye götürmelerine izin vermemem gerektiğini söyledi."

"İyi ama o da kalede."

"Beni bir oyunda ona karşı kullanırlar. Piyonları olurum. Onun sinirini bozmak için bana neler yaparlar Tanrıça bilir. Cevabını öğrenmemeyi tercih ederim."

"Vay canına, Finley." Hannon yayı temkinli bir şekilde aldı, yukarı kaldırdı ve nişan alıp gerebilmek için kendine yaklaştırdı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en incelikli yay."

“Çok güzel, değil mi? Asıl şuna bak...” Kılıcı, tarladan ayrılmadan önce güvenceye aldığım sol kalçamdaki kınından çektim. “Ve bunlara...” Sırt çantamdan fırlatma bıçaklarını aldım.

“Çok güzel hediyeler,” dedi şaşkınlıkla. “Yoksa ödünçler mi?”

“Her iki durumda da onları bana emanet etti.”

Biri kapıyı yumrukladı. Elimde kılıçla donup kaldım, parmaklarımla kabzayı sıkıca sardım. Hannon bir an beni inceledi.

Kapı sesi tekrar duyulunca daha da yanaştım. Havaya kekremesi bir koku yayılmıştı. Kalbim göğsümde kapana kısılmış bir hayvan gibi çırpınıyordu. İblisler. Buradaydılar.

Hannon’a attığım bakış yüzlerce kelimeye bedel olmalıydı ki aceleyle yanıma geldi.

“Ne yapacağız? Kaçsan mı?” diye sordu.

“Ya sonra? Ben geri dönene kadar burada mı beklesinler? Bu sizi tehlikeye sokmaktan başka işe yaramaz.” Silahlarıma göz gezdirdim. Sonra da arka kapıya baktım. “Bırak girsinler. Nyfain dramdan hoşlandıklarını söylemişti. Kayıtsız davranıp çekip gitmelerini umacağım.”

“Ya gitmezlerse?”

“Onları öldürmenin bir yolunu bulurum. Sonra da cesetleri ormana sürükleyip orada bırakırız. Ceset olmazsa soru soran da olmaz.”

Kulağa harika geliyordu ancak uygulanabilir olup olmadığı bilmiyordum.

Silahları ön oda ve arka bahçenin etrafında kolay erişilebilir yerlere hızla yerleştirdik. Kapı üçüncü kez çalındığında gidip açtım fakat gecikmeli olarak üzerimde hâlâ günlük kıyafetlerimin olduğunu fark ettim. Beni uykudan kaldırmadıkları belliydi. Umarım fark etmezlerdi.

Uzun beyaz-sarı saçları köşeli yüzüne dökülen uzun boylu bir adam, sabırlı bir ifade ve kara, kurnaz gözlerle basamakta beklemekteydi. İçimde bir yerde arzu dolu bir duygu belirdi ve bir an sonra arzunun yerini iğrenme olarak midemi bulandırdı.

Görünen o ki gelen bir incubustu ve tepkim kaledekiyle aynıydı. Büyüleri hâlâ seksi olsa da artık vücudumda tam tersi bir etki yaratıyordu. Çünkü hayvanım devreye giriyordu.

“Buyurun?” diye sordum kibarca, şaşırılmış gibi davranarak.

“Evet, senmişsin. Merak etmiştim.” Sesi ipeksi ve kendinden emindi. Tenimde endişeli ürpertiler hissettim. “Seni karanlık çöktüğü saatlerde ara sıra aceleyle eve giderken görüyorum. Güzelliğin inanılmaz derecede göz kamaştırıyor. Pek çok hayranın var.”

“Nesin sen, çöpçatan servisi mi?”

İnce dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bir an beni inceledi. “Sen bir şekil değiştirenden çok daha fazlasısın. Seni elde etmek için sınıra bu kadar yaklaşmasına şaşırmamalı.” Arkamdan evin içine baktı, sonra da bir adım geri atıp arkasına, yolun aşağısına göz attı. “Bu viranede mi doğdun? Yoksa seni burada saklıyorlar mı?”

“Burada saklamak mı? Neden bahsediyorsun sen?”

Gözlerini kısıp tekrar beni incelemeye koyuldu. “O hâlde burada doğdun. İlginç. Monissa seninle tanışmak isteyecektir diye düşünüyorum. Benimle gel.”

“Neden? Aslına bakarsan nedeni önemli değil. Cevabım hayır.”

Tavır biraz değişti; omuzları dikleşti, etrafında hafif bir güç dalgalanması oldu.

“Finley, ne oluyor?” Hannon bir eli kapı çerçevesinde, eşikte yanıma sığacak şekilde kapıyı çekip araladı. Kıyafetleri sanki yeni giymiş gibi dağınıktı ve saçları karman çormandı. Az önce uyanmış numarası yapıyordu. Bu da tamamen uyanık hâlime pey uymuyordu. Kendini bana yasladı, diğer eli arkamızdaydı. “Bu kim?”

“Sen abisisin, değil mi?” diye sordu iblis. “Sana veya diğer kardeşlerine ihtiyacımız yok. Sadece kızı istiyoruz. Sorun yok.” İblis açıkça Hannon’ın cüssesini süzüyordu.

Hannon'ın kaşları çatıldı. "Hadi, içeri gel. Dışarıda, basmakta durmanın bir anlamı yok. Çay koyarım."

İblisin bakışları bana kaydı, bu seçeneği tarttığını görebiliyordum. *İnatçı* bir şekilde kollarımı göğsümde kavuşturdum. Gelmesini istemediğimi düşünürse Hannon'ın teklifini kabul etmeye daha meyilli olurdu. Zorbaların hamleleri öngörülebilirdi.

"Hadi, Finley. Bırak girsin. Tüm bunların makul bir açıklaması olduğuna eminim," diye ısrar etti Hannon.

"Evet, Finley. Uslu bir kız ol ve bırak da gireyim."

İblisin küçümseyici ses tonundan dolayı içim öfkeyle doldu. Benim ve ailemin üzerinde gücü olduğuna inanıyordu. Hayvanım ileri atıldığında gücüyle beraber akkor gibi tutuştum.

İblisin gözleri büyüdü. Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti, ardından sanki bir yapbozun parçalarını birleştirmiş de aniden hangi resme bakmakta olduğunu anlamış gibi yüzünde aşına bir ifade belirdi. Bana uzandı.

Hannon sol eliyle beni önünden itip sağ elini savurdu. Bir balta iblisin göğsüne saplandı. Hannon sapı bırakarak iblisi süslü gömleğinden yakaladı ve sanki tüy kadar hafifmiş gibi hızla evin içine çekti. İblisin sallanan ellerini bileklerinden yakalayıp arkasına büktüm.

"Neler oluyor?" diye sordu Sable koridorun ucundan, Dash de dışarı fırlamıştı. En son babam sendeleye sendeleye geldi. Yürüteç gibi kullandığı sandalyenin tahta ayakları zemin boyunca tiz sesler çıkarıyordu.

"Kapıyı kapa," diye bağırdım. "Sürgüle."

Hannon çırpınan iblisi yere fırlattı, yere çoktan suya dayanıklı bir çarşaf serdiğini fark ettim. İblis baltanın üzerine düşünce alet daha da derine girdi.

"Kılıcı kullansan olmaz mıydı?" diye sordum ve dizimi bağırان iblisin sırtına bastırarak eğilip kılıcı kanepenin altından aldım.

“Ne oluyor?” diye sordu babam zayıf bir sesle. “Bunların anlamı ne? Finley, gözlerin...”

Hannon mutfağa koşup et bıçağıyla geri döndü, “Kılıç kullanmayı bilmiyorum,” dedi. “Ama balta ve bıçak kullanmayı biliyorum.”

“Tanrıça aşkına, Hannon, ben de senin yufka yürekli biri olduğunu sanırdım.” Kılıcın kabzasını iki elimle tuttum ve ucunu iblisin boyun dibine sapladım. İblis kasılıp hemen hareketsizleşti.

“Ailemin hayatı tehlikeye girene kadar öyleydim. Doğrayıp gömelim mi yoksa başka bir çözümün var mı?..”

Küçük bir gülümsemeyle başımı ona çevirdim. “Sen kimsin ve Hannon’a ne yaptın?”

Gözlerini devirerek beni öteye itti. “Bu çarşaf sadece kısa bir süreliğine işe yarar. Halıyı lekelemek istemiyorum. Onu buradan çıkaralım.”

“İşte benim abim ya.”

“Hannon... neler...” Babam topallayarak yanımıza geldi. Çocuklar odanın bir ucunda durmuş sessizce izliyorlardı. Daha önce neşeli bir çocukluk geçireceklerine dair bir yanılsamaya kapıldıysalar da bu artık tam anlamıyla bozulmuştu. Onlara evde kalmalarını söyledim.

Arka bahçede, iblisi çitin yanına toprağa yan yatırıp bıraktık ve silahları çıkardık. Başta biraz kan sızdı fakat hemen durdu. Ölü şeyler fazla kanamazdı.

“Sar onu, çitin üzerinden atalım,” dedim. “Arkasından da ben atlayıp ormana taşıyım...”

Ön kapıda, arka bahçeden zar zor duyulan başka bir tık-lama sesi çınladı.

“Ben bakarım,” diye seslendi babam.

Sıçrayarak arka kapıya koştum, “İyi hissedip ayaklanacak onca zaman içinden,” dedim kendi kendime. “Baba, hayır...”

Açılan kapıda yan yana duran bir kadınla adam belirdi. Kadın bir soru sormak üzere ağzını açtıysa da gözü arka kapıdaki bana takıldı. Gömleğime sıçrayan kanı ilk fark eden yanındaki adam oldu. Kadını dürttü. Onun da ikiyle ikiyi toplaması birkaç saniyesini aldı.

Ön kapıdan içeri dalıp babama çarparak ilerlediler. Arkamı döndüğüm gibi arka basamaktan inerek koşmaya başladım. Hızla dönüp kılıcı yerden kaptım ve çitin üzerinden atlarken kılıfına sokmaya çalıştım. Bu hareketi biraz daha çalışmam gerekecekti.

Çitin üzerinden atlarken bir yandan da Hannon'a, "Ben hallederim," diye bağırdım. Buraya bir kapı eklemeyi ciddi ciddi düşünmemiz gerekiyordu.

Bir el beni ayak bileğimden yakaladı. Bir homurtuyla el serbest kaldı.

Bedenim öne doğru savrulurken Hannon'ı elinde yine bal-tasıyla gördüm, başka bir darbeye hazırlanıyordu. Erkek iblis yana sendeledi, omzunun üzerinden sırtının ortasına uzanarak acıyla uludu.

"Git, Finley!" diye bağırdı Hannon.

Ayaklarım yere değdi ama bir an tereddüt ettim. İblisler geride kalacaksa gitmemim imkânı yoktu.

Ancak bir an sonra çitin üzerinde küçük eller belirdi. Dişi iblis beni takip etmeyi planlıyordu.

"Geri döneceğim," diye bağırdım, koşmak üzere arkamı dönerek.

"Dönme, Finley. Burası senin için güvenli değil..."

Kelimeleri geceye karışırken kadın iblisin arkamdan yere indiğini duydum ve depara kalktım. İçimi adrenalin sararken kalbim Hannon'ın sözlerine takılmıştı. *Dönme*. İyi de nereye gidecektim?

Cevap aniden zihnimde belirdi ancak onu sindirecek zamanım olmadı. Koşarak bir ara sokaktan geçip yola çıktım.

Şu an hıza ihtiyacım vardı, gizliliğe değil. İblisin ayak sesleri hemen peşimden geliyor, gitgide yaklaşıyordu.

Hadi, hadi, hadi, dedim hayvanıma, tam kontrolü ele geçirmesine izin vermeden onu yüzeye olabildiğince yaklaştıracak. *Daha fazlasına ihtiyacım var.*

Bu, dört ayak formuna geçmek için gerçekten iyi bir zaman olurdu.

Güç içimden taşarken yolun sonuna doğru hızla koştuk. Sonunda, uçarcasına sağa dönerek altında kitap okuduğum çınar ağacının yanından geçtik.

Hızla koşarken ormanın sınırı sisli bir şekilde görüş alanıma girdi. Peşimdeki iblisin adımları hemen arkamda, mesafeyi kapatmaktaydı.

Neredeyse geldik, dedim.

Onu neden burada durup öldürmediğimizi hâlâ anlamıyorum.

Çünkü biri onu öldürdüğümü görürse benim öldürdüğümü anlaşılr. Ormanda her türlü şey olabilir, canavarın ikimizi de haklaması gibi. Hannon öldüğümü söyleyebilir, yas tutuyormuş gibi yapabilirler...

Tamam tamam. Anladım. Neredeyse geldik.

Anlaman biraz uzun sürdü.

Yasak Orman'ın kıyısından içeri dalarken bir dal yanığımı çizdi. İyice içlere gitmek arzusuyla hızla koşmaya devam ettim. O lanet olası baykuş çığlık attı, ormanın sınırına her zamankinden daha yakındı. Onu bir keresinde taşla vurmaya çalıştığım için muhtemelen bana kin güdüyordu. Bir gün, sırf defolup gitsin diye hedefi tutturacaktım.

Düzensiz nefeslerle küçük bir açıklığa vardım ve yorulduğumu vurgular biçimde yalpalayarak durdum. Dişi iblis yavaşladı, geniş göğsü yükselip alçalıyordu. Sonsuza dek hareket edemeyecekleri daha önce hiç aklıma gelmemişti. Gözlerini üzerime dikerek kılıcımla duruşumu inceledi; büyük ihtimalle herhangi bir kılıç eğitiminin olmadığını ve muhtemelen ne yaptığımı bile

bilmediğimi anlamıştı ki haksız sayılmazdı. Gerçi sivri ucu ona nasıl saplayacağımı çözmek için bir öğretmene ihtiyacım olmadığının farkında değildi galiba. Yine de kılıç yerine hançerimi almış olmayı diliyordum. Ona daha hâkimdim.

“Güzel bıçak,” dedi zarif bir mırıldamayla. “Sıradan kızların böyle bıçakları olmaz. Zengin dostların olmalı.”

“Sıradan kızlar nasıl çalacağını bilir. Bahsi açılmışken seks kedicikleri dövüşmeyi bilir mi?”

“Kediciklerin bile pençeleri vardır.” Şuh bir gülümsemeyle bana yaklaştı. Büyüsü etrafımı sarmalayarak tenime dokundu, okşadı. O esnada safra boğazıma yükseldi.

“İğrenç. Kes şunu.” Ona doğru bir adım attım. Bu işe son verme zamanı gelmişti.

“Gözlerin parılıyor,” dedi. “Bu da demek oluyor ki hayvanına ulaşacak kadar güçlüsün. Peki şekil de değiştirebiliyor musun?”

“Hayır. Ama sen yapabiliyorsun, öyle değil mi? Ne tür bir kâbus şeklini alıyorsun?”

Güldü. “Hımm. Küstahsın. Hoşuma gitti. Neden bu sert kız tavırlarını bir kenara bırakıp bana teslim olmuyorsun? Sana iyi davranacağım, söz veriyorum. Erkeklerden daha iyiyizdir. Hoşuna gider.”

“Bir kadın? Belki. Ama bir iblis? Gidip kendinizi becerebilirsiniz.”

“Ah, yapıyorum zaten. İzlemek ister misin? Bundan mı hoşlanıyorsun?”

Lanet olsun. Gafil avlanmıştım.

“Hadi, minik bebeğim,” dedi, artık yarım metre uzağımda ve silahsızdı. Ama muhtemelen iblis formundayken parmakları pençeye dönüşebiliyordu. Silaha ihtiyacı yoktu. “Önce sana haz vereceğim...” Yoğun ve tatlı büyüsü tenimi kaplayıp midemi bulandırarak havaya yayıldı. “Sonra kaleye gider ve seninle ne yapacağımıza bakarız. Eminim ki İblis Kral seninle tanışmayı

çok isteyecektir. Senin gibi güzel şeylerle oynamaktan hoşlanır. Söylesene, hiç sik için yalvardığın oldu mu? Dizlerinin üzerinde sürünüp çaresizce sikilmeyi arzuladığın?”

“Yine söylüyorum, belki. Ama siz küstah, rezil piç kurularından biri tarafından değil. Sizden gelecek hiçbir şeyi istemiyorum.” Ani bir hamleyle kılıcı ileri savurdum.

Kıvrılıp yana kaçarak beni kolayca atlattı. Havayı yarmaya çalıştım fakat kılıç fazla büyük ve hantaldı. Bana doğru atıldı, kalçası kılıcımın kabzasıyla aynı hizaya geldi. Kolunu uzattı ve bedeni, pulları soyuluyor gibi, alacalı bir kırmızıyla turuncu renge büründü. Başından kıvrıla kıvrıla boynuzlar çıktı, yüzü yassılaşıırken burnunun yerinde yarıklar belirdi.

Uzun pençeleriyle bir kesik atıp derimi sıyırdı. Homurdansam da kılıcı sıkıca tutuyordum ama sonra acıyı hissettim ve ardından boştaki elimle yaralı koluma uzanarak kılıcı yere düşürdüm. Sarı dişlerini gösterip gülümserken dili yılan gibi dışarı kayarak havayı tattı.

Belli ki bir öğretmene ihtiyacım *varmış*. O zaman B Planı'na geçiyorduk.

“Tanrıça aşkına, iğrençsin.” Hızla yükselip boğazına yumruk attım.

Boğulur gibi bir ses çıkararak canını acıttığım noktaya uzandı. Onu bileklerinden kavrayıp döndürünce arkasına geçmiş oldum. Kafasını tutup boynunu kırmaya çalışarak büktüm. Çığlık attı ama ölmedi.

Ne halt yiyorsun? diye haykırdı hayvanım. *Öldürsene artık şunu!*

Bu hareket kitaplarda çok daha kolay görünüyordu.

Muhtemelen göğüs göğse mücadele için de öğretmene ihtiyacım vardı. Bir liste yapmaya başlasam iyi olacaktı.

İblis arkasına uzanıp beni yakaladı ve muazzam bir güçle yere fırlattı. Yerde yuvarlandım. Kalçama bir taş batarken bacağımdan aşağıya zonklayan berbat bir ağrı indi.

Bir an sonra üzerime çıkmıştı, yanlarımı pençeliyor, etimi parçalıyordu.

“Teslim ol, kızım.” Büyüsü içime işledi, iğrenç bir arzuyla beni esir aldı. Midemi bulandırdı, boğazımdan yukarı safra yükseldi. Sarsıldım, neredeyse kusacaktım ama sonra ilk iki parmağımla başparmağımın uçlarını birbirine bastırıp gözüne soktum.

Uluyarak elini gözüne götürdü. Saçlarını kavrayıp başını koparırcasına çekti. Gerçekten de kahrolası hançerimi getirmeliydim! Aklım neredeydi? Kahretsin!

Eğilip onu sırtımdan attıktan sonra birini çıplak ellerimle nasıl öldüreceğimi çözmeye çalıştım. Kitaplarda nasıl da kolay görünüyordu be! Nyfain bana bir açıklama borçluydu, zira ödünç verdiği o kitaptaki kahraman bunu sürekli yapıyordu. Neredeyse esneyerek insanları öldürüyordu. Gerçekçiymiş, götüm.

Onu birkaç kez yumrukladım, neyse ki avcılık yaptığım ve post işlediğim için ellerim güçlüydü. Ne yapmalıydım, onu boğmalı mı? Kafasına taşla vurmaya falan mı çalışmalı?

“Lanet olsun, neden bu işte bu kadar kötü olduğumu daha önce fark etmedim? İhtiyacım olduğunda Hannon’la baltası neden yanımda olmazdı?”

Birkaç yumruk daha attıktan sonra onu tekrar boynundan yakalamayı umarak hızla kendime doğru çektim; böylece onu zorla kılıca doğru sürükleyebilir, sonunda şişleyip her şeyi bitirebilirdim.

“Pes edip ölsem ikimiz için de daha kolay olurdu. Sadece teslim ol yeter,” dedim bir dizi hırıltı arasında, elimi boynuyla yer arasında götürüp getirerek.

İblisin sığıttığım boğazından, “Neden... büyüm... işe... yaramıyor,” sözleri döküldü.

“Büyün işe *yarıyor*. Sadece iğrenç olduğunu düşünüyorum. Büyüye ihtiyaç duymayan seksi birini buldum. Yani boşuna kendini paralama. Hadi artık, mücadeleyi kes. Kazanacağımı

biliyorsun. Bunu biliyorsun! Benim için işleri bu kadar zorlaştırmayı bırak ve seni öldürmemeye izin ver!”

Hayvanımın hızla yükselmesiyle tenim alev aldı. Görüşüm bulanıklaşıp karardı.

Ne yapıyorsun? diye hesap sordum. *Bu güç haddinden fazla!*

Güçlü bir el kolumu sarıp beni yana itti. Büyük, çıplak bir şekil iblisi ortadan kesecek şekilde kılıcımı aşağı doğru sapladı. İblis çılgık attı, sesin gücü ve şiddeti tümüyle kesilene dek dramatik bir şekilde azaldı.

Görüş alanımda rengârenk pullar uçuşuyor, Nyfain’in dönüp yanıma çömelen görüntüsü dalgalanıyordu. Kalbim, bedenimin ortasında yanan fırını körükleyerek daha da ısındı, acı dolu karıncalanmalar bıçak darbelerine dönüştü, vücudumu kaplayıp omuzlarıma, kafama, bacaklarıma saplandı.

“Finley,” dedi Nyfain, o derin, pürüzlü sesi duymak eve dönmek gibiydi. Ne zamandan beri böyleydi bu?

Gücü beni sarmalayarak hızla boyumu aşan, beni dibe çekmekle tehdit eden bir gelgit dalgasına dönüştü. Etimi acıtan yakıcı ısırap daha da derinlere yayıldı ve içerideki cehennem dışarı çıkmak için çırpındı.

“Ne halt ediyorsun sen?” dedi Nyfain, sesindeki zorlanma aşikârdı.

“Kılıç... işini... beceremedim,” demeye çalıştım, hayvanım beni yolundan çekip kontrolü ele almaya çalışırken. “Öğretmene... ihtiyacım varmış... meğer.”

O an hissettim onu: Hayvanımı çağıran güçlü, emin nabız. Yüreklerini, zihinlerini, ruhlarını birleştirmeye çağırıyordu.

Nyfain’in ejderhası bizi korumaya kararlıydı. Bize hükmetmeye, bizi sahiplenmeye. Hayvanıma sesleniyor, o da cevap vermek için benimle mücadele ediyordu.

“Şekil değiştiremez, seni koca dallama,” dedi Nyfain, beni kucağına alıp sıkıca sarılarak. Eğilip kılıcı da aldı. Bir kalp atımı sonra, “Hayır, sen bu hâldeyken değişmeyeceğim, lanet

olası. Onu öldürürsün. Üzerinde bu lanet varken değişemez! Hayvanını çağırmayı kes!” dedi.

O koşarken omzunun üzerinden bakarak kollarımı boynuna doladım, yanağımı kirli sakalına bastırdım. Gözlerimi sımsıkı kapatıp acıya karşı dişlerimi sıktım. Nereye gittiğini bilmiyordum ancak önemi yoktu. Ona güveniyordum.

Nyfain başını hafifçe çevirince dudakları kulağımı okşadı. Kelebekler mideme doluşurken hayvanım zevkle mırıldandı.

“Teslim olma, Finley,” dedi yumuşakça, beni sıkı sıkı tutarken. “Hayvanına teslim olma. İlk değişim mümkün olan en iyi şartlarda, şekil değiştiren gücünün doruğunda ve bir rehberin eşliğindeyken gerçekleşmeli. Şu an bunun için olabilecek en kötü zaman. Hayvanınla konuş. Ejderhamın kokusundan ayır onu.”

Kollarımı etrafına daha sıkı sardım. Kalbim güçlü bir ritimle atıyordu ve bir şekilde, sanki bana geri dönmeden önce onun içinde yankılanıyor gibiydi. Sanki kalbimi söküp ona ödünç veriyor, sonra da geri alıyormuşum gibiydi. İkimizi de ayakta tutan tek bir kalp vardı.

Elimi çıplak omzunun üzerinden boynuna, oradan yukarıya, batan sakallarıyla güçlü çenesine kaydırdım. Aniden sessizleşerek yürümeyi kesti.

Yüzümü hafifçe çevirdim. Arzu tembelce üzerimde gezinip tenimden geçerek iliklerime dek sızdı. Ağır ve tatlı, durgun ve enfes bir hâlde kanımda fokurdayan ateşle birleşti, onu sakinleştirdi. Tek bildiğim Nyfain’in dokunuşuydu. Onun sıcaklığı. Küt küt atan o kalbin verdiği his.

“Nyfain,” diye fısıldadım, bir şeye ihtiyaç duyuyordum fakat tam olarak ne olduğundan emin değildim. Hayvanım beni kışkırtıyordu. Hayvanıma direnmekten çok yorulmuştum, ona direnmekten çok yorulmuştum. “Nyfain...”

“Hayır, Finley,” diye mırıldadı kederle. Kolları beni sımsıkı sarıyordu. Dudakları benimkilere değer gibi oldu. “Teslim olma.”

“Beni durduracak mısın?” Yüzünü biraz daha bana yaklaştırmaya zorladım. Patikadaydık ama karanlık bizi saklıyordu. İnsanların canavara duydukları korku bizi koruyordu.

“İstesem de yapamam. Lütfen Finley, diren. Benden daha iyisini hak ediyorsun. Dünyanın ayaklarının altına serilmesini hak ediyorsun fakat benim sana verecek hiçbir şeyim yok. Ben taçsız, devrik bir kralım. Yıkım prensiyim. En kötü kâbusunum. Lütfen diren ve daha iyi birini bekle.”

Ani bir güç dalgasıyla nefesim kesildi. İçimde yükselerek hayvanım tarafından yakalanıp tutuldu. Güç gittikçe artıyordu, öyle ki sanki iki canavar beraber bir fırtına yaratmaya çalışıyorlardı. Bir enerji dalgası etimi kemiriyormuş gibi hissettim. İçimde, her bir zerremde bir komut yankılandı.

Değiş.

Komuta uymak, Nyfain’in ejderhasına ulaşmak için can atan hayvanım kontrolü ele geçirmek üzere benimle mücadele etti.

Hayır! Nyfain’i duydun. Yapamayız. Nasıl yapılacağını bilmiyorum!

Onlara aitiz. Sen de hissediyorsun. Hepimiz hissediyoruz. Sen yapman gerektiği gibi onunla bağlanmayacaksan o hâlde seni kenara itip kendi biçimimi bularak bizim için ben yaparım. İki bacaklıların oyunlarından bıktım. Artık bağlanma zamanı. Sarkık bir sik gibi davranmayı kes de bana yardımcı ol!

Nyfain’in tenini tutuşturan ateş –gerçek ateş!– benimkini de alazladı. Alevler her yerime minik, acı veren iğneler batırarak canımı acıttı; belli ki ejderhası ısrarcı davranıyordu.

Görüşüm daha da karardı. Başım dönmeye başladı. Ejderhanın yardımıyla hayvanım galip gelmekteydi. İçten içe beni pençeleyerek yolundan çekmeye çalışıyordu.

“Onu öldüreceksin!” diye haykırdı Nyfain. “Durman gerek!”

Kemiklerimin bükülmesiyle boğazımdan boğuk bir çığlık koptu. Derim değişim geçirmesi gerekiyormuş gibi gerilirken tenim kaşınmaya başladı. Hayvanım artan gücü ve kudretiyle

çabasına devam etti. Bizi soktuğu tehlikeyi umursamaksızın değişmeye hazırlanıyordu.

Hayvanlarımız bunu elde etmedikleri sürece tatmin olmayacaklardı. Birbirlerini elde etmedikçe. Bizi buna zorluyorlardı. Hayvanım, Nyfain'in ejderhasına ulaşmak için kafesinden kaçmaya çalışıyor, ejderha da ona yardım ediyordu.

Kontrolü kaybedeceksem bunun hazır olmadığım bir değişim için değil, seks için olmasını tercih ederdim.

Aceleyle dudaklarına yapışıp kolumu boynuna doladım ve sıkıca sardım. İnledi, gerisi patlayan bir baraj gibiydi.

Beni kolayca taşıyor, bir koluyla beni kucaklarken diğer eliyle yanağımı kavıyordu. Dudaklarıyla dudaklarımı aralayıp dilini içeri sokarak ağzımın içinde dolaştırdı. Dilimi diline doladım, öpücüğüyle hiç istemediğim yerlere gittim. Daha önce birçok kez öpüştüm. Birkaçı gayet iyiydi, özellikle de onunla olanlar. Fakat daha önce hiç böylesini yaşamamıştım. Hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Bu kadar şiddetli. Sanki tüm dünyam bu âna sığmıştı.

Isınan tenimde elektrik akımları dolaştı. Birleşen kalbimiz hızlandı, aramızda bir güç dalgalanması oldu. Ardından coşku geldi. Hayvanım zevkle mırladı. Ejderhanın hâkimiyet kurmak için kükrediğini hissettim.

Başımı geriye çekerek sertçe çenesinden tuttum ve o parlayan, için için yanan altın gözlerine baktım.

“Becer beni,” dedim ve içimde yükselen ateş bunu bir komuta dönüştürdü.

Dudakları bir sırtışla kıvrılırken etrafımızdaki enerjinin değiştiğini hissettim. Ejderha hâkimiyeti ele geçirmişti, bunu hissedebiliyordum. Gücü artarak tutuştu, kıvılcımlar saçıyordu ve tehlikeliydi. Hayvanım onu karşılamaya hazır hâlde hamle yaptı. Görünüşe göre bir meydan okumaya sebebiyet vermiştim ve ejderha da bunu zirveye çıkarmayı planlıyordu.

Benliğimi beklenmedik bir gerginlik sardı. İçime korku dolu bir titreyiş yerleşti. Aniden bu ilk seferimmiş gibi hissettim, muazzam bir olaymış gibi. Bedenim, onun karşı konulmaz saf erkeksi gücüyle titredi. Buna hazır olduğumdan emin değildim. Evet, direnmekten yorulmuştum ve Nyfain'i anlatamayacağım kadar çok istiyordum. Ancak bu sadece seks değil daha fazlasıydı... Bu tanrıların oyunuydu ama benim bu oyunu oynayacak gücüm var mıydı bilmiyordum.

“Elinden gelenin en iyisi bu mu?” Sesi her zamankinden daha boğuktu. Heyecanlanmıştı. Hükmediciydi.

Ejderha oyun oynamaya geldi, diye düşündü hayvanım, heyecanlı bir beklenti içindeydi. Bırak bunu ben halledeyim.

Tenimden ürpertiler geçti. Kenara çekilip hayvanımın kontrolü ele almasına izin verdim. Bu ne benim ne de Nyfain'in âniydi. İçimden bir ses, kendi büyük ânımıza kavuşacağımızı ve hayvanlarımızın oynaşmasının ateşi körükleyeceğini söylüyordu.

Nyfain bundan mutlu olmayacaktı. Kötü ruh hâlleri göz önüne alındığında muhtemelen acısını benden çıkarırdı ama bunu zamanı geldiğinde düşünürdüm. şu anda iki canavar savaşmaya hazırlanıyordu ve Nyfain'le bedenlerimiz onların savaş alanıydı. Orgazma ilk ulaşan kazanacaktı.

Hayvanım bu ödülü almaya kararlıydı.

ALTINCI BÖLÜM

Hayvanım kontrolü ele almıştı. “Dinle beni, Bay Alfa,” dedi, şehvet dolu boğuk bir sesle. Arzu içimi sarmış, sıcak bir nabız gibi zonkluyordu. “Sen *benimsin*,” diye mırladı. “O koca aletini içime almak istiyorum, alacağım da.” Gücümüz coştı. Bu sefer tüm gücünü komutuna aktardı. “Becer beni, ejderha. *Hemen.*”

Söyle nazik olsun, diye yalvardım çabucak. Sert ve hızlı bir seks istediğimi sanıyordum ama şimdi cüssesi, gücü ve koca aleti karşısında... cesaretimi yitirmiştim. İnkâr edecek değilim, bir korkaklık âniydi bu. *Yavaş olmasını söyle. Kendimi hazırlamam gerekecek.*

Savaşta nezaket yoktur. Alacağımızı sert ve vahşi bir şekilde alacağız ve bizi zevkten yok ettiğinde de teşekkür edeceğiz.

Nasıl bir hastasın sen?

Çok iyi bir hasta. Sıkı tutun, işler çığırından çıkmak üzere.

Ejderha kısık gözleri çakmak çakmak yanarken hırladı. “Emriniz olur.”

Saçımdan kavrayarak başımı geriye çekti, dudaklarıma morartıcı, hükmedici bir öpücükle yapıştı. İçimi heyecan kapladı. Dilini ağızıma daldırınca tadı duyularımı alt üst etti: böylesi zevk verici, enfes bir tat yasaklanmalıydı.

Kılıcı yere atıp bacaklarımı indirdi ve beni geriye itti. Sendeleyerek geriledim, az kalsın düşecektim ki sırtım en yakındaki ağaca çarptı. Şaşkın ama heyecanlı hâlde nefes aldım, vajinam o kadar zonkluyordu ki hayvanım yere yatmak, bacaklarımızı açmak ve bizi tatmin etmesi için ona yalvarmak istiyordu.

Bu işin bu kadar sert başlaması içimi korkuyla doldurdu. Bu kadar kontrolden çıkmış görünmesi. Öte yandan hayvanım gayet rahattı. Daha önce hiç böylesine uyarıldığımı hissetmemiştim. Ham ve ilkel, düşünceden, sosyal inceliklerden tümüyle yoksun. Karşılıklı saygıya, duygulara, kalplere veya çiçeklere gerek yoktu. Kendilerini birbirlerine olan ihtiyaçlarına kaptırmış ve hislerini en iyi şekilde ifade etmek dışında dünyayı umursamayan iki varlık vardı sadece. Birbirlerini sert, uzun ve sınırlar olmaksızın becermek istiyorlardı. Güvenli sözcükler olmaksızın. Pes etmeksizin. Birbirlerini sınıra kadar itmek ve kimin sonuna kadar gidebileceğini görmek istiyorlardı.

Ben ve Nyfain ise sadece birer yolcuyduk.

Ya bu olanlar yüzünden travmatize olacaktım ya da durumu kabullenip olduğu gibi yaşayacaktım. Bu muhtemelen sabah her yanımin ağrımına, topallamama, dağılmama neden olacak kadar şehvetli, tutkulu, dünyayı sarsacak bir sevişme olacaktı. Peki, öyle olsun.

Nyfain'in bedenini ele geçiren ejderha, zarif ve çevik hareketlerle yavaşça bana yaklaştı. Geniş omuzları her adımda sallanıyor, muhteşem kasları hareket ettikçe kasılıp gevşiyordu. Gücü nabız gibi atarak tenimi okşuyor, kemiklerimi eriten baş döndürücü, yoğun dalgalar hâlinde bedenimi sarıyordu.

"Evet, Alfa," dedi hayvanım, kışkırtıcı sesiyle. "Senin olanı al hadi."

Ejderha acele etmeden mesafeyi kapattı. Aramızda sadece bir adım kalmışken baştan ayağa kıyafetlerimi süzdü. Önümde sıralanan düğmeleri inceledi ve ardından parmağını deliklerden birine geçirip düğmeleri kopararak yavaş yavaş yırttı. Kumaşı kenara itip parmaklarını belimin üst kısmında dolaştırdı, biraz içeri daldırıp kendisine ait olan bedeni tanımaya çalıştı.

Hayvanımın beklemediği hızda bir hareketle gömleğimi üst kısmından yakalayıp sonuna kadar yırttı. Düğmelerin geri kalanı da kopup etrafa saçıldı. Önüm açılmıştı. Göğsüm et-

rafını saran korsajın altında hızla inip kalkarken beni nefessiz bırakarak tekrar yavaşladı.

Kumaşı omuzlarımdan aşağıya itti, sanki giysi bana layık değilmiş gibi onu bir kenara fırlattı. Sanki benim gibi bir yaratık ya sadece en güzel giysileri giymeli ya da hiçbir şey giymemeliymiş gibi.

Parmağını korsajımda gezdirerek bir meme ucuna denk geldiğinde yavaşça etrafında daireler çizdi. Diğer eliyle kılıç kınının bağlı olduğu kemeri çekip gevşetti ve yere düşmesine izin verdi. Sonra korsajımı kavrayarak çekip çıkardı. Kumaştan ses geldi, dikişleri yırtılmıştı. Memelerim dışarıya fırlayarak gece havasına maruz kaldı. Soğuk hava açıkta kalan hassas meme uçlarımı anında sertleştirdi.

Ejderhanın göğsünden onaylar gibi bir hırıltı yükseldi. Etkisi ısınmış tenimden bir zevk dalgasının geçmesine neden oldu.

Pantolonumun düğmelerini açarken eğildi ve dilini meme ucumun üzerinde gezdirdi. Ağzına alarak emdi. Bu ani zevk karşısında aralık dudaklarımdan bir inilti çıktı.

Fermuarı açıp pantolonumu aşağı çekti, elleriyle ayak bileklerime kadar indirerek ayakkabılarımla birlikte çıkarıp kenara attı.

Dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımdan birini omzunun üzerine aldı. Uyluğumun iç kısmını nazikçe yaladı, ardından dudaklarını tutkulu tenimde gezdirip zirve noktasının yanında durdu ve hassas deriyi sert bir şekilde emdi.

Parmak ucu, hissi hazza dönüştürecek şekilde külotumun üzerinde gezinirken hayvanımın tıslaması yerini iniltiye bıraktı. Tırnaklarımı ağaca geçirdim.

Parmaklarını külotumun altına geçirip sert bir hareketle çekti. Kumaş yırtıldığında bir kenara fırlattı. Ağzını bacaklarımdan arasına yaklaştırıp diliyle yaladıktan sonra derin bir nefes aldı.

Ne yapıyor bu? diye düşündüm, fısıldar gibi.

Uyarılmamızın kokusunu içine çekiyor. Şışt, sadece keyfine bak.

Durumun vahşiliğinden rahatsızlık duymamaya çalışarak içten içe yüzümü buruşturdum ve ardından zihinsel olarak derin bir nefes alıp âna odaklandım.

Dili içime daldığında bedenim yıldırım çarpmışçasına sarsıldı.

Hayvanımın zevk dolu iniltisi içime yayıldı. Ejderha diliyle klitorisime doğru ilerleyerek o noktayı emdi ve sonra bir ritim buldu. Parmakları uyluğumun iç kısmından yavaşça ilerleyip içime girdi. Artık neyin hoşuma gideceğini çözmeye çalışıyordu.

Buydu işte. Hoşuma giden böyle bir sevişmeydi. Hayvanımın ya da benim, hiç fark etmezdi. Kim olsa hoşuna giderdi!

Hayvanım inlediğinde kendimi ejderhanın yüzüne daha da sıkı bastırdım ancak o geri çekilerek şeytani bir gülümsemeyle bana baktı. Art arda cıkcıklayarak hayvanıma bu kadar hevesli olmamasını belirtti. Bizi, hazır olduğunda becerecekti.

Tüm bunların anlamını hayvanım deşifre ediyordu tabii ki. Vücut dilini okuyor, sözsüz beyanlarını anlıyordu. Ben bu yolculukta sadece bir eşlikçiymdim. Şu âna dek yolculuk harika geçmişti, üstelik daha hiçbir şey yapmamıştık.

Ritmi koruyarak işine devam etti. Parmakları tam olarak doğru noktaya dokunuyordu. Hayvanım inleyip başını geriye atarak ağacın önünde âdeta eridi. O parmaklar. O şanlı parmaklar. Bedenimdeki gerilim hızla yükseldi, kendimi ağzına doğru iterken nefes nefese kaldım.

Dili görevine sert bir şekilde devam ederken parmakları hızlandı. Zevk artık içimi fokurdayan, patlamaya hazır bir kazan gibi doldururken vücudum kasıldı, nefes almakta zorlandım.

Parmaklarını içimden çıkarırken yüzünde yine o şeytani bakış belirdi.

Hayvanım memnuniyetsizlikle inledi. Tam sınıra ulaşmak üzereydik. Birkaç saniye daha devam etseydi bitiş çizgisine varmış olacaktık.

Bacağımı omzundan itip zarafetle ayağa kalktı. Büyük, yaralı eliyle omzumu tutup beni döndürdü ve itti. Öne doğru

devrilerek avuçlarımı kaba ağaç kabuğuna dayadım. Parmakları hafifçe sırtımda gezindi ve ardından parçalanan korsajımın kalan kısmını gevşeterek ayaklarımın dibine düşmesine izin verdi. Parmaklarını şimdi tenimin üzerinde açmıştı, omuzlarımdan başlayıp belime doğru masaj yaparak indi. Dudaklarıysa bedenimin her bir santimini tanımaya çalışıyormuş gibi parmaklarını takip etti.

Dokunuşu, dikkati, yavaş hareketleri ve sessizliği, bu ânın tutkusu, daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Bundan sonra ne olacağını görmek için can atıyor, kontrolsüz vahşiliği karşısında korkudan titriyor, bununla birlikte geleceğini bildiğim zevki ipe çekiyordum.

Avucunu sırtımın ortasına bastırdı ve beni iterek daha da öne eğilmemi sağladı. Dudakları biraz daha aşağı kaydı, popoma, diğer deliğime ulaştığında garip şekilde iç gıcıklayıcı, beklenmedik şekilde erotik hislerle ağzım açık kaldı. Başparmağıyla baskı uyguladı; garip ama nahoş olmayan bir histi, kişiye bağlı olarak nefret edilebilecek veya sevebilecek bir doygunluk yaşıtıyordu.

Uyluklarımı popoma kadar öptü ve arkamda doğruldu. İçime kolayca sığamayacağını anlamış gibiydi. Hemen olmazdı.

“Dön,” diye gürledi.

“Ahhh,” gibi bir ses çıkardı hayvanım, komutunun etkisi içimde dalga dalga yayılırken. Sinir uçlarımda oynaşp tenimin üzerinden fısıltı gibi geçti.

“Emredersiniz,” demek istedim ama neyse ki hayvanım izin vermedi. Artık aklım başımda değildi. Ejderha tüm gerçekliğimi silmiş, dünyanın tanrısı olmuştu ve ben ona nasıl ibadet edeceğimi öğrenmekten mutluluk duyuyordum. Tanrıça’ya şükürler olsun ki hayvanım bu oyunları kendini kaybetmeden oynamayı biliyordu.

Önünde çırılçıplak durdum, 1.80’lik boyum onun yanında cüce gibi kalıyordu, boyu bir baş daha uzun, genişliğiye kıyasla-

namazdı. Vücudu, gece girdiği mücadeleler sayesinde zor yoldan elde edilen kaslarla şekillenmişti. Bakışları baştan ayağa yavaş yavaş vücudumda gezindi. Bulduğu her yara izinin üzerinden hafifçe geçti, Hannon'dan tedavi etmesini isteyemeyeceğim kadar özel yerlerdeki eski yaralardı bunlar.

Başını yana eğdi, bir şey dinliyormuş gibi gözleri başka yöne kayd. "Ne kadar zamana ihtiyacım varsa o kadarını kullanacağım, daha fazlasını değil. İblisler onu takip ettiyse kendileriyle kolayca başa çıkarız. Şimdi sus da tanrıçamın her bir karışını ezberleyeyim. Tüm eğlenceyi sen yaşadın. Ben hep geri planda kaldım."

Tekrar bana odaklandı, başparmağını çenemdeki küçük çukurun üzerinde gezdirip yanağıma doğru ilerledi. Dudaklarıma ve yanaklarıma yayılan minik çillere baktı, sonra da mavi gözlerimde oyalandı. O yoğun, odaklanmış bakışı karşısında göğsümün orta yerinde bir şeyler kıpırdandı. Sanki bir pencereden uzanmış da ruhuma bakıyor, tüm karanlık yerleri aydınlatıyor ve gördüklerini tartıyor gibiydi. Bir anda dudakları yukarı kıvrıldı ve altın rengi gözleri gururla parladı.

"Türünün eşsiz bir örneğisin, Finley. Tanrıça seni özene bezene yaratmış. Her anlamda mükemmelsin. Asla bir ev veya korumaya ihtiyacın olmayacak. Bunu senin için temin edeceğiz, daima. Yemin ederim. Prensın kendi planları olabilir ancak bu asla sana olan yeminimin önüne geçmeyecek."

Öne eğilip beni dudaklarımdan hafifçe öperek yeminini mühürledi.

"Şimdi," dedi geri çekildiğinde. "Dizlerinin üzerine çok. Aletimin ne kadarını alabileceğini görmek istiyorum."

Hayvanımın içinde bir heyecan dalgası kabardı, benim içimdeyse azıcık korku vardı.

Zarif bir şekilde yere indim, ellerimi geniş uyluklarında aşağı yukarı gezdirdikten sonra testislerini avuçladım ve iri aletini elime aldım. Yetişmekte zorlanmayayım diye hafifçe

dizlerini büktü ve ardından parmaklarını şakaklarımda gezdirip saçlarıma doladı.

Bu sefer heyecanım hayvanımınkiyle eşleşmişti. Bunu daha önce de yapmıştım. O koca aletini daha önce de köküne kadar ağzıma almıştım. Başa çıkabileceğimi biliyordum.

Gelsin bakalım, ben vardım. Gerçi hâkimiyetin tam olarak bende olmaması da iyi bir şeydi.

Aletin ucunu yaladığımda ejderha zevkle inledi. Testislerine masaj yaparken onu yavaşça ağzımıza aldım, bunu hiç beklemiyor gibiydi.

Bedeni gerildi. Duvar kadar sert kaslarıyla o kudretli figür, elleri saçlarımda beni becermeye hazır hâlde tepemde dikilmekteydi. Sert, sarsılmaz bir kavrayışla yüzümü ellerinin arasına aldı. Kalçasını hafifçe bana doğru bastırdı.

“Hımm, evet,” diye soludu, hayvanım beklentiyi tırmandırarak onu yavaşça ağzına alırken bir nedenden testislerini iyice sıkıp acı dolu bir nefesle geri çekilmesine sebep oldu. Ejderhanın gülüşü karanlık ve onaylar gibiydi. “Alfa prensesim,” dedi.

Bu sözcüğü Nyfain gibi küçümseyerek kullanmamıştı. Ejderhanın ses tonu saygılıydı.

Hayvanım hafifçe karşı koysa da o kendini ağzıma itti, bu çabasıyla dişlerim derisini sıyırdı. Bunun olacağını biliyor olmalıydı ancak belli ki umursamıyordu. Acıyla homurdandı ama durmadı, gırtlığıma doğru itişlerine devam etti. Hayvanım testislerini sıkıp onu geri çekilmeye zorladı.

“Siktir,” diye inledi.

Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz? dedim afallamış hâlde. *Ne diye testislerini sıkıp duruyorsun? Garipsin.*

Bu bir dans. Acıyı seviyor. Aletin büyüklüğü ve senin görece deneyimsizliğin sebebiyle, içine girdiğinde canını yakacağını biliyor. Kendisinin kaldıramayacağı bir acıyı sana yaşatmayı istemiyor, diye açıkladı hayvanım ve ejderhanın kendini maruz bıraktığı

şey göz önüne alındığında pek de iyi hissetmedim. *O onurlu bir ejderha. İyi bir seçim yaptık.*

Yaptık derken? Benim bir bok seçtiğim yok.

Aptal olma.

Tartışmaya devam etmek niyetindeydim ancak ejderha kendini iterek dişlerimin arasından gırtlığıma kadar ulaştı. Hayvanım hâlâ devam etmesine izin vermiyordu, tuhaf bir şekilde onu tekrar uzaklaştırdı. Testislerini sert bir şekilde tutup bükmesini dehşet içinde izledim. Çoğu erkek böyle bir durumda tiz bir çılgılık atardı ama o acıyı kabullenerek devam etti.

Başıma baskı yapmayı bırakıp bunu düzgün bir şekilde yapmam için bir şans verdi (*nihayet, lanet olsun!*). Hayvanım, sperm stoklarını yok etmek yerine masaj yaparak aletini sonuna kadar ağzına aldı. Ejderha ağzımı becermeye devam ederken hayvanım gevşedi, öğürse de devam etti ve belli bir ritim tutturdu. Etrafta zevk dolu iniltieler yankılanırken şehvetin tırmandığını hissettim.

Ellerimi yukarı kaydırarak kaslı poposunu kavradım. Bunun ne anlama geldiğini anlamak için şekil değiştirenlerin dilinde konuşmama gerek yoktu. Bunu Nyfain'le yaptığımı hatırlayarak, içimde kabaran heyecan ve arzuyla kendimi hazırladım. Hazzını uzatmayı ne kadar çok sevdiğimi hatırladım.

Homurdanarak kasığını itti. Ejderhanın hamlesini derinleştirmek için kalçasını kavradım. Hızı arttırıyordu. Hayvanım dişlerini geçirerek ejderhanın hayatını ciddi şekilde mahvedebileceğinin bilinciyle işine devam etti.

Ejderha derin derin soluyarak hırlamayla geri çekildi. Zirveye tırmanmış ama doruğa ulaşmadan durmuştu. Aynısını bana yaşattığı için kendisinin de bunu hak ettiğini düşünmüştü.

“Ayağa kalk,” diye hırladı, hâlâ güçlkle nefes alıyordu, elleri yumruk olmuştu. Dişlerini sıkıyordu, belli ki boşalmamak için kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

Hayvanım tıpkı eğilirken olduğu gibi zarif ve seksi bir şekilde doğruldu. Memelerim hevesli bir şekilde dikleşmişti. Parmaklarım bacaklarımın arasına kayd, orada gezinerek yumuşak iniltiiler çıkarmama neden oldu.

Ejderha yanıma yaklaşp elimi itti. "Hazza ihtiyaç duyuyorsan bana geleceksin. Her daim tatmin ve mutlu olmanı sağlarım."

Ya, tabii, öyle bir şey olabilmış gibi, diye düşündüm gitgide daha da azarak.

Sadece uyum sağla. Ejderha bize karşı görevini anlamaya çalışıyor. Gerekeni yapacaktır. Her şeye tamam diyelim ve bu işin sonunu görelim.

Daha da yaklaştı, parmakları benimkilerin yerini aldı ve tam olarak doğru sertlik ve hızda okşamaya başladı. Tam olarak hayvanımın istediği gibiydi.

Şimdi bunun mümkün olabildiğini anladım... diye düşündüm çaresizce, verdiği zevkle kıvranırken.

Eğilip dudaklarımdan yumuşakça öptü. Ellerimi kollarından yukarı, omuzlarının üzerinde gezdirirken hayvanım inledi. Ejderha başını yana eğip öpücüğünü derinleştirdi, dili bacağımanın arasındaki başparmağıyla aynı ritimde hareket ediyordu.

Ejderhanın boynunu daha sıkı kavradım. Öpücükten daha fazla nasiplenebilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Ayak parmaklarım ilahi bir hisle büküldü; dudaklarının, parmaklarının, sıcaklığının bıraktığı histe kayboldum. Keşke kontrol hayvanlarımızda değil de Nyfain'le bende olsaydı. Onu böyle içime almak, vücudunda kendimi kaybetmek istiyordum. Şu anda sonuçlar umurumda değildi. Konumlarımız değişmemişti ama şu anda kraliyet cariyesi olmak umurumda değildi. Zaten ikimizin de başka birileriyle yuva kurma şansı olduğundan şüpheliydim. Onunki gibi benim kaderim de muhtemelen karanlık olacaktı. Tek istediğim dünya yanmaya başlamadan önce az da olsa gün yüzü görmekti.

Aramızda görünmez bir şey, dönen bir kilit gibi tık etti. Geri çekildi, ondan alev alev bir sıcaklık yayılıyordu. Bu durum karşısında hayvanım mest olarak gözlerini kapattı.

Öpücüğü daha da yoğunlaştı. Bir eliyle ensemini kavrarken diğerini bacaklarımın arasından kaydırarak sırtımda gezdirdi ve popomu avuçlayıp bedenimi sertleşmiş aletine doğru bastırdı. Beni o kadar sıkı bastırıyordu ki bedenlerimizin arasında hiç boşluk yoktu. Beni ağaca doğru geri geri itti.

“Ne kadar zarif, minik bir şeysin öyle,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru, hayatım boyunca bana ilk kez böyle bir şey söyleniyordu.

Sırtımı ağaca yaslayarak iyice üzerime abandı. Ağaç kabuğu sırtıma batıyor, içime dalan parmakları hareket ettikçe arka planda hissettiğim acı yitip gidiyordu.

“O kadar ıslaksın ki...”

Hayvanım ağzının içinde inledi. Kalçamı ona doğru ittim.

“Becer beni, Nyfain,” dedim. Bunu söyleyen ben miydim yoksa hayvanım mıydı bilmiyordum. Artık bir önemi yoktu. Bu dakikadan sonra kontrolün kimde olduğunun artık önemi yoktu. Başta acıtabilirdi ancak bunu hafife almadığını görebiliyordum. “Becer beni, *hemen*,” dedi hayvanım.

“Emriniz olur,” dedi.

Aletinin ucunu vajinama sürttükten sonra geri çekildi. Kalçasını ileri geri oynatırken dilini ağzıma soktu.

Tek hamlede içime girmesiyle bedenim alev aldı ve dünyam durdu. Geri plandaki acı haz patlamasıyla yarışır hâldeydi. Onu komple içime almam imkânsızdı.

Hayvanım bir dakika durması için onu omuzlarından yakaladı. Etraftakilere dair duyularım keskinleşti: Sırtıma sürtünen sert ağaç kabuğu, bacaklarımı doladığım pürüzsüz kalçası, öpücüklerinden şişmiş dudaklarım ve etrafımızı saran yumuşak, soğuk gece havası. Bedenim yumuşadı, kollarımı boynuna doladım.

“Beni içine daha fazla almanı istiyorum,” diye homurdandı, geri çekildi ve tekrar, bu kez daha da itti. “Tamamı senin, prenses. Hepsini al.”

Göz kapaklarım titreşirken Nyfain’in etrafında gevşeyip başımı ağaca yasladım ve bedenimin aletinin boyutuna uyum sağlamasını umdum.

Aramıza uzanıp minik hareketlerle klitorisimize masaj yaptı. Biz verebileceğinin tümünü ve daha fazlasını alana kadar tatmin olmayacaktı. Geri planda kalan yakıcı acı gitgide büyüyen bir hazza dönüşü. Artık daha hızlı hareketlerle, daha derine itiyordu. Neredeyse tamamen içime girmişti.

“Aynen öyle, prenses.” Öne doğru abanarak beni ağaca daha da bastırdı. Kalçaları artık ritmik bir şekilde hareket ediyordu. Beni hapsetmiş, vücudumu olduğu yere çivilemişti. Yakıcı, enfes darbelerinden kurtulamazdım. Denemedim de. “Tamamını al.”

Beni sıkıca tutup son kez sertçe itti. Acı karşısında hayvanım gözlerini sımsıkı kapatarak haykırdı.

“İşte oldu,” diye mırıldanarak beni ağaçtan uzaklaştırdı. İyice içime yerleşmiş hâlde kucağına aldı ve bacaklarım iki yanda duracak şekilde oturdu. Gözlerimin içine bakarak yüzümü ellerinin arasına aldı. “Hazır mısın?”

Hayvanım beklenti içinde mırıldandığında aniden ejderhanın ne demek istediğini anladım. Kendisi tarafından sahiplenilmeye hazır olup olmadığını soruyordu.

Hayır, hayır, hayır, hayır! diye bağırdım hayvanıma. Pençeleyip uzaklaştırmaya çalıştım onu. Bunun olmasını engellemeye çalıştım.

Ejderhanın dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. “Adam bunu yapmamızı istemiyor, prenses. Sen ne düşünüyorsun?”

“Kadın da istemiyor. O hâlde bedenlerinin kontrolünü bize bırakarak hayli yanlış bir karar verdiler...”

Nyfain –ejderha olan– karanlık bir edayla güldü. “Evet, sanırım haklısın. Fakat kadının sana olan güvenini kırmak

istemiyorum. Sıkıntılı zamanlardan geçiyorsunuz ve birbirinizi yeni yeni tanıyorsunuz. Gelişmekte olan ruh bağınızı zedelemek yanlış olur. Ayrıca, onlar da kabul ettiklerinde bu iş çok daha güçlü olacaktır. Belki de birlikte hareket edeceğimiz zamanı bekleriz. Ruh bağını dörtlü grup seksine dönüştürebiliriz. Şimdilik bu kadarı yeterli, sence de öyle değil mi?”

Hayvanım hoşnutsuz bir ses çıkardı ve ejderha burnunu boynuma sürttü. Ejderha baştan çıkarıcı bir şekilde nazikçe öperken hayvanımı yeniden iyi, pek anlamadığım bir tür şehvetli ruh hâline soktu. Vücudumu neredeyse dayanamayacağım bir ateş basmıştı. Nyfain ve ejderhasıyla ortak nabzımız hızlandı. Göğsümüzde hissettiğim güçlü bağ –görünüşe göre ruh bağıydı– güç, coşku ve zevk yayıyor, neredeyse ağzım yırtılacak kadar gülümseme isteği yaratıyordu. Aleti içimde derin bir yara gibi yanmaktaydı.

“Sen benimsin,” dedi ejderha. “Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. İki bacaklılar yola gelecektir. Buna mecburlar. Bulduğum her fırsatta senin içinde olmak isteyeceğim ve eğer adam kabul etmezse bu meselenin üzerine gideceğim.”

Hayvanım hoşnut bir ses çıkardı ve ejderha bizi öpmeye koyuldu, tüm odağımız kaybolup dünya etrafımızda silinene dek öpücüğünü derinleştirdi.

“Ağrın nasıl?” diye sordu. “Yatıştı mı?”

“Madem beni sahiplenmeyeceksin...” yavaşça doğrulup kollarımı omuzlarına doladım. Ejderha titreyip inledi, elleri sırtıma kaydı. “Bu, seks partilerine katılabileceğim ve şatodaki herkesi becerebileceğim anlamına mı geliyor?”

Saçımı çekip kalçasını yukarı itti, aletini içimi yerleştirdikten sonra tekrar kucağına oturalım diye beni aşağıya çekti. O kadar sıkı hâlde birbirimize geçmiştik ki ısınan tenimizden bir haz dalgası geçti. Kapalı göz kapaklarım kıpraşırken hayvanım inledi. “Arkanda ölü bedenlerden oluşan bir yol bırakmak istiyorsan eğer...”

“Hımm,” dedi hayvanım zevkle; birbirlerini kışkırtmasınlar diye kontrolü zorla ele almayı istemekle, birbirlerini kışkırtmaya devam etsinler diye hiçbir şey yapmamak arasında kalmıştım. Onun içimde olması inanılmaz bir duyguydu. Hayal edebileceğimden (ve ettiğimden) daha iyiydi.

Kalçamla daire çizerek üzerine oturdum.

Gözleri kapalı, derin derin soluyarak ellerinin üzerinde geriye yaslandı.

“Ne yapıyorsun?” Sesim boğuktu.

“Sen oynayıp rahatlarken, ben içimdeki kontrolün her bir zerresine sıkı sıkıya tutunuyorum. Kolay değil. Bana çok iyi geliyorsun, prenses. Çok iyi. Hayatım boyunca seni bekledim. Kullan beni. Beni istediğin gibi kullan. Benden ihtiyacın olanı al. Aletimin seni yok etmesine hazır olana dek dayanacağım.”

Hayvanım bu sert sözlerine gülümsedi, hoşuna gitmişti. Seksi şiddetle, şiddeti nazik sözler ve tatlı lakaplarla karıştırması hoşuna gidiyordu. Tıpkı yara izi ve dövmelele dolu gövdesi gibi. Bunlar mükemmel şekillendirilmiş karın kaslarının veya ağız sulandıran göğüs kaslarının önüne geçmiyordu, aksine tüm bedenini daha da seksi hâle getiriyordu.

Yeni zevk kıvılcımları alevlenip derinlere işledi, gitgide artıyordu. Sürekli ama yavaşça artıyordu. Neyse ki hayvanım beni dinlemişti de bizi ısıtıyordu. Ya da belki de ilk hamlesinde sertçe becerilmeye henüz hazır olmadığımızı fark etmişti. Alfayı kafesinden çıkarıp nasıl bir yıkım yapabileceğini görmeye hazır değildik. Bitirdikten sonra, bir süreliğine canımızın yanacağını biliyordum. İnce işleri şimdi yapmamız gerekiyordu.

Kalçamı hareket ettirdim.

Ejderha yumuşakça inledi. “Evet,” diye soludu. Tüm vücudu kasılmıştı, bacakları titriyordu. Onu çıldırmanın eşiğine getirmiştim.

Hayvanım pis pis sırttı.

Hassiktir. İşte oyun başlıyordu.

“Seni içime almanın stresi yüzünden,” diye mırıldandım, öne doğru sallanıp hareket ederken, “ben aletinin üzerinde işimi bitireceğim ve sen de orada öylece oturup buna katlanacaksın.”

Ejderha hafifçe güldü, karın kasları titriyordu. Parmak uçlarımla o kasların her birinin üzerinden geçtim.

“Lafımı geri alıyorum,” diye mırıldandı. “Seni yaratan Tanrıça değil, onun şeytani ikiziymiş.”

“Seyret beni, Nyfain.”

Gözleri yavaşça açıldı ama kısıklardı, bakışlarından şehvet akıyordu. Her santimimi, her bir detayı inceleyerek bedenim boyunca aşağı kaydı. Klitorisimize masaj yapan parmaklarımıza ve usul usul oynattığımız kalçamıza takılı kaldı. Islaklığımızla parlayan aleti daracak vajinamıza girip çıkıyordu.

İstirap dolu bir nefes aldı. Elleri yumruk olmuştu.

“Yapamıyorum... Ben...” Çenesi kenetlenince hayvanım zevkle güldü.

“Önce hanımlar. Adam söylemedi mi sana? Bunu yakın zamanda okuduğu kitaplardan öğrenmiş olması gerekirdi.”

İnleyerek gözlerini sımsıkı kapattı ve başını iki salladı. Kalçasını yukarı ittiğinde zevkten alev aldım. İnledim ve ellerimi hassas meme uçlarıma götürerek hafifçe sıktım.

“Seyret beni, Nyfain,” diye fısıldadı hayvanım. “Beni seyretmen hoşuma gidiyor.”

“Siktir,” diye mırıldandı, parlayan gözleri tekrar açıldı. “Bunu ödeyeceksin.”

“Ben de öyle umuyorum.” Kayıtsızca gülümsedi, zira şu anda tüm güç ondaydı.

Onu tam sınıra getirmişti ve bu beni saf bir şehvetle delirtiyordu.

Hayvanım daha hızlı hareket ediyor, artık zorlukla nefes alıyordu. Ufacık bir acı, kelimelere dökülemeyecek, şarkılarda dile getirilemeyecek türden bir zevke dönüştü. Bu, ölümlülerin uğruna dünyevi hayatın sınav ve sıkıntılarına katlandıkları,

Tanrıça tarafından bahşedilmiş bir hazdı. İblislerin taklit etmeye çalıştığı fakat tamamen yanlış anladıkları bir haz.

“Meme uçlarımı em, Nyfain,” dedi hayvanım. Gerilim inanılmazdı, vücudumun her santimini dolduruyor, bedenimi cayır cayır yakıyordu. Her hazla zirveye biraz daha yaklaşıyor. Her hareket içimde gümbürdeyen olağanüstü bir mutluluk yaratıyordu. “*Hemen.*”

Nyfain meme ucumu ağzına alıp saldırgan bir şekilde emdiğinde dünyam alt üst oldu.

“Kahretsin!” Aniden kontrolden çıkarak üzerine çöktüm.

Elleri belime kayarak parmaklarını etime sapladı, canı pahasına tutunmaya çalışıyordu. Güçlü kalacağını söylemişti ve hayvanım da sözüne güveniyordu. Cayıp caymayacağını görmek için onu zorluyor, caymayacağını umut ediyordu.

Ağrı geri dönmüştü ama kahretsin ki muhteşem bir histi.

Zevkten haykırarak orgazmın doruğuna ulaştık. Ejderhanın kafasını tutup geri çektim ve onu sert, azgın bir şekilde nefes nefese öptüm. Dağılmıştım. Sanki içimdeki her şey paramparça olmuştu da parçaları tekrar bir araya getirmesi için ona ihtiyaç duyuyordum.

Mest olmuş hâlde üzerine yığıldığımızda beni yakaladı.

Uzun bir süre konuşmadı ve nefesini tuttuğunu fark ettim. Havayı içine çekerken beni sıkıca tutuyordu, belli ki hâlâ kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

“Hayatımda hiç,” diye fısıldadı boğuk bir sesle, “bu kadar zor bir emir almadım. Kendini hazırlasan iyi olur şeytani tanrıçam. Dizginlediğim duygularımı salmak üzereyim.”

Saçlarımdan tutup çekti ve var gücüyle iterek aletini içime soktu. Yüksek sesle haykırdım, böylesi bir şiddeti beklemiyordum ancak hoşuma gitmişti.

Sırtımın sert yere çarpmasını engellemek için kollarıyla beni sararak yuvarlandı. Öpücüğüyle bu dünyadan kopup var olan tek şeyin o olduğu, tamamen farklı bir düzleme geçtim.

Bir düzine sert, acımasız darbeden sonra benimle birlikte tekrar ayağa kalktı.

Ejderhanın kollarında tutsak hâlde, bacaklarımı etrafına sararak canım pahasına tutundum. Beni pürüzsüz gövdeli bir ağaca çarpıp döndürdü. Avuçlarımı ağacın gövdesine dayadım. Ejderha bana arkadan sahip olmadan önce hayvanımın ancak şaşkın bir nefes almaya zamanı oldu. Doluluk hissiye haykırdı.

“Nyfain...” diye inledi.

“Sana söylemiştim,” demek için korkunç bir zamandı.

Saçlarımdan kavrayıp geriye çekerek kulağımın çevresini yaladı. Titredim, saldırıya karşı direniyordum. Dayanmak için mücadele ediyordum.

“Karşılık ver,” diye homurdandı. “Kullan beni.”

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Hayvanımsa hemen anlamıştı.

Damarlarımızdaki ateş şahlandı. Hayvanımın ondan emdiği güç nabız gibi atıyordu, gitgide daha güçlü atarak bizi besledi. Kuvvetlendirdi. Acı azaldı. Sert darbeleri dayanılmaz olmaktan çıkmıştı. Zorla aldığımız nefeslerimiz birbirini karışıyordu. Aramızdaki bağ tutuşup alev topuna dönüştü. Hararetle yanıyordu ve alevlerin içindeki insan Nyfain’in bana duyduğu arzuyu hissedebiliyordum. Şehvetini. Başka bir şey daha vardı. O kadar güçlü ve etkiliydi ki bu duyguya isim bile koyamıyordum. Vücudunun yüzde doksanını kaplayan bir kalp atışı gibi tüm varlığını titretiyordu. Ejderha bana, bedenime ve ruhuma olan arzusunu ifade ediyor olabilirdi ancak Nyfain de aynı şekilde hissediyordu. Herhangi bir kuşku varsa dahi bu his tüm şüphelerimi silmeye yeterdi.

Kızgınlık dönemindeki bir hayvan gibi mantıktan ve sağduyudan bütünüyle yoksun hâlde devam etti. Eylemleriyle sahiplendiğini gösteriyordu. Hoyrat sevişmemizden kaygan, vahşi bir ses yükseliyordu.

Fena hâlde hoşuma gitmişti.

Hâlâ bedenimizin kontrolüne sahip olan hayvanım ağaçtan uzaklaşarak ejderhayı sırtüstü devirdi. Öne hamle yaparak üzerine atıldı. Ejderha tereddüt bile etmeden beni yakaladı ve bacaklarımı beline doladı.

Hayvanım parmaklarımızı sırtının iki yanından, kanatlarındaki yara izlerinde gezdirerek aşağı kaydırды. Ejderha tısladı, beni sıkıca kavrayarak ağaca doğru yalpaladı. Sırtım ağaca çarptı, hayvanım kaymamak için ağaç gövdesine sıkıca tutundu. Ejderha da kollarını üzerimden çekip gövdeye yasladı. Kıkırdaması karanlık ve tehlikeliydi.

“Çok iyi, prenses. Bir alfayı ancak başka bir alfa anlar. Yüce Tanrıça seni çok iyi seçmiş. Bir daha yap. *Daha sert.*”

Parmaklarımı, bu sefer tırnaklarımı kullanarak tekrar yara izlerinde gezdirdim. İstırap dolu iniltisi içimi ateşe verdi, hayvanım ejderhanın sınırlarını zorlamaya bayılıyordu.

Parmaklarımı o hassas bölgede bırakarak onu öptüm, aramızda neredeyse hiç boşluk yoktu. Vücudumuz dayanamayacağımız kadar gergindi. Dayanılır gibi değildi. İtişleri. Durmak bilmeyen zevk dalgası...

Hayvanım doruğa ulaştığında haykırdı; mutluluk içimde dalga dalga yayılarak beni konuşamaz hâle getirdi. Orgazmın etkisi sürdü de sürdü, birbiri ardına yoğun dalgalar nefis bir zevkle vuruyordu. Ejderha inleyip titredi ve birkaç itişin ardından içime boşaldı.

Öne doğru düşerek nefesime ortak oldu. Eliyle başımı kavrayarak beni enfes, duygu dolu bir şekilde öptü. Yeni kurduğumuz bağ parladığında fazlasıyla tatmin olduğu anlaşılıyordu.

“Olağanüstüydü,” dedi yumuşak bir tonla, hâlâ içimdeydi. Beni ağaca yapıştırırsa da bunu sorun etmedim.

Elini yanağıma koyup gözlerini benimkilere dikti.

“Adama bedenini geri vermem lazım. Çalışmaya pek hevesli. Tekrar görüşeceğiz, prenses,” dedi saygıyla. “Bir gün ilk

değişimin için sana yardım edip sonunda seni gerçek formunda görebileceğim.”

Gözlerini kırıştırtıp bir anlığına kapadı. Açtığında göz bebekleri küçülmüştü. Öfkeliydi.

Nyfain geri dönmüştü.

O zaman gitme vakti, diye düşündü hayvanım. *Sonuçların keyfini çıkar.*

Bedenin sahibi rolüne geri bürünürken deri bir kıyafet giyiyormuş gibi hissettim. Dünya yan yatıp doğruldu; Nyfain’in aleti hâlâ içimdeydi. Göğsü meme uçlarıma değiyordu. Isısı tenimi yalıyordu.

Kaşları çatıldı ve elini yüzümden çekti. Tek kelime etmeden bedenini benimkinden ayırıp arkasında bir boşluk hissi bırakarak ağaçtan uzaklaştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Dönerken arkasına bakacakmış gibi duraksadığında onun da böyle hissedip hissetmediğini merak ettim. Ya da belki de yaptığımız şey hoşuma gittiği için çalkantılı duygularımı hissediyordu. Ne kadar çılgınca olursa olsun, akıntıya teslim olmak hoşuma gitmişti. Bedeninin benimkini doldurmasından zevk almıştım.

Ne var ki koşulların hoşuma gittiğinden pek emin değildim. Az önce metres olmaya aldırış etmemiş olabilirdim ancak biraz düzüşmeye ihtiyacınız olduğunda bazen aklınız çılgınca şeyleri görmezden gelebiliyordu. Ayrıca Nyfain'in ruh hâlleri de pek muhteşem sayılmazdı...

“Eşyalarını topla,” diye kükredi. “Yola koyulmamız gerek. Çok fazla zaman harcadık.”

Sözlerinin ardında kaynayan öfkeyi âdeta duyabiliyordum.

“Ne yapmam gerekiyordu, kontrolü elden bırakıp değişmesine izin mi verseydim?” diye sordum, paramparça olan külotumu yerden alırken. İşe yaramaz hâldeydi. Görünüşe göre pantolonumun altına hiçbir şey giyemeyecektim.

Yorum yapmadan pantolonumu almamı bekledi. Ancak onları yerden aldığım da duraksayıp bacaklarıma baktım. Uyluğumun iç kısmından az miktarda kanla karışık meni süzülmekteydi. *İyk*. Temizlik kısmından nefret ediyordum. Bu işler söz konusu olduğunda kadınlar ne kadar şanssızdı.

Çalıların arasına girip oradaki en büyük yaprakları buldum. Bununla idare edecektik artık. El koyabileceğim kıyafetleri olsa

iyi olurdu ama belli ki buraya ejderha formunda geldiğinden yanında muhteşem bedeninden başka bir şeyi yoktu.

“Hamileliği önleme çayından içiyor musun?” diye sordu huysuzca, ne yaptığımı fark ederek.

“Bir süredir kimseyle yatmadım. Yani, hayır. Bir önemi de yok zaten, öyle değil mi? Kaleye ilk geldiğim zamanlar Hadriel senin sadece gerçek eşini hamile bırakabileceğini söylemişti ve gerçek eşlerin de aynı türden hayvanlar olması gerek. Üstelik bu da nadir rastlanan bir durum. Yani bir şey olmaz.”

“Lanetin birçok gizli özelliği var, kimse tümüne hâkim değil. Babam bile tümüne hâkim değildi. Annem öldükten kısa süre sonra beyin hummasına tutuldu. İblis Kral onun bu zayıf hâlinden istifade edip anlaşmalarını çarpıttı. En azından bana anlatılan buydu. O zamanlar buralarda değildim. Duyduğuma göre, annemin ölümü sonrası büyük olaylar yaşanmış.” Sesi acı ve pişmanlık doluydu. “Neyin gerçek neyin uydurma olduğunu anlamak zor. Her neyse, lanet işlemeye başladıktan sonra babam bu konuyu çözmek için her ne bulduysa tüm detaylar onunla beraber mezara gitti. Tek başıma onu sessiz kalmaya zorlayan bu büyüün etkisinden kurtaracak kadar güçlü değildim.” İblisin laneti, detayları bilenlerin, bilmeyenlerle paylaşmasını önlüyordu. Bundan bahsetmeye kalkarlarsa ciddi ciddi nefesleri kesiliyordu. “Lanetin benden hamile kalmaya açık olman anlamına gelebilecek gizli yönleri olabilir...”

İçimde başka bir duygu seli hissettim ama o kadar hızlı kayboldu ki ne anlama geldiğini, ne hissettiğimi kavramaya fırsatım bile olmadı. Bildiğim tek şey, ejderhanın bedeninin kontrolünü geri alma çabasıyla birdenbire bağın diğer ucunda çırpınıp yırtınmaya başladığıydı.

Bedenimde tuhaf ürpertiler dolaştı, göğsüme endişe verici, yumuşak bir sıcaklık yayıldı. Hayvanım sanki kıvranıyor, hafifçe mırlıyor, içten içe canı yanıyordu. Nyfain’in sözlerine tepki veriyordu. Beni hamile bırakma olasılığına.

Hassiktir, ben buna neden özlem duyuyordum? Delirmiş miydim? Nyfain'den önce kız kurusu olarak yaşamaya razıydım. Tek başıma takılacaktım. Şimdi bu değişiklik hiç hoşuma gitmemişti. En azından onunla istemiyordum. İçinde bulunduğumuz vaziyet ve asla beraber olamayacağımız gerçeği göz önünde bulundurulduğunda olmazdı. Beni hamile bırakması fikri hoşuma gidemezdi çünkü yeterince derdim vardı.

Bu düşünceyi bir kenara itip mantığın devreye girmesine izin verdim. Belli ki işini garantiye alıyor ya da uzun bir seks orucunun ardından seviştiği için biraz panikliyordu. Şato sakinlerinin (hiç de seçici olmayan) geri kalanının aksine, sperminin doğrudan hamileliğe neden olmayacağı fikrine alışmamıştı.

Önüne geleni hamile bırakabilmesi mantıklı değildi. O, kaleyi etkisi altına alan büyü'nün parçasıydı ve geçen seferden öğrendiklerime dayanarak beraber olduğu hiçbir kadının hamile kalamayacağını biliyordum. Kadınlar regl olmuyordu ve erkeklerin spermleri işlevsizdi. Mantıkla bağdaşan tek yanı laneti yenmek için kadersel bir eşlemeye ihtiyaç duymalarıydı. Bazı şeyler büyüden daha güçlüydü.

"Kaleye döndüğümüzde," dedi, "Hadriel'in sana o çaydan vermesini sağlayacağım. Her ihtimale karşı tüm ay boyunca iç. Seninle ilgili riske girmek niyetinde değilim."

Sert bakışları artık sadece hamilelikten bahsetmediğini belirtiyordu. Her neyse, beni rahat bıraktığı sürece istediğini yapardım. Çayın tadı müthiş değildi ancak bu berbat ruh hâlinde iyi olduğu kesindi.

Fakat beni asıl derinden etkileyen şey bunlardan önce söyledikleri idi. Acısı. Pişmanlığı.

Çektiklerini düşününce nefesim kesildi. Yakın olduğu annesini kaybetmiş, ardından da elinden bir şey gelmeksizin babasının ölmesini izlemişti. Bunun hayatında nasıl bir iz bıraktığını çok iyi biliyordum. İkimizin de geçmişinde aynı acı ve ıstırap vardı.

Yutkundum. Deli kral hakkındaki bu ayrıntıları hiç duymamıştım. Beyin humması ya da nasıl öldüğü hakkında. Nyfain'in bahsettiği karmaşa dönemini bilemeyecek kadar gençtim. Ancak İblis Kral'ın zayıflardan istifade eden biri olduğunu biliyordum. Her halükârda, yordakçılarının ona bayıldığı kesindi.

Nereye gideceğimi düşünerek saçlarımı düzelttim. "Kaleye dönmekten başka bir seçeneğim var mı?"

Arkasına döndü. "Peşinde bir iblis vardı. Huş ağacına doğru gitmekteydin diye tahmin ediyorum?"

"Aslına bakarsan hayır. Onu öldürebileyim diye ormana çekiyordum." Korsajımı bağladım, hasar gördüğü için artık öncekinden çok daha gevşekti. Yine de iş görürdü. Nispeten yani. En azından göğüslerimi örtüyordu. Mahvolmuş, yırtık gömleğimi belimde düğümle tutturdum.

"Ne yapıyordun o hâlde?"

"Onu yavaşça öldürüyordum."

Kadının İblis Kral hakkında söyledikleri de dâhil, bu akşam iblislerle olan etkileşimimi ona hızlıca anlattım.

Başını iki yana sallarken kemerimi taktım ve kılıcı elime aldım. Ucu hâlâ kanlıydı, silmek için paramparça külotumu kullanmaya yeltendim.

"Dur."

Haykırırcasına verdiği komutla donup kaldım.

Nyfain yanıma gelip külotu elimden aldı.

"Hayvanlarımızın az önce yaptıklarına ve daha sonra yapmak istediklerine rağmen seni becermeyeceğim, Finley. Sana sahip olmayacağım. Az önce yaşananlar karşısında elimden bir şey gelmedi, senin de gelmediğini biliyorum ancak bu mesele burada bitiyor." Çenesinde bir damar seğirdi. "Yani seni aptal yerine koyup aletimi saran o tatlı küçük amın hayalini kurmayacakmışım gibi davranmayacağım. Ya da bana verdiğin o kitaptaki notları okuyup o kahramanların yaptıklarını düşlemeyecekmiş gibi. O at sırtındaki sahnenin hayalini kuracağım."

Dolayısıyla külotu bana sakla. İblisin kanıyla mahvetme. Senin yerine onu kullanacağım.”

Bana bakarak külotu sertçe pantolonumun cebine soktu. Giyinik olsaydı kendi pantolonunun cebine tıkarı.

O sıkıntılı, tutkulu bakışlara karşılık verirken içime bir sıcaklık yayıldı. Az önce bana duyduğu çaresiz arzuyu gizlemeyerek kalbini açmıştı. Hayvanının değil, *kendi* arzusunu. Külotumu ona vermek... açıklayamadığım bir şekilde uyarmıştı beni. Sessizce başımla onayladım.

Arkasına dönüp yürümeye başladı. “Gidelim hadi. Canın yürüyemeyecek kadar yandığında bana haber ver. Seni taşıırım.”

Yetişmek için koşarken kılıcıma baktım. “Aslında şu anda uyuşmuş durumdayım sanırım. Ama kılıcın ucundaki kanı ne yapacağım?”

“İblisi kullanacağız. Ölmüşsün gibi yapmadan önce ona bir bakmak istiyorum.”

“Ölmüşüm gibi yapmak mı?”

“Köyündekilere bir gösteri olacak, böylece oradaki iblisler –ve o yürüyen ölü– senin ve onların işini bitirdiğimi düşünecek. Elbette, bu ancak Hannon diğer iblislerin icabına bakmışsa işe yarar.”

“Ona güvenebilirsin. Muhtemelen hepsini kesip gömmüştür. Onun bu kadar yiğit olduğunu bilmezdim. Kriz durumlarında pısrık olduğunu söylediğim için kendimi kötü hissediyorum.”

“Esirim olmaya geri döneceksin. Hikâye şu; seni ormanda buldum ve geri aldım. Tabii kaledeki iblisler kendi türlerinin seni buraya getirmekte olduğunu bilmiyorlarsa. Bu durumda seni saklandığın kovuktan çıkardıkları için onlara teşekkür edeceğim.” Bir an durakladı. “İblisler seni fark edip hakkında ne yapacaklarını istişare edecek kadar dikkat edecekler mi merak ediyorum. Seni en başta yanıma almamın sebeplerinden biri de buydu; onların değil, benim kontrolüm altında olduğundan emin olmak istemiştım. Köyüne dönmene izin vermemeliydim.”

“Neden verdin peki?”

Gerildi ve aramızdaki bağdan bir duygu seli geçti. Tıpkı daha önce hissettiğim gibi öyle karışıklılar ki “yoğun bir sel gibi” olmasından başka bir şey anlamamıştım.

“Senin de hatırlayacağın üzere vermemiştim. Kendi kendine sıvışmıştın. Ben yalnızca peşinden gelip hayatını kurtardım.”

“Huysuzluk edeceğiz demek, öyle mi? İlk tanıştığımız zamanki gibi şirinlik mi yapıyorsun?”

“Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem.”

“Şimdiye dek insanları hayal kırıklığına uğratmaya alışmadın mı?”

Bu kadar kırıcı olmak istememişim ama hâlâ beni reddetmesinin verdiği keskin acıyla başa çıkmaya çalışıyordum. Karışık, incinmiş duygularımı örtmek için saldırıya geçmeden edemedim.

Üstelik kendimi kötü bile hissetmedim.

Döndü ve yakamdan tutup beni sertçe kendine çekti. Beni boğazımdan tutup aynı şekilde tepki verdiği zamanı hatırladım ve kafasından birtakım düşünceler geçmesi ihtimaline karşılık harekete geçtim.

Yan tarafını hedefleyerek kılıcı sapladım. Nasılsa iyileşecekti.

Kalçasını çevirdiğinde kılıç yanından geçip gitti. Elime vurmasıyla kılıcı tamamen işe yaramaz bir şekilde yere düşürdüm.

“Çakıyla daha iyiydin.” Dibime kadar girerek beni kendine doğru çekti. Hayli heybetliydi. Hükmediciydi. “İnsanları hayal kırıklığına uğratmaya alışkınım, evet. Bu nedenle eve döndüğümüzde seni kuleye kilitleyip İblis Kral senin için gelene dek orada tutmayı düşünüyorum.”

İçim öfkeyle fokurdadı. Sanki konuşmaya çalışıyor da konuşamıyormuş gibi dudaklarımı hareket ettirdim. Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi ve beni duyabilmek için dikkatini diğer her şeyden çekip biraz daha yaklaştı.

Ayağımı savurup hâlihazırda morarmış testislerine geçirdim.

Sol gözü kısıldı, yüzü kıpkırmızı kesildi ve beni bırakıp homurdanarak yere düştü. Dizlerinin üzerine çöküp öne eğildi, geniş sırtındaki kasları gerildi.

“Sakın beni” –kılıcı yerden aldım, ancak tekrar düşündüm ve bir daha elime vurup düşürürse utanç verici olacağından yumruğumu kalçama bastırdım– “tartaklayayım veya tehdit edeyim deme. Bak, biz düzüştük. Olan oldu. Keyif de aldım... yani çoğu kısmından. Ama artık bunu yapmak istemiyorsan tamam. Ben de senin derdinle uğraşmamayı tercih ederim. Yine de kaleye geri döneceksem eğer uzlaşmaya varmalıyız. Şu öfke nöbetlerine bir ara vermen gerek, anlıyor musun? Takım oyuncusu gibi davranmayı denemelisin. Köylere yardım etmek için daha fazla Everlass karışımına ihtiyacın olacak, yardıma hazırım. Dolayısıyla bu dramayı kesip ortaklık edelim, olur mu?”

Başı aşağıda, diz ve dirseklerinin üzerine düştü. “Aletimi dişlerinin arasında sokup testislerimi sıkarken o iki yaratık ne halt ettiklerini sanıyordu acaba? Şu an aletim de testislerim de alev alev yanıyor. Tekmen de durumu daha kötü hâle getirdi. Senin oran nasıl?”

Bu adamın ruh hâlindeki değişime ayak uyduramıyordum.

“Hâlâ büyük oranda uyuşuk durumda sanırım. Hafiften ağrı var ancak henüz zonklamıyor. Bir de orgazmdan sonra hâlâ sıvılarımızı akıtıyor. Bu da benim için nahoş bir durum.”

İnleyerek kafasını biraz daha eğdi. “Benim de hoşuma gitti. Aileni kurtarmak için onları terk ettiğinden ve ormanda gözlerini üzerime diktiğinden beri içine girmek istiyordum. Korkusuzluğun, cesaretin, hayvanının verdiği his, kokun... Seni tam oraya yatırıp susuzluğumu gidermek istemiştin.”

Testislerini tutarak acı içinde ayağa kalktı.

“Ne var ki kaderimizde yokmuş,” dedi.

“Tamam dedim ya. Anladık.”

Başıyla onayladı. “Ayrıca huysuz piçin tekiyim. Bu konuda bir bahanem yok. Sevimlilik hamurumda yok.”

“Söylemene gerek yoktu.”

“Yani bana ukalalık yapma.” Biraz sırtıp yukarı, yıldızlı göğe baktı. “Kendimizi nasıl bir karmaşanın içine soktuk böyle?”

“Büyük bir karmaşanın?”

Nihayet yeniden bana bakıp iç çekerek başıyla onayladı. Hem gözlerinden hem aramızdaki bağdan pişmanlık yansıyor. “Büyük bir karmaşa.” Bakışları elimdeki kılıca kaydı. “Nasıl kullanacağını bilmiyorsan neden peşinde bir iblis varken bunu aldın ki?”

“Aptal gibi kılıcın hançerden çok da farklı olmayacağını düşündüm. Ya da tüm yapmam gerekenin sivri ucu yaratığa saplamak falan olduğunu tahmin etmiştim.”

“Tüm yapman gereken *zaten* bu. Sadece bunu nasıl yaptığın önemli.”

“Evet, sağ ol. İblis kolayca sıyrılıp pençelerini koluma saplarken anlamamıştım bunu.”

Söz konusu olan kola bir bakış attı. “Sıyrık gibi.”

“Evet. Biraz batıyor. Beni ciddi den delik deşik edebilirdi ama ağırdan aldı.”

“Muhtemelen İblis Kral için bir ganimet bulduğunu düşünüyordu. O yürüyen ölünün karşılığında ne teklif ettiğini merak ediyorum.”

Ben de aynı şeyi merak ediyordum ve Jedrek’ten yürüyen ölü olarak bahsetmesi çok hoşuma gidiyordu. Nyfain’i üzerine salmaktan duyabileceğim tüm vicdan azabı bu son numarasından sonra uçup gitmişti. Tek sorun, canavarı köyde bu kadar popüler birinin üzerine salma konusunda endişelerimin olmasıydı. İblislerin kulağına gitmesi kaçınılmazdı ve onlar da muhtemelen kaledakilere yetiştirirdi. İblislerle dolu krallığın Nyfain’in artık kolaylıkla büyümlü bariyeri aşip köylere girebildiğini duyması uzun sürmezdi. Bir hınç yüzünden işleri onun açısından mahvetmek istemiyordum. Canımı sıkırsa da Jedrek’i rahat bırakması gerektiğini söylemem gerekiyordu. Jedrek’in

bu noktadan sonra yapabileceği bir şey de yoktu zaten. İblislere göre artık Nyfain'indim.

Biz iblisin cansız bedenine ulaşana kadar Nyfain hafif topallayarak ilerledi. Ayağıyla iblisi çevirip yüzüne baktı. "Tanıdığım biri değil. Alt tabakadan. Özlenmeyecektir." İblisi kaldırıp bir taş parçasından başka bir şey değilmiş gibi çalılarının içine fırlattı. "Hadi. Sahte ölümünü gerçekleştirme zamanı. Ailen bunun gerçek olmadığını anlar, değil mi?"

"Hannon anlar, evet. Geri dönmemem gerektiğini söylemişti. Bunu neden yaptığımızı anlayacaktır."

Başıyla onaylayarak benden uzaklaştı. Kafam karışmış hâlde peşinden gittim.

"Hayır." Elini kaldırdı. "Sen burada kalıyorsun. Biraz alana ihtiyacım var, yoksa seni ezerim. Ejderha epey büyük, hatırlasana."

"Daha demin 'hadi' dedin. İkinci bekâretimi alan yaratığa dönüşeceğini nereden bileyim?"

Aramızdaki bağda bir sıcaklık hissettim. Nyfain bir şeyler mırıldandı ancak anlamadım.

Bir ağacın yarısı boyunda olan devasa yaratığına dönüştü. Donuk siyah pullar vücudunu bir zırh gibi kaplıyordu. Sırtı eğimli, ön bacakları arkadakilerden daha uzundu ve kuyruğunun ucunda tehlikeli dikenler vardı. Kanatsız, yere mahkûm bir ejderha.

Ağzı açık, kocaman dişleri tepemden bana bakar hâlde başını bana doğru eğdi. Geçen seferki gibi beni ağzıyla tutmak yerine derin bir nefes aldı.

"İğrenç," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak. "Bunları hayvanıma sakla. Biz iki ayaklılar bu tarz şeyler yapmayız."

Dişlerini etrafıma gereğinden sert kenetledi, ben de kılıcı onun zırhlı yüzüne savurup şak diye vurdum. Köyüme doğru koşarken göğsünün derinliklerinden kıkırdamaya benzer şüpheli bir uğultu yükseldi; dallar bana çarpıyor, rüzgâr saçlarımı

savuruyordu. Bir anda ormanın sınırına geldik. Aniden durunca çığlık attım.

Beni nazikçe yere bırakıp kükredi; kanımı donduran, içimde arzu çanları çaldıran derin, gürültülü, korkunç bir sestir bu. Korku ve uyarılmayla ilgili meselelerimi gerçekten çözmem gerekiyordu. Birkaç kez homurdandı, beni tekrar yakaladı ve beklemeye koyuldu.

Sessiz köye baktım, yakınlarda hiç mum yanmıyordu. Bugünkü kargaşa nedeniyle herkes temkinliydi.

Nyfain beni biraz daha sıkı tutup salladı. Ciyaklayarak ona tekrar kılıçla vurmaya çalıştım.

Çığlık atmanı istiyor, budala, diye düşündü hayvanım.

“Biraz gevşet o hâlde. Nefes alamıyorum,” dedim hırıltılı bir sesle, kılıcı tekrar ona vurarak.

Dişlerini biraz gevşetirken bana çarpan iri dilini görmezden gelmeye çalıştım. Daha önce benimle yalnızca mecbur olduğu noktalarda temas ediyor, alt dişlerinin en keskin kısımlarından koruyordu fakat şimdi biraz hareket etmişti, dişleri bacağımda geziniyordu.

“İğrenç. Kes şunu! Bu hareketini yalnızca diğer formundayken kabul edebilirim.”

Benim için yapıyor çünkü hissedebileceğimi biliyor.

“Kimin için yaptığı umurumda değil, iğrenç bir durum ve hayır, istemiyorum.”

Tekrar çığlık attığımda beni yere bıraktı, güçlü kükremsinin yankılanışını dinledim. Bir an sonra tekrar dişlerinin arasındaydım ve huş ağacına doğru koşuyorduk. Oraya vardığımızda Nyfain değişip beni havada yakaladı ve bir an için bana sıkıca sarıldı. Yüzü saçlarıma gömülü, başparmağıyla omzumu okşarken kokumu içine çektiğini duyar gibi oldum. Kendimi âna bırakarak gözlerimi sıkıca kapadım.

Ama bu iğrenç değil, öyle mi? diye sordu hayvanım.

Ne?

Demin kafanı kokladı.

Hayır, iğrenç değil. Kokladığı şey saçım.

Kafandaki kıllar. Ejderha da oramızdaki kılları kokladı.

Aynı şey.

Alakası bile yok.

Huş ağacı sarsılarak kıpırdanmaya, sonra da olduğu yerde titremeye başladı. “Öf!” dedim, sabrım taşıyordu.

Nyfain bana tuhaf tuhaf baktı.

Huş ağacını işaret ettim. “Bunu sinir bozucu bulmuyor musun? Ve hayvanım da sinir bozucu. Kafamı koklamakla...” kasıklarımı işaret ettim “...oramı koklamak arasında fark olmadığını söylüyor? Cidden mi? Oysa devasa bir fark var.”

“Oranı koklamayı testislerimin sıkılmasına tercih ederim. Ya da dişlerini aletimin derisine sürtmeye çalışmana. Hem onu yapmana izin vererek ne bok kanıtlamaya çalışıyordu ki? Sorduğumda susmamı söyledi ve sonra da berbat bir âşık olduğumu dile getirdi.”

Beklenmedik bir şekilde kahkaha attım. “Hayvanım, aletinin boyutundan dolayı beni inciteceğini bildiğin için ejderhanın da aynı acıyı tatmak istediğini söyledi.”

Huş ağacının etrafından dolaşırken yukarı baktı.

“Ah,” dedi eğilip çalılığa uzanırken. “Mantıklı. Ama aletimi yüzmek ve senin de neredeyse bakire vajinanın canına okumaktansa seni sakın ve güzelce becermeye çalışmak herkes için daha iyi olurdu.”

“Şey...” Hafif bir utanmayla ağırlığımı bir yanıma verdim. “Sadece senin boyutuna alışık değildim. Yoksa kesinlikle bakire değilim. Benim de bildiğim şeyler var.”

Çalılığın içinden sarı paketi çıkarırken güldü. “O kitapları okuduğuna göre eminim ki çok şey biliyorsundur. Benden daha fazlasını.” Gözlerime bakmaksızın paketi bana uzattı. “İçinde bir mektupla yeni bir kitap var, gerçi sanırım artık keyfine göre kitap seçebileceksin.”

“Bir anlaşmamız var sanıyordum?”

Bakışları bana döndü. Bir şey demedi.

“Sen benim için kitap seçiyorsun, ben de senin için seçiyorum, öyle değil miydi?”

Bir an için yüzümü inceledi. “Mektuplu, notlu şekilde mi?”

Nefesimi bıraktım. “Seninkinde nottan daha fazlasına ihtiyacım olabilir. O iblisin boynunu kırmaya çalıştım fakat tek yaptığı ciyaklamak oldu. Yeterince güçlüyümdür herhâlde ama...”

“şuna ne dersin?” Kılıcımı alıp yapraklı bir bitki buldu ve bıçağını sildi. Daha önce bunu yapamayacak kadar huysuzdu. “Sen benim için kitaplara notlar yaz...”

“Ya da kâğıda yazmaya ne dersin, böylece kitapları mahvetmemiş oluruz?”

“Parşömene, o hâlde. Sen bana notlar yaz” –kılıcımı kınıma soktu– “ben de sana nasıl dövüşeceğini öğreteyim.”

Midemde bir şeyler pır pır etti. “Anlaştık. Peki haz meselesi ne olacak?” Bakışları karardı. Ellerimi yukarı kaldırdım. “Ejderhan kendi kendimi tatmin etmeye izninin olmadığını, tüm bunlar için ona başvurmam gerektiğini söyledi.”

“Daha neler,” diye mırıldandı yanımdan geçerek. “Parmakların var. O meseleyle kendin ilgilenebilirsin.”

“En azından kendime ait bir alanım olacak. Madem külotumu istedin, ben de mektuplarını okurken ısladığımı kabul edebilirim sanırım. Sana o kitaptaki notları yazarken dışarıda mastürbasyon yapacak yerler bulmak zorunda kaldığımı da.”

“Biliyorum. Sayfalardan kokunu aldım,” diye homurdandı. Gücü içimde küt küt atıyor, aramızdaki bağdan sel gibi arzu akıyordu. “Huş ağacının yanında da uyarılma kokunu almıştım. Buna benim sebep olduğumu bilmek beni çıldırtmıştı.”

“Peki neden sahiplenme falan olmadan öylesine seks yapamıyoruz?”

Bana baktı ama cevap vermedi.

“Yani, bak,” diye devam ettim, paket hâlâ elimde, onunla birlikte Everlass tarlasına doğru yürürken. “Herhangi bir iblisle ya da hizmetlilerden biriyle düzüşmeyeceğim. Orasını açıklığa kavuşturalım. Tek tabanca takılmakta sorun yaşamıyorum ve aramızdakilerin hiçbir yere varmayacağını da anlıyorum. Öyleyse neden biraz eğlenemiyoruz? Küçük bir sabah seksinin kimseye zararı dokunmaz.”

Bitkilere doğru eğilip parmaklarını üzerlerinde gezdirerek onlara sevgi gösterdi, bu arada kuruyan ya da solan yaprakları temizledi. Paketi tarlanın kenarına bıraktım ve yardım etmek için yanındaki sırayı seçtim.

“Ne diyeceğim!” Ona doğru sııttım. Kaşları sonuna kadar çatıktı. “Kuraklık dönemini sona erdirdim. En azından bedenim öyle yaptı. On altı yılın ardından düzüşmek nasıl bir histi?”

Farklı bir sıraya geçerek aramıza daha fazla mesafe koydu.

“Ben nasıl hissettim onu anlatayım bari,” dedim bitkilerin arasından geçerek. “Şu anda fena hâlde sızlamaya başladı ve hayli tuhaftı ama o orgazmlar inanılmazdı. Ve öpücükler. Ve seni içimde hisset...”

“Kes sesini,” diye bağırdı güçlü bir komutla.

“Bana on altı yılın ardından nasıl hissettiğini söyle, ben de susayım. Tüm istediğim bu.”

“Öncelikle, o on altı yıl, uzun ve sefalet doluydu. Hiçbir şey değişmeden aylar geçiyordu ve o aylar içinde değişen tek şey de Ay’ın boyutu ve çatışmaların sayısıydı. Geçmişe dönüp bakıyorum da her şey bomboş geliyor. Her şey bulanık. Sanki hiçbir şey yaşanmamış gibi. Sanki hayatımın bunca zamanı boşa harcanmış ya da kara delik tarafından yutulmuş gibi.”

“Yaşlanmanın durması dışında ama değil mi? Bu yüzden lanet bozulduktan sonra bile yirmi beş yaşında biri olarak hayata devam edebileceksin.”

“Lanet başladığında bu derece yorgun ve bitkin değildim. Ve o zamanlar gelecekte bana daha yorgun ve bitkin olabileceğimi söyleseydin sana inanmazdım.”

“Öyleyse kuraklık döneminin sona ermesi özel bir şey değildi.”

Kalbime bir sancı saplandı. Onunla seks yapma konusunda bu kadar duygusallaşmayı beklemiyordum. Lanet başladığından beri ilk seferi olmanın bir anlamı olacağını düşünmemiştim zaten ama şimdi, hiçbir şekilde istisnai olmadığını duymak kendimi önemsiz hissettirmişti. Naif ve deneyimsiz. Zira sevişmemiz benim aklımı başımdan almıştı. Hayvanlarımızın kontrolü ele almasına izin vermemiz işi tuhaflaştırırsa da sonuçta heyecan vericiydi. Sadece Nyfain’le benim yapmış olmamızı dilerdim, belki de önerdiği hoş ve kolay yakınlaşmayı denerdik. Yavaş ve şehvetli, sevişirken duyguların bizi sarmasına izin vererek.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek dağıttım. Bu histen kurtulmam gerekiyordu. İlişkimizdeki tüm bu gelişmeler –oynaşma, mektuplar ve seks– başımı döndürmüştü. Ama bu pek hayırlı değildi. Nyfain’den hoşlanıyordum, evet, bunu inkâr edemezdim ancak oluru yoktu. Ne ebedi mutlu bir hayat ne bebekler ne de bir geleceğimiz olurdu. Bu duyguların başını en baştan ezmek gerekiyordu.

“Hey...”

Yerimden zıplayıp döndüm ve hançere oranla kınından çıkarması çok daha zor olan kılıcı çektim. Yarısında sıkışıp kaldı. Daha geniş bir kol açıklığına falan ihtiyacım vardı herhâlde.

Nyfain kaşlarını çatarak çabamı izledi. Fark ettirmeden yanıma gelmişti. “Bu işte cidden kötüsün.”

“Ah, deme ya, öyle mi?” Ellerimi iki yanıma bıraktım.

Dibimde durdu, nefesi yüzüme çarpıyordu. Parmaklarını yüzümden aşağı gezdirip nazikçe çenemi kavradı.

“Nasıl hissettirdiğini söyleyeyim; hayli alışılmadıktı,” dedi. “Ejderham daha önce şekil değiştirmeksizin beni böyle ikinci plana atmamıştı. Ayrıca bazı şeyler hiç hoş değildi...”

“Koklama kısmı, değil mi?”

Dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Yaptığım en iyi seksti, üstelik kontrol bende bile değildi. Kuraklık dönemimi sona erdirmekten çok daha fazlasını yaptın. Benden diğer kadınlara hayır gelmez artık.”

“Ah...” dedim uzatarak, aniden utanmıştım ama neden olduğundan emin değildim. Uzaklaşmaya çalıştım.

Beni sıkıca tuttu. “Az önce bağımız aracılığıyla seni hissettim. Olağanüstüsün, bundan daha azı olduğunuzu düşünmeni istemiyorum. Sen ve hayvanın. Ejderham başka kimse için bu kadar dikbaşlı davranmamıştı.”

“Ama yine de sahiplenme kısmı olmadan bile sevişmek istemiyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

“Peki kısmi bir sahiplenme olsa? Ya da önce sahiplenip sonra vazgeçsen, öyle bir şey olabiliyor mu? Bana o da uyar.”

“Sahiplenmek yok. Sevişmek yok. Hayvanlarımızı tatmin ettik ve bu kadarı yeterli. Bana gelince, dokunuşunun, bedeninin bıraktığı hissin hatırasına sahibim ve bununla yetinmek zorundayım.”

“Neden?”

“Çünkü bir gün gitmene izin vermem gerekecek, sana daha çok bağlanırsam bunu yapamam.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Cidden şu dilin dursun artık,” dedim bıkkınca, ejderha dilinin ucunu dizime sürterken. Dişlerinin küt uçları yanlarıma batıyor, hayatım için yeterince endişe etmiyormuşum gibi bir de bu nahoş hisle uğraşıyordum.

Gökyüzü fuşya rengine bürünmüştü. Ufuk çizgisi yumuşak sarı ve turuncularla aydınlanmıştı. Gün aymak üzereydi ve artık resmen belirsiz bir süreliğine yeni evim olacak yere taşınyordum. Oradan ayrılmamın tek yolu, lanetin kırılması (ve savaşın devam etmesi, zira İblis Kral biz serbest kalır kalmaz Nyfain’i öldürebilecekti) ya da İblis Kral’la bir anlaşma yapıp kendime buradan bir çıkış bileti sağlamaktı. Kaderim pek de harika görünmüyordu.

Seninle uğraşıyor sadece, dedi, hayvanım kıkırdayarak. Niyeti ciddi olsaydı yaladığı dizimiz olmazdı.

“İğrenç. Neden normal insanlar gibi sırtında gidemiyorum?”

Hangi normal insanlar?

“Eh, öncelikle *ben* mesela.”

Ormanın sınırına vardığımızda kaleye doğru ilerlemedi. Onun yerine sola dönerek iyice hızlandı ve ağaçların arasından aceleyle geçti. Büyük bir tümseğin üzerinden atladı ve ardından yaklaşık iki metre yüksekliğindeki dik, kaya bir yüzeye tırmandı. Ağaçlar böyle kayalık yerlerde yetişmediğinden yukarıda arazi düzleşmişti. Orada beni yere bırakarak şekil değiştirdi. Gözlerim kapalı, ellerim sıkıca iki yanımda, beni yakalayacağına güvenerek aşağı düştüm.

Güçlü kolları etrafımı sarınca aşına olduğum kokuyla hafifçe ürperdim. Beni kucağında taşıyarak tepenin ucundaki küçük bir banka doğru yürüdü. Sonunda beni indirdi ve ufku açık bir şekilde görebildiğimiz yükseklikteki banka oturdu.

Taze, serin havayı içime çekerek yanına oturdum.

Gökyüzünün mavisikle moru kanarya sarısı huzmelerle bölünürken bir an sessizce oturduk.

“Dövüşmekle geçen gecelerin sonunda genelde buraya gelirim,” dedi, şafağın sessizliğine uyum sağlayan kısık sesiyle. “Çok kötü yaralanmadığım zamanlar.”

“Bahsi açılmışken.” Ayağa kalktım ve çevresinden dolaşarak arkasına geçtim. Onu az kalsın öldürecek olan saldırıdan kalan dört uzun kesik, teninde pürüzlü pembe çizgilerden başka bir şey bırakmamış, neredeyse tamamen geçmişti. Kol ve bacaklarımdakilere benziyorlardı. “Sana verdiğim iyileştirici merhemi kullanmaya devam edersen iz kalmayacaktır. Bittiyse biraz daha yapabilirim.”

“Hadriel ya da Lena’dan sürmelerini istemek zorunda kaldım. Acaba onlara bir iyilik yaparak yerlerine geçer misin?..”

Vereceğim cevaptan emin değilmişçesine sorusunun sonuna doğru sesi iyiden iyiye kısıldı.

“Elbette geçerim.” Soğuk havaya karşın her zaman sıcak olan tenine dokunma arzusuna teslim olarak ellerimi omuzlarında gezdirdim.

“Daha fazla etkisizleştirici karışım yapmaktan bahsetmiştin. Aynısından yapabildim –yapmak zorundaydım; kalın kafalı olduğumu düşünmeni istemem– fakat hayli zamanımı aldı ve zaman da benim en değerli hazinem. Çalışanlardan kimseye bu konuda güvenemiyorum.” Durakladı. “Aslına bakarsan iblislerle zinayı bırakmadıkları sürece hiçbirinin bu konudan haberdar olmasını istemiyorum. Bu durumu iblislerden mümkün olduğunca uzun süre saklamak arzusundayım. İblis Kral işkence yollarından birini kaybetmeyi hoş karşılamaz.”

“Zamandan bol bir şeyim olmayacak, ayrıca dişimi tırnağıma takarak çalıştığım bunca yılın ardından bu konuda epey yol kat ettim. Fazla fazla yapabilirim. Peki Çok Yapraklı karışım hakkında ne düşünüyorsun? O konuda ne yapabiliriz?”

“Önce her zamankinden dağıtalım ki köylüler nasıl işlediğini bir görsün. Güven duymaları zaman alabiliyor. Sonrasında en ağır hastaları görmeyi için seni köyün çeşitli yerlerine gizlice sokabiliriz.”

Of sesi çıkarmak istememiştim ama...

Tek kaşını kaldırarak arkasına döndü.

“Hasta bakmak pek bayıldığım bir şey sayılmaz,” diye açıkladım gergin omuzlarına masaj yaparak.

“Bana çok iyi baktın.” Ses tonunda bir ima gizliydi. Aklına Çok Yapraklı karışımından içtiği sabahın ve o öğleden sonra yıkanma kabinindeki karşılaşmamızın geldiğini biliyordum.

Bedenimde bir elektriklenme oldu. Ellerimi tekrar omuzlarında gezdirdim; birini boynuyla omzunun birleştiği noktada bırakıp ötekiyle keşfe devam ederek hafifçe bastırarak boynundan yukarı kaydardım. Onu bacaklarıma yasladım, başı göğüslerimin hemen altındaydı. Harekesiz elimi aşağıya doğru, yara izleri üzerinde gezdirip meme ucunda oyalanarak enfes göğüs kasları boyunca kaydardım.

“O farklıydı,” diye mırıldadım.

“Nasıl?” diye fısıldadı, başparmağımı meme ucunda gezdirip yuvarlak hareketlerle ovma ve bir elimle boynunu sıkıca kavramama izin vererek.

Bedenim kasıldı, dilimi kulağının üzerinde gezdirmek için öne doğru eğildim. Teni diken diken oldu, bedeninden bir ürperti geçti.

Hararetim artarken gülümsedim. Bağ yoluyla onun da aynı şekilde hissettiğini duyumsayabiliyordum. Böyle bir ipucuna pek de ihtiyacım yoktu gerçi. Aleti kalkmıştı. Bedeniyle ilgili

azıcık olsun çekingen değildi ki bu, takdir ettiğim bir özellikti. Ben de onu seyretmekle ilgili azıcık olsun çekingen değildim.

“Dürüst olmak gerekirse nasıl olduğunu bilmiyorum.” Önden sarkıttığım kolumla onu sıkıca tutarak bedenine doğru iyice yaslandım. Çene çizgisini yalayıp öptüm; bedenim o kadar kasılmıştı ki zar zor dayanabiliyordum. “İyileşmenin benim için önemli olduğunu, seni kaybetmekten korktuğumu söyleyebilirim ancak bunları babam için de hissetmiştim, yine de ona hemşirelik etmeye dayanamıyordum.”

“Ölüyor olsaydım belki de... *dayanabilirdin*, bence bana bakmayı bu nedenle sorun etmedin.” Gözleri kapalı hâlde başını hafifçe yana yatırdı ve bembeyaz olmuş parmak boğumlarıyla bankın kenarlarını tuttuğunu fark ettim.

Mektubumdaki yazım hatası yaptığım kelimeye gönderme yapıyordu.

Bedenime dayadığını hayal ediyordu.

Yoğun uyarılmanın ve önceki düzüşme seansımızın etkisiyle uyluklarımdan aşağı bir sıcaklık yayıldı. Burun delikleri genişledi; am-koklayıcı ejderhayla ilgili söylediklerimden dolayı dillendirmeyeceğini bilsem de belli ki olan bitenden haberdardı. Boğazından yumuşak bir homurtu yükseldi, başını biraz daha çevirerek dudaklarını benimkilerle aynı hizaya getirdi.

Dudaklarının köşesindeki yara izinden öptüm. Geri çekilmek istercesine kıpırdandı fakat boğazını daha sıkı kavradım, parmaklarım hafiften tenine gömüldü. Nefes almasını kesecek kadar sert değildi ama ne istediğimi anlamasına yetecek kadar sıkıydı.

Öpücüğü uzatıp ardından dudaklarım onunkilere değsin diye açığı değiştirdim.

“Mesele o değil.” Hafifçe dudaklarını dişledim; Nyfain alt dudağımı nazikçe emerken tüm bedenim ürperdi. Adam öpüşmede uzmandı. Ritmi anlayıp kendini mükemmel bir şekilde

ona uydurabiliyor, beni yalnızca ağzımda bıraktığı tadı ve dokunuşunu düşünmeme neden olacak bir ruh hâline sokabiliyordu.

“İlk seferimizde sadece ikimiz olabilseydik keşke, dediğin gibi sakince yapabilseydik,” diye fısıldadım, ağırlığını daha fazla vermesi için biraz gerileyerek.

Sözleri bir iç çekişten fazlası sayılmazdı. “Biliyorum. Öyle olduğu için özür dilerim.”

Öpücüğü yoğunlaştırdım, dilim onunla cilveleşiyordu. Kollarındaki kaslar gerildi ve bu bana ormandayken hayvanım oynayabilsin, canının istediğini yapabilsin diye yere uzanıp kendine hâkim olmaya çalışan ejderhasını anımsattı. Bu sefer kendine hâkim olmaya çalışansa insan Nyfain'di. Bana izin veriyordu ancak belli ki işleri daha ileri götürmek niyetinde değildi.

Böylesi daha iyiydi muhtemelen. Cinsel organım bir yandan arzuyla bir yandan da ağrıyla sızlıyordu. Toparlanmak için zamana ihtiyacım vardı.

“Penisin ne durumda?” diye mırıldadım dudaklarına doğru.

“Daha fazla dişe ihtiyacı olmadığından emin olabilirsiniz. Testislerim düşecek gibi ağrıyor.”

Kıkırdadım ve kahkahalarla gülmek için geri çekildim. “Acayip bir şeydi.”

“Aynen. Bir penisi ağzından çıkarmak için fiziksel cezadan başka uyarılar da verebilirdin.”

Yanağından öptüm ve elimi boğazından köprücük kemiğine götürerek ona arkadan sarıldım.

“Ne gibi?” Yüzüm ona bakacak şekilde bankı bacaklarımın arasına aldım, kolunu yukarı kaldırıp etrafıma dolayarak beni bedenine daha da yaklaştırdı.

Eli kalçamın üstüne indi ve kolu iyice gerilerek beni kendine bastırdı. Bir bacağıma dizlerinin arasına geçirdim ve hafifçe ona döndüm. Yüzünü yüzüme doğru eğdi, bakışları dudaklarımdaydı.

“Hayvanının çıkardığı sesler...”

“Benim. Benden bahsediyoruz.”

“*Birinin* çıkardığı sesler...” Gülümsemesiyle kalbim pır pır etti. “Mesela senin çıkardığın öğürme sesleri gibi.”

“Yıkanma kabinindeki oral seks sırasında da öğürmüştüm, o zaman fark etmişe benzemiyordun.”

Hızla öne eğilip dudaklarımı yakaladı ve emdikten sonra dilini içeri daldırdı. Ağzına doğru inledim.

Sımsıkı kapanmış gözlerle geri çekilirken, “Siktir,” diye soludu. Tüm bedeni kasılmış, kasları gerilmişti. Parmak uçlarını sırtıma gömdü. “Bunun için yeterince güçlü olduğumu sanmıyorum.”

“Sorun değil.” Doğrulup uzanarak bir kolumu boynuna doladım ve öteki elimi diğer yanağına koyarak yüzünü bana doğru çektim. “Artık ağrıyı ciddi ciddi duymaya başladım. Seks için aklını çelmeye çalışmayacağım.”

Gözleri hâlâ sımsıkı kapalı, bedeni gergin bir hâlde yüzünü tekrar benimkine yaklaştırmama izin verdi. “Döndüğümüzde seninle ilgileneceğim. Bu kez benim sıram. Fakat öncesinde mastürbasyon yapmam gerekecek yoksa patlayacağım.”

“Bunu senin için ben yapabilirim.”

“Lütfen dişlerini kullanma,” diye fısıldadı, dudakları ağız sulandırıcı bir sırtışıla kıvrılırken. “Bir şekil değiştirenin diğerinin boğazını kavraması meydan okuma sayılır, biliyorsun değil mi?”

“Nasıl bir meydan okuma?”

“Çoğu zaman ölümüne bir meydan okuma. Boğazımı bir erkek kavrasa onu sorgusuz sualsiz öldürürüm,” diye homurdandı. “Bir dişiye bir daha böyle bir şeyi aklından bile geçirmemesini sağlarım. Seninleyse... meydan okuma kısmı içimde seni yere yatırıp aklın başından gidene dek becerme isteği uyandırıyor.”

Sesindeki şiddet, vahşilik, nefis bir okşama gibiydi. Ormanda içime nasıl daldığını, sertçe girip çıktığını hatırladım. Fazla gelmeye başlayınca karşılık vermeme söylediğini. Dediğini yaptığımda her şeyin nasıl da daha olağanüstü bir hâl aldığını.

“Boğazına sarılmak bir tetikleyici o hâlde?” Elimi aşağı kaydurdım, âdemelmasının üzerinden ilerledim.

Karanlık ve ümit verici bir şekilde kıkırdadı. “Tehditlerimden ancak sen tahrik olabilirdin zaten.”

“Kulağa tehdit gibi gelmedi.”

“Sadece senin kulağına, prenses. Daha önce yattığım hiçbir kadın öfkem burnumdayken beni idare edemedi ve edemezdi de.”

“Nefret seksi yapmadın yani?”

“Hayır. Nefret seksi yapmadım. Çirkef fahişelerle bile.”

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. “Onlara öyle deme, seçtikleri meslek ne olursa olsun herkes gibi onlar da işlerini yapıyor ve saygıyı hak ediyorlar. Ve bir daha bana başka kadınlardan bahsetme.”

Gözlerinde kıvılcımlar çaktı, bağımızdan onayladığına dair bir his yayıldı. “Nasıl emredersen,” diye fısıldadı.

Dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdum ve elimi boğazını tamamen saracak şekilde kaydırarak öpücüğü derinleştirdim.

“Tehdidin beni *gerçekten* tahrik etti,” diye fısıldadım.

Başını iki yana salladı, dudaklarımın altında ağzı gergindi. “Şu an kendime fazlasıyla hâkimim. Öfkeli seks falan yok. Gönderdiğin kitaptaki notlarla idare etmem gerekecek. Bu arada, bu seferkini diğerinden daha çok beğendim. Her sayfasında seni hayal edebiliyorum.”

“Ama at binme sahneleri yok.”

“O kitapta at binme de olsaydı” –bir elini yukarı kaldırıp parmaklarını öptü– “mükemmel olurdu.”

“Abarttığına eminim.” Elimi göğsünde gezdirdim ve eğilip meme uçlarından birini yaladım. Karın kaslarının yuvarlak yüzeyini hissederek yavaşça emdim. “Lanetten önceki kadınlar, özellikle de soylu kadınlar şimdiki insanlardan daha yumuşaktı. İçinde bulunduğumuz gerçeklik kimsenin öfkenden etkilenmesine izin vermez.”

Başını arkaya atıp güldü.

Kaşlarımı çatarak doğruldum ve avucumu uyluğunun iç kısmında gezdirdim. Yavaşça dizlerini açtı ve ne istiyorsam onu yapmama izin verdi.

“Ne? Şeyler sayılmaz...” dedim. Gülümsemesiyle yakışıklı yüzündeki tüm sert hatları yumuşadı. “Hizmetlilerin sayılmaz. Onların senden korkması gerek, sen onların prensisin.”

“Lanetten önceki kadınlar, özellikle soylu kadınlar, tanıdığım en cesur şekil değiştirenlerdi. Korkup sinecek türden canılar değillerdi ama yine de öfkem karşısında korkuyla geri adım atarlardı.”

Gözlerimi devirirken çok hafifçe testislerine dokundum. Sadece parmaklarımı şöyle bir değdirdim çünkü büyük ihtimalle en az vajinam kadar ağrıdığıнын farkındaydım. Benimki hemen teslim bayrağını çekerti.

“Onların prensiydin. Seni memnun etmek istiyorlardı.”

“Bunun öfkem karşısında korkup kaçmakla veya yatakta işin içine azıcık olsun hiddet karışınca donup kalmakla ne ilgisi var?”

Zorlukla nefes alarak gözlerimi kapattım ve bedenim aniden Nyfain’le sert bir sevişmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenme hayaliyle yanıp tutuştu. Güçlü bir tutkuyla beni becermesinin. Saçımı sıkıca kavramasının. Hükmedici dokunuşunun beni öfkeyle cezalandırmasının. Ben de onu aynı şekilde hakkıyla cezalandırırdım, ta ki ikimiz de birbirimize dolanmış hâlde doruğa ulaşana dek.

Elimi aletinin etrafına sarıp sertçe ovdum, başına ulaşip uyarılma sıvısını ucuna yaydım. Diğer elimde çenesini kavrayarak biraz daha eğip beni sertçe öpmesi için onu zorladım. Daha hızlı masaj yaparak başımı diğer yana eğdim. İnleyerek dilini ağzıma soktu. Ben de dilini emdim.

Ağzıma doğru ağır ağır soluyarak hafifçe geri çekildi. “Gördün mü?” dedi çekilirken.

“Biraz önce ejderhanın yaptığından pek farklı olmayacak, sadece kontrol bizde olacak.”

İleri atılıp beni morartırcasına öptü; aletini kavrayan elim gittikçe daha hızlı hareket ediyor, onu ağzıma almak istesem de öpücüğünü daha çok istiyordum. İnledim ve onu çekerek daha da yaklaşmasını sağladım. Kolunu sırtıma dolayarak beni sıkı sıkı kavradı.

Derin bir nefes aldıktan sonra çene hattım boyunca öpücüklerini sıraladı, boynumun yan tarafından aşağı devam etti. Sıkıca tuttuğum aletini çekiştirmeye devam ediyordum, sevişme arzusu o kadar güçlüydü ki neredeyse kontrolü ele geçirecekti. Hayvanım yüzeye yakın bir yerde, bu hislerin tadını çıkarmaktaydı. Nyfain’inki de oradaydı, dışarı çıkmak için çabaladığını, gücünün hayvanımı aradığını hissedebiliyordum. Onunla yeniden birlikte olma konusundaki arzusu açık ve uzlaşmazdı.

“Tanrıça aşkına, Nyfain,” diye mırıldandım onu sımsıkı kavrayıp elimi aşağı yukarı hareket ettirerek. Hayvanım öne atıldı. Kontrolü kısacık bir an için ele aldı, “Isır beni!”

Dişleri boynuma battı ve içimde tuhaf bir ses hissettim. Eş, der gibiydi, bedenimin ortasına doğru sıcak sıcak akıyordu. Bacaklarımın arasında sıırılsıklamdı.

“Amını yalamam gerek,” diye homurdandı, hızla ayağa kalkıp beni de kendiyile beraber çekerken. Konuşan o muydu yoksa ejderhası mıydı hiçbir fikrim yoktu. Zerre kadar umurumda da değildi.

Delirmiş gibi pantolonuma saldırdı. Vahşice aşağı indirdi. Pantolon yarı yolda takılsa da işini görecektik kadar inmişti, dolayısıyla beni banka yatırıp dizlerimi iki yana açarak aralarına eğildi ve vajinamın ortasını yaladı. İnleyerek adını söyledim ve ağzına doğru kasılarak sırtımı yay gibi gerdim. Klitorisimi yalayıp emmeyi sürdürdü.

Arzularım kabardı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip kalçamı ağzına doğru ileri geri hareket ettirdim. Bir-

birine karışan sıvılarımızın hâlâ tenimin üzerinde olduğunu biliyordum. Bundan onun da benim kadar tahrik olduğunu biliyordum. Dili organımın dudakları içinde dolandı, erotik derecede ahlaksız ve enfesti. Parmaklarını anüsüme bastırdı. Hareketin yasaklı doğası gereği yepyeni bir şeyle tanıştım. Sınırların, kısıtlamaların olmadığı bir şey. Seksten, güvenden, tutkudan ibaret bir şey.

“Hımm, evet,” diye soludum sırtımı ona doğru yay gibi gererek.

Parmaklarını anüsümün içine soktu. Az önceki ağrı yok oldu. Vajinamı oburca ağzına alıp klitorisimi sertçe emmeye koyuldu.

Kasıldım ve haykırıp parçalara ayrıldım. Bedenimi ağzına doğru bastırıp orgazmla sarsıldım. Bütünüyle boşalırken tüm bedenim kilitlenmiş, titremekteydi.

Ayağa kalkıp üzerime eğildi, elini başımın arkasına koydu. Aletini ağzıma vermeden önce beni kaldırdı. Hevesle ağzıma aldım, onun tarafından desteklenir hâlde iştahla yukarı aşağı hareket ettim. Kendini ağzıma iyice iterek homurdandı. Bir hamle daha yapınca ağzımı, boğazımı doldurarak boşaldı. Açgözlülükle yuttum hepsini, bu sadece söz konusu o olduğunda yaptığım bir şeydi.

Soluk soluğa nefesini toparlamaya çalışarak geri çekilip oturdu.

“Acayip derecede seksisin, Finley. Yasaklanmalısın.”

Gülümsedim, bütünüyle rahatlamıştım. “O zaman nasıl eğlenirdin?”

Beni kollarının arasına alıp kucağına oturttu, pantolonum hâlâ yarıya kadar inmiş hâlde toz toprak içinde sürükleniyordu.

“Bundan sonra kesinlikle bir temizliğe ihtiyacım olacak,” diye mırıldandım, başımı omzuna yaslayıp aydınlanan gökyüzüne bakarak.

“İsteğin yerine getirilecek. Söz veriyorum. Ama önce bırakalım da iblisler yatsın. Döndüğümüzde rol yapmak zorunda kalmak istemiyorum.”

“Ne demek o?”

Saçlarımı okşadı, başını başımın üstüne yasladı. “Kuledeki zindanına geri götürülen bir tutsakmışsın gibi davranmalıyız. Seni ilk getirdiğim zamanı hatırlıyor musun?”

“Öfkeli, sabırsız bir baş belasıydın.”

“Vahşi ve acımasız olmaya çalışıyordum ama evet. Sense... şaşkın ve korkmuştun, değil mi?”

“Şaşkın ve... temkinli diyelim.”

“Tabii ki, şüphesiz.” Kıkırdadı. “Rahat değildin yani, öyle diyelim. Şimdiyse işler farklı. Sana zarar vermek gibi bir niyetimin olmadığını biliyorsun.”

“Seninkinin boyutuna alışkın olmasam da bana çakmanın dışında yok, evet.”

“Mantık dâhilinde yok. Fakat rol yapmamız gerekecek. Korkmuş görünmelisin. Ve bu iğrenç olsa da muhtemelen tecavüze uğramış gibi davranmaya çalışman gerek. Seni ısırdım. Kokum üzerinde. İçinde. Senin kokun da benim üzerimde. Güçlü iblisler seks yaptığımızı anlayacaklardır. Sana zorla sahip olmuşum gibi yapmamız en doğrusu olacak. Benim için bir çift açık bacadan başka bir şey ifade etmiyormuşsun gibi davranmalıyız.”

Ona doğru biraz daha yaklaşarak göğsüne kıvrıldım, kolları etrafımda sıkılaştığında daha iyi hissettim.

Başparmağıyla yanağımı okşayarak saçlarıma doğru, “Ki ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz,” diye fısıldadı.

“Geçen sefer solgun çiçeği oynamıştım. Tekrar yapabileceğimden eminim.”

“Hizmetliler için küçük bir gösteri yapacağım ama çok abartmadan. Seni omzuma atıp kuleye çıkaracağım.”

“Cidden mi? Beni yine kuleye mi kilitleyeceksin?”

“Hayır.” Sesi alçak bir mırıltı hâlindeydi. “Bunun için özür dilemiştim ve samimiydim de.”

“Ama dedin ki...”

“Öfkeyle öyle konuştum. Pek dengeli bir ruh hâlim yoktur. Az önce bundan bahsediyorduk. Ağzımın filtresi yok. Haddimi aştığımda testislerimi tekmelemekte haklısın. Senden daha azını bekleyemem. Ejderha bununla gurur duyuyor.”

“Ya iblisler kapımın önünde bekler ve hayvanım da beni dışarı çıkıp onları öldürmeye çalışmam için kışkırtırsa?”

“Ormanda kılıcınla sergilediğin gösteriden sonra seni buna kışkırtacağından şüpheliyim. Hatta bana kalırsa saklanıp beni beklemeni söyleyecektir. Hançerin varsa...” Omuz silktilti. “Hançerle neler yapabildiğini gördüm. Ya da çakıyla. Seni rahatsız eden bir iblisi öldürmen gerekirse yap gitsin. Mesajı alacaklardır.”

“Yanımda hançer getirmedim.”

“Bizde bir sürü var.”

“Peki neden kule? Neden normal bir oda değil? Eminim ki vardır. Hizmetlilere ayrılmış odalardan biri bile olabilir.”

Derin bir nefes aldı. “İki sebebi var. Birincisi, önceki hükümdarlar geniş çaplı gizli geçitler inşa ettirmişler, gerek gözetlemek gerekse fark edilmeden sevgililerini yanlarına getirtmek için. Babamın durumundaysa sarhoş olup hizmetlilere sarkıntılık etmek için.”

“İyy,” dedim.

“Aynen. Gitmeye çalışmamın pek çok nedeni vardı ve bu da onlardan biriydi. Çok sık olmazdı ama...” Beni daha sıkı sardı, bağımızdan öfke akıyordu. “Kale, babamın hükümdarlığında ve çok daha öncesine uzanan tarihlerdeki pek çok sırta ev sahipliği etmiş. Güç yozlaştırır, benimki gibi soylu bir türü bile.”

“Aman mütevazılık edeyim falan deme,” diye mırıldandım tebessümle.

“Her neyse, aynı zamanda, kaledeki çoğu odanın birden fazla anahtarı var. Biri odanın sahibinde, bir başkası temizlik-

çilerde ve diğeri de hizmetlileri kontrol etmek için personelden sorumlu yetkilide bulunur, bu böyle gider de gider. Kalede yalnızca iki anahtarı olan ve hiç gizli geçidi bulunmayan tek oda o kule. Evim diyebileceğin en güvenli yer orası.”

Elini tutup parmaklarımı onunkilerin arasına geçirdim. Beni umursamaz görünürken bile bana göz kulak oluyordu.

“Peki diğer neden ne?”

“Çocukken orada çok zaman geçirdim, büyüdüğümdeyse mabedim olarak kullandım. Günlerce saklanabilirdim orada, arkadaşlarım beni nerede bulacaklarını bilmezdi. Zindanım sığınağa dönüşmüştü.”

“Ve benim için de zindanımın kaledeki sığınağıma dönüşmesini umut etmiştin, öyle değil mi?”

Nefesi saçlarıma çarptı. “Onun gibi bir şey. Bilmiyorum, Finley. Ne yaptığımdan pek emin değilim artık. Karanlığın içinde tökezleye tökezleye geziyormuşum gibi hissediyorum. Bu yarım hayatı o kadar uzun zamandır yaşıyorum ki... Birincil görevime sıkı sıkıya sarılıp onun dışındaki hiçbir şeyi...”

Başını iki yana salladı, kendi kendinin sözünü kesmiş gibiydi. Büyü yüzünden mi konuşamıyordu acaba?

Üstelemedim.

“Peki o zaman, kule olsun. Bahçede yine çalışabilecek miyim? Orası bir zamanlar annenin olduğu için gücenir misin buna?”

Bir elini üzerimden çekip göğsüne koydu. “Onur duyarım. Hatırladıklarımı sana anlatırım ve sen de azıcık olsun eski hâline dönüştürebilirsen sana sonsuza dek minnettar kalırım.”

“Anlaştık o zaman. Başkalarının görüp görmemesini umursamaksızın orayı büyümlü krallıktaki en iyi bahçe hâline getireceğim.”

Kimsenin hiçbir zaman görmeyeceğini kabul ederek herhangi bir yorum yapmadan sırtımı sıvazladı. Dokunuşu içimi hüznle doldurdu. Ufukta herhangi bir kurtuluş olduğuna inanmıyordu. Lanetin hiç bozulmayacağına, kapana kısıldığı

bu kalede öleceğine inanıyordu. Benim kendimi kurtarmak için kaçmaya çalışacağımı düşünüyordu.

İçim hüsrân ve öfkeyle dolsa da bu duyguları bir kenara ittim. Şu an bunların hiçbirine odaklanamazdım. Geleceğe dair ahmakça fikirlerinin beni etkilemesine izin vermeyecektim. Belli ki kurtarılmaya ihtiyacı vardı. Tek yapmam gereken bunu da yapılacaklar listeme eklemektir.

Bağımız aracılığıyla çalkantılı duygularımı hissetmiş olmalı ki yumuşak bir tonla, “Ateşli hisler. Mücadele ede ede özgürlüğe kavuşacaksın, biliyorum. Senin türün böyle yapar,” dedi.

“Benim türüm mü?” diye sordum şaşırılmış bir hâlde. “Hayvanımın ne olduğunu biliyor musun?”

Kafasını iki yana salladığında midem hayal kırıklığıyla büzüldü.

“Değişene dek kimse hayvanının ne olduğunu bilemez,” diye yanıtladı. “Kendisi bile neye dönüşeceğini bilmez. Şu an sadece şekil almayı bekleyen bir öz. Kontrolü ele almak için bedenle savaşmasına gerek kalmadan var olmayı bekleyen bir öz.”

“Hiç ejderha formundayken kontrolü ele almak için ejderhanla savaştığın oldu mu?”

“Bir kere yapmıştım.” Gülümsemesi sıcacıktı. “Uçmak istemiştım. Gökyüzünden bir gölün içine düşmemize sebep oldum. Neyse ki biz boğulmadan tekrar kontrolü ele aldı. İlk ve son seferimdi. Genellikle o da benim bedenime karışmaz. Sadece... Eh, söz konusu sen olduğunda işleri ele alış şeklimden pek memnun değil.”

“Çünkü sen berbat bir âşıksın, o yüzden.”

“Belki de haklısındır. Tam üstüne bastın.”

Gün artık neredeyse aymıştı. Ne kadar güzel olursa olsun değişen göğe bakmadan güldüm. Parmağımı çene çizgisinde gezdirip birkaç günlük koyu kızıl-kahve sakalları arasına gizlenmiş küçük bir yara izi buldum.

“Daha önce hissetmemiştim,” dedim.

“Neyi hissetmemiştin?” diye sordu.

“Bağı. Ejderhanın dokunuşunu içimizde, içimde, hissetmemiştim.”

“O zaman bağ yarı yarıya kurulmuştu. Yalnızca iki taraf da bağ kabul edip özümstediklerinde gücü kendini gösterir. O zaman taraflar birbirlerini bağ aracılığıyla derinden hissederler. Ardından, ortada yoğun bir aşk ve adanma varsa eğer, çift bağı ömür boyu sürecek şekilde sağlamlaştırarak izlerini bırakır.”

“Ama geçen sefer hayvanım bağ kabul ettiğini söylemişti.”

“Ama sen etmemiştin. Ben etmemiştim.”

“Ya şimdi?”

Uzun uzun bana baktı. “Hissediyorsun, öyle değil mi?”

“Az önceki sen miydin yoksa yine kontrolü ele mi geçirmişti?” diye sordum.

“Bendim.”

Gözlerimi kapadım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Hayvanım beni kenara iterek senden ısırmanı istedi.”

“Hımm.”

Ne demek istediğini anlamamıştım ancak bağdan tutku akıyordu.

“Isırmak şekil değiştirenlerin olayı, değil mi?” diye sordum.

“Isırmak işaretlemektir ve evet, işaretlemek şekil değiştirenlerin olayıdır. Benden seni ısırmanı istedi çünkü omuzlarının boynunla birleştiği yerden işaretlemek şekil değiştirenler arasında... birini sahiplenmenin geleneksel yoludur.”

Karnımda kelekler uçtu. Sanki az kalsın “eş” diyecekti gibi gelmişti. Boynumun ortasından ısırıldığında hissettiğim tam olarak da buydu; beni sahiplenerek işaretliyormuş gibi hissetmiştim. Bunun gerçek bir sahiplenme olmadığına farkındaydım ama yine de öyleymiş gibi gelmişti.

Devam edip boşluğu doldurdum. “Bir eş sahiplenmenin mi?”

“Evet,” dedi yumuşakça.

“Öyleyse birini sahiplendiğinde aslında onu eş edinmiş mi oluyorsun?”

“Şekil değiştirenler birini sahiplenirse o kişi genelde onun eşi olur. Zira bu genellikle güçlü duygular ve tutkulu bir aşk sırasında gerçekleşir, sonra da çiftin durumla ilgili ne yapacağını çözmesi gerekir. Sahiplenmenin etkileri ilelebettir. Bir insan birden fazla kişi tarafından sahiplenilebilir fakat her birinin kokusu her daim oradadır. Diğer taraftan eşleşmede işaretlemenin aksine aşk elzem değildir. Aslına bakarsan tek gereken iki tarafın da rızasıdır. Sahiplenme eşleşmeden önce gerçekleşmediyse o zaman geleneksel olarak hemen sonrasında gerçekleşir ki anlaşmaları bir adım ileri taşınısın.”

“Lafın gelişi beş kişi tarafından sahiplenilsem...” Kasıldı ve başını eğip dişlerini boynum boyunca gezdirdi. Titresem de cümleme devam ettim, “Beşi gibi de kokar mıyım?”

“Evet.”

“Ve hepsi bu mu?” diye sordum. “Sadece omzumu ısırmanla sahiplenilmiş mi oluyorum?”

“Hayır. Ejderhamın yardımıyla... *salgılama* sözcüğü kulağa kötü geliyor ancak derine işleyen bir feromon salgılıyorum. Bu da kokumun seninkine karışmasını sağlıyor. Böylece diğer şekil değiştirenler sahiplenildiğini biliyor. Benim olduğumu, seninle flört etmelerinin, sana dokunmalarının ya da... her neyse, bunun bana meydan okuma anlamına geldiğini biliyorlar.”

“Ve sen de...”

“Onları öldürürüm,” diye hırladı. “Hızlıca. Zevkle.”

Dudağımı ısırdım. Bu beyanın bu kadar seksi olmaması gerekiyordu. “Sonra ne oluyor peki, sen kaledeki herkesle öylece flörtleşebiliyor musun?”

“Sen de beni işaretleyebilirsin, eğer sahiplenmek istersen.”

“Neden istemeyeyim ki?”

Olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. “Bir eşin bıraktığı işaret her zaman iyi karşılanmaz.”

“İnsanlar başkalarını rızaları olmadan işaretleyebiliyor mu?”

“Hayır. Yasak. Cezası ölümdür. Fakat ayarlanmış eşleşmelerde, bir çift gerçek bir bağ paylaşmaksızın birbirini işaretleyebilir. Kimi zaman erkek olan dişiyi, başka kimseyle yatmamasını garantilemek çabasıyla onu sahiplenmek için işaretleyebilir ama dişi kendi işaretini bırakarak karşılık vermek istemez.”

“Annen babanı işaretlememişti,” diye tahminde bulundum.

“Doğru, bu da büyük bir kavga sebebiydi, zira bu durum tüm dünyaya babamı istemediğini gösteriyordu. Orada bulunmasının görev duygusundan ibaret olduğunu. Onu döve döve bunu yapmaya zorlamış ancak annem yine de yapmamıştı.”

“Onu dövüyor muydu?”

İfadesi sertleşti, gözleri öfkeyle tutuştu. “Evet, başka bir karanlık sır daha. Annem morlukları saklamaya çalışırdı fakat gözlerim keskindir. Kulede kilitli olduğum zamanlar morluk içindeki yüzünü bahçeden görebiliyordum. Fakat babama boyun eğmedi. Bunun için ona daha çok saygı duysam da yardım edebilmeyi dilerdim.”

“Peki denedin mi? Seni yargıladığımdan falan değil, yalnızca merak ediyorum...”

“O sıralar sadece bir ergendim. Ergenliğin sonları olsa da... Ona nasıl yardımcı olabileceğimi sordum. Bana gitmemi söyledi. Omuzlarımda bir krallığın yükü olmaksızın sevdiğim birini bulmamı ve mutlu olmamı.”

“Ama o zaman...” Yüzünü görebilmek için geri çekildim. Gözleri hüznle parlıyor, suçluluk aramızdaki bağı kemiriyordu. “Sana gitmeni söylediyse neden onu senin öldürdüğünü düşünüyorsun?”

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Çünkü onu burada bir canavarla bıraktım.” Bir süre hiçliğe bakarken gözleri donuklaştı.

Kalbim onun için acıyarak yüzünü okşadım.

Gözlerini kırptırdı ve bakışları hızlıca bana döndü. Birdenbire ifadesi sertleşmiş, bedeni gerilmişti. Bağımız boyunca hissedilen daha yumuşak duyguları bastırmak için öfkeye teslim oldu. Acısını gizlemek için duvarlar örmeye çalışıyordu.

“Kalk hadi,” diye tersledi. “Gitme zamanı. Yeterince oyalandık. Sana tahsis edilen hizmetçi yıkanmana yardım eder.”

Beni üzerinden itti ve kayalığın ucuna doğru yürüdü, belli ki pantolonumu giymemi bekliyordu.

Acı çekerek iç geçirdim ama bunun sert cinsel muamelesiyle alakası yoktu. Artık acısını, *işsel çatışmasını* daha çok anladığımdan sözleriyle hareketleri beni o kadar etkilemiyordu. Davranışları daha büyük bir sorunun belirtisiydi ve her ne kadar bokunu çıkarmasına izin vermeyecek olsam da bu küçük patlamalarını hoş görecektim. Bu insani bir durumdu. Seve seve kabulümdü.

“İyi, tamam.” Pantolonumu geri çekerken yüzümün buruştuğunu hissettim. “İğrenç.”

Arkasına bir bakış attı, hazır olduğumu görünce yaratık formuna büründü.

Gerçekliğe dönmüştük.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Nyfain beni kaleye zorla geri götürme işini hayli ikna edici bir şekilde kotarmıştı ki bunu beni geniş omzunun üzerine atıp homurtularla yapmıştı. Kuleye döndüğümüzde iğrenç pantolonumu çıkardığım sırada Leala gelmiş ve derhâl banyomu hazırlamıştı.

Baştan ayağa keselenmemin ardından Hadriel elini kolunu sallaya sallaya odaya dalmıştı. “Hayatım.” Sim kaplı çıplak göğsünü ve sarkık aletinin hatlarını belli eden ufacık pembe slipini gözler önüne seren önü açık, mor bir sabahlık giyyordu. Ayaklarında tüylü, mavi terlikler vardı, üzerinden alkolle tütünün keskin kokusu yayılıyordu.

“Hadriel, kız banyo yapıyor,” diye tersledi Leala, ona eliyle çıkmasını işaret ederek.

“Evet, tabii ki banyo yapıyor. İnsan küvette başka ne yapar?” Ben üzerimi örtmek için acele ederken gelip bakır küvetin ucuna oturdu. “Finley, aşkım, eğer efendiyle o muhteşem çayı yollamamış olsaydın sana epey kızardım.”

“Ah, evet, leydim,” dedi Leala coşkuyla, bir yandan kalkıp gitsin diye Hadriel’i iterken. “İblis sihrini kısmen dahi olsa engellemek zihni berraklaştırmaya çok iyi geldi. Bu yer...”

“Tam bir kâbus. Şeref!” Hadriel elini kaldırdı, kaşlarını çattı ve Leala’ya, “İyi bir kız olup bana bir içki getirir misin? Kadeh kaldırmak için lazım,” dedi.

Leala ona onaylamaz bir bakış attı. “Bu yer *neredeyse* bir kâbus diyecektim...”

“Şerefe!” dedi sırtarak. “O da olur. Şu içkiye ne oldu... Orospuluk yapmayı bırakıp beni itmeyi keser misin? Küvete düşeceğim!”

“Çık git, o zaman. Şu an ziyaretçi istemiyor. Görmüyor musun, çıplak!”

Hadriel gözlerini devirip bana baktı. “Tatlım, endişelenme. Ben her türlüşünü gördüm. Sende diğer leydilerde olmayan hiçbir şey yok. Sadece çok daha tüylüsün.”

“Doğal takılıyor,” dedi Leala, yumruğunu kalçasına koyarak.

“Ve şu anda da utanmış durumda,” diye mırıldandım, kıpkırmızı yüzümü saklamak için başımı suya daldırarak.

“Saçmalık,” dedi Hadriel aldırış etmeden. “Çaresine bak-tırırız. Şimdi, seninle görülecek bir hesabımız var. Geçen gün beni kuleye kilitlediğinde başım fena hâlde belaya girdi. Efendi durumdan hiç memnun olmadı.”

“Hâlâ sarhoş musun?” diye sordu Leala.

“Evet. Ama Finley o çayı verdiğiinden beri sikimi nahoş hiçbir şeye daldırmadım. İyiye gidiş var. Sözü açılmışken, canım kızım.” Üst dudağının üzerinde büyümüş iki parça yosuna benzeyen ince bıyığını düzeltti. “İksirden başka var mı? Elimizdekini çoktan tükettik.”

“Bu sohbete geçmeden önce bir ihtimal üzerimi giyinebilir miyim acaba?” diye sordum.

Hadriel alay ederek ayağa kalktı. “Ne kadar iffetli olduğunu unutmuşum. Kaybetmen uzun sürmez.”

Dışarı çıktı ve Leala da küvetten rahatça çıkabilmem için soğuk zeminin üzerine bir havlu serdi. Başka bir havluyu da etrafıma sardı, kurumam için ovuşturduktan sonra sabahlığımı getirdi.

“Ben yaparım, Leala, cidden. Hizmet edilmeye alışık değilim.”

“Evet, leydim, ancak çok uzun zamandır yapacak bir şeyim yoktu. Benim işim bu. İzin verin.”

Ellerimi sabahlığın kollarından sokup beni yatak odasına götürmesine izin verdiğimde saçlarımı taramak için pencerenin yanına bir sandalye çekip beni oraya oturttu. Şımartılıyormuş gibi hissediyordum. Üzerime düşülüymüş gibi. Hoşuma gitmediğini söyleyemezdin.

“Şimdi oldu mu?” Hadriel yatağıma bağdaş kurarak oturdu, kasıklarının hiç istemediğim manzarasını gözlerimin önüne serdi.

Leala tıslayıp bir sandalye daha çekerek ona kötü bir bakış attı.

“Tanrıça bacaklarını ayırıp üzerine işesin, bunlar ne saçma sapan hareketler böyle.” Hadriel somurtarak sandalyeye geçti. “Şimdi, dediğim gibi, o iksirden biraz daha lazım. Muhteşem bir şey.” Leala’ya doğru parmağını kaldırdı. “Daha fazla aldığımızı kimseye söyleme sakın. Neden alamadığımıza dair bir bahane uydur, Finley kafasını yarmış ve tarifi hatırlayamıyormuş de. Bu kalede bazı ağzı gevşekler var ve iksiri kimin alıp kimin almayacağını seçmeye başlamamız gerekiyor, yoksa iblisler daha fazla bilgi için kığımızdan ayrılmaz. Seni bilmem ama ben iblislerle bir ömür boyu yetecek kadar kış fantezisi yaşadım.”

“Küçük hanımın önünde benimle konuşmaman gerek,” dedi Leala, tutucu bir tavırla.

“Gerçekten mi?” diye karşılık verdi Hadriel. “Eski âdetlere dönmeye mi çalışacağız? Çünkü dürüst olmak gerekirse eski âdetleri pek bilmiyorum. Bu iş için eğitilmedim.”

Leala hafifçe iç geçirdi.

“Daha fazlasını yapabilirim,” dedim. “Ama sadece kısmen işe yaradığını söyledin, değil mi? Normalden daha güçlü yapmıştım fakat yine de yeterince güçlü değildi yani?”

“Büyük oranda işe yarıyor, önemli olan da bu, leydim,” dedi Leala. “*Incubuslarla succubuslar* etraftayken zihnimiz çok daha berrak oluyor.”

“Demek istediğim... Daha güçlüsünü yapabilirim. Sorun olmaz.” Leala tarağı saçlarımın arasından geçirirken gözlerimi kapadım. “Herkesi yetecek kadar yapabilirim...”

“Hayır, hayır,” dedi Hadriel. “Aniden hiçbirimiz ibislere tepki vermez olursak işin içinde bir şeyler olduğunu anlarlar. Hayır... Bir dakika, yoksa o...”

Gözlerimi açtığımda boynuma baktığını gördüm. Elimle ısırık izini örttüm, yanaklarım kızarıyordu.

“Bir şey değil,” diye ısrar etti Leala, saçımla işaretini örterek. “Ayağı kaydı ve düştü.”

“Efendinin dişlerinin üzerine mi?” Hadriel bir kaşını havaya kaldırdı. “Kimi kandırmaya çalışıyorsun, Leala? Ben *onlardan* değilim. Çenemi kapalı tutmayı bilirim. Tutmazsam efendi kollarımı koparacağını söylemişti” –gözleri büyüdü– “ve ona inanıyorum.”

“Sarhoşsun sen. İçtiğinde ve ağzında bir alet olmadığında korkunç bir dedikoducusun,” diye mırıldandı Leala.

“Efendinin işleriyle alakalı asla dedikodu yapmam. Yani güzelim, her şeyi anlat bana. Seni kurtarıken yaralandığını ve senin de onu iyileştirip hayata geri döndürdüğünü biliyorum.” Dirseğini dizine, çenesini de eline yasladı. “Ee, sonra? Ketumun teki o adam. Kaleye tekrar nasıl döndüğünü öğrenmek için *ölüyorum*. Tüm o bunalım takımları, önüne gelene patlayıp hizmetlilerin ödünü koparması falan, ciddi ciddi gitmene izin vereceğini sanmıştım. İblisler sen kaçtığın için bu hâlde olduğunu düşündüler. En azından bu iyi bir şeydi. Ki gerçekten de kaçtın ama şimdi yine buradasın. Hadi anlat, onu özlediğin için mi döndün?”

“Hadriel,” dedi Leala, sesinde uyarı vardı.

“Birkaç saat uyuduktan sonra sana her şeyi anlatacağım,” dedim.

Hadriel hoşnutsuz bir ses çıkardı. “Partinin sona ermesinden nefret ediyorum.”

“Günün kaç saatini partileyerek geçirdiğin düşünülünce nedenini hiç anlamıyorum,” dedi Leala, tarağı kenara koyup yatağın örtüsünü açmaya gitti.

“Yapacak başka neyim var ki?” Hadriel ayağa kalktı, sandalyeyi yerine koyarken sendeledi.

“Bana bahçeyle ilgili yardım et, mesela,” dedim. “Oyun zamanı bitti. Yardımımıza ihtiyacı olan koca bir krallık var ve sen de onlara karışım temin etmemde bana yardımcı olacaksın. Nyfain’den bu yerin sorumluluğunu tek başına omuzlanmasını bekleyemeyiz. İşe el atıp üzerimize düşeni yapmanın zamanı geldi.”

Hadriel, “Aniden bir içkiye daha ihtiyacım var gibi geldi,” diye mırıldanıp odadan sıvıştı.

O öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde dediğimi yaptım ve Hadriel’i işe koştum. Nyfain çoktan başka hizmetlilerin yardımıyla onu bahçede çalıştırmaya başlamıştı, ben de işlerine devam etmeleri için onları rahat bıraktım. Kalenin doğu tarafındaki küçük bahçeye uğradım; görünen o ki aşçı yemekler ve Nyfain’in vasat altı ilaçları için ihtiyaç duyduğu az miktarda ürün için burayla alakadar olmuştu.

“Bu mudur?” diye sordum, kenarda durup bakarken.

Jessab –göbekli, beyaz bıyığı ve ince dudakları olan bir adamdı– göğsünü kabarttı. “Yemek yapmak için bana yetiyor. Sen istiyor ihtiyacım olmayan bitkilerle ilgilenip yemek yapmayayım?”

Belli ki bu krallıktan değildi ancak geçmişiyle ilgili sorular sorarak vakit kaybetmek istemiyordum. İçinde bulunduğumuz zaman için bir önemi yoktu. Ayrıca içimde hayatına burnumu sokmamla ilgili tatsız şeyler söylemiş gibi bir his vardı.

Nedense zamanla yarışıyormuş gibi hissediyordum. Başımıza –yine– felaketler yağmadan önce krallığı iyileştirmem gerekiyormuş gibi. Bu seferkilerin ne şekilde geleceğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu ancak içimde bunun İblis Kral’la alakası olabileceğine dair bir şüphe vardı.

“Bahçıvanınız yok mu sizin? Sanki birileri kalede hâlâ bir bahçıvanın olduğunu söylemişti.”

“Bahçıvan efendiyle birlikte Everlass bitkilerine bakıyor. Yemek otlarıyla uğraşması için yok neden.”

“Anladım. Eh, bana biraz fide vermek lazım. İksirler için daha büyük bir ot bahçesi oluşturacağım.”

“Bak, canım. Ben sana hesap vermek yok. Fideye falan ihtiyacın varsa soracaksın efendiye...”

Üzerine eğildiğimde sözünü yarıda kesti. Ondan neredeyse bir baş boyu daha uzun ve çok daha acımasızdım. Sesimi alçaltıp iyice tehditkâr bir havaya büründüm.

“Ne lazımsa onu alacağım ve nasıl lazımsa öyle yapacağım. Anlaşıldı mı?”

Hafifçe yan dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu, sanki sözlerim zehirli birer oktu ve o da göğsünü korumaya çalışıyordu. Herhangi bir cevap vermedi. Vermesini de beklemiyordum. Otlara son bir bakış atıp Everlass tarlasına yollandım. Ot bahçesini kraliçenin bahçesinde kuracaktım, böylece her şey aynı yerde olacaktı. Her şeyi tek bir yerde yapabilecekken kalede oradan oraya dolanıp hiçbir şeyin kurumadığından emin olmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Zaten hatırladığıma göre bunun için yeterli yer vardı.

Everlass deposu temiz ve hayli düzenliydi. Yapraklar kurumaya bırakılmıştı, en yakın çalışma tezgâhının üzerinde yarı yarıya dolu bir fincan durmaktaydı. Elime alıp kokladım. Et-kisizleştirici karışım, bu kokuyu nerede olsa tanırdım. Ama soğuktu. Bayattı. Artık işe yaramazdı.

Fincanın içindekileri dökmek üzere kapıya dönmemele olduğum yerde sıçradım. Elim titreyince sıvı üzerime döküldü.

Nyfain eşikte durmuş beni izliyordu. Bu kadar büyük bir cüsseye göre adımları fazla hafifti.

“Selam,” dedim nefesim titreyerek.

“Ee?” diye sordu, belli ki hâlâ boktan bir ruh hâlindeydi.

Umursamadım. “Harika olmuş. Kesinlikle iş görür. Ama bu biraz bayatlamış. En iyi tazeyken fayda sağlar.”

“İş görür derken... tam olarak olmamış mı demek bu?”

Hızlıca yanından geçip fincanın içindekileri döktüm. Fincanı lavaboya bırakıp etrafa yayılan yapraklara baktım. “Bunlar ne zaman kurutuldu?”

İlk partiyi işaret ederek arkamdan geldi. “Deneme amaçlı şafakta...” Biraz daha aşağıya işaret etti. “Akşam.”

“Harika. Diğer malzemeleri de topladın mı?”

“Evet ama bundan epey bir miktar yapacaksak daha geniş bir ot bahçesi ekmeye başlamamız gerek. Köylülerden ihtiyacımız olan malzemeleri temin etmelerini isteyebilirim.”

“Suratsız aşçına kendi bahçem için ondan fide istediğimi söyledim ve evet, köylerden gelen yardımlar da başlangıç için işimize yarar.” Köşedeki kazanın altındaki soğuk küllere baktım. “Bunların hepsini nasıl taşımayı düşünüyorsun?”

“Çalışanlardan birine bir ejderhaya uyacak bir koşum takımı yaptırıyorum, böylece büyük miktarlarda taşıyabileceğim. İksirim tam olmamış mıydı?”

Belli ki peşini bırakmayacaktı. “Seninki hemen her vaka için gayet harika. Sadece biraz asitli gibi kokuyordu, bu da muhtemelen yaprakları yeterince öğütmediğin anlamına geliyor. Neredeyse olmuş ve iş görür fakat ileri seviye hastalıklarda yeterli gelmeyecektir. İnsanları ölümden alıkoyamayacaktır. Kişisel algılama, karışımı yapanların çoğu bu işi senin kadar iyi kıvıramıyor, üstelik senelerce denemelerine rağmen.”

Homurdandı ancak başka bir yorumda bulunmadı.

Tüm malzemeleri tanımaya çalıştım. “Katetmen gereken mesafe göz önüne alınınca... karışım her halükârda etkisini kaybedecek. Akıntıya karşı yüzüyoruz.”

“Bir çözüm bulabilir misin?”

İç geçirerek masaya dayandım. “Başka çarem mi var? İnsanlar ölüyor.”

Ellerini omuzlarıma koydu, gerilmiş kaslarıma masaj yaptı. “Bu noktada ne bulursan işimize yarayacaktır. Succubusla incubus büyüsünü engelleyen iksir ne durumda?”

“İksirden ziyade çay diyelim. İksirler daha güçlüdür ve peri büyüsüne ihtiyaç duyarlar. Neyse ki çaylar daha dayanıklı oluyor, yani yolculuk sırasında sorun olmayacaktır. Hadriel sana dağıtman için verdiğimin tamamen işe yaramadığını ima etti. Daha kuvvetli yapmam gerek. Köyümdeki iblisler aynı güce sahip değildi.”

Birdenbire inanılmaz derecede bunalmış hissettim fakat Nyfain omuzlarıma masaj yapmaya devam ederken dokunuşu beni rahatlatı.

“Ben yardım ederim,” dedi yumuşak bir tonda. “Biraz vaktim var. Alt tabaka iblislerin seni buradakilere getirmesini önledik. Artık döndüğünü ve... toplum içinde bana nasıl davranacağını düşünürsek bir süre bizimle oynamak hoşlarına gidecektir.”

Başım la onayladım, kendimi onun sıcaklığına bırakmayı düşündümse de o çoktan benden uzaklaşmış, kapıya yönelmişti.

“Yarın buraya, yanına geleceğim,” dedi. “Bana iksirin doğru şekilde nasıl yapılacağını gösterirsin.” Dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu. “Son partiyi en çok etkilenen köye vermiştim. Sonuçlar henüz kulağıma gelmedi. Diğer köylere de denemeleri için küçük partiler hazırlarız. Daha fazlasını istedikleri an, ki isteyeceklerdir, bir yandan onlar kendileri için iksir yapmaya çalışırken bir yandan da biz daha büyük partiler hazırlarız. Yapılışını bizzat senin göstermen gerekebilir. Bende öğretme sabrı yok. Fakat öncesinde görünüşünün...” Bakış-

ları bedenime kayd, bağımız aracılığıyla yoğun bir pişmanlık hissettim. “Görünüşünün duruma uygun olmasını istiyorum.”

Üzerimde yine onun eski kıyafetleri vardı, zira benimkileri mahvetmişti ve giyecek başka bir şeyim de yoktu. Kaleye ilk geldiğimde onun giysilerini giymek sinirimi bozmuştu. Şimdiyse... hoşuma gider gibiydi. Çalkantılı hayatıma bir nebze teselli sunuyordu.

“Bana elbise giydirmeye mi çalışacaksın?” diye sordum can sıkıntısıyla.

“Elbiseleri sevmez misin?”

“Severim fakat elbiselerin yeri ve zamanı vardır. Çalışmak o yer ve zamana uymuyor.”

“Ne o yer ve zamana uyuyor, o hâlde?”

Omuz silktim. “Hoş bir akşam yemeği. Balo. Randevu, ne bileyim. Artık yapmadığımız şeyler.”

“Öncelikle, sana elbise giydirmeyi kastetmedim. Demek istediğim, aslen senin için yapılmış, köydekilerin kale eşrafının bir temsilcisiinden bekleyeceği kalitede giysiler giymen gerektiği. Zaten ölçülerin alınmıştı, sadece dikilip teslim edilmeleri ve senin de onları giymen kaldı yani. Benim eski kıyafetlerimi yalnızca kale içinde giymeye katlanmak zorundasın. İkincisiyse, kesinlikle hoş bir akşam yemeği planı yapabiliriz. Ayda en az bir gece izin yaparım. Sana randevuda eşlik etmeyi dört gözle bekliyorum.”

O giderken kalbim midemde atıyordu, gün ışığı geniş omuzlarını sıkıca saran beyaz tişörtünden yansıyor. Bir öyle bir böyle olmak buna deniyor olmalıydı.

Başımı sallayıp etrafıma bakındım. Yarın bana yardım edeceğini söylemişti ama bu beklemem gerektiği anlamına gelmiyordu. Şimdiden başlayabilirdim.

Akşamüzeri olduğunda, tüm öğleden sonrayı hararetle çalışarak geçirdiğimden ter içinde ve bitkin bir hâldeydim. İşimizi görecektir birkaç teneke kutu bulup akşama Nyfain için hazır etmiştim. Beni neredeyse bıraktığı hâlde deponun içinde dikilip etrafa bakarken bulmuştu.

“İçeri girme zamanı,” dedi karanlık bir tonla, bakışları çalışma tezgâhına kayarken. Kaşlarını çatı. “Bu da ne?”

“Şöyle.” Saçımı terli suratımdan çektim. “Sanırım yol sorumuzu çözdüm. Malzemeleri hazırlayıp ezdim. Gel, göstereyim.”

Arkasına, gökyüzüne doğru bir bakış attı. Yorum yapmaksızın masaya yaklaşıp yanımda durdu.

Küçük tokmağı havanın içinden çıkarıp koklasın diye ona uzattım. Eğilip kokladı.

“Seninkiyle benimki arasındaki farkı koklayabiliyor musun?”

Başıyla onaylayarak doğruldu.

“Tamam. Hazır hâldeki malzemeleri üç kutuya böldüm. Ne kadar sıcak su konulması gerektiğini göstermek için hepsinin üzerine bir çizgi kazıdım. Tek yapmaları gereken suyu doldurup karıştırmak, içilebilecek sıcaklığa gelene dek beklemek, on eşit bardağa bölüp ihtiyacı olanlara içirmek. Kişinin ne kadar hasta olduğunun önemi yok. Herkesin içebileceği kadar güvenli. Karıştırma işini kendileri yaparsa etkisi mümkün olan en üst seviyede olacaktır.”

Nyfain güldü. “İnanılmaz.”

“Ne?”

Başını salladı. “Sorun çözme yeteneğin. Mükemmel olmuş, ayrıca taşınması çok daha kolay olacak. Teşekkürler. Köylüler de sana teşekkür edecekler.”

“Evet, bir de nasıl görünüp nasıl kokması gerektiğine birinci elden tanık olacaklar. Böylece aynısından yapmaları daha kolay olacaktır.”

“Kalbinin cömertliğiyle beni sürekli şaşırtıyorsun. Çoğu kişi bu karışımı satarak veya takas ederek zengin olurdu. Ailenin zorluk çekmesi için hiçbir sebep yok.”

Kutuların kapağını kapayıp zamanı geldiğinde alabilmesi için üst üste yığdım. “Köyümdeki insanların pek malı mülkü yoktu. Hayatları söz konusuken parası olmayan insanlardan kâr sağlamak adil değil. Yaşamanın maddi bedeli olmamalı.”

“Çoğu kişinin anlayamayacağı bir duygu bu.”

“Bu onların problemi, benim değil.”

Bir adım uzaklaşıp peşinden gitmemi bekledi.

Tereddütte kaldım, bir işi eksik bırakmaktan dolayı huzursuzdum. “İblis çayından yapma fırsatım olmadı.” Kapı aralığından sızan ve gitgide azalan gün ışığına baktım. “Sanırım yarın devam edeceğim.”

“Dediğim gibi, her şeyi bir günde yapman gerekmiyor. Biraz dinlen. Keyfine bakmaya çalış. Kalede öğrenecek çok şey var. Suluboya yapmanın eğlenceli olduğunu duymuştum.”

Hadriel’in o ders için bir sürü penis çizdiğinden bahsettiğini hatırlayarak güldüm.

“Belki gidip Hadriel’in yapboz projesine dâhil olurum,” dedim. Odalardan biri tamamlanmamış yapbozlarla doluydu –başıboş parçalar tüm zemini kaplamış durumdaydı– ve belli ki Hadriel de onların mimarıydı.

“Dans da var.” Nyfain’in ses tonu karamsar bir hâle büründü. Kısıldı. “Eskiden dans etmeyi severdim. Çok uzun zamandır etmiyorum.”

Araziden geçerek kapıya doğru ilerledik. “Ben de dans edebiliyorum, yani biraz. Hannon öğretmişti. Ama pek sabırlı değildi ve bir de kardeşim olması var tabii. Tuhaftı. Belki sırf düzgün bir eşle nasıl olduğunu görmek için denerim.”

“Bana kitap seçmene de ihtiyacım var. Sonuncusunu iki kez okudum.”

“Evet ama duyduğuma göre kontrol manyağının teki kütüphaneye bekçilik yapıyormuş ve kitap ödünç almanın doğru yolunu öğrenmem gerekiyormuş.”

Benim için kapıyı açarken dünyanın en güzel sırtışıyla bana baktı. “Doğru. Nasıl yapılacağını yarın gösteririm, söz. Kütüphaneyi gönlünce kullanabilirsin.” Ben kapı aralığında dururken bakışları ciddileşti. “Sahip olduğum her şey senin, Finley. Tek yapman gereken istemek.”

“Eh...” Ellerimi iki yana açıp kıyafetlerime baktım. “Görünüşe göre zaten sırtındaki tişörte kadar alıyorum, birkaç kitabın lafı mı olur?”

Gülerek elini belime uzattı. “Mutlu” bir çift gibi davranma zamanı gelmişti: birimiz kaçırılıp esir tutulan kız, diğeri de ondan istifade etme arzusunda olan korkunç canavardı.

Tenimde arzunun ürpertisini hissettim. Nyfain yumuşakça inledi.

“Az önce ne düşündün?” diye sordu, kaleye girip sessiz koridorda yürürken.

“Benden cinsel olarak istifade etmeni,” diye fısıldadım ona biraz daha sokularak. Kollarımız birbirine değdi. Meme uçlarım sertleşti.

“Bu hoşuna gider miydi?”

“Evet,” diye nefesimi verdim.

Burnuma keskin bir koku geldi. İblis.

Nyfain beni de beraberinde çekerek yön değiştirdi. Beni etrafımda döndürüp parmaklarını boğazıma sararak tutuşunu değiştirdi. Sırtımı duvara bastırıp üzerime eğildi, bedeni benimkinden birkaç santim ötedeydi.

“Korkmuş görünmeye çalış,” diye fısıldadı bakışları yüzümde dolaşırken.

Denedim. Gerçekten denedim. Fakat bedenim gerilmiş ve yeni külotum (yine Leala’dan almıştım) anında sıırılsıklam olmuştu. Vajinam geçen gece yaptıklarımız nedeniyle ağrıyor

ancak yine de daha fazlasını arzu ediyordu. Çaresizce yeniden içimi doldurması için can atıyordum. Beni öne eğip arkadan girmesi için. Vajinamı ağzına dayayıp zevkle kıvranmak için.

Boğazımı sıkıp yüzüme eğildi, dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi.

“Bir erkeğin bir dişiyi böyle boğazından yakalaması ne anlama geliyor peki?” diye fısıldadım dudaklarının hafif dokunuşuna karşı.

“Ya bir meydan okuma ya da ön sevişme, kadına göre değişir. Ön sevişmeyse dişi erkeği hâkimiyet kurmaya davet ediyordur. Dişi, yalnızca erkek onu alt ettiğinde teslim olacak ve sonra da çılgınlar gibi sevişeceklerdir. Meydan okumaysa erkek fiziksel olarak baskın gelmeye, olasılıkla öldürmeye çalışacaktır. Hâliyle bu yaşanmadan kadının onun üstesinden gelmesi gerekecektir. Genellikle erkeğin gücü kuvveti, dişininkiyse iradesidir; bu irade, dişinin yeterince güçlü olduğu durumlarda fiziksel olarak dışarı vurulabilir. Eşleştiklerinde kuvvet iradeyle birleşir ve engellenemez bir takım oluşturlar. Teorik olarak.”

“Yani seninleyken benden uzaklaşmanı emredebilirim.”

“Hayır. Benimleyken muhtemelen seni becermemi emredersin. Diğerleriyleyse onları öldürmene veya iradeni kullanmana fırsat kalmaz zira ben çoktan onları üzerinden çekmiş ve kafalarını koparmış olurum.”

“Tabii. Peki şu an ne yapıyoruz biz?”

“İblis bu tarafa gelecek mi diye bekliyoruz.”

“Ya gelirse?”

“O kadarını düşünmedim henüz. Muhtemelen orana buranı ellerim. Aşağısı ne durumda?”

“Gerçekten ama gerçekten ağrıyor. Lütfen dokunma. Tabii dokunmak istiyorsan dokun fakat aletini içine sokacaksan yap bunu. Ağrının geçeceğinden eminim...”

Gülümsedi ve eli hâlâ boğazımı sıkarken beni sert ve yoğun bir şekilde öptü. İblisten yayılan koku arttı. Diğer elimi yakalayıp sertleşmiş aletin üzerine koydu.

“Sen beniöpme,” dedi zar zor duyulan bir fısıltıyla. Daha yüksek bir şekilde de, “Sikimi okşa,” diye bağırdı.

Gözlerim kapanmış, çenem kasılmış hâlde inledim, emriyle öyle tahrik olmuşum ki dayanılacak gibi değildi. Böyle şeylerden hoşlanacağım kimin aklına gelirdi? Rahatsızmış gibi görünme umuduyla nefesimi tuttum.

Sıkı sıkı okşadım. O pürüzsüz tene ulaşmak için pantolonunu çözmek istiyordum.

“Aynen öyle,” dedi sert, hükmedici bir tonla. “Seni becermemi istediğini söyle bana.”

Elini elimden çekip başımın yanında duvara yaslarırken ağzımı açtım. İyice üzerime gelip beni oraya kıstırdı.

“Beni... beni becermeni istiyorum,” dedim hafif titreyen bir sesle. Arzumu ancak bu kadar gizleyebiliyordum.

“Aferin kızıma.” Alt dudağımı yaladı, belli ki bu, iblise yönelik bir cinsel baskınlık gösterisiydi ancak tüm bedenimi titretmeye yetti. “Belki döndüğümde.”

“Ya da belki senin yerine ben beceririm onu...”

Nyfain, eli hâlâ boğazımda, üzerimden çekildi. Daha önce görmediğim bir succubus, elinde ucu püsküllü küçük, deri bir kırbaçla koridorda bize doğru yavaşça geliyordu. Minicik bir tanga giymişti, üzerindeyse bir şey yoktu, durunca dolgun memeleri sallandı. Kahverengi saçları başının tepesinde sıkıca bağlanmıştı.

“O benim,” diye hırladı Nyfain, güçlü sesi koridor boyunca yankılandı. Külotum bir kez daha sıırıslıslam oldu.

“Enfes.” Beni daha iyi görebilmek için Nyfain’in etrafından dolandı ama aramıza belirli bir mesafe koymuştu. “Görünüşe göre kendi korkusuna tepki veriyor. Uyarılışının kokusunu alabiliyorum. Ona sahip oldun o hâlde, ha Nyfain? Nasıldı?”

Kokuları içime çekerken yüzümü buruşturdum.

Nyfain beni hızla daha yakınına çekti, kolunu sahiplenerek bir tavırla etrafıma doladı. "Ona dokunursan seni gebertirim."

"Öyle mi?" Karanlık bir şekilde gülümsedi. "Göreceğiz. Korumu, Nyfain. Yoksa ona iyi bir seksin gerçekte nasıl olabileceğini gösteririm."

Koridorda ilerleyerek sağa döndü. Giderken dönüp bir bakış attı, o şuh küçük gülümsemesi sadece benim içindi. Köşeyi dönmeden kırıbacını hafifçe omzuna vurdu.

Nyfain nefesini bıraktı. "Hadi seni kuleye geri götürelim. Yaşananlar için özür dilerim. Senin için hoş olmuyordur... Gerçi..." Başını havaya dikti.

Tabii. O da uyarılmamın kokusunu alabiliyordu. Kötü adam olmaya çalıştığını düşünürsek bu durum kafa karıştırıcı olmalıydı.

Anlamadığı şeyse, benim tarafımdaki bir kötü adam olduğuydu. Bana destek çıkan bir canavar. Benim için öldürecek bir yaratık. Bu o kadar seksi bir durumdu ki inanılmaz geliyordu.

Tam da bu yüzden dengem şaşıyordu. Bu yeni keşfedilmiş arzu için hayvanımı suçlamakla yetinecektim, böylece vicdanımı rahatlatacaktım.

"Hoşuma gitmiyormuş gibi davranmaktan hoşlanmıyorum," diye mırıldandım koluna girerek. "Bir kadın tahrik olduğunda tüm yaratıklar bunun kokusunu alabilir mi?"

"Duygulardan beslenen iblisler o hissin kokusunu alabilir. Deminki de şehvet ve arzudan besleniyor, dolayısıyla uyarılmamanın kokusunu alabilir. Fakat genelde şekil değiştirenler alamaz, hayır. Tabii... kokusunu aldıkları kişiyle uyum içinde değillerse."

"Demek sen benimle uyum içindesin."

"Evet. Sen de benimle uyum içindesin, sadece kokusunu aldığın şeyin ne olduğunu bilmiyorsun."

"Aslında bilmek de istemiyorum."

"Kesinlikle."

Aralara kırların karıştığı küllü sarı küt saçları olan orta yaşlı bir kadın bize doğru geliyordu. Neci olduğunu anlamaya çalışırken sendeledim, Nyfain beni yakalayıp doğrulttu. Kadının yüzünde, göz çevresinde ve alnı boyunca derin kırışıklıklar vardı. Zincir bir tasma, memelerini ortaya seren deri bir büstiyer ve file çorabının üzerine de daracık bir deri kılıf vardı, bu kılıfa kocaman bir mor penis takılıydı.

“Geç gelmişsiniz, efendim.” Prensın önünde memelerini sergilemiyormuş, kasıklarına mor bir penis takılı değilmiş gibi normal bir şekilde gelip önümüzde durdu.

Nyfain selamlama amacıyla, “Bayan Smith,” dedi kayıtsız bir şekilde. “Evet, Finley’ye Everlass bitkisiyle ilgili yardımcı oluyordum. Birazdan gideceğim. Yukarıya banyo ve akşam yemeği hazırlatalım.”

“Evet, elbette. Leala dönmesini bekliyordu. Sanırım yemek çoktan hazırlanmıştır. Aşçıya fırından çıkarmasını söyleyeceğim. Peki siz?”

“Önceden biraz atıştırmıştım. Böyle iyiyim, teşekkürler.”

“Peki, efendim. Yarın görüşmek üzere.”

Prese başıyla selam verdi, bana gülümsedi ve müsaade isteyip koridorda ilerlemeye devam etti.

“O... Yani...” Elimi yüzümden geçirdim. “O nasıl kıyafet öyle?”

“O biçim işte.” Beni merdivenlere yöneltti. “Bakma böyle olduğuna, aslında çoğu kişiden daha alfadır, hükmetmeyi sever.”

“Kendimi çok masum hissediyorum.”

“Her şey kötüye gitmeye başladığı zamanlarda benim yaptığımdan daha iyi başa çıkıyorsun. Çok daha iyi. Bu kalede hiç denemek istemediğim şeyler dönüyor, gerçi izlemesi ilginç oluyor.”

“İzledin mi?”

Kuleye varmıştık, kapıyı açıp peşimden içeri girdi ve arkamızdan kapadı. Aniden enfes kokusu her yanıma sarınca

durup arkama döndüm, kapıya yaslanmış beni izliyordu. Baharat karışıklı –her zamankinden daha ağır– hoş ve hafif bir kokuydu. Ve de baş döndürücü.

“Evet,” dedi yumuşakça. “Bu kaledeki kimi şeyler... ilginçtir.”

Aklıma kontrolden çıkmış bir arzuyla yatağımı becermek zorunda kaldığı gün yatak odamda yaptığı itiraf geldi.

“Sen de bir şeyler denemek istemiştin,” diye mırladım. Pantolonun içindeki şişlik belli oluyordu ve taş gibi sertleştiğini biliyordum.

Cevap vermedi, gözleri sıvı altın gibiydi.

“İblisler üzerimde, *içimde*, kokunu aldılar,” dedim tatlı tatlı, birazcık daha yaklaşılarak. Gözleri ihtiyatla bulutlandı. Bağıımızdan şehvet aktı. “Eninde sonunda bu koku kaybolacak. Yanlarındayken benimle cinsel muhabbet kurduğuna dair bu kadar bariz olacaksan beni becermeyi neden kestiğini merak edeceklerdir.”

“Bu benim de aklımdan geçti,” diye fısıldadı.

“Sana mastürbasyon yapıp üzerime boşalmana izin verebilirim ancak içime boşalmanın yarısı kadar bile eğlenceli olmaz.”

Yutkunurken âdemelması alçalıp yükseldi. “Üzerine düşünmeye değer bir konu,” dedi gergin bir sesle ve kapıyı arkasından kapatarak çekip gitti.

Karyola direğine yaslanarak ofladım. Nyfain tam bir çetin cevizdi.

Ne var ki düşünecek daha büyük meselelerim vardı; bu kalede meydana gelen çılgınca şeylere ve Nyfain’in denemek isteyebileceği şeyin tam olarak ne olduğuna dair merakım gibi.

ONUNCU BÖLÜM

Sonraki birkaç hafta ne olduğunu anlamadan geçti. Kütüphaneye erişim kazanmam gerekiyordu, Hadriel bir şeyler denemek üzere terzi kadınlara gideyim diye dırdır ediyordu ve bense birkaç hareket hatırlayıp hatırlamadığımı görmek için dans eğitmenini bulmak istiyordum. Gelgelelim Nyfain aracılığıyla köylerden havadisler gelmişti ve daha fazla etkisizleştirici karışıma ihtiyaç duyuyorlardı.

Karışım işe yaramıştı, yarayacağını biliyordum fakat onların elindeki Everlass bitkileri iyi durumda değildi ve görünen o ki köylüler daha fazla karışım yapabilecek kapasitede değillerdi. İksiri uygun şekilde yapamıyorlardı. Nyfain'le ben onlara bitkiler için yardımcı olana ve bizzat ben fiziksel olarak karışımın nasıl yapılacağını gösterene dek onların yerine bizim yapmamız gerekecekti, tabii iblislere duyurmaksızın.

İblis büyüüne tepki vermeyi engelleyen çay da hem kalenin içinden hem de köylerden büyük talep görüyordu. İnsanlara eksikliğini duydukları zihin berraklığını sağlıyor, aynı zamanda da karanlık bastıktan sonra çıkılan sıradan bir gezintiyi daha az tehlikeli kılıyordu. Sonra bir de benim kahve niyetine içtiğim şey vardı. Ama gün içinde bunu öncelik yapacak kadar çok vaktim olmuyordu ve neyse ki Hadriel pinti şerefsizin teki olmakta başarılıydı da sadece en yakınlarıma yetecek kadar yapabiliyordum. Sonuçta tedavi amaçlı bir karışım değildi, paylaşmamayı içime sindirebilirdim.

Penceremden görebildiğim kadarıyla bahçe düzenlemesi gayet iyi gidiyordu. Hâlâ oraya ait olmayan yabancı bitkileri

ayıklamakla uğraşıyorlardı. Fakat bizzat girip çalışma şansım olmamıştı. Öyle bir vakit bulamamıştım. Yakında bulacağımı umuyordum.

Her günüm Everlass ve diğer malzemelerle koşturmaca içinde geçip gidiyordu. Gündüzler yeni bir meşgale öğrenecek ya da kütüphaneyi doğru düzgün inceleyecek kadar uzun değildi. Nyfain bana kitap gönderilmesini sağlıyordu, ben de zor geçen bir günün ardından odama çekilip yiyip, yıkanıp, yatarken o kitapları okumaktan memnuniyet duyuyordum.

Zavallı Nyfain çift vardiya çalışmaktaydı. Hatta belki üçlü vardiya. Gündüz benimle çalışıyor, geceyse ormana gidiyordu.

Kısa zaman içinde karışımı işin uzmanı gibi yapmaya başlamıştı. İçkiyi, tüm hayatı boyunca bunu yapıyormuş gibi karıştırıyordu. Aynı zamanda aileme gizlice et ulaştırabilmek için avlanıyordu, zira ben yapamıyordum. Yorgunluğu gitgide gözle görülür bir hâl almaktaydı. Gözlerinin altında koyu renk halkalar oluşmuş, omuzları çökmüştü.

Sonunda bir gün patlayıverdim.

“Çık dışarı.” Çalıştığımız deponun aydınlık kapısını işaret ettim. Sabahın ilerleyen saatleriydi, Güneş güçlü bir şekilde parlıyor, baharın yaklaştığını haber veriyordu.

Nyfain eşikte durakladı. “Ne?”

“Çık dışarı. Yorgunluktan bitap hâldesin, Nyfain. Git uyu.”

Başını iki yana sallayıp yeniden işe koyuldu. “Köylerden birinde üç kişinin geçtiğimiz hafta ölmesi bekleniyordu. Ama karışımın sayesinde dayanıyorlar. Bu, burada yaptığımız şey onlar için çok önemli.”

“Biliyorum. Fakat sana o ormanda da ihtiyaçları var. Bunu ben halledebilirim. Sen orayla ilgilen.”

Masanın ucunda durdu. “İkisini birden yapabilirim, Finley. Sonunda gerçekten iyi bir şeyler yapıyormuş gibi hissediyorum. İnsanların gözlerinin umutla parladığını görüyorum. Sen onları bir de diğer karışımı yaptığında gör.”

“Seni anlıyorum, Nyfain. Gerçekten. Ama her bedenin uykuya ihtiyacı vardır. Git uyu. Öğleden sonra görüşürüz.”

Çenesini inatçı bir tavırla kaldırdı. “Ben iyiyim.”

Meydan okur gibi karşısına dikildim. “*Git uyu,*” diye hırladım. Sözlerimdeki güç depoda yankılandı. Hayvanım içimde hareketlendi.

Nyfain’in kasları seyirdi. Hafifçe sallandı, bakışları sertti. Hayvanımın gücünden faydalandım.

“Şimdi,” dedim sert bir sesle.

Hareketlerinin sarsıntılı hâline bakılırsa hiç istememesine rağmen bir adım geri attı. Bağımız aracılığıyla hafif eğlenir gibi olduğunu sezdim.

“Emriniz olur,” dedi sonunda, kapıya doğru dönerken. “Bir de Finley...” Durup arkasına baktı. “Bu akşam ben gitmeden önce buluşalım lütfen. Sana kütüphaneyi göstermek istiyorum. Sen okumaya devam ediyorsun ama ben etmiyorum. Özledim.”

Saçımı yüzümden çektim. “Olur.”

“Şu kıyafet işini de hallet. Köylerle alakalı hızlanmamız lazım ki... başka şeyler de yapabilesin.”

Kaşlarımı çatarak baktım ama o çıkıp gitti.

Başka şeyler derken?

Akşamüzeri olmadan toplayıp kuruttuğumuz yapraklarla yapabileceğim tüm karışım özlerini –bu ismi ben koymuştum– hazırladım. Daha fazla Everlass toplamamız gerekecekti. Sorun şuydu ki karışımın etkilerini doğrudan göremediğimden şafakta toplananın her zamankinden daha iyi işleyip işlemediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gerçi bir öneminin olduğunu da sanmıyordum. Tam tedaviyi sağlayacak olan, tabii öyle bir şey varsa, Çok Yapraklı Everlass’tı. Kurutma zamanına bağlı olan hafif etki farkı önem arz edecek kadar büyük olmayabilirdi.

Kraliçenin bahçesini çevreleyen duvara gidip üzerine çıktım. Kaleden oraya nasıl gidildiğini biliyordum, ayrıca Nyfain oraya ulaşmam için bana bir anahtar da vermişti fakat pis ve yorgundum. dışarıdan ulaşmak daha hızlıyken kalenin içinden dolanma zahmetine girmek istemiyordum.

Duvarın tepesinde ilerlemeden önce bir an durakladım. İçerinden yalnızca Hadriel'i tanıdığım üç kişilik bir grup özenle çalışmaktaydı. Böğürtlen çalıları uzun zaman önce sökülümüş, sarmaşık ve dikenli çalılar temizlenmişti, şimdi de yabancı otları yolup toprağı sürüyorlardı.

"Vay be, çocuklar." Aşağı atladım, dönüşüme şaşıp kalmıştım. "Harika olmuş!"

Hadriel, kırmızı yüzü ve şakaklarından süzülen terle sürülmüş topraktan kafasını kaldırdı. "Bu kadar sıkı çalışmayalı..." Dudaklarını büzerek düşünmeye koyuldu.

"Hâlâ hayatta olmanın nedeni bu," dedi yaşı daha büyük olan kır saçlı adam. Esmer, kırış kırış yüzünün iki yanından beyaz favoriler uzanmaktaydı. Üzerinde rengi atmış bir kot gömlekle toprağa bulanmış bir pantolon vardı.

"Bu sözler hâlâ hizmete devam eden tek bahçıvandan mı geliyor, Jawson?" dedi Hadriel ağır ağır konuşarak. "Acaba bunun sebebi ne olabilir? Vasatlık belki? Hımm..." Derin derin düşünüyormuş gibi yaparak hafifçe çenesine vurdu.

"Çünkü ben dikkatleri üzerime çekmemenin yollarını biliyorum, sebebi bu. Kalenin içinde üzerimde sadece süslü bir *tangayla*, Tanrıça bilir ne hakkında bağıra bağıra gezinmiyorum."

"Ah, tangamın ne kadar süslü olduğunu biliyorsun demek." Kaşlarını oynattı. "Baktığını fark etmiştim..."

"Hiç bu kadar az uşaklık yapan bir uşak görmemiştim," dedi kırmızı suratlı diğer adam. Siperliğine delikler açılmış geniş bir şapka takıyordu. Deliklerin amacını pek anlayamadım. "Az kaldı, küçük hanım." Göz kırparak doğruldu ve bir elini kalçasına

koydu. Otuz beş yaşından daha büyük gözükmemesine karşın duruşu seksen gibiydi, biraz kamburu çıkmış, hafif çökmüştü.

“Bu Gyril, at eğitmeni.” Hadriel parmağıyla adamı işaret etti. “Birkaç kez at sırtından fırlatıldı. Kimse onun neden hâlâ hayatta olduğunu merak etmiyor.”

“Atlar lanet yüzünden ürkmüş hâldeler, o kadar.”

“Lanetten önceki dertleri neydi peki?”

“Berbat birer kancık olmak,” diye homurdandı Gyril.

Lanetten önce at eğitmeni olmadığına dair bir tahmin yürüttüm. Muhtemelen diğer herkes gittiğinden görevi o devralmıştı. Buralarda durum biraz böyle işliyor gibiydi.

Bahçeyi daha iyi tanımak için etrafta gezindim. Arka tarafta her yöne yayılmış yabani ve sık gül fidanlığı hâlâ hayattaydı. Diğer tüm çiçek ve bitkilerse uzun zaman önce ölmüştü.

“Kraliçe ölmeden önce buranın nasıl görüldüğüne dair bir haritam var,” dedi Jawson, küreğine yaslanmış hâlde. “Sana bir yardımı olur mu bilmem.”

“Aslına bakarsan olur, sağ ol. Tohum falan bulmak için buralarda ne yapmak gerekiyor?”

“Depoda tohum stokum var. Eğer ihtiyacın varsa efendi ormandan veya diğer köylerden fide de temin edebilir,” diye yanıtladı Jawson. “Artık bir fidanlığımız yok. Lanet çöküp kral öldüğünde her şey biraz altüst oldu diyebiliriz.”

Anlıyordum. Başımla onaylayıp kraliçenin odalarına yöneldim.

“Bekle, hayatım.” Hadriel peşimden geldi.

“Ona küçük hanım, leydim veya Bayan Finley demen gerek,” dedi Gyril.

“Senin de huysuz atların ardında durup testislerini ezdirmemeyi öğrenmen gerek. Ayrıca neler yaşadığımızı bilmiyorsun. Biz onunla artık arkadaşız.”

“Her gün seninle uğraşmak zorunda kaldığı için onun neler yaşadığını biliyoruz,” dedi Jawson. “İnsanı alkol batağına sürükler.”

“Sizinle çalışmak güzeldi, sık kafalılar,” diye seslendi Hadriel omzunun üzerinden.

“Bok ye,” diye bağırdı Gyril cevaben.

Hadriel’le beraber cam kapılardan geçip soğuk odaya girdik. Büyülü gül fidanı, sadece iki goncası hâlâ hayatta, bir dalı kısmen sağlıklı hâlde zeminin ortasında solmaya devam ediyordu. Krallık kötü durumdaydı.

“İyi çocuklar,” dedi Hadriel ben kısa bir an gülün içinde bulunduğu kubbe şekilli fanusa bakarken. “Kraliçeye düşkünlüler. Hepimiz öyleydik fakat onlar bahçeyi geri getirmeye yardım etmek için gönüllü oldular. Aslına bakarsan hoş bir iş.” Ellerini uzattı, parmakları ve avuçları çamur içindeydi. “Daha önce hiç bahçecilik yapmadım ama suluboya yapmaktan ya da buradakilerin uğraştığı o boktan şeylerin yarısından çok daha iyi.”

“Eh, hâlâ yapılacak çok iş var, yani yardıma hayır demem.”

Başını tamam anlamında sallarken üzerimi değiştirmek için odama gitmek üzere çıkışa yöneldim. Kütüphaneye gidip sonunda etrafa güzelce, uzun uzun bakınmak istiyordum.

“Terzilere uğramamız gerek,” dedi Hadriel. “Çok acil kıyafete ihtiyacın var.”

Homurdandım. “Ölçülerimi almışlardı zaten.”

“Evet, güzelim ama şimdi prova yapmaları lazım. Hayli geç kaldın. Efendi elimizi çabuk tutmamızı istedi. En nüfuzlu köylere elini kolunu sallaya sallaya o üzerindeki... şeylerle giremezsin. Girersen prensin kolunda olmanın hiçbir önemi olmayacaktır; seni hiçbir koşulda ciddiye almazlar.”

“Nyfain de süslü kıyafetler giyecek mi?”

“Hayır. Onun ihtiyacı yok. O prens. Sense hiç kimsesin. En azından onlar için.” Elini dümdüz ileri uzatıp serçe parma-

ğını koluma bastırdı. “Onun prens olduğunu biliyordun, değil mi? O kısmı çözmüştün? Dramada en son nerede kaldığımızı hatırlamıyorum. Sır saklama konusunda iyi değilimdir. Bende hazımsızlık yapıyor.”

“Biliyorum. Ve evet, beni ciddiye alacaklar. Sevdikleri birinin iyileştirilmesinin insanların önyargılarını kırma gibi bir eğilimi vardır.”

“Evet, tabii ama efendi bakmazken sana çöp gibi davranacaklardır. Güzel bir şeyler giyip şaşırt onları. Senin suratsız “siktir git yoksa keserim seni” tavrını bile fark etmeyecekler. Epey sığdır o insanlar. Zamanında soylular en kötüleriydi. Etrafta hep burunları havada dolanırlardı. Küstah piç kuruları. Ejderha oldukları için krallığa birer lütuf olduklarını düşünüyorlardı.”

“Ama öyleydiler zaten.”

“Evet ama biraz alçakgönüllü mü olsalardı acaba? Her neyse, gidip yıkanalım, terzilere uğramamız gerek. Gidip Leala’yı bulayım.”

“Kendim yıkanabilirim. Onu rahatsız etmene gerek yok.”

“Tatlım, işini yapmasına izin vermelisin. Hoşuna gidiyor. Hâlâ çalışmayı seven az sayıdaki insandan biridir o. Bırak yardım etsin. Görmüyor musun, yürüyüşü değişti, yüzüne bir gülümseme geldi.”

İç geçirdim. “İyi. Acele etmesini söyle. Nyfain nihayet bugün bana kütüphaneyi gösterecek ve orada mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyorum.”

Hadriel koşa koşa gitti, onu ilk defa bu kadar acele ederken görüyordum. Odama çıktığımda daha üzerimdekileri çıkarmamıştım ki Leala yüzünde hoş bir gülümsemeyle hızla içeri girdi.

“Merhaba leydim, iksir işi nasıl gitti? Hepsini hallettiniz mi?” Arkama geçip hayli sıkı olan korsajımı çıkarmama yardımcı oldu.

“Evet. Şimdilik bitti. İblis çayı da bitti. Biraz daha hasat edene dek bahçeye yardımcı olurum herhâlde.”

“Ah evet, bahçe.” Banyoya girmemi işaret etti ve hızlıca yıkanmam için bir kap ılık su boşalttı. Geçerken pencerenin önünde durup aşağı baktı. “Gerçekten iyi ilerleme katetmişler. Kraliçenin bahçesinin eski hâlini hatırlıyorum. Çok güzeldi. Şu güller çok fazla büyümüş. Düzeltebilecek misiniz, yoksa söküp yerine başkalarını mı dikmeniz gerekecek?”

“Sadece yeni sürgün verecek şekilde iyice budarız. Saç keser gibi. Düzenli hâle getirmenin tek yolu çiçekleri dikenlerinden temizleyip masaları onlarla süslemek. Ki bunu da aklımdan bile geçirmem. Masaları süslemek papatyaların, lalelerin işi. Gülleri açık havada, yaban hayatlarında tutmak daha iyi.”

“Efendi bunu duymaktan mutlu olacaktır bence.”

Olacağını biliyordum. Güller ona annesini anımsatıyordu ve onlara sevgiyle bakmasını istiyordum. Gururla. Bunu yapabileceğime inancım tamdı, sadece alet edevata ve zamana ihtiyacım vardı.

Leala üzerime iç çamaşırı olmaksızın sade, dökümlü bir elbise geçirip beni odadan çıkardı.

“Size aşağı, terzilere kadar eşlik etmem söylendi. Orada sizin için hazırlanmış iç çamaşırları olacaktır. Benimkileri kullanmayı bırakabilirsiniz.”

Demek istediği onunkileri mahvetmeyi bırakabileceğimdi. Nyfain külotlara pek nazik davranmıyordu.

“Eserlerini size göstermek için heyecanlılar,” diye ekledi ve sözleri beni şaşkına çevirdi.

“Alt tarafı yoksul bir köyden gelen halktan biriyim.”

“Tüm büyük insanlar bir yerden başlamıştır, leydim. Halktan biri olmanız öyle giyinmenizi gerektirmez. Yakın zamanda savaş alanına gideceksiniz –sosyal anlamda bir savaş alanına– ve zırha ihtiyacınız olacak.”

İlk önce, gülümseyip yapmış olduğu tüm harika iş kıyafetlerini neşeyle anlatan terzi Eliza'ya uğradık. Görünürde tek bir elbise yoktu. Onun yerine, hafif bir esneme payıyla vücuda

yapışan pantolonlar ve beli iyice saran fakat göğüs kısmı bol olan bluzlar yapmıştı. Üzerime tam oturdular, içlerinde rahatlıkla hareket edebiliyordum.

Hepsine tam anlamıyla bayılmıştım! Kadınsı ama aynı zamanda sert, güzel, kullanışlı ve sağlamdılar. Malzemesi hayatımda gördüğüm en kaliteli kumaştandı, tenimin üzerinde yumuşak ve ipeksi bir his bırakıyordu ve çok hoş, insanı güzel gösteren desenlerle süslüydü: kollarında çiçekler, dikiş yerleri boyunca kıvrılan sarmaşıklar vardı. Korsajım sıkıydı ancak yine de hoş bir görünüm veriyordu, ayrıca içine bir tür tel dikilmişti ve böylece göğsüm dümdüz basık görünmek yerine dik ve şekilli görünüyordu.

Hem Hadriel hem de Leala, Eliza'nın kendini aştığına ve becerisi iblislerin dikkatini çekip de ölümüne sebep olmasın diye bir süre göze çarpmamasının iyi olacağına hemfikirler.

Erkek terziye giderken yolda aklıma bir şey geldi.

“O kule bir zamanlar Nyfain'in sığınağıydı, öyle değil mi?” dedim, kale arazisine bakan kemerli pencerelerden günün batmaya başladığını fark ederek. Hadriel'le Leala başlarıyla onayladılar. “E o hâlde onlar kimin elbiseleriydi? Bel ve omuz kısımları Nyfain'in giyip de prensesçilik oynayamayacağı kadar dardı.”

Hadriel'le Leala birbirlerine bakınca göğsümde tuhaf bir sancı hissettim.

“Dökülün,” dedim.

“Onlar eski nişanlısının elbiseleriydi,” dedi Leala. “Ölçülerine uygun elbiseler yaptırmasının nedeni kral ve kraliçeyle tanıştırmak için onu eve getirmeyi planlamış olmasıydı. Ona sürpriz yapmak istemişti sanırım. Fakat onlar yola çıkamadan kraliçe öldü, efendi de cenaze için aceleyle eve gelmek durumunda kaldı. Nişanlısının...”

“*Eski* nişanlısının,” diye düzeltti Hadriel.

“Doğru, eski nişanlısının arkasından gelmesi gerekiyordu fakat sonra... lanet başladı.”

Nefesim kesildi. Sanki bir at göğsüme çifte atmıştı da Gyril gibi kambur hâlde yürüme ihtiyacı duyuyordum. Nyfain'in aşk evliliği yapmak istediğini biliyordum. Lanetten önce bir nişanlısı olabileceği ihtimalini unutmak işime gelmişti.

Gözlerim akmayan yaşlarla yandı. Yaşlarını uzaklaştırmak için gözlerimi kırıştırdım. "Mantıklı sanırım."

"Ne oldu, leydim?" diye sordu Leala yumuşak bir tonla.

Başımı iki yana salladım. Bu konuyu düşünmeye engel olamasam da hakkında pek konuşmak istemiyordum.

Tabii ki benimle seks yapmak istemiyordu. Zaten başka birine söz vermişti. Şekil değiştiren olmayan birine, bu yüzden ejderhası bana meylediyordu. Fakat Nyfain'in kalbi muhtemelen hâlâ ondaydı ve yanımda kendini zor tutmasının sebebi de on altı yıldır kimseyle birlikte olmamasıydı.

Tam bir pislik gibi hissediyordum. Adamı kıskırtıp duruyordum. Hayvanlarımız da aynısını yapıyordu. Açıkça umudunu kaybetmekte olan birini ağlarına düşürmeye çalışıyorlardı. Tüm o "Seni mahvederim" lafları şimdi çok daha mantıklı geliyordu. Tanrıça beni lanet sona erdiği an (eğer sona ererse) başka bir kadın için terk ederek kalbimi sökecek bu adama âşık olmaktan korusun. Bu beni öldürürdü. Uzun süreli bir ilişkimizin olamayacağını farkındaydım –o bir prensti– ancak hayatına o kadar hızlı devam ettiğini görmek istemiyordum. Eski sevgilimle böyle bir şey yaşamıştım, hiç hoş değildi.

Terzinin atölyesindeki kaosa adım atarken, "Bombok bir durum," dedim, kendi düşüncelerimde kaybolmuş hâlde.

"Eh, nihayet ortaya çıktın," dedi Cecil. Bağlı olmayan, lekeli ve iğneler tutturulmuş önlüğü üzerinden sarkıyordu. Kumaşlarla çalışırken nasıl bu kadar kirlenebiliyordu, bilmiyordum. "Çoktandır seni bekliyordum."

Bir adım yana kayarak yanından geçmemi engelledi.

"Eyvah, üzgün bir ruh hâlindesin. Olmaz, tasarımlarıma uygun bir durum değil bu. Derhâl neşelen."

“Bir kadına öyle bir dakikada duygularını değiştirmesini söyleyemezsin.” Leala koluna girdi. Nazikçe, “Hadi, leydim. Efendiyi dert etmeyin. Lanetten beri ondan hiç bahsetmedi. Bir kez olsun,” dedi.

“Kim?” Cecil yumruğunu kalçasına koydu, diğer elinde mezura vardı. “Bunu kıza kim yaptı?”

“Sorun yok.” Elimi sallayarak savuşturdu onları. “Sadece nişanlı olduklarını bilmiyordum, hepsi bu.”

“Finley, hayatım, hayır.” Hadriel meraklı Cecil’in önüne geçerek sırtını sıvazladı. “Önemli bir şey değildi. Gerçekten.”

“Önemli olmasa nişanlı olmazdı.” Gözlerini devirdim. “Ama sorun yok. Mesele değil. Her halükârda bir prensesle, soylu biriyle ya da bir kraliçeyle falan evlenecekti zaten. Bunu hep biliyordum.”

“Ah, o elbiseleri yaptığım albenisiz peri hanım hakkında atar yapıyorsun demek? Mesele bu muydu? Aman!” Cecil elini havada savurdu. “Zaten bir periyle işi neydi ki? Hiçbir zaman anlamayacağım. Özellikle de albeni yoksunluğunu korkunç elbiselerle saklamaya çalışan biriyle. Resimlerini görmüştüm. O elbiseleri yaparken gözlerim kanadı. Gözlerim kanadı. Tekrar görebilmek için ara vermek zorunda kalmıştım, berbat tasarımlar beni tüketmişti.”

“Peki, fazla dramatik oluyorsun, biraz sakinleş,” diye mırıldandı Hadriel.

“Fazla dramatik mi? Sen ne bileceksin ki, seni tel saçlı kasık biti? Tüm bunlar olurken sen arka taraftaki ahırlarda kendi aletini emmeye çalışıyordun. Neler olduğundan haberin yoktu.”

“Doğru, etrafta senin kadar aylaklık ediyor olsaydım kendi aletimi emmeyi de becerebilirdim,” diye yanıtladı Hadriel.

“Hayır. Efendi o kadını kendisi için istemiyordu, onu istemesinin sebebi babasına darbe indirmektir, istediği buydu,” diye devam etti Cecil, diğerlerini öteleyip beni odanın ortasındaki kıyafet askılarına yönlendirirken.

“Prensin asilzade bir perinin babasına darbe indirmesini umduğunu sanmıyorum,” dedi Hadriel uzata uzata.

“Bu bir deyim, seni salak. Deyim!”

“Ben salak değilim seni pislik.” Hadriel suratı kıpkırmızı olmuş hâlde yumruğunu havaya kaldırdı.

Cecil başını geriye atıp katıla katıla güldü.

“Efendi yalnızca asilik ediyordu,” dedi Leala, köşedeki askılığa asılmış elbiselere bakarken. Üzerlerinde ne bir fırfır ne bir süs vardı. Terzinin dokunuşunu bekleyen dümdüz kumaşlar gibi görünüyorlardı. Ben de öyle olmasını umuyordum. Bu, onları yakın zamanda giymem gerekmeyeceği anlamına gelirdi.

“Evet. Asilik. Nedimelerden tüm dedikoduları alıyordum.” Cecil bana göz kırptı. “Perinin de kendi nedenleri vardı. Prensin dokunuşunun Everlass üzerindeki etkisini istiyordu. Şarkısının etkisini. Efendi onların krallığında yaşarsa Everlass da onunla gider diye umuyordu. O bitkilerle arasında özel bir bağ vardır. Onun dokunuşuna, şarkısına, kraliçeye yaptıklarından bile daha fazla tepki veriyorlar. Her zaman altın çocuk olmuştu ve bu Everlass bitkilerinden belli oluyordu.”

“Eh, belki kız onu kullanıyordu ya da insanların düşüncesi böyleydi ama o, kızı kullanmıyordu.” Bir tutam saç kulağımın arkasına ittim. “Neyse ne, önemli değil. Durumuyla ilgili epey açık konuşmuştu zaten. Sadece gerçeği kabullenmem biraz zaman alacak.”

“Ne gerçeği?” diye sordu Leala, diğerleri de sohbetlerini yavaşlatıp bana baktılar.

“Aramızda herhangi bir şey olmadığı gerçeği,” dedim.

“Ama seni ısırdı,” dedi Hadriel.

“Hayır.” Cecil doğrulup dibime kadar gelerek üzerime eğildi, giymiş olduğum sade elbiseyi omzundan tutup yana çekti. “Isırık yok...”

“Boynunda.” Leala hafifçe kendi boynuna vurdu. “İşaret şu an geçti, sahiplenme işareti değildi. Fakat iki kere yaptı bunu. Karşı koyamadığı belli oluyor.”

“Boyun mu?” Cecil’in yüzü soldu. “Neden boyun? Boyun bir işe yaramaz.”

“Beni sahiplenmeyecek,” dedim. “Biraz acele edebilir miyiz, Cecil? Kütüphaneye gitmek istiyorum.”

“Neden olmasın?” diye sordu Hadriel. “Senden hoşlanıyor. Sana nasıl baktığını gördüm. Nasıl davrandığını.”

“Çünkü nişanlısı var.” Tepem atmaya başlıyordu, hayvanım içimde kıpırdandı. “Çünkü istemiyorum. Çünkü ben halk tabakasındayım. Çünkü asla yürümez. Bir sürü neden var. İkimiz arasında bir şeyler geçmesinin tek nedeni hayvanlarımız. Hayvanlar birbirini istiyor.”

İnsanlar da, diye düşündü hayvanım ama kulak asmadım.

“Eh, bu iyi. Hayvanlarımız her zaman doğru olanı bilir.” Cecil elbisemin eteğinden tutarak kafamdan çekip çıkarmaya yeltendi.

Elbiseyi yakaladım. “A... olmaz.”

Cecil durakladı. “Ne demek olmaz? Elbiselerimi üzerinde görmem gerek. Ben üzerinde prova alırken bir çeşit... ressam gömleği giyemezsin.”

“Bu benim gezme elbiselerimden biri, teşekkür ederim,” diye mırıldandı Leala. Dudaklarımı büktüm, bunu bilmiyordum.

Cecil, “Bedeninin şeklini görmem gerek,” diye ısrarcı oldu.

“O zaman Eliza’nın yaptığı gibi bir kombinezon ya da iç çamaşırı falan ver,” dedim. “Senin önünde soyunacak değilim.”

Gözlerini devirdi. “Her çeşit insanı çıplak gördüm. Büyük memelileri, küçük memelileri, sarkık memelileri, erkek göğsünü, kıllı erkek göğsünü... her türden. Vaji de gördüm. Şu son... sayısız yılda görmek istemeyip de gördüğüm tüm vajileri bilmek ister misin? Tüysüz olanlar, tüylü olanlar, tuhaf traşlı olanlar...”

“Onun adı va-ji-na, seni cahil dallama,” dedi Hadriel, odanın bir köşesinde tırnaklarına bakarak. “Doğru söyle şunu. Dünyada bilinen en güçlü organ o. İyice pataklansa bile yine de *biraz daha, lütfen* der. İlk defa bir erkekle beraber olan hetero adamlar kıcını nefretle becerirler. Eksik olsun, almayayım. Haşmetli vajinanın aksine ben hassas biriyim.”

“Sen zaten vaji-nasın,” dedi Cecil ona.

“Keşke olsaydım, o kadar diyeyim sana. O zaman iblislerden korkmazdım. Kanlar içinde kalıp, hadi gelin bakalım derdim. Günlerce yapabilirim bunu, sorun yok. Kanamam öldüğüm anlamına değil, ikiye katlanıp bir orduyla üstüne saldıracağım anlamına gelir!”

“İşte... bu.” Leala, bir yandan göğsümün büyük kısmını örterken kalan her şeyi ortaya serecekmiş gibi görünen dantelli bir şeyle hızla yanımıza geldi.

“Bunun çıplak gezmekten farkı olduğunu sanmıyorum,” dedim.

“Öf, sizi amatörler.” Cecil odanın diğer ucuna yürüyüp kırmızı ipekten minnacık bir kombinezon aldı. Göğüs kısmı dantelden ve neredeyse transparandı, alt kenarıysa ancak bacak aramın altına yetişiyordu. Daracıktı, seksiydi, verdiği his ise harikaydı. “İşte. Bu seni örter. Efendiyle yatacağın zamanlar için.”

“Kulağın ağır mı işitiyor senin? Efendiyle yatmıyor.” Hadriel Cecil’e dişlerini gösterdi.

Cecil dümdüz bir ifadeyle ona baktı. “Efendi işe bir bok çuvalı alsaydı senden daha mı iyi iş görürdü acaba?” Hadriel gözlerini kıstı. “O hâlde, efendiyi baştan çıkarmak için falan kullanır. Giy şunu. Ben arkamı döneceğim.”

Elbisenin altından üzerime geçirdim ve yukarı çekmek için kollarımı elbisenin kollarından çıkardım. Cecil arkası dönük hâlde bekleyip sinirli sinirli iç çekerken Leala elbiseyi kafamdan çekip çıkardı ve ben de kollarımı kombinezona soktum.

“Her tür karın gördüm. Yağlı karınlar, bir deri bir kemik karınlar, çatlaklı karınlar, bombeli karınlar, erkeklerin varmış gibi yapmamı istediği ancak hiç kas olmayan karınlar...”

“Lütfen dur. Cidden,” dedi Hadriel. “Bir sürü çıplak insan görmüşsün. Anladık. Kız o insanlardan biri olmak istemiyor. *Aş artık bunu.*”

“Kıçlar,” dedi Cecil. “Esas mesele kıçlar...”

Leala elime parıltılı bir tanga verdi ve anlaşılacak dışarı taşan kıllarla ilgili bir şeyler yapmam lazımdı. Utanç vericiydi.

“Söz konusu düz bir kıçsa güzel bir pantolon yapamam,” diye mırıldandı Cecil. “Koca kıçları giydirebilirim, sarkık kıçları da yusuvarlak kıçları da ama ortada kıç namına bir şey yoksa? Olmayan kıça ne yapayım? Erkekler olmayan kıçlarıyla çıkıp geliyorlar sürekli. Keşke onları geri çevirebilsem. Kıç kası yapmaya çalışmaktan korkuyorlar mı ne?”

“Güzellik salonuna uğramam gerek sanırım,” diye fısıldadım Leala’ya. “Ama iblisler için filan değil. Yalnızca... biraz peyzaj düzenlemesi için.”

Cecil penislerden konuşmaya başlarken Leala bana göz kırptı.

“Erkeklerde buraya geldiklerinde utanma duygusu yok oluyor. Çoğu zaman aletlerini yıkamıyorlar bile. Oraya buraya sallıyor, oynuyor, ben ölçü almaya çalışırken sertleştiklerinde gülüyorlar, çüklerle uğraşmak sinir bozucu. Ya büyük siklere ne demeli?” Bezgin bir ses çıkardı. “Ejderhalardan birinin siki o kadar büyüktü ki pantolonu geniş tutmak zorunda kalmıştım. İyice sağlamlaştırmam gerekmişti. Üstelik *sürekli* sertleşiyordu. Bacak ölçüsünü alırken neredeyse gözüme girecekti.”

“Nyfain’den mi bahsediyorsun?” diye sordum.

“Efendi... artık arkama dönebilir miyim? Bir *kombinezon* giymek ne kadar sürer? Bu başına iş açar. Soyunman bu kadar uzun sürüyorsa kim olsa ilgisini yitirir.”

“Evet, arkana dönebilirsin,” dedi Hadriel. “Dönmeni söyleyecektik ama gördüğün organlar hakkında yorumda bulunurken kendinden öyle bir geçmiştin ki...”

“Hayır, efendiden bahsetmiyorum. O da biraz irice, evet. Ortalama bir ejderhadan daha büyük.”

“Ve ortalama bir ejderha da ortalama herhangi birinden çok daha büyüktür,” dedi Hadriel. “İlginç bir bilgi olarak not düşeyim istedim.”

Leala küçük bir gülümsemeyle başıyla onayladı.

“Evet, ama efendî öyle berbat değildir,” dedi Cecil. “Ayrıca güzel bir kıcı vardır. Güzel, sert ve yusyuvarlak. Ona kıyafet tasarlamak kolay. Hayır, bu dediğim koca aletli başka bir ejderhaydı, artık ölü. İş güvenliği ihlaliydi. Ah, gözlerim!”

Hayli ciddi tonu elimde olmadan kıkırdamama neden oldu. Âlem adamdı.

“Şimdi al şunu ve dene.” Pek özel gibi durmayan bir parça uzattı. Fakat üzerime geçirdiğim an bir dâhiyle çalıştığımı anladım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Hadriel ikinci kattaki sessiz koridor boyunca benimle yürüdü. Herkes o günlük hobilerini bitirip dağılmıştı. Çoğu kapı açık, odalar karanlıktı. Koridorun sonundaki büyük çift kanatlı kapı arkasında ne olduğunu kısmen gösterecek şekilde hafif aralıktı

“Buraya gelmenin bu kadar sürmesine şaşırdım,” dedi Hadriel. Leala her şeyi yerine kaldırıp döndüğümde hazır olması için bir tepsi ekmekle peynir istemek üzere kulede kalmıştı. Aceleye getirmek istemiyordum. Kitapların sayfalarını karıştırarak daha fazla okuyabilmek uğruna koridorlarda iblislere meydan okurdum. “Kalede en çok istediğin şeyin bu olduğunu sanıyordum.”

“Kalede, evet.” Midemde kaygıyla karışık bir heyecan hissediyordum. “Dünyada, hayır. Etkisizleştirici karışım yapmak daha önemliydi.”

“Sen iyi bir insansın, Finley.” Ses tonu ondan hiç duymadığım şekilde ciddiydi. “Bu lanetli kalenin dışında hayatın nasıl olabileceğine dair iyi bir hatırlatıcısın.”

“Bir gün o hayata geri döneceğiz.”

“Hiç sahip olmadığımız bir şeye geri dönemeyiz. Soylular kibirli denyolardı, krala pinti bir şerefsizdi. Kendilerini ve kendi türlerini önemser, halka tepeden bakarlardı. Tedavi için bile bizden vergi isterlerdi.”

Nyfain’in cömertliğim hakkındaki yorumlarını anımsadım. “Dedikleri gibi, zor zamanlarmış.”

“Öyleydi.”

Hadriel beni durdurmak için elini öne uzattıktan sonra kütüphaneye girdi, bana döndü ve hafif aralık kapıyı kapattı. Bir klik sesi duydum, ardından büyük bir jestle iki kanadı da aynı anda çekip açtı. Bir adım yana çekilerek eliyle geçmemi işaret etti.

“Leydim. Rüyalarınızın kütüphanesine hoş geldiniz.”

Hayli mutlu bir gülümsemeyle eşikten girdim.

İçim gıdıklandı. Gülümsemem genişledi.

“Ah...” Ağzımdan sadece bu kadarı çıkabildi.

Aniden taş kesilen bacaklarımın üzerinde Hadriel’i takip ettim. Şaşkına dönmüştüm. Gördüklerime inanamıyordum.

Öncelikle, mekânın muazzam büyüklüğü inanılmazdı. Benim evimden üst üste iki tane koysak yine de burası daha büyük olurdu. Çok daha büyük. Tavan devasa odanın üzerinde bir kemer oluşturunuyordu, kirişlerin içinde el boyaması duvar resimleriyle süslenmiş küçük nişler vardı. Raflar duvarlara sıra sıra dizilmiş, kitaplıkların her birinin arası ahşap sütunlarla süslenmişti. Üst raflara erişmek için kaydırılabilir bir el merdiveni yukarıda metal bir çubuğa tutturulmuştu. Kitaplıkların üzerindeyse aynı cilalı ahşaptan yapılmış bir balkon daha fazla kitapla kaplı duvarlarıyla odanın etrafını çevreliyordu.

Ahşap zemin kalın, pahalı halılarla kaplıydı ve her yerde oturmak için bir şeyler bulunuyordu. Arkaya yatan koltuklardan mobilyaların üzerine, yığınlar hâlinde zemine ve okuma köşelerine kadar her yere kitap konmuştu. Sadece kitap ödünç almaya gelmek için değil, okumak için de bir yerdi. Bir köşeye kurulup keyif çatılabilirdi.

Eski kitapların enfes tatlı, küflü kokusu burnuma doldu. Tesellinin, bilginin, fantastik maceraların ve uzak diyarların kokusuydu bu. Zihnime işleyerek bedenimi gevşetti.

“Nereden başlasam acaba?” diye soludum, parmak uçlarımı büyük oranda çıplak göğsümden aşağı kaydırarak.

Cecil'in elbiselerinden birini giymekte karar kılmıştım. Yakası göğüslerimin arasına kadar inerek serbestçe sallanan memelerimin altında toplanıyor, karnımdan aşağıya gevşek bir şekilde dökülüyordu. İki bir tarafta, üçü diğer tarafta olmak üzere omuzlarıma oturan beş askı vardı, her biri de elbiseyi azıcık farklı tutuyordu. Sağ tarafımdan bir yırtmaç uzanıyor, elbisenin eteğiye arkada yerde sürükleniyordu. Zarif, sade ve rahattı, üzerimdeyken baştan çıkarıcı ve seksi hissediyordum. İçime çamaşır giymemiştım, en büyük sebebi kesinlikle düzeltilmeye ihtiyaç duyan vajinamdaki vahşi tüylerden hâlâ utanç duymamdı. Yüzümü makyaja bulamamış, dağınık topuzumu bozma zahmetine girmemiştım. Sadece tenimde o yumuşak, akışkan kumaşı hissetmek istemiştım.

“Okuyacağın yeri bulmakla başlamaya ne dersin?”

Zımpara gibi sesiyle irkildim. Tüylerim diken diken oldu. Hayvanım şevkle dikkat kesildi.

Nyfain kütüphanenin derinliklerinde bir köşeden çıkıp bana doğru yürürken Hadriel kenara çekildi. Belli ki kütüphane düşündüğümünden de genişti. Gri tişörtü, genelde giydiği beyaz olandan biraz daha bol olsa da son derecede geniş omuzlarını sarmalamıştı. Kotuysa önündeki o nefis şişkinliğini belirginleştirmişti.

“Tanrıça biz zavallı ölümlülerin yardımcısı olsun,” dedi bakışları üzerimde gezinirken. “Cecil insanı hayal kırıklığına uğratmıyor.” Sağa doğru bir bakış attı. “Hadriel, çekilebilirsin. Kapıları arkandan kapat. Rahatsız etmeyin.”

Ani bir utançla bakışlarımı yere çevirerek gülümsedim. Nyfain yanıma gelince elini çenemin altına koydu. Uyguladığı baskıyla yukarı baktım ve altın rengi gözleriyle buluştum.

“Rüya gibisin, Finley.”

Elimi yüzümden geçirip saçıma dokundum. “Özel bir şey giymiş değilim. Gündelik elbise, öyle söyledi.” Omuz silktim. “Gayet de rahat.”

Gülümsemesi tatlıydı, gözleri gözlerimden ayrılmıyordu. “Ne makyaja ne de saçlarının yapılmasına ihtiyacın var. İç güzelliğin dışarı vuruyor, doğanın sana bahsettiklerini gözler önüne seriyor. Elbise geri planda kalıyor. Ateşin, kuvvetin, boynun eğmez gücün... Sen... Nefesimi kesiyorsun.”

Yavaşça eğilip dudaklarını hafifçe benimkilere değdirdi. Ellerimi göğsüne koyup yukarı doğru kaydırđım ve öpücüğümüz yoğunlaşırken boynunun arkasında birleştirdim. Dili ağzımda gezindi, tadı tüm duyularıma haz veriyordu. Yüksek rakımlı bir gölün yanında, güneşin altında geçen miskin bir öğleden sonra gibi iç açan, rahatlatıcı ve şehvetli kokusu kitaplarındakin-den bile daha iyiydi.

Geri çekilince dilini boynumdan aşağı kaydırđı. Daha önce boynumu ısırđığı yeri hafifçe öptü. Sonra ilerledi, dudakları boyun kökümde oyalandı. Kalbim hızlandı, bedenim kasıldı.

“Bu elbiseden işaret çok iyi görünür,” diye homurdandı. Alev almış tenimi acı verecek şekilde emdi.

“Hımm, evet.” Kendimden geçmiş hâlde başımı yana yatırdım, ağzının sıcaklığından ve sivri dişlerinin tenime geçmesini çaresizce arzulamamdan başka bir şey düşünemiyordum. “Lütfen.”

Geri çekildi. Yeni işaretin üzerinde gezinen hava beni okşarcasına sakınleştirdi.

Hayır, şu an durmasına izin verme! diye düşündü hayvanım telaşla. *Seni işaretlemek istiyor, bunu hissedebiliyorum. Ejder de bunu ölesiye arzuluyor. Teşvik et onu!*

“Yapamam,” dedi Nyfain onu duymuş gibi. Ya da belki de ejderhasıyla konuşuyordu. “Durmak... zorundayım.”

Kollarını etrafıma dolayıp açık avuçlarını yumuşak kumaşa bastırđı. Kıçımı avuçlayarak elini üzerinde gezdirdi. Hafifçe dudaklarımı dişlerken diğer eli ön tarafıma uzandı, öpücüğü karşısında beklenti dolu bir mutluluk yaşıyordum. Hafifçe inledim, bacak aram arzusuyla zonkluyordu.

Geri çekildiğinde gözleri uyarılmayla kararmıştı. Aramızdaki bağ bu hislerle yanıp tutuşmuştu. Uzun uzun baktı bana, bağımızda kararsızlık seziyordum. Gözleri bir kez daha açığa vurulmamış sorulara cevap arayışıyla derinlere dalar gibi oldu.

“Gel.” Parmaklarını benimkilere geçirerek elimi tuttu. “Sana etrafı göstereyim.”

Ben yalpalayınca yeniden sakinleşmemi bekledi. Bir an sonra bacağımdan aşağı sızan ıslaklığı ve hayvanımın Nyfain’in ruh hâlindeki değişiklik karşısında duyduğu hüsrânı göz ardı etmeye çalışarak onu takip ettim.

Birlikte köşeyi dönerken, “Gitmeden seninle ilgileneceğim, söz,” dedi boğuk bir sesle.

“Ne demek istiyorsun?”

“Ejderham senin bedensel ihtiyaçlarını gidereceğine söz vermişti, öyle değil mi? Pazarlığın üzerime düşen kısmını yerine getirmiyordum.”

Aynen öyle, diye mırladı hayvanım.

Bedenimi ürperti kapladı ve vajinam zonkladı. Ağzımdan çıkacak sözlere güvenmiyordum. Neyse ki beynim bedenimdeki gerginliğe baskın gelerek yönetimi ele geçirdi.

Nyfain, kütüphanenin çeşitli kısımlarında bana rehberlik etti, bir yandan da her bölümdeki kitapların türünü belirten küçük metal tabelaları gösteriyordu. Zevkli ve bütünsel güzelliğe uyum sağlayan, göze çarpmayan tabelalardı bunlar. Odanın etrafında dolanıp ikinci katı gezdik ve Nyfain parmaklarımı bir kitabın sırtında gezdirmem veya bir kitabı elime alıp karıştırabilmem için sık sık durakladı. Sonunda, beni en arkalarda karanlık bir köşeye götürdü. Tavana asılı büyük bir kilimin ardında bir yatar koltuk vardı. Yanı başındaki sehpa dışarıdan görülmeyi engelleyen bol yapraklı yeşil bir bitki bulunuyordu.

“Belirli bir şekilde oturursan kütüphanenin büyük kısmını görebiliyorsun. Birazdan göstereceğim. Şimdi...” Nazikçe beni köşeye doğru çekti. Alçak bir rafın ardında yabancı krallık-

ların tarihi yasalarının kaydını tutan çok ciltli bir koleksiyon durmaktaydı. Bir tanesinin arkasına uzanıp bir kolu yukarı kaldırdı. Tık sesiyle kitaplığın içinde bir kapı açıldı.

“Annenin gizli kütüphanesi,” dedim heyecanlı bir gülümsemeyle.

“Hâlâ senden bir mektup bekliyorum.”

Belirli bir düzen olmaksızın her türden kitapla dolu bu gizli alan aşağı yukarı evdeki oturma odam kadardı.

“Ne okuyacağına karar vermek hoşuna giderdi,” diye açıkladı ben dudağımı ısırarak kitapları karıştırırken. “Kitapları tek tek alıp sayfalarını karıştırmayı severdi. Gözüne çarpan bir şey olursa kitabı okurdu. Yoksa sonunda bir şeyde karar kılana dek tekrar tekrar denerdi.” Açık kapının yanında durmuş beni izliyordu. “Bir kitap seçmek bu kadar uzun sürmemeli diyerek canımın sıkıldığını hatırlıyorum. O zamanlar bu odayı bilmiyordum. Annem bütün kitaplara karşı böyleydi. Sonraları, o kendini tatmin edecek kitabı ararken ben de bir yere kurulup kitap okumaya başladım. Her kitabın doğru zamanı olduğunu söylerdi ve o âna uygun kitabı bulmadan rahat etmezdi.”

“Çok havalı. Böyle yapan kimseyi duymamıştım.” Elimi kitapların üzerinde gezdirdim. “O hâlde burada, ne uyumun ne mantığın olduğu bu yerde, kendini türlere göre sınırlaması bile gerekmemiştir. Rastgele bir kitap seçmiştir, hem de eline ne geçeceğine dair hiçbir fikri olmadan.”

“Evet, aynen öyle.” Bir süre annesinin yöntemini deneyerek kitaplara göz atmamı bekledi.

“Sanırım ben kitapların tanıtım yazılarını okumayı tercih ederim.”

Güldü. “Ben de.”

“Belki kararsız kaldığımda bu yöntemi kullanırım.”

Ellerim arkamda, ona doğru gittim. Memelerim dikleşmişti. Onlara baktı, sonra bir daha baktı. Gözlerinde iştahlı bir parıltı belirdi.

“Okumam için ne seçeceksin?” diye sordum.

Başını yavaşça sağa sola sallayarak elini uzattı ve bir memi avuçladı. Başparmağıyla meme ucunun etrafında daireler çizdi, haz bedenimi ele geçirirken gözlerimi kapadım. “Şimdi seçmeyeceğim. Kendin gezinip keşfetmen gerek. Birkaç tane seç.”

“Peki ödünç alma sistemi nasıl?”

Önce dudaklarımın köşesini, sonra dudaklarımı öptü. “Bir sistem yok. Senin için yok. Kütüphaneyi seninmiş gibi kullan. Annemin isteyeceği gibi saygıyla muamele edeceğini biliyorum.” Alt dudağımı emip hafifçe dişledi. “Kütüphaneyi sana bizzat göstermek isteme nedenim gizli odaydı. Burayı başka kimse bilmiyor. Hizmetliler bile. Hayatta olanlar en azından. İçeride değilken kapalı tut. Ya da canın istersen içerideyken de kapalı tut. Kütüphanenin kalanından bu köşeyi görmek zor, hem burada, bu odanın hemen dışında duran kitaplar krallıktaki en sıkıcı olanlardır.”

“Yine de okuyacağım onları. Bir gün.”

Gülümsemesi hüznünlüydü. Cevap vermedi.

Geçmişi hakkında, eski nişanlısı hakkında bir şeyler sormak istiyordum fakat beni çoktan odadan çıkarıp yatar koltuğa yerleştirmişti bile.

“Ben amını yalarken sen de manzaraya bak. Yoksa başka zevkler mi tercih edersin?”

Cevabı beklemedi, ellerini kumaşı da toplayarak bacaklarımın yukarı kaydırды.

Kumaş uyluklarımı daha fazla ortaya sererek toplanırken parıldamasını izledim. Elbiseyi belime kadar çıkardı ve iç çamaşırını giymediğimi görünce hırıldadı.

“Benim için yaptığı çamaşırları giymeden önce güzellik salonuna uğramam gerek,” diye fısıldadım.

“Gerekmiyor ama istersen ikimizin de vaktinin olduğu bir zaman salonu senin için kapatabiliriz. Olur mu?”

“İkimiz mi?”

“Evet. Sana yalnızca ben dokunacağım. İhtiyacın neyse ben ilgileneceğim.”

Dudaklarını uyluğumun içinden yukarı doğru gezdirdi.

“Bacaklarını aç,” diye emretti. Arzu üzerime hücum ederken inledim.

Dediğini yaptım, sıcak ağzı üzerime kapanırken soluğumu tuttum. Klitorisimi emip tam kıvamında dokunuşlarla iki parmağını içime soktu. Kalçamı parmaklarının ve ağzının ritmiyle uyumlu hareket ettirdim. Koltuğu kavradım, patlamak üzereydim. Akşamları kendi kendimi tatmin etmeyi bırakmıştım. Özel yerimde bu kadar güzel şeyler hissetmeyeli epey olmuştu.

İnleyerek adını söyledim. Ağzına doğru ittim kendimi. Bedenim yay gibi gerilmişti. Alev alevdi. Tam da orası...

Orgazmla sarsıldım. Mutlulukla titrerken adını haykırdım. Beni yalamaya devam ederek orgazmımın tadına baktı, ardından dizini dizlerimin arasına yerleştirerek doğrulup dudaklarımı öptü. Ağzında kendi tadımı aldım ve kolumu omzuna doladım.

“Benim sıram,” diye mırıldandım dudaklarına karşı.

“Keşke ama gitmem gerek. İblis Kral yaratıklarını şimdiye salmıştır. Burada bir saat daha kalabilirsin, o da en fazla, sonra kuleye çık. Kütüphaneyi cinsel maceralar için kullanmak yasak ancak burada olmadığım zamanlar, koyduğum şartlar sıklıkla görmezden geliniyor. Burada bir iblisle karşılaşmanı istemiyorum. Fazlasıyla gecikmiş dövüş antrenmanlarına başlamadan olmaz.”

Gülümseyerek bir öpücük daha çaldım. “Müthişti. Fena hâlde ihtiyacım vardı.”

“Evet. Farkındayım.” Gitmeden önce beni bir kere daha öptü. “Yarın görüşürüz. Sadece bir saat, tamam mı? Sana güveniyorum.”

Oysa kütüphaneye bırakılmış bir kitap kurduna güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi.

İki saat sonra yatar koltukta doğruldum ve kitabı kapatıp yukarı çıkmaya hazırlandım. Her ruh hâli için uygun olabilecek kitaplardan oluşan küçük bir yığın ayaklarımın ucunda durmaktaydı. İçlerinden biri kurbağalar üzerineydi. *Kurbağalar*. Renkli ve göz alıcıydı, sayfaları karıştırınca daha fazla bilgi edinmek istediğime karar vermiştim. İki ağır kitabım, üstüne bir tane de çok güzel olduğu için yıldırım hızıyla okuduğum bir macera romanım vardı. Yığının içinde ayrıca şekil değiştirenler üzerine çocuklar için resimli bir kitap bulunuyordu. İnsanlarım hakkında, kendi hakkımda bilgi edinmeme yardımcı olacağı kanısına vardım, sonrasında daha derinlemesine bir araştırma işine girişebilirdim.

Bir paragraf okuduktan sonra kitabı kapatıp yukarı çıkmadan önce bölümü bitirmek istediğime kanaat getirdim. Kuleye daha önce çıkmalıyım ama koltuk öyle rahat, kütüphane öyle güzel, küçük okuma köşesi öyle tatlı ve konforluymuş ki... Çok, çok yakın zamanda tüm dünyadaki en sevdiğim yer olacağını düşünmek için bir sürü nedenim vardı.

Kafamda dans eden şekillere sesler sızdı. Önemsemeyip sayfayı çevirdim. Daha da yükseldiler, ardından bir kadının şuh kahkahası duyuldu.

Ne olup bittiğine bakmak için başımı hafifçe çevirdim ancak kötü adam kitaptaki kahramanın boğazına bıçak dayamıştı ve şu anda gerçekliğe dönmenin pek sırası değildi.

Derin bir bariton ses duyuldu, ardından başka bir ses daha geldi ve kütüphanede başkalarının da olduğu açıklık kazandı. Onlara aldırmadım, neredeyse bölümün sonuna gelmişim artık. Gitme zamanı da gelmişti zaten. Odamda rahatsız edilmeden okumaya devam edebilirdim.

Bir kadın iniltisiyle kendime geldim. Bitkiyle duvar kilimi arasındaki küçük aralıktan bakmak için başımı çevirip koltukta geriye yaslandım. Oradan girişin büyük kısmını görebiliyordum.

Bir kadın kütüphanenin içlerine doğru ilerledi. Üzerinde kırmızı bir elbise vardı, kumaş biçimli kalçalarının üzerinden dökülüyor, dolgun memelerini sarıyordu. Üzerinde gömlek ve siyah kumaş pantolon olan bir adam kadını takip etmekteydi. Bu gece kostüm partisi vardı herhâlde. Ya da belki de giyinip kuşanmak için bir sebep bulmuşlardı, hatta belki de bir sebebe ihtiyaçları bile yoktu.

“Burası yasak,” dedi adam, ikinci kata bakış atarak. “Efendi bizi burada bulursa boynumuzu koparır.”

“Gecenin bu saatinde etrafta olmaz...” Kanepenin yanında durup kollarını arkaya doğru salladı.

Adam kadının yanından geçerek arkasını bana döndü. “Bilemiyorum...” Gerginmiş gibi diken diken beyaz-sarı saçlarını karıştırdı.

“İçime girmek istediğini sanıyordum. Öyle dememiş miydin, Thomous?” dedi kadın, göğsünü dikleştirerek.

“Bunu herhangi bir yerde yapabiliriz, mesele bu. Efendi...”

“Artık esirini düzdüğü için katı kuralları umursamıyor. Buradaysa ki değil, o kadınladır.” Kadın dudaklarını yaladı. “Kaldı ki bizi yakalama ihtimali işi daha heyecanlı kılıyor. Belki benimle de şansını dener.”

Hafif eğilerek Thomous’a uzanmaya çalıştı.

Dehşet içinde bakakaldım. Bunu izlememem gerekiyordu. Belli ki cinsel bir duruma evrilecek özel bir andı. Buradan giderek onlara biraz mahremiyet sunmalıydım.

Ne var ki... kütüphanenin yalnızca iki çıkışı vardı ve hangisini kullanmaya kalkarsam kalkayım beni görürlerdi. Gizli odaya geri sıvışabilirdim ama ya hareket dikkatlerini çekerse?

Tabii şu an da gidebilirdim, henüz bir şeyler olmadan. Erotik konuşmalar başlasa da henüz soyunmamıştı...

“Hımm, evet bebeğim,” dedi kadın. Thomous sonunda yaklaşmaya cesaret etmişti, sertleşmiş aletinin hatları pantolonunu geriuyordu.

“Evet,” dedi yine, Thomous boynundan aşağı öpücükler sıralayıp memesini hafifçe çimdiklerken. “Hımm.”

Kadın öne uzanıp Thomous’un fermuarını açtı. O da kadını ensesinden kavrayarak öptü, dili ağzının derinliklerine dalarken bir yandan kadının iç çamaşırını indirip bacaklarını araladı.

Aniden sıırılsıklam olmuşum, zonklayan vajinam sınırlarımı zorlamam için beni kışkırtıyordu. Arkadaşlar arasında azıcık röntgenciliğin lafı mı olurdu?

Bitkiyi birazcık geri çektim ve bir bacağımı yana açıp dizimi bükerek koltuğa kuruldum. Elimi elbisemin içine daldırdım, parmaklarımla ıslaklığımı okşadım. İzlemeye devam ederken bir parmağımı içeri itip tembel tembel klitorisimin etrafında daireler çizmeye başladım.

Sonuçta toplum içinde yapan onlardı. Hem Nyfain de kalede dönenleri izlediğini itiraf etmemiş miydi? Azıcık olsun utanmamıştı, ayrıca Hadriel’in söylediği şeyler hesaba katılırsa kimsenin umurunda dahi olmazdı.

Hadi o zaman.

Kadın bacaklarını ayırıp kanepeye oturdu, her şeyi gözümün önündeydi. Vajinası tümüyle traşlıydı, görünürde bir tutam tüy bile yoktu.

Thomous, pantolonundan fırlayan sertleşmiş aletiyle doğrulup savaş pozisyonu aldı, yani en azından öyle görünüyordu.

Şimdi ne olacağını merak ederek yavaşladım.

Thomous kadının girişinde duraklamadan önce penisini sabitledi. Aleti gitgide derinlere girdi.

“Ah, becer beni, bebeğim,” dedi kadın gırtlaktan gelen bir iniltiyle. “Hımm, evet.”

Dudağımı daha sert ısırdım. Lanet olsun, çok seksiydi bu. Çılgınca ama seksi. Parmaklarım hızlandı. Keyifle. Bu hepimiz için epey yanlış ama heyecan vericiydi!

Aletini tümüyle içine sokmuştu, kadının hissettiği doygunluğu düşündüm.

Gerilmiş bedenimle huşu içinde onları izleyerek klitorisimi okşadım.

Her şey ivme kazandı; onların bağırışları yükseldi, benim nefes alış verişim hızlandı. Neredeyse zirveye varmışlardı, bunu anlayabiliyordum. Ben de beraberlerinde sürükleniyordum, sınırlar fena hâlde aşılmıştı.

Derken kapı savrularak açıldı ve odayı bir kükreme doldurdu. Herkes dehşet içinde donakaldı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Yani... benim dışımda herkes dehşet içinde donakaldı. Uyarılma hâlim devam ederken bedenim pelte gibi oldu. Hayvanım zaten alev alev olan bedenimi biraz daha ısıttı.

Nyfain, göklerden yeryüzünü gazaba uğratmak için inmiş eskinin ejderha tanrıları gibi görünüyordu. Göğsü kan ve toprak kaplıydı. Sağ pazusunda yeni bir kesik vardı. Koyu kahve saçları dağılmıştı, etkileyici kasları güçlü bedeni boyunca belirginleşmişti.

Hızla içeri daldı, varlığından kuvvet ve saf, tehlikeli bir güç yayılıyordu. Kanepedeki ikiliyi gözüne kestirip hırladı, bakılamayacak denli korkunçtu. Çözölmelerine fırsat kalmadan tepelerine bindi.

“O nerede?” Adamı boğazından yakalayıp odanın diğer ucuna fırlattı.

“Kitaplara dikkat et, Nyfain,” diye bağırdım. Belki endişelenmem gereken şey adamın kendisi olmalıydı ancak mürekkep geniş mezhepten önce gelirdi. Öncelik kitaplarındı.

Diğerleri tepelerinde haşmetli ejderha prens dikilirken benden tarafa bakmadılar bile. Ama o baktı. Başı hışımla kalkmış, gözleri alev alevdi. Bir eliyle kanepenin sırtını kavradı ve hışımla üzerindeki kadını yere atarak ters çevirdi.

“Dışarı,” diye hırladı, ağır adımlarla bana doğru yürürken ayakları ahşabı dövüyordu.

Adam yolunun üstündeki kıyafetlerini toplama zahmetinde bile bulunmadan topallaya topallaya koştururken kadın da aceleyle onun ardından gitti. Ben bunu düşünürken Nyfain

küçük inime geldi, bakışları etrafı tarayarak genişçe açılmış bacağımda ve yukarı toplanmış elbisemde durakladı. Gözleri parladı, bağımızdan öfke ve açlık akıyordu.

“Röntgencilik yapıyordum,” deyiverdim, kıpkırmızı yanan suratımla.

Utanç içinde elbisemi indirmek için kıpırdandım fakat o benden önce davranıp bileğimi öyle hızlı yakaladı ki şaşkınlıktan nefesim kesildi.

“Sana dokundular mı?” dedi. Her sözcüğünden sahiplenme akıyordu.

Hayvanım mest olmuş hâlde yuvarlanıp bu hissin tadını çıkardı. *Hımm, alfa*, diye düşündü.

Vahşi gücü üzerime çullandı, tenimin derinliklerine işledi. Bu duyguyla içten içe zevk duydum, bacak aram sırılsıklam oldu. Bana sahip olmasını istiyordum. Sertçe becermesini, parçalara bölmesini, sonra yeniden yok etmeden önce tekrar birleştirmesini.

“Hayır, burada tek başımaydım,” dedim boğuk bir sesle. “Gidecektim ama her şey çok hızlı gelişti, gitsem beni görürlerdi ve sonra...”

“Sonra?” diye sordu tehlikeli bir tınıyla.

“Sonra gitmek istemedim çünkü izlemesi hayli seksiydi. Senin de burada benimle olmanı, bir yandan izleyip bir yandan sevişmemizi isterdim ama yoktun, dolayısıyla...”

Gözleri gözlerimde, elimi yavaşça yukarı kaldırdı. İlk iki parmağımı ağzına alarak emdi. Beni tatmasını izlerken nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Ucu ıslak aleti hazır vaziyette ve gururla dikilmişti. Şehvetli bakışlarını yakalayarak dudaklarımı yaladım.

Elbisemin diğer kısmını da yukarıya çekip beni tümüyle çıplak bıraktı. Önüme diz çökerek bacaklarımı indirdi, ardından elimi kalçama geçirerek beni yakınına çekti.

“Seninle ne yapacağım ben?” diye sordu, gözleri şimdi boynumdaydı. “Kendimi tutmaya çalışıyorum ancak sen sürekli daha da seksi bir hâl alıyorsun. Bu beni öldürüyor.”

Bileklerimi yakalayıp başımın üzerinde sabitledi.

“Aramızdaki bağdan arzunu hissettim,” dedi, bir eliyle bileklerimi tutup diğerini de mememde gezdirirken. Başparmağını meme ucuma değdirip aşağı doğru ilerleyerek iki parmağını vajinama soktu. “Sonra tutkunu hissettim, sanki biri seni beceriyormuş gibiydi. Çok hoşuna gidiyordu. Kesin iblislerden biri seni ele geçirdi diye düşündüm. Tüm kaleyi yerle bir etmeye hazır hâlde krallığın diğer ucundan buraya koştum. Sense burada, küçük sığınağında durmuş başkalarını sevişirken izleyip mastürbasyon yapıyormuşsun. Siktir, o kadar ıslaksın ki...”

Boynumu kokladıktan sonra hafifçe çenemi dişledi.

“Üzerimde kesin bir etkin var, prenses.” Parmaklarını daha hızlı hareket ettirmeye başladı. “Seni düşünüyorum. Her zaman seni düşünüyorum. Ejderham, hayvanını hissedebilmek adına kontrolü tekrar ele almak için yalvarıyor. Bu hisler beni paramparça ediyor.”

Tenimi delercesine boynumu ısırınca bedenimde bir heyecan dalgası patladı.

“Ömrümde hiçbir şeye karşı bu kadar güçlü hisler beslemedim. Bu normal değil. Kesinlikle normal değil. Ancak yine de bunun için yaşıyorum. Bunun için ölmeye hazırım. Bunun için *öleceğim*.” Dilini taze ısırığın üzerinde gezdirip dişlerini aşağıya, omzuma doğru indirdi. “Teslim olsak ne olur?”

Göğsüm daraldı. Yeterince nefes alamıyordum. Pek çok sebepten kötü bir fikir olduğunu bilerek ancak bu konuyu daha fazla düşünmek istemeyerek başımı arkaya atıp ona tam erişim sağladım. Hayvanım gevşedi, azgınca ısırmasını arzuluyordu. Sonunda bunu yapmasını. Bizi sahiplenmesini.

Dilini tenimden geçirdi. Dişleriyle sıyırdı.

Ellerimi çekip elinden kurtarmaya çalıştım. Aşağı uzanıp penisini tutmak, onu arzuyla kıvranan bedenime yönlendirmek istiyordum.

“Lanet olsun, Finley, ben de istiyorum,” diye fısıldadı dudaklarını boynumun kıvrımına, oradan da yukarı, dudaklarıma kaydırırken. “Hem de çok istiyorum.”

Öpücüğü yoğun ve sahipleniciydi. Bileklerimi kavrayan eli sıkı, neredeyse acı vericiydi. Aletini hizaladı ve içime soktu. Mükemmel bir şekilde dolmuş hâlde haykırdım ve yatar koltuğun üzerine serildim. Hızlı başlamıştı, gitgide de hızlanıyordu. Derinlere dalarken dudaklarını dudaklarımdan ayırmadı. Testisleri bana çarpıyor, kasıkları tenime vuruyordu.

Ellerine hapsolmuş hâlde adını haykırdım. Titreşen ışık göz kapaklarımda dans ederken gözlerim kırışıyordu. Bedeni içimde hareket ediyor, muhteşem sürtünme her yerimde bir mırıltıya neden oluyordu.

Dizlerinin üzerine oturdu. Kirli, kanlı, ham ve öfkeliydi, ateşli bakışları altında eriyip sıvıya dönüştüm. O an beni canının istediği gibi kalıba döküp şekillendirebilirdi.

“Buraya gel ve sikimin üzerine otur,” diye emretti.

Bedenimi ateş bastı. Hayvanım yüzeyin hemen yakınındaydı, kontrolü ele almıyor ama en ufak şeyi kaçırmak da istemiyordu. Alfanın sesi kadar görünümünü de seviyordu. Verdiği hissi. Bir gün Nyfain’le ben dövüşecektik, o fiziksel üstünlüğünü kanıtlamaya girişirken ben de demir gibi iradem olduğunu kanıtlayacaktım ama şu an değildi. Şu an şehvetle sarhoş olmuş durumdaydım. Safi ihtiyaç içindeydim. Şu an onun seks oyuncağı olmak istiyordum.

Zarifçe bacaklarımdan üzerinde yükseldim, bir yandan da elbiseme dikkat ediyordum.

“Çıkar onu,” dedi, elbiseyi fark etmişti ama neyse ki mahvetmek istemiyordu.

Topuzumu bozup saçlarımın dağınık dalgalar hâlinde dökülmesine izin verdim. Sonra az sayıdaki düğmeyi bulmasına izin vermek için saçlarımı yana alıp arkama döndüm. Parmak uçları fısıldar gibi sırtıma dokunurken düğmeleri açtı. Parmaklarının değmesiyle tenimdeki tüyler diken diken oldu.

Ona döndüm ve omuzlarımdan askıları indirdim. Bacaklarıma inmeden önce memelerime takılarak bedenimden aşağı kaymasına izin verdim. Arkama yaslanıp elbiseyi altımdan çekip çıkardım ve elimden bıraktım, bir şelale gibi yere dökülüp zeminde toplandı.

Bana üzerine tırmanmamı söylesin diye bekledim. Fakat o çıplak tenime bakmak için duraklamış, parmaklarının tersini mememin kıvrımında ve ucunda gezdirmek için öne uzatmıştı. Sonra yanaklarımdan aşağı kaydırıp parmaklarını, çenemde gezinip boynum boyunca nazıkçe ilerlerken bakışları yumuşadı.

Elimden tutup beni yakınına çekti. Bağdan yoğun duygular akıyordu; sıcaklık, saygı, adanma ve nefesimi kesen daha güçlü bir şey. Hayvanım o duyguda mest oldu ve ejderhanın bunu arttırmak için bağ yoluyla güç pompaladığını hissedebiliyordum.

“Becer beni, Finley.”

Bir arzu patlamasıyla kucağına tırmandım; kollarım boynunun etrafında, dudaklarım dudaklarındaydı. Ben üzerine yerleşirken bacaklarımı kalçalarının etrafına doladı. Aleti, derinlemesine ve enfes bir şekilde bedenime girdi. Popomu kavrayıp bir yandan kasıklarını bana doğru iterken beni kaldırıp tekrar kucağına oturttu. İçim hazla doldu. Başımı arkaya atıp iç çekerek ismini söyledim. Tüm dünyamı dolduracak kadar derine dalarak aynı hareketi tekrar tekrar yaptı.

“Finley,” dedi, parmakları saçlarıma dolanmış, yanağı benimkine yapışmış hâlde. Sesi yakarır gibiydi. Sanki bir şey için yalvarıyordu. Bağdan yoğun duygular sızıyordu. Neye tepki verdiğini bilmiyordum, tek bildiğim derinlerimde bir yerde bir

şeylerin tomurcuklandığıydı. Sanki kendini bana biraz daha açıyordu ve o böyle yaparken ben de ona karşılık veriyordum.

Üzerinde gidip gelerek yoğun bir şekilde öptüm onu. Neredeyse doruğa ulaşmıştım. Ellerimi sırtına koyup parmaklarımı kanat yaralarından birinden aşağı kaydırdım.

Hırıldadı, aniden deli gibi itmeye, beni sertçe becermeye başladı. Doruğa ulaşarak haykırdım, titriyordum. Beni altına alarak yatar koltuğa uzandı, içime girip çıkmaya devam ediyordu. Hâlâ aklını kaybetmiş bir adam gibi beni becermeye devam ediyordu.

Hislerin istilasına uğradım. İçlerinde boğuldum. Hamlelerine karşılık verir şekilde kalçamı oynatmaya devam ettim. Tenlerimizin birbirine çarpan sesi havada yankılanıyordu. İniltilerimiz de onlara eşlik ediyordu. Daha da sertleşti. Ve daha da. Daha çok baskı uygulayarak parmaklarımı tekrar yara izinden aşağı kaydırdım. Biraz tırnaklarımı da geçirmiştim ki her şey çok fazla gelmeye başladı. İçimde sertçe hareket etmesi beni iyice tutuşturdu. Tekrar doruğa ulaştım fakat geri inemedim. Bedenim daha önce hiç hissetmediğim yerlere ulaşmış, en tepeye çıkmaya can atar hâlde orada kalmıştım.

“Lütfen, Nyfain,” diye haykırdım, her yanımda gerilmişti, bedenim hazzla boğulmuştu. İçime giriş çıkışları sert ve vahşiydi, verdiği zevk eşsizdi. “Boşalmam gerek!”

Morartırcasına öptü beni. Hükmedercesine.

Dalga kıyıya vurdu ve ben ona yaslanmış hâlde şiddetle titreyerek boşaldım. O ise devam etti, dişleri omzumdaki teni sıyrırıyordu. Haz sürüyordu. Görünüşe göre kaçamadığım sürekli bir zevk akışıydı bu. Kaçmak istemediğim bir akış.

“Benimle beraber boşal!” diye emretti. Gücü içimde dalgalandı. Dişleri boynumu deldi.

Neredeyse kendimden geçerek, tüm gücümle ona kenetlenerek orgazmı attım. Üzerimde sarsıldı, iki sert vuruşla bitirdi ve sonra içimde gömülü kaldı.

Göğsü inip yükseliyordu ve kaldırıp kaldıramayacağını sormaksızın ağırlığını üzerime bıraktı. Boynunu öptüm, yatar koltukta sıvılaşarak uzuvlarımı etrafına sardım.

Uzuvlarımız birbirine dolanmış hâlde uzun zaman sessizce durduk.

“Cidden iblislerle oynaşacağımı mı düşündün?” diye sordum usulca. “Aklın neredeydi?”

“İnsanı oynak bir hâle getirebiliyorlar.”

“Beni değil. Artık değil. İlaça bile ihtiyaç duymuyorum, büyülerini üzerimde kullandıklarında midem bulanıyor.”

Parmak uçlarıyla kolumu okşadı. “Sevindim.”

“Tepkin biraz aşırıydı gerçi. Tüm şekil değiştirenler bu kadar sahiplenici midir?”

“Ejderhalar... şey... güçlü duygular hissettikleri zaman olağanüstü sahiplenicidir,” dedi ve konuşmasındaki o duraksamayla midemde kelebekler uçuştı. Az kalsın ağzından kaçıracağı şeyin ne olduğunu merak ettim. “Ayrıca ben alfabayı, çoğundan beterimdir.”

“Tüm bunlar sona erdiğinde nişanlıyla durumun ne olacak? Lanet sona erdiğinde yani.”

Kaşlarını çattı. “Nişanlım mı?”

“Kuledeki elbiselerin sahibi. Peri kızı.”

Başını iki yana salladı. “Açıkça görüldüğü üzere o hayatına devam etti. Lanetin başlamasıyla herkesin hafızasından silindik. Krallık artık sadece biz ve iblisler için var.”

“Evet ama... ya sonra? Seni geri istemez mi, seni önemsemez mi?”

Gülümsemesi katıydı. Yanıma uzanıp beni kollarına aldı. “Doğrusu, beni hiç önemsemi mi pek emin değilim. O benden bazı şeyler istedi, ben de ondan. Kaçmak, mesela. Uyumluyduk ve şu son ıstıraplı yıllarda ara sıra aklıma geldi...” Duraklayıp alçak sesle devam etti. “Ama sonra sen geldin. Bana buradan gittikten sonra eski sevgilini tekrar gördüğünü ve ona karşı

hiçbir şey hissetmediğini anlatmıştın. Benim için de aynı şey söz konusuydu. Aniden o hisler kayboluvermişti. Hiçbir şey kalmamıştı. Bir anı bile kalmamıştı.”

“O hâlde onu benimle aldatmıyorsun yani? Ve evet, bu soruyu daha önce sormam gerektiğinin farkındayım ama... Eh, berbat biriyim sanırım.”

Kıkırdadı. “Başka biriyle evlenmiştir bile. Muhtemelen şimdi çocukları vardır. İyileştirme yeteneklerinden dolayı hayli revaçta bir soyluydu. Kullandığı bitkileri yetiştirmesine yardım edecektim. Benim yerimi alacak soylu bir peri bulduğuna eminim. Yani, hayır, aldatmıyorum. Cinsellikten uzak durmamın bu durumla hiçbir ilgisi yok. Bundan neden kaçındığımı sana çoktan anlattım.”

“Evet, ama sen zaman zaman yalan söyleyen birisin.”

Hadriel önu açık beyaz bir gömlek ve siyah pantolonla koşarak içeri geldi. Çılgınca etrafına bakındı.

“Finley! Finley, burada mısın? Buradaysan bir kere tıklat filan.”

Nyfain gerildi. Ben elbisemi üzerime geçirmek için acele ederken o da ayağa kalkıp kilimin arkasına yürüdü.

Hadriel, “Ah!” diyerek bir eli göğsünde yere çöktü. “Efendi, sizsiniz. Tanrıça’ya insafı için şükürler olsun. Finley odasına dönmedi, iblislere karşı koruyan çaydan da içmemişti ve...”

“O iyi. Ama artık odasına gitmesi gerek. Zamanı geldi de geçiyor.”

“Evet.” Hadriel ters dönmüş kanepeye baktı. “Ne oldu burada? Hâkimiyet kurmak için boğuşunuz mu?”

Nyfain cevap vermedi. Belli ki bu konularda açık açık konuşan biri değildi.

“Bir kere tıklat filan mı?” Kitaplarımı kapıp kilimin arkasından çıktım. “Neden bağırarakla yetinmeyeyim?”

Hadriel kaşları havada, ellerini iki yana açtı. “Belki ağzında tıkaç filan vardı, ne bileyim. Aklıma o geldi. Hadi ama. Kırk

yılın başı gerçekten eğleniyorum. Üç iblis cinsel ilişkiye girmeyi teklif etti, üçünü de reddettim.” Göğsünü şişirdi. “Yeni biri gibi hissediyorum. Az önce ne dediğimi duydun mu? *Cinsel ilişki*. Düzüşme bile demedim. Annem duysa gurur duyardı.”

“Hizmetliler üzerindeki etkilerinin yok olması dikkat çekecektir,” dedi Nyfain yumuşak bir sesle, kitapları benden alırken. Hadriel’e doğru yürürken başlıklara baktı. Kurbağalar hakkında olanda duraklayıp bana sorgulayan bir bakış attı.

“Ne? Kitabı açtım ve güzel bir kurbağayla karşılaştım. Okurum diye düşündüm.”

Çarpık bir şekilde sııttı. Kitapları Hadriel’e verirken hiçbir şey söylemedi.

“Ah, harika. Yük eşeği olma onuru bana düştü. Müthiş.” Hadriel kitapları aldı. “Ayrıca herkes bağışıklık kazanmış değil. Sadece gevşek ağızlı olmayanlar.”

“Finley geldi ve işler değişti. Bu dikkat çekecektir.” Nyfain beni öpüp döndü. “Dikkat et. Yarın görüşürüz.”

O gidince Hadriel kuleye kadar benimle yürüdü.

“Adam o hâldeyken mi seks yaptınız?” diye sordu Hadriel.

“Evet,” dedim soluk soluğa bir sesle. “Şu an hayli azgın ve seksi görünüyor.”

“Finley, aşkım, göğsüne yayılan prensin kendi kanı değildi.”

“Düşmanlarının kanı içinde düzüştük.”

Hadriel kocaman açılmış gözleri ve çarpık gülümsemesiyle bana döndü. “Tanrıça aşkına, şu hâline bak! Hoşuma gitti. O adam kesinlikle kafayı yemiş, onunla birlikte olanın da onun gibi kafayı yemiş olması gerek. Ben böyleleri için fazla hassasım. Ama delilik sana yakışıyor.”

Kuleye girerken gözlerimi devirdim.

“Ve o elbise de üzerinde muhteşem duruyor. Gerçekten yakışmış. Saçların darmadağın ama onun dışında hayli göz alıcısın.”

“Partinin tadını çıkar.”

“Sağ ol. Sanırım bu sefer çıkarabileceğim. Cidden çıkarabileceğimi düşünüyorum.”

Benim için iki mum yaktıktan sonra iyi geceler dileyip gitti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde sıçrayarak uyandım. Rüyama tuhaf sesler sızmıştı; hırıltıyı izleyen koklama sesleri. Bedenimin ortasında bir acı patlak verdi, hayvanım silkelenip yuvarlandı. Doğrudum, etrafı dinleyip derin nefesler alarak kımıldamadan oturdum.

Hırıltı yumuşaktı, tuhaf bir tıkırtıyla bitiyordu. Koklama sesiye kapımın dibinden, alttaki aralıktan geliyordu.

Kaygı dolu bir karıncalanma yerleşti göğsüme. Yorganı çekip kalkmadan önce ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Geceliğim bacaklarımdan aşağı kayarak baldırlarımda durdu.

Koklama yeniden başladı ve karnımda başka bir acı dalgası yükseldi.

Bu da ne? diye sordum hayvanıma.

Ben nereden bileyim? Kapıların ardını görme yetim senden fazla değil.

Acıyı kastediyorum. Bağdan gelmiyor, değil mi?

Nasıl bu kadar kalın kafalı olabiliyorsun?

Ayrı bir varlık olsaydın ağzının ortasına yumruğu geçirirdim. Ayrıca bu hayır demek mi oluyor?

Gözlerini devirdiğini duyabiliyordum. *Hayır demek oluyor. Kapımızın dışındaki yaratık yüzünden oluyor. Öldürülmesi gerek ama senin tarafından değil, çünkü sen kılıcını çekene kadar onun eli armut toplamayacaktır.*

Başımı sallayıp odanın diğer ucuna, Hadriel'in benim için cephanelikten aldığı hançere yöneldim. Taşımaya alıştığım hançerden biraz daha küçüktü. Biraz daha hafif. Çok daha keskin. Bu ufaklıkla her türden yaralanmaya neden olabilirdim.

Yine de dersimi almıştım. Zorunda kalmadığım sürece o şeyle yüzleşmek için dışarı çıkmayacaktım.

Arkama dönerken gözüme bir hareket ilişti. Penceremin dışında, bahçenin ötesinde iki kişi yürümekteydi. Bir adamla bir kadın. Muhtemelen aralarında on metre filan vardı, aynı yöne, tamamıyla aynı hızda yürüyorlardı. Onları fark ettiğimde durup yukarı, pencereye baktılar. Orada durmuş onları izlememi izliyorlardı.

Kapımdaki yaratık alçak sesle, korkunç bir tınıyla güldü. Bir şekilde birbirine bağlıydı bu yaratıklar. Birbirlerini hissedebiliyorlardı ya da belki de üzerimde bıraktıkları etkiyi hissedebiliyorlardı. Artık her neyse, ekip çalışmasıyla üzerimde sayıca üstünlük kuruyor gibiydiler ve hedefleri korku temelli bu acıydı.

Kalbim hızlandı. Sonra bir aydınlanma yaşadım. Düşünce zihnime yerleşti, tıpkı Nyfain'in içime ilk kez girdiği zaman olduğu gibi. Tıpkı on yaşında ilk Everlass bitkimle ilgilendiğim zaman olduğu gibi.

Hançeri daha sıkı tuttum. Kapımdaki yaratık kokladı. Benden buram buram yayılan korkunun kokusunu alıyor olabilirdi ancak kararlılığımı da koklayıp koklayamadığını merak ediyordum.

Çünkü bu hassas çiçek olayıyla işim bitmişti. Bitmişti. Hiçbir zaman hassas bir çiçek olmamıştım. Vasatlıkla yetinmeyecektim. Ve bu iblisleri üzerime çekecekse o zaman ben de onları öldürürdüm. İsterse İblis Kral gelsin. Canı cehennemeydi. Ne de olsa hepimiz bir gün ölecektik, ben de dövüşerek ölürdüm.

Sadece nasıl yapılacağını öğrenmem gerekiyordu...

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Saldır bakalım.”

Güzelim kılıcı kirli elimle kavrayıp Nyfain’le yüz yüze geldim. Akşamüstü güneşi ayaklarımızın altında ezilmiş yeşilimsi otlarla kaplı sahte savaş alanımızın üzerinde parlıyordu. Everlass tarlasının yakınlarındaydık, terler içinde kalmış hâlde kılıcın sivri ucunu Nyfain’e sokma konusunda berbat bir iş çıkarmaktaydım. Kılıç kullanma konusunda bok gibi olduğuma o kadar inanmıştı ki kör antrenman kılıcı dahi kullanmıyorduk.

Hakkı vardı. Bir sıyrık bile açamamıştım. Kıyısından bile geçememiştim.

“Hançere dönebilir miyiz?” diye sordum nefes nefese. Hançerde son derece iyi olduğumu kanıtlamıştım, ikimizin de bildiği gibi.

“Kılıç daha uzun, böylece sana...”

“Daha uzaktan saldırma olanağı tanıyor, biliyorum.”

“Aynen. Saldır bakalım.”

Bana öğrettiği pozisyona geçtim. Son üç günde bu ikinci antrenmanımızdı. Ona ziyaretçilerimden bahsetmiştim. Görünüşe göre kalenin müdavimlerinden değil, daha korku temelli iblislerin kol gezdiği köyün birinden gelen ziyaretçilerdi. “Tutsağı”yla ilgili haberler yayılmıştı ve kapıdaki koklamaları düşünürsek prensin benimle yakınlık kurduğundan haberdarlardı. Bunun nasıl bir tehlike oluşturduğundan emin olmasa da derhâl antrenmana başlamamızı emretmişti.

Derin bir nefes alıp kendimi hareketlerin *akışına* bıraktım; turna gibi daldan dala atla, maymun gibi sok, ya da öyle bir şeyler.

Bu çok saçma, dedi hayvanım ben kılıcımı Nyfain'e doğru savurup tümüyle ıskalarken. Neredeyse yerinden bile kıpırdamamıştı. *Zaman kaybı.*

Henüz yüzünü göstermemiş biri için büyük laflar. Sen ortaya çıkıp da işe yarar bir şeyler yapana kadar elimizden gelen bu.

Hoşnutsuz bir ses çıkararak içimde büzülüp izlemeye geri döndü. Onun gücüne ve hızına sahiptim ancak belli ki hünerine sahip değildim.

"Pozisyonu mükemmel alıyorsun, hareketleri mükemmel yapıyorsun ama kılıcı bana saplaman gerektiğini son âna dek unutuyorsun." Gözlerinde muzip bir pırıltı vardı.

"Komik değil."

"Hayır, değil."

Muziplik pırıltısı hâlâ oradaydı.

"Yani... anlamıyorum. Bu öğrendiğim hareketler temelde düz bir çizgide ilerlememi gerektiriyor fakat insanlar hareket eder. Ne yani, hizalanıp hamle yapmak için bir yandan diğer yana atlayıp durmam mı gerekiyor?"

Yüzünde nefes kesici bir gülümseme belirdi. "Derslerde daha önce kimsenin böyle bir şikâyetinde bulunduğunu anımsamıyorum. Bu yüzden bu eğitimlere çocuk yaşta başlıyoruz, henüz mantıklı sorular sormayı bilmeden." Ellerini yanlara doğru açtı, belli ki düşünüyordu. "Birtakım duruşlarda ve onlara uyumlu hamlelerde ustalaşacaksın, sonra çatışma ânında duruma en uygun olanı seçeceksin. Yani şimdilik bunu öğreniyoruz."

"İyi. Kımıldama da kılıcı sana saplayabileyim."

Elinde olmadan güldü. "Öyle olmuyor. Düşman kımıldayacaktır."

"O hâlde düz bir çizgide olamayacağım," diye bağırdım, pes edercesine kılıcı fırlatarak. Hiç kafama yatmıyordu.

“Peki, kılıcsız deneyelim o zaman, bakalım ne yapacaksın.”

Kılıcsız gayet iyi becerdiğim ortaya çıktı. Süslü hareketlerine karşılık veriyor, yakınlaşıyor ve gelişigüzel bir şekilde üzerine atılıp öldürme girişiminde bulunuyordum. Her seferinde bedenine temas ediyor, sonra da genellikle kendimi, o ağzını boynuma yapıştırıp osuruk sesi ya da buna benzer çocuksu bir şey yaparken sıkı sıkıya kollarıyla sarmalanmış hâlde buluyordum. Onu yakaladığımda ne yapacağımı bilmediğimden açıkça benimle alay ediyordu.

“Bir dahaki sefere göğüs göğse mücadeleyle başlayacağız o hâlde,” dedi bitirdiğimiz sırada, bahçeye geri dönmeden önce Hadriel’in getirdiği havluyu eline alarak. Yapmayı en sevdiği şey hâlâ buydu; otları temizlemek, her şeyi hazır hâle getirmek. Kısa zamanda ekim yapabilecektik ve güller üzerinde çalışmaya başlayabilecektim.

“Biraz Everlass toplamamız gerek,” dedim Nyfain’e, kaleye doğru yollanırken. “Ya da... toplamam gerek, sanırım.”

“Toplamamız. Ve evet, biliyorum. Birkaç gece içinde vakit yaratabilirim.”

“Hâlâ evimin yakınındaki Everlass tarlasıyla ilgileniyor musun?”

“Evet. Köylüler orayı kullanıyorlar. İhtiyaçlarının karşılandığından emin olmak istiyorum.”

Kolumu koluna dolayıp yakınında yürümeye koyuldum. Aileme taze av eti sağlamaya devam ederken bir de buna zaman ayırıyordu. Kendileri nasıl yapılacağını bildiklerinden köyümdekilere karışım özü vermemiştik ancak yakında bu beceriye sahip olmayanlar için bir miktar yapmam gerekecekti. İlgilenilme sırası onlardaydı.

“Düşünüyordum da sen süprüntüleri temizlerken ben de o tarlada çalışabilirim. Diğerinde de. Hatta lazımsa tüm tarlalarda. İş yükünü azaltmak için en azından bu konuda yardımcı olabilirim.”

“Sen bitkilere şarkı söyleyemiyorsun.”

“Hayır. Ama evdeki mahsullerim de en az seninkiler kadar gürdü ve onlara hiç şarkı söylemedim.”

“Onlarla konuşuyor muydun?”

“Hayır. Ama kendi kendime epey bir mırıldanıyordum.”

“Muhtemelen o da yeterlidir. Annem hep sözcüklerin gücü olduğundan bahsederdi. Çekingen olduğumdan bitkilere ne söyleyeceğimi hiç bilmezdim. O sebeple şarkı söylemeye başladım.”

“Terzi onları yetiştirmekte annenden iyi olduğunu söylemişti,” dedim ona kısa bir bakış atarak. “Onları mutlu etmekte. Onlarla her ilgilendiğinde bitkilerin serpildiğini söyledi.”

“Annem de hep bunu söylerdi. Sırf iyi hissedeyim diye öyle dediğini düşünürdüm. Kadınların tümü Everlass birki-sine şarkı söyler, onlarla konuşurdu. Ama şu işe bak ki sen de yapabiliyorsun.”

“Tabii bir gün onunla tanışmaya layık olacak kadar iyi olabilme hayaline tutunuyorum ve özel olmadığımı söylersen seni asla affetmem.”

Gülerek kolunu etrafıma doladı. “Özür dilerim. Evet, sen ve ben, biz hayli özeliz. Herkesten daha fazla.”

“Böyle daha iyi.”

Kapıyı açıp peşimden gelmeden önce içeri girmemi bekledi. “Merak ediyordum da...” Yanımızdan geçen Lena’ya başıyla selam verdi; tümüyle giyinik, büzülmüş dudakları ve enerjik yürüyüşüyle hayli ciddi görünüyordu. Geceleri bir dildo kuşanıp kaleyi turladığına asla inanmazdınız. “Birkaç gün içinde boş vaktim olacak. Benimle akşam yemeği yer misin?”

“Evet. Tüm kıyafetlerim tamamlandı, yani giyecek bir şeylerim var. Bir dakika! Hayır. Önce güzellik salonuna uğramam gerek.”

“Tamam o zaman. Belki bunu da randevumuza dâhil ederiz. Sen... nasıl olmak istiyorsan öyle olduğunda da akşam yemeğine geçebiliriz.”

“Nasıl olmak mı istiyorum?” Merdivenleri çıkıyorduk. “Geçen geceki kız tertemiz tıraşlıydı. Köyümde pek yapılan bir şey değil bu. Yani bildiğim kadarıyla pek yapılmıyor. Gerçi kimse de bana genital bölge tüylerini anlatacak değildi ama...”

“Benim için önemli değil, Finley. İstersen olduğu gibi bırakabilirsin.”

“Belli bir tercihin yok mu? Seninkilerin kısaltılmış olduğunu fark ettim.”

“Sen de kısalt o zaman, istersen.”

Omuz silktim. Oralarda kesinlikle daha az uğraşacak şey olsun istiyordum. Görüntüme bu kadar takıntılı olmasaydım kafamdaki saçları da tıraş ederdim.

Kule kapısında durup anahtarımı çıkarmamı bekledi.

“Bu gece ne yapacaksın?” diye sordu.

“Okuyacağım, her zamanki gibi. Ve bir sonraki kitabına yazacağım notlar üzerinde çalışacağım.”

“Hımm. Evet, lütfen.” Kollarını etrafıma dolayıp öptü beni.

“Veya sana Everlass konusunda yardımcı olabilirim.”

Başını iki yana salladı. “Fazla tehlikeli. Seni orada tek başına bırakmak istemiyorum. Orayla ilgilenmek fazla zamanımı almıyor. Kale arazisindeki tarlayla ilgilenerek yükümü azaltıyorsun zaten.”

Hadriel merdivenlerin tepesine varmıştı, bize şöyle bir bakıp yüz seksen derece döndü.

“Gitmek üzereydim, Hadriel,” dedi Nyfain ve uzaklaşmadan önce son bir kaçamak öpücük verdi. Bağımızdan pişmanlık akıyordu.

“Benim yüzümden gitmeyin, efendim. Hemen ayakaltından çekilirim ben.”

“Hayır, hayır. İlgilenmem gereken işler var.” Nyfain yanağını okşadı, dokunuşu yumuşak ve samimiydi, bakışları ruhuma işledi. “Yarın görüşürüz.”

“Ya da... bu gece, geri döndüğünde?” diye sordum.

Tereddüt etti, sonra dudakları bir sırtışıyla kıvrıldı. “Bu gece, o hâlde. Üzerine yapışan bir şeyler giy.”

İçimden bir heyecan dalgası geçti. Belli ki o da bağ aracılığıyla bunu hissetmişti çünkü gülümsedi.

Gitmeden önce, “Çay için hâlâ ihtiyacın olan malzemeler var, değil mi? Diğer köylerden bir şeyler getirmem lazım mı?” diye sordu.

“Bir süre daha gerek yok. Hadriel herkese vermiyor.”

Nyfain, Hadriel’e bakarak kaşlarını çattı. “Ne? Ah, hayır. İblis büyüünü azaltan çayı demiyorum. Hormon düzenleyici çayı diyorum. Hamileliği önlemek için.”

“Ah.” *Siktiiir!*

Geç de olsa ormandaki konuşmamızı hatırladım. Ancak kaleye döndüğümüzden beri bir kez olsun üzerine düşünmemiştim. Resmen aklımın ucundan bile geçmemişti. Sadece aklımda temkinli olduğu kalmıştı ve üzerine de bir sürü başka şey olunca... unutmuştum. Lanet olsun.

İhtiyatının bir sebebi varsa Tanrıça yardımcım olsundu. Lütfen, lütfen Hadriel haklı ve bilgili, Nyfain’se sadece telaşlı ve aşırı tepki gösteriyor olsun.

Yüzümün ifadesinden mi, bağımızdan sızan duygulardan mı bilinmez ama durumu anlamıştı.

Hâli tavrı anında değişti. Bakışları sertleşti. Hadriel’e döndü.

“Bana ona çayı verdiğini söyle,” diye buyurdu.

Hadriel’in yüzü soldu. “Ben... ben...”

Nyfain onu gömleğinden yakalayıp hızla kendine çekti. “Sana o çayı içtiğinden emin olmanı özellikle belirtmiştim.”

“E-evet, efendim. Yalnızca o ilk seferinizdi ve şey yapmadınız... bilirsiniz... ve sonra o geri döndü ve... ben...”

Nyfain hırslayarak onu havaya kaldırdı. “Git çayı yap. Hemen. Takibinde ol. Kanaması başladığında haberim olsun.”

“Daha zamanı var gibi...” Hızlı hızlı düşünürken gözlerimi aşağı çevirdim. Ay’ın şu anki evresini hatırlamaya çalışıyordum.

Nyfain'in duyduğu dehşet bağımızdan sel gibi akıyordu.
"Ne zaman?"

Ses tonundaki hiddetle olduğum yerde sıçradım. Bakışlarının sertliğiyle kalbime bir sızı saplanırken bedenimi hafif bir korku sardı. İlk tanıştığımızda böylesi bir mizaca hazırdım ancak son zamanlarda diğer adama alışmıştım. Herkese şimdiki hâlini gösteren ama bana farklı davranan o adama.

Yaşlar gözlerime dolsa da bakışları altında ezilmeyi reddedererek sırtımı dikleştirdim. "Birkaç gün daha," dedim ve doğru olduğundan da epeyce emindim.

Nefesini bırakıp Hadriel'in yüzüne doğru parmağını salladı. Ardından bana sırtını dönüp hışımla merdivenlerden indi.

Gittiğinde âdeta çöktüm, aniden bitap düşmüştüm, titriyordum. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü, hemen elimle sildim. Onu birkaç damla daha izledi, kalbim acıyordu. Bu sert muamelesine karşı önceden hazırlıklı değildim. Şu anda da değildim. Ona karşı yeniden duvarlarımı örmek zaman alacaktı.

"Sadece gerçek eşini hamile bırakabileceğini söylemiştin, öyle değil mi?" diye sordum Hadriel'a, elim titriyor, anahtar kilidin kenarlarına çarpıp tıngırdıyordu.

Hadriel arkamdan bana sarıldı, ardından kapıyı açmak için anahtarı elimden aldı. Anahtar önce kapıya, ardından kilidin kenarına, sonra da anahtar deliğinin metaline çarptı. Benden de kötüydü.

Ben anahtarı ondan geri alırken, "Evet, anladığım kadarıyla öyle," dedi.

"O zaman derdi ne? Gerçek eş olamayız çünkü o bir ejderha, benim hayvanımsa mırlayan bir şey. Mırlama muhtemelen büyük bir kedi olduğu anlamına geliyor. Yani, umarım büyük bir kedidir. Basit bir tekir olmak biraz utanç verici olurdu."

Hepimiz için... diye düşündü hayvanım.

“Aynı hayvana sahip değilsek gerçek eş de olamayız. Ve ebeveynlerim ejderha olsaydı zaten yaşamama izin verilmezdi. Dolayısıyla...”

Hadriel omuz silkti. “Bilmiyorum. Ama hayli katıydı, yani dediğini yapsak iyi olur. Şu çayı getireyim.”

Nyfain o gece gözükmeydi. Bağımız aracılığıyla epey tuhaf duygular hissederken gelmesi gereken saate kadar uyanık hâlde öylece yattım. Öfke, korku, kaygı, kendinden nefret etme, pişmanlık, kararlılık ve... çaresizlik. Öfkenin, ani karar değişikliğinden ötürü ejderhadan geldiğine dair bir his vardı içimde fakat neden o kadar katı, o kadar çirkin davrandığını anlayamıyordum.

Onu öfkeliendiren geçmişindeki bir şey miydi? Ya da belki de kendi babasıyla olan sorunlarından ötürü babalığa dair mantıksız bir korku duyuyordu? Bir erkek, babası gibi olmamak için katı tavırlar sergileyebilirdi.

Ya da belki... Nyfain'in de dediği gibi, Hadriel lanetin tam olarak nasıl işlediğini bilmiyordu.

Bedenimi ürpertiler kapladı ve başımı çevirip pencereden dışarı baktım. Ay gökyüzünde yusuvarlaktı. Haklıydım, kanamamın başlamasına birkaç gün falan kalmıştı.

Tabii başlarsa.

Üzerime bir duygu fırtınası çullandı. Bedenimin ortasına bir sıcaklık yayıldı ve aniden nefes almak zorlaştı.

Sen de en az benim kadar istiyorsun bunu, diye düşündü hayvanım yumuşak bir ses tonuyla. *En az ejderhanın istediği kadar.*

Hayır, istemiyorum. Deli misin? Şu an çocuk sahibi olmak için çok çok kötü bir zaman, kötü zaman tarihindeki en kötü zaman hatta. İç gıcıklayıcı tuhaf bir beklenti ve hasret duygusuyla kalbim hızlandı. Bu hisleri hışımla kenara ittim. Bu krallık

ölüyor, iblisler varoluşumuzu tehdit ediyor ve lanet devam ederse İblis Kral muhtemelen her şeyi mahvedecek. Dövüşmem gerek. Bunu da karnımda bir çocukla yapamam.

Zamanını bir kenara bırakırsak, o adamdan çocuk istiyorsun. Onunla bir gelecek istiyorsun, tıpkı ejderhayla benim istediğimiz gibi. Kabul et.

Parmaklarımı düz karnımda gezdirdim, gözümünden bir yaş damlayıp yanağımdan aşağı süzüldü. Gece göğüne baktım. Tanrıça cezamı versin, gerçekten de istiyordum. Sosyal konumlarımıza, yetiştirme farklılıklarımıza, korkunç mizacı ve berbat ruh hâllerine rağmen... Nyfain'le mutlu olduğumu hayal edebiliyordum. Yalnız başıma bir gelecek düşüncesi bana yetmiyordu artık. Tek başıma yaşlanacağımı düşünmek beni mutlu etmiyordu. Bir aile arzusu kendini tüm kuvvetiyle hissettiriyordu. Bir yuva. Sevgi dolu bir eş.

Bu değişikliğe Nyfain sebep olmuştu.

Bir eşe karşı ona hissettiğim şeyleri hissetmek istiyordum. Ömrümün kalanını yakınlığımı veya düşüncelerimi paylaşabileceğim biri olmaksızın geçirmek istemiyordum. Nyfain'in dokunuşuyla kendimden geçtiğim zaman duyduğum ateşi kaybetmek istemiyordum.

Derin bir nefes verdim. Bunlar tehlikeli sulardı.

Elimi karnımdan çektim.

Bir önemi yok, diye düşündüm. Birkaç güne kanamamın başlaması gerek. Hadriel yanılıyor olsa bile —ki mantıken büyük ihtimalle yanılmıyordur— zamanlamanın yanlış olduğundan eminim. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum ve hamile olduğumu hiç sanmıyorum.

İblislerin yarattığı bir lanette mantık mı aranır?

Lütfen kapa çenenizi. Başımı ağrıttıyorsunuz.

Hayvanım ofladı. *İstediğin kadar görmezden gel, gerçek duygularını biliyorum. Ayrıca çayı şu an almanın bir boka ya-*

ramayacağını da biliyorum. Değil mi? Bu noktada ya hamilesin ya değilsin.

Bu konuda haklıydı. Artık tek yapabileceğim beklemektir. Ama ejderhaya bir şey deme, diye düşündü, aklında bir şey var gibiydi.

Neden?

Çünkü bizi hamile bıraktığı düşüncesi içimde... bir ihtiyaç doğuruyor. Derin... yakıp tüketen... ve ilkel bir şey. Tüm bedenimde duyabiliyorum, nabız gibi atıyor. Sersemlemiş hâlde tohumu için can atar gibiyim. Bizi sahiplenip hamile bıraktığını düşününce çıldıracak gibi oluyorum. Neden bilmiyorum, ne zaman bunu düşünsem iblis büyüünün etrafıma ördüğü bu kafesten daha fazla güç kazanıyorum. İlkel güdüler nedeniyle oluyor bu, biliyorum. Hissedebiliyorum.

Peki bunun ejderhayla ne ilgisi var?

O benden daha güçlü. Çok daha uzun zamandır kafesinden kaçmaya çalışıyor. Bizden evvel kaynakları tükenmiş durumdaydı. Son yıllarda kullanabildiği ilkel hayatta kalma mekanizmaları yalnızca savaşta kazanmış olduklarıydı. Korku, öfke, adrenalin vs.

Yüzümü buruşturdum. Anlamıyorum.

Bir türün üremeye duyduğu biyolojik ihtiyaçtan daha güçlü ne var ki? Doğamızda olan bir şey bu. Ve onun gibi bir alfa, bize duyduğu çekimle birlikte bunu katbekat daha güçlü hissedecektir.

Öyleyse üremeye duyduğu ihtiyacın bir şekilde lanetin üstesinden geleceğini mi düşünüyorsun? diye sordum.

Bir an durdu, kendini toparlıyor gibiydi.

Benim bildiğim bu, dedi sonunda, bir şeyleri çözmeye çalıştığını anlayabiliyordum. Kendi sınırlarını anlamaya çalıştığını. Tüm krallıktaki şekil değiştirenler arasında yalnızca tek bir tanesi canını dişine takarak kendini lanetin pençesinden sıyrarak, bir değişiklik yaratmak için çabalayacak kadar güçlü ve inatçıydı. Böyle bir şeyin mümkün olmaması gerekiyordu ve ejderhayla bera-

ber büyük yaralar aldılar ama yine de başardılar. Beraber kalma istekleri lanetin büyüünden daha güçlüydü.

Durakladı, devam etmesini bekledim.

Kendi istediğim şeyi sana zorla yaptırmaya kararlı hâlde değişmek için yeterli gücü topladığımda, bu içimdeki ilkel içgüdülerden güç alarak gerçekleşecek. Değişmek. Çiftleşmek. Sahiplenmek ve sahiplenilmek. Bunların tümü ilkel. Tümü doğamızda var. Nasıl yapılacağını ejderha göstermişti ve onlardan güç almak lanetin üzerimizdeki etkisini azaltıyor. Şimdi de bu eş olma, aile kurma çılgınlığı var ve her nedense bu dürtü on kat daha güçlü. Hissedebiliyorum. Onun da hissedebildiğini biliyorum. Bunun gerçekleştiğini görmek için dağları deler. Durdurulamaz birine dönüşür. Hayatta kalması için adamın buna ihtiyacı var. Bizim ihtiyacımız var. Krallığın ihtiyacı var. Ayrıca bunu istiyorum. Onu istiyorum.

Başımı iki yana sallayıp bakışlarımı tavana çevirdim. Nereden çıktı bu birdenbire?

Çünkü birdenbire bir ihtimal hâline geldi, geri zekâlı. Birileri çayla hamilelikten korunma zahmetine girmede ve bu gerçek de ejderhayı körükledi. Bu işlerin nasıl yürüdüğüne dair detayları bildiğinden şüpheliyim, dolayısıyla bunu garantilemek için seni tohumuyla doldurmaya çalışacak.

İyyy, diye düşündüm. Bir gün bir aile kurmak istiyor olabilirdim fakat böyle söylendiğinde bunu düşünmek bile istemiyordum.

Beni harekete geçiren ejderhaydı ve artık deli gibi bir eşleşme arzusuyla dolup taşıyorum. Ya da belki o dolup taşıyordur ve ben de canıgönülden katılıyorumdur. Devasa, arzu dolu, çalkantılı bir ihtiyaç ve özlem yumağı oluşturuyor ve ben içine dalıp kendimi kaybetmek istiyorum.

Aklıma yeniden Nyfain'in çayı almadığımı fark ettiğindeki öfkesi geldi. Bunun bana nasıl hissettirdiği.

Eh, isteme, diye düşündüm gözümünden bir yaş daha süzülürken. Onu bunu yapsın diye kıskırtmayacağım.

Fena hâlde ihtiyaç duyduğu daha fazla güce erişim vermek için olsa bile mi?

Aniden bitkin hissederek başımı iki yana salladım. *Nyfain beni sahiplenmek istemiyor. Kesinlikle beni hamile bırakmak da istemiyor. Yakında kanamamın başlayacağına eminim, böylece bu konu da kapanmış olacak. Bu laneti aşmanın yolu ejderhanın kafasını karıştırmak değil. Yeterince deli zaten.*

Hayvanım somurtarak geri çekildi ve ben de gece göğünü izlemeye devam ettim.

Sebepleri ne olursa olsun, Nyfain durumu hayli kötü idare etmişti. Bana davranış biçiminin beni incittiğini kabul etmeliydim. Bazı öfke patlamalarını hoş görebilirdim ancak bu seferki çizgiyi aşmıştı. Bunun kafasına dank ettiğinden emin olmayı planlıyordum.

Ertesi gün öğleden sonra, o gece yapacağım hasat için her şeyi hazırladıktan sonra duvar yönünden bahçeye giriş yaptım. Bir sebepten Nyfain oradadır, muhtemelen solmakta olan gül fidanına bakıp arpacı kumrusu gibi düşünüyordur diye kraliçenin odalarından geçmek istememiştim. O işte iyiydi, arpacı kumrusu gibi düşünmede yani. Bu, onun alametifarikasıydı.

“Nasıl gidiyor, çocuklar?” diye sordum, gül fidanlarına göz atarak. Yakında bu serserileri adam edecektim. Everlass’la ilgilenmek istiyordum ama sonrasında tüm dikkatimi onlara verecektim.

Hadriel doğrulup sırtını tuttu. “İyi, sanırım. Ama Jawson toprağın pek iyi olduğunu düşünmüyor.”

Jawson elleri ve dizleri üzerinde duvarın yakınındaki alanda yabancı otları temizlemekteydi. Bana bakmak için duvardan yardım alarak dizlerinin üzerine doğruldu.

“Tahminde bulunmam gerekirse biraz fazla asitli gibi, Bayan Finley.” Bir avuç toprak alıp elinden dökülmesine izin verdi.

“Kesinlikle tahminde bulunuyor,” dedi bir böğürtlen kökünün kesmekte olan Gyril. “O küçük makinelerinden hiçbirini çıkarmadı.”

“Tüm hayatım boyunca bunu yaptım ben, genç adam, toprağı bilirim.”

“Evet ama hâlâ hayatta olduğunu düşünürsek tüm hayatın boyunca vasat bir iş çıkarmışsın,” dedi Hadriel topraktan başını kaldırarak. Gözünden kaçmış birkaç otu daha çıkarmak için eğildi.

“Vasatlık bitiyor artık,” dedim, sözcüklerim güçle doluydu. Bunu saklayacak değildim. Kadın gücümü ortaya çıkarıyordum, erkeklerinkinin aksine güzel ve haşmetliydi.

Çapalanmış bir parça toprağın yanında durup çömeldim. Gözlerimi kapayıp etrafımdaki hislere odaklandım. Yumuşak gün ışığı üzerime düşüyor, serin bir esinti saçlarımı uçuşturuyordu. Kışın soğuk havasında baharın yaklaşmakta olduğunu işaret eden bir koku almıştım. Bahçe ekmek için mükemmel zamandı. Şans yalnızca bu konuda benden yanaydı.

Elimi toprağın içinden geçirirken epey dirençle karşılaştım. Bitkiler için yeterince yumuşak değildi. Toprak küsmüştü, hafiften öfkeliydi. Bir şeyler yetiştirmeme yardımcı olmayacaktı.

“Evet.” Ayağı kalkıp yüzümü Yasak Orman’a doğru çevirerek parmaklarıma yapışan toprağı kokladım. “İçine iblis pisliği sızmış. Söktüğünüz sarmaşıklardan biri bir şekilde iblis büyüsü barındırıyorsa şaşırmam. Bazı bitkiler büyüyü içine çekip toprağı geçirir. Everlass da öyle yapar ama onlar ejderha büyüsüne meyillidir. Hadi...”

Çapalanmış olsun çapalanmamış olsun, yanlarından geçerken parmaklarımı daldırarak toprağın titreşimini değerlendirdim. Her doğal alanın belli bir titreşimi vardı. Bunu küçükken öğrenmiştim. Doğal alanlarda vakit geçirmek odaklamama ve korkunç bir günü veya etrafımdaki hastalığı unutmama yardımcı olurdu. Yatıştırıcı enerjisiyle beni ödüllendirirdi. Tabii ters giden bir şeyler yoksa, o durumda toprakla tam olarak bağ kuramazdım.

“Kütüphaneye uğramam gerek. Burada... ters giden bir şeyler var. İblis büyüünden de fazlası.” Gözlerimi kapatıp düşünmeye odaklandım. Akımın topraktan parmaklarıma işlemesine izin verdim. “Neredeyse... kederli bir şey.”

Beni iliklerime kadar sarsan ani bir duyguyla ürperdim. Toprak kederli bir melodi söylüyor gibiydi, çiçekleri solduracak bir melodi.

Acı. Safi umutsuzluk. Suçluluk.

Yüzümden bir damla yaş süzülürken gözlerimi açtım. Dönüp pencerenin ardındaki karanlığa baktım.

Nyfain.

“Prens bu bahçede şarkı söylüyor mu?” diye sordum, zihnimde düşünceler dönüyordu.

Arkama döndüğümde üçünün bakışmasını yakaladım.

“Bunu evet olarak alıyorum. Buradaki soruna sebep olan o.” Kafamı sallayıp güldüm. “Piç kurusu. Özel değilmiş, öyle mi? Tüm kadınlar bitkilere şarkı söylermiş?”

“Normalde bilmecelerden hoşlanırım,” dedi Hadriel, “ama bilmeceyi soranın gözünde kanımı donduran manyakça bir parıltı olmadığında. Neden bahsettiğini bize de anlatır mısın zahmet olmazsa?”

Nyfain’le geçen günkü konuşmamızı hatırlayarak başımı iki yana salladım. “O bir syflora. Öyle olmalı. Aklıma bile gelmemişti çünkü genelde perilere bahşedilen bir büyüdür bu. Nyfain’i cemiyetlerine seve seve kabul etmelerine şaşmamalı.

Bahçecilik kitaplarında lafı çok geçer. Bitkilerin serpilmesine yardım edebilir, solmaya zorlayabilir, toprağı etkileyebilir... hepsini de şarkı söyleyerek yapar. Annesi biliyor olmalıydı. Ona özel olduğunu söylemiş. Nyfain ya mütevazılık ediyor ya da yalan söylüyor.”

Jawson bundan haberdar gibi başıyla onayladı. “Kraliçe ona hiç söylemedi. Kralı kızdırmak istemiyordu. Etrafta oğlunun özel bir “kadın büyüsü”ne ya da daha kötüsü, “peri büyüsü”ne sahip olduğu laflarının dolaşmasını istemezdi.”

Ani bir öfkeyle yumruklarımı sıktım. Eski kralla ilgili ne kadar çok şey duyarsam ondan o kadar nefret ediyordum. Baba ya da eş olarak onunla yaşamak zorunda kaldığımı hayal dahi edemiyordum.

Aklımdan geçenleri okuyan Jawson tekrar başıyla onayladı. “Kraliçeye bunu söyleyen bendim ama bana bunun bahsini bir daha açmamamı söyledi. Tüm leydiler haberdardı ve bitkilere şarkı söylemek gayet normalmiş gibi yaparlardı. Farkında olmadan yeteneğini geliştirebilsin diye onu da aralarına kattılar. Muhtemelen farklı olduğunu derinlerde bir yerlerde biliyordur ama bunu kabul edeceğinden şüpheliyim.”

“Şey... ama bir tane doğru düzgün bahçecilik kitabı okusan syfloraların işlerine yapılan övgülerle mutlaka karşılaşırsın.”

“Aşkım, efendinin bahçecilik kitapları okumaya vakit ayırabildiğinden şüpheliyim,” dedi Hadriel. “Bu bahçenin hâlini görmüş müydün? Usta bir bahçıvan olsa eminim ki kendisi düzeltirdi.”

Haklıydı.

“Kaldı ki,” dedi Jawson, “büyük resme bakınca, bir prensin bitkilere şarkı söylemekten daha önemli görevleri vardır.”

O da vardı tabii.

Yine de bitki yetiştiricileri onu aralarına kabul etmiş, o da bu alana çekildiğini fark etmişti. Nayfain haşmetli bir savaşçıdan fazlasıydı, o yaşam getirendi. Bu iki özelliğin aynı adamda

olması... kral olmak için mükemmel biriydi. Ne yazık ki çoğu zaman sefil bir serserinin teki gibi davranıyordu. Beni sürekli uzaklaştırmaya çalışmasa ona daha fazla yardımcı olabilirdim.

“Nasıl büyük bir yetenek israfı,” dedim ellerimi toprakta gezdirerek. “Birçok yetiştirici öylesi bir beceri için adam öldürürdü.”

“Şimdi sende var.” Hadriel bana göz kırptı. “Hem bak, bununla ne yapacağını da gerçekten biliyorsun.”

İç çekip bahçeye baktım. Sanırım bir açıdan dediği doğruydı. Şimdilik.

Saçlarımı geriye doğru düzelterip atkuyruğumu sıkılaştırdım. “Her halükârda, o nasıl yapılacağını bilmiyorsa zararı ben düzeltebilirim. Sadece zaman alır. Toprağı işlemek gerekecek. Yarından sonraki gün başlarım.”

“Sende de öyle bir yetenek var mı?” diye sordu Jawson. Ellerimi kalçalarımın altına koydum.

“Hayır. Bende kiler vasat bahçecilik becerileri.” Tekrar duvara yöneldim. “Aynı sonuçları elde edebilirim, sadece epey sıkı bir çalışma ve kararlılık gerektiriyor.”

“O beceriler de büyülü sayılır, Bayan Finley,” dedi Jawson ve üçü de benim kadar azimli şekilde bana döndü. “Bazı değerli taşlar zamanın ezici gücüyle oluşur. Ana kayanın derinlerine gömülmüş hâldedirler ve ağırlığın altında toza dönüşme güdüsüne direnmek için gitgide güçlenirler. Sonunda gün yüzüne çıktıklarında güçlü oldukları kadar güzel de görünürler. Siz de öyle bir mücevhersiniz, bana kalırsa. Sizin muhteşem büyünüz kitaplarda anlatılmayacak, Bayan Finley. Sizin büyünüz kitaplar yazacak.”

Sözleri tam kalbime dokunmuştu. Enerjik bir gülümsemeyle ona baktım. “Böyle söylediğin için sağ ol, Jawson. Çok nazıksın.”

Dönüp zıplayarak duvarın ucunu yakaladım.

“Akşam için planlarınız neler, Bayan Finley?” diye seslendi Hadriel.

Bacaklarımı öteki tarafa savuracaktım ki durdum. “Bana az önce Bayan Finley mi dedin sen?”

Gözlerini devirdi. “Özür dilerim. İçime ne girdi böyle?”

“Sağduyu,” dedi Jawson uzata uzata.

Hadriel ona kaşlarını çatı. “Bu alıklara uyduym derdim ama sağduyu onları terk edeli yıllar oldu.”

“Seni bok çuvalı, konuşmaya devam edersen şu güreş maçını yapmamız gerekecek,” diye mırıldandı Gyril.

“Siktir git, Gyril.” Hadriel bana bakarak ısıltılı gözlerle sırtı. “Affet, aşkım. Bir an karakterimin rengini kaybettim. Düşünsene, öyle olsa ne sıkıcı bir uşak olurdum. Bu akşam ne yapıyorsun?”

Güldüm, Hadriel’in sıkıcı uşak hâlini yeğlerdim. “Gidip temizleneceğim, sonra da geri çağrılana dek kütüphanede olacağım.” Everlass toplayacağımdan bahsetmedim. Gidip Nyfain’e söylerdi, Nyfain de ya bana engel olur ya da derin düşüncelere dalmış bir sessizlik içinde beni takip ederek sinirimi bozardı. Hançerim yanımdaydı, birkaç yeni hareket de öğrenmiştim. Sorun olmazdı.

“Kütüphane.” Gyril başıyla onayladı. “Sizin gibi bir genç hanım için en iyi yer. Okuyabildiğiniz kadar okuyun, Bayan Finley. Cesaret ve karakterin gücünüzle denkleşmesi için geliştirin o zihni. O zaman durdurulamaz olursunuz.”

Hadriel parmağını havaya kaldırıp başını yana eğdi. “Gyril, yoksa az önce ona aptal mı dedin?”

“Ne?” Gyril’in gözleri kocaman açıldı. “Hayır! Öyle demek istemedim. Demek istediğim...”

“Az önce prensin tutsağına aptal dedin, Gyril,” diye sataştı Hadriel. “Prens buna ne derdi? Mesele onunla ilgili olduğunda mantıklı davranmadığını biliyorsun. Bunu dediğin için kollarını koparabilir.”

“Hayır, hayır! Öyle demek istemedim, Bayan Finley. Bunu biliyor olmalısınız. Demek istediğim, her genç kadın bol bol

okuyarak zihnini geliştirmelidir ve kocaman bir kütüphane olduğundan...

“Belki de konuşmayı kessen daha iyi olur,” diye mırıldadı Jawson.

Güldüm. “Ne demek istediğini anladım, Gyril ve benim niyetim de bu. Bir dakika... sana Bay Gyril diye mi hitap etmeliyim?”

“Eh, aslına bakarsan bize soy isimlerimizle hitap etmelisin,” dedi Hadriel. Elini göğsüne koydu. “Fakat sıkı dost olma yolunda olduğumuzdan, ben birbirimize adlarımızla hitap etmeyi seve seve kabul ederim.”

Gyril gözlerini devirdi.

“Şu an araftasınız, Bayan Finley,” dedi Jawson, koluyla alnındaki teri silerek. “Yerinizi bulduğunuzda neyin doğru olduğunu bileceksiniz.”

Nedense bundan şüpheliydim. Yine de başımla onayladım ve duvardan çatlak toprağa atlarken onlara gülümsedim. Buraya biraz çim ekmek iyi olurdu, bir de şu duvarı yıkmak. Neden bitkilerin büyüyüp yaşlanabildiğini ama insanların bunu yapamadığını bilmiyordum –muhtemelen lanetin ayrıntılarıyla ilgiliydi– ancak bu yerin güzelliğı paylaşılmalıydı. Kraliçenin burayı gizli tutmak için sebepleri vardı fakat artık bahçeyi kapalı tutmanın yazık olacağını düşünüyordum.

Her şeyin bir zamanı vardı.

Şimdilik, ileride lazım olur diye yeni dövüş hareketlerimi çalışmam gerekiyordu. Mesele iblislerle karşılaşp karşılaşmayacağım değildi, mesele hangileriyle karşılaşacağım ve yanımda bana eşlik eden suratsız bir ejderha olmadığında nasıl tepki verecekleriydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Beni kütüphanenin, henüz okunmamış kitaplarla henüz çıkılmamış yolculukların tatlı küf kokusunu taşıyan sessizliği karşıladı. İki kitabı geri getirmiştım, biri yeni bitmişti, diğerini ise Nyfain çayla ilgili delirmeden önce odamda bırakmıştı.

Fantastik-macera bölümündeki merdivene tırmanıp Nyfain'in bana verdiği kitabı, yazarların soy ismine göre alfabetik olarak düzenlenmiş yerine bıraktım. Hazır oradayken merdiven rayına göz attım, üzerindeyken merdiveni hareket ettirip ettiremeyeceğimi merak ediyordum. Pratik olurdu.

Aşağı inip diğer kitabı yere yakın bir yere koydum, ardından merdiveni kaydırıp durakladım. Başka bir macera istemiyordum. Onun yerine, belki...

Ellerimi kaldırıp havada hareket ettirdim, bir yandan da kendimi ferah ve kaygısız hissederek hafifçe dönüyordum.

Bu yere bayılıyordum. Ruhuma hitap ediyordu. Sayfalar bana fısıldıyor, onları raflardan alayım, bir yere kurulup bir çırpıda bitireyim diye yalvarıyorlardı.

"Peki ya iyi bir gizem?" diye mırıldandım, o bölümü bulup merdiveni ortaya çekerek. "Hayır. Tatlı bir gizem. Belki biraz mizah iş görür."

Kiminle konuşuyorsun sen? diye sordu hayvanım. *Yine o görünmez kalabalıkla olmasa iyi edersin.*

Kendi kendime konuşuyorum. Burnunu sokma.

Sen kafayı sıyrırırsan bana ne olur acaba?

Kendini evinde hissedersin, diye düşündüm duygusuzca.

Sıkıldım.

Eh, bu gece tehlikeli yerlere gidiyoruz. Tetikte olmana ihtiyacım var.

Biliyorum. Sabırsızlanıyorum. Hadi gidip dildolu kadını bulalım, bakalım ne yapıyormuş. Ya da Leala'yı. Azılı, belli. Görmek isterim. Gerçi merak yalnızca bizi öldürtmediği sürece iyidir.

İblisler bizi öldürmez.

Ellerimi ciltlerin üzerinde gezdirip bir tanesini çekip çıkardım ve sayfalarını karıştırdım. Durup bir satır okudum. Fazla karanlıktı. Kitabı yerine geri koydum.

“Okuduklarımın kaydını tutmam gerekecek. Bu isimlerin tümünü asla hatırlayamam,” diye mırıldandım.

İblisler bizi umursamıyor, dedi hayvanım. Umursadıkları Nyfain. Ve şu anki nispeten tuhaf sorunlarına karşın o da seni umursuyor. Onun canını sıkmak için seni kesinlikle öldürürler.

Hiç böyle düşünmemiştim.

Elime birbiri ardına kitaplar aldım. Bu şekilde bir şey bulamayarak özetleri okumaya devam ettim. Şu kurbağa kitabı inanılmaz sıkıcıydı. Sırf kurbağalarla ilgili daha fazlasını öğrenmek için okuyordum ama keyif almıyordum. Genelde uyumak için kullanıyordum onu.

Köşeden gelen Hadriel'in sesi havada yankılandı. “Başın beladaysa bir kere vur, öldüysen iki kere vur.”

“Çok komik,” diye seslendim, elimde bir kitapla merdivenden inerken. Sonunda sadece bir tane bulabilmişim.

Beklediğimin aksine Hadriel gülümsemiyordu, ifadesi düz, dudakları çizgi hâlindeydi.

“Sorun ne?” diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı. “Hiç. Bir şeyler buldun mu?”

Elimdekini ona verip ikinci kata yöneldim. “Bitkilerle ilgili ne bulabilirim diye bir bakmak istiyorum. Bitki bilgimi genişletmenin zararı olmaz. Belki bir şey Çok Yapraklı Everlass karışımı geliştirmeme yardımcı olur.”

“Şuradan bir bahçecilik kitabı almıştım.” İleriye işaret etti. “Fakat Everlass’la ilgili şeyleri başka bir yerde tutuyor olabilirler. Bilmiyorum. Kütüphanenin uzmanı değilim.”

“Nyfain’e sormamı teklif dahi etme.”

“Etmeyecektim zaten. Kulak ardı edilecek şeyler teklif etmekten nefret ederim. Bir insanın ömrü boyunca ne kadar başarısızlığa ihtiyacı vardır? Daha fazla karmaşaya ihtiyacım yok benim.”

Bahçecilik kısmından elim boş dönünce zihnimi tarayarak kütüphanenin farklı bölümlerini gösteren bir harita çizmem gerekebileceğinin farkına vardım. Başka türlü bu kadar büyük bir yerde her şeyin rafını aklımda tutamazdım. Derdimin büyüklüğüne bakın.

Hadriel’in kararmakta olan pencerelere attığı bakışların beni acele ettirmesine müsaade etmedim. Kitap sırtlarına bakıp görünüşlerine göre basıldıkları tarihi bulmaya çalışarak uzun uzun vakit harcadım. Dudaklarıma yerleşen koca bir sırıtışla geniş odanın üst katında âşık bir sersem gibi dalgın dalgın dolanmayı sürdürdüm. Bu kütüphane için resmen ölünürdü. Muhteşemdi. Her şeyden daha güzeldi. Yaşadığı yerin bir köşesini böylesine sevgiyle dolduran kraliçeyle tanışabilmeyi isterdim.

Kralın ona kötü davrandığı aklıma gelince içim öfkeyle yandı. İradesini ve hayallerini nasıl ezdiği... Elbette bundan emin olamazdım ancak tahmin edebilirdim. Sonra, en sonunda, kraliçe de pes etmişti. Şimdi de oğlu aynı şeyi yapmaya çalışıyordu. Her gece dövüşüyor, bir gün krallığı yöneteceği umudu olmaksızın ölümü bekliyordu.

Gözümünden süzülen bir damla yaşı sildim. Krallığın hikâyesi beni tam yüreğimden vuruyordu. Nyfain’in acısı kalbimi sıkıştırıyordu. Tüm bunları hak edecek hiçbir şey yapmamıştı o. Hiçbirimiz yapmamıştık. Tünelin ucunda hiçbir ışık görünmeksizin bunlara katlanmak zorunda olmak adil değildi.

Hayır, bu doğru değildi. Tünelin ucunda ışık görünüyordu. Zira uzun zaman önce yapmaya giriştiğim şeyi, krallığı iblis hastalığından iyileştirmeyi başaracaktım. Yaptığımdaysa İblis Kral'ın kendini göstereceği kesindi. İşte o zaman hamurumun ne olduğunu görecektik. Fakat Nyfain'in umduğu gibi kendimi kurtarmak için kaçmazdım. Bu yeri kalıcı şekilde kurtarmak için bir yol bulurdum. Ben işler zorlaştığında kaçacak biri değildim. Kalıp dövüştürdüm. Hem de hepimiz için yapardım bunu.

“Neler oluyor?” diye sordu Hadriel, ben büyü ve büyü türleriyle ilgili bölüme giderken peşimden gelerek.

“Bir kitap arıyorum.”

“Etrafına güç pompalıyorsun ve bu durum kurdumu uyarıyor; gerçekten harika hissettirse de hapsedilmiş olmaktan dolayı inanılmaz sinirli ve kafası karışık.”

“O da benimki gibi denyo mu?” Kitabı bırakıp bakınmaya devam ettim.

“O alfa değil, yani hayır. Daha çok yardımsever. O baskılanana dek gerçekten yalnız olmak nasılmış hiç bilmiyordum. Sanırım başlangıçta dayanması en zor kısmı buydu. Şimdiyse... boşluğu dolduracak başka şeyler var.”

“Bahçeyle uğraşmak gibi.”

“Tam olarak bahçeyle uğraşmak gibi. Ve seninle ilgilenmek gibi, güzelim, bunun da üstlendiğim en kolay iş olmadığı gittikçe kendini belli ediyor.”

“Leydim?” Leala kütüphaneye girdi. “Ah!”

Gülümseyerek bana dönerken aşağıya, ona baktım.

“Akşam yemeğinizin odanıza götürülmesini isteyip istemediğinizi merak etmişim de,” dedi. “Ya da şimdi çıkarsanız masada yiyebilirsiniz, eğer isterseniz.”

Kalede bulunduğum süre içerisinde hiçbir zaman masaya oturup normal bir insan gibi akşam yemeği yememiştim. Her daim saatle yarışıyor, iblisler gelmeden önce her şeyi yetiştirmeye çalışıyordum. Bu konuda tavrımı değiştirmeye hazır olsam da

bu gece sırası değildi. Hasat için doğru zamanda çıkabilmek için erkenden yatmak istiyordum.

“Odama gelse harika olur, sağ ol. Ben de çok geç kalmayacağım.”

“Tamam, leydim.” Bana reverans yaparak kütüphaneden çıktı.

Özetini okumak üzere başka bir kitap aldım.

“Pekâlâ. Bana ihtiyacın var mı?” Hadriel de uzaklaştı.

“Hayır, gidebilirsin. Bu gece programda nasıl bir parti var?”

“Bilmiyorum, umurumda da değil. Çok yorgunum. Bahçecilikle ilgili bir kitap almıştım, kafayı vurup yatmadan önce onu okuyacağım.”

“Son zamanlarda hayli sakınsın, Hadriel.”

“Neyse ki.” Ona verdiğim kitabı kaldırdı. “Bunu odana bırakırım.”

“Sağ ol.”

“Ne demek.” Beni yalnız bırakarak çıkıp gitti. İncelemeye devam ederek iki tane daha ilginç kitap buldum ve aşağı kata indim. Gecenin dokunuşu pencerelerde kendini belli etmeye başlamıştı. Yakında iblisler sıkıntı çıkarıp avlarının duygularından beslenmeye hazır hâlde ortaya çıkacaklardı.

Bir kitap daha almak için gizli odaya gitme düşüncesiyle kitaplıklar arasında son bir tur attım. Nyfain için üzerine notlar yazmayı planladığım kitap hâlâ bendeydi. Son haftalarda epey meşgul olduğumdan bitirememiştim, ayrıca bitirmeyi de pek istemiyordum. Aslına bakılırsa şu an romantizm düşünmek istemiyordum.

Dönerken hafif bir koku dikkatimi çekti. Hanımeli ve leylakla karışık hafif çam kokusu.

Kafam o kadar hızlı döndü ki kopacak sandım. Bitkiyle kilimin arasından bir çift altın rengi göz bana bakmaktaydı. Birden Hadriel’in düz ifadesiyle Leala’nın şaşkın sesinin sebebini anladım. Başından beri buradaydı. Neden kontrol etmemiştim ki?

Bir şey söylemedi. Öyle bir niyetim olmasa da çenemi kaldırdım. Ama lanet olsun ki merakım baskın geldi.

“Ne okuyorsun?”

Kucağına baktı, belli ki orada bir kitap vardı. “*Yazgılı Kalpler*. Annemin kitaplığından.”

Kaslarım kilitlendi. Oradan çıkıp gitmek niyetindeydim ancak şimdi kitabın neyle ilgili olduğunu öğrenmek istiyordum. Yine merakım baskın geldi.

Kilimin etrafından dolanarak sert hareketlerle karşısına geçtim. Bacaklarının üzerinde belinden yukarı çekilmiş bir battaniyeyle yatar koltukta uzanıyordu. Her zamanki tişörtü bugün siyahtı, yıllarca kullanılmaktan solmuş, omuz kısımlarındaki dikiş yerlerinde ufak delikler belirmişti. Battaniye sertleşmiş penisinin üzerinde çadır olmuştu.

“Şehvetli bir şeyler herhâlde?” Kitabı almak için elimi uzattım. O da boştaki elini benim elimdeki kitaplar için uzattı.

Gözlerimi devirdim ama yine de değiş-tokuşu yaptım.

“Hayır,” diye cevapladı, ağız sulandırıcı sesi düşüncelerimi allak bullak ederken. “Bunda seks sahnesi yok. Sertleşmemin sebebi kitap değil. Sensin. Kütüphaneye girdiğinden beri aletim bu hâlde.” Bunları duygusuzca, konu üzerine herhangi bir fikir belirtmeksizin söylemişti.

Mesajı alarak irdelemedim ve kitabın arkasını okudum. Farklı dünyalardan iki insan üzerine coşkulu bir aşk hikâyesiydi.

Harika. Güzel hatırlatma.

“Annenin bahçesindeki toprakla ilgili bir sorun var,” dedim. “Orada şarkı söylüyordun, değil mi? Kaybına ağıt yakıyordun?”

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. Az önce falcı tarafından kimsenin bilmediği bir sırrı ortaya çıkarılmış bir adam gibi görünüyordu. Bağımız aracılığıyla kafasının karıştığını hissettim. Huzursuzlanmıştı.

“Gerçek bir heyecan istiyorsan,” dedim, “Syfloralar üzerine bir kitap al. Bahçecilik bölümünde var. Bir iki yeni numara öğrenebilirsin.”

Kitaplarımı geri alıp yukarı kaldırdım. “Ben okudum. Bir şeyler biliyorum. Neden bana söylemedin?”

Rahatsız bir şekilde omuz silkti. “Annemin bunu benden gizlemesinin belli ki bir nedeni vardı. Pek de iyi olmadığım sonucuna vardım. Ne olduğunu perilerden öğrendim. Nasıl kullanacağımı öğretmeyi planlıyorlardı ancak...”

“Pek de iyi olmadığını mı...” Ofladım. “Sen ve yalanların. Tüm hayatın koca bir yalan mı senin?”

“Öyle gibi gelmeye başlıyor. Dürüst olmak gerekirse bahsetmeye değer bir şey olmadığını düşünmüştüm. Periler en iyi ihtimalle işlenmemiş yeteneğim olduğu kanısındaydılar. Bana tepeden bakarlardı, öğretmeyi kabul etmelerinin tek sebebi beraberimde Everlass götürmemdi.”

“Eh, şarkı söylemek işe yarıyor. Lütfen kraliçenin bahçesinde hüznü şarkılar söylemeyi kes. Ağıt yakman gerekiyorsa git Yasak Orman’da yap bunu. Ya da daha iyisi, mutlu zamanlarınızı düşün. Muhtemelen öylesi daha yardımcı olur. İyi geceler. Umarım sakin çürüyüp düşer.”

Peki, tamam, sonuncusu biraz çocukça ve abartılıydı. Farkındaydım. Fakat dün nasıl bir pislik olduğunu bile kabul etmemişti ve şimdi de o kitabı okuyor, sertleştiğinden falan bahsediyordu ve... yani... kimi kandırıyordu?

Akşam yemeğim odamda beni beklemekteydi, yanında da Leala, sofrayı kurmak ve bu gecelik müsaade alıp ayrılmadan önce ihtiyaçlarımın giderildiğinden emin olmak üzere hazırdaydı.

“Sağ ol, Leala,” dedim, o kapıyı açarken. “Her şey için. Sen bir lütufsun.”

Gülümsedi. “Ortaya çıkıp hayatlarımızı altüst ettiğiniz için siz sağ olun, leydim. Buna ne kadar ihtiyacımız olduğunu anlatamam.”

Sessizce yemeğimi yedim, sonra da okuyacak hâlde olmadı-
ğımdan bir süre pencereden dışarı baktım. Kafamın içi kazan
gibiydi. Bağıımızdan öfke ve saldırganlık kıvılcımları akıyordu;
Nyfain dışarıda avlanmaktaydı, ejderhası kontrolü ele almıştı.
Benim hayvanımsa karanlığına sinmiş, pek az şey söylüyordu.

Neden bu kadar sessizsin? diye sordum yatmaya hazırlanırken.

*Enerjimi saklıyorum. Sendeki değişikliği sezdim. O alfanın
iplerini kontrol etmesine izin vermektense kaderini kendi ellerine
almaya hazırsın. Bana ihtiyacın olacak.*

Alfanın iplerimi tutmasından hoşlandığını sanıyordum.

*Cinsel olarak? Evet. Hem de çok. Fakat bu daha farklı ge-
liyor. Ben hazırım.*

Pencereden tepemizde pırıldayan yıldızlara baktım. Ay,
konumumu hatırlatırcasına yarım hâlindeydi. Bugün yarın şu
“hamilelik” meselesini ardımızda bırakacaktık. Hep birlikte.

Yatağa yerleşip işimi yapma zamanı gelince beni uyandırısın
diye küçük çalar saati kurdum. Bu ne benim görevim ne de
fikrim sorulmadan üzerime yıkılan bir işti; bu, kendim için
seçtiğim bir şeydi. Böylesi daha anlamlı oluyordu.

Alarm sabahın üçünde çaldı. Bir an sonra tümüyle ayılmıştım.

Akşam yemeğinden kalan ekmekle peynirin hepsini yedim,
ekmek bayatlamaya başlamıştı artık, suyun kalanını da içtim.
Sıvı almak çok önemliydi.

Yatağın önüne bıraktığım giysileri aldım, Eliza çeşitli si-
lahları saklayabilecek birkaç parça kıyafet yapmıştı. Bunlar,
üzerlerindeki tatlı küçük çiçekler ve baş döndüren desenlerle
bakışları hançerin asılı olduğu baldırımından uzaklaştırırdı. İblis-
lerin silahlı olduğumu bilmelerini istemiyordum. Avının karşılık
verebileceğini bilen avcı farklı taktikler kullanırdı.

Her ihtimale karşı çakım da cebimdeki yerini aldı. Fırlatma bıçakları, kullanmakta berbat olduğum kılıçla beraber kulede kalmak zorundaydı.

Kilidi açmadan önce kapıyı dinledim. Hayvanım yüzeye yakın bir yerde beklemekte, kan dolaşımım yoluyla güç pompalamaktaydı.

Ejderha bir şeyler döndüğünü anlayacaktır, dedi ben kapıyı çekip açarken. Beni bekleyen bir şey yoktu.

Ne yapma niyetinde olduğumu tahmin eder mi?

O etmez ama adamdan emin değilim.

Muhtemelen ederdi. Fakat onun dönmesi için henüz erkendi. Krallığın bir kısmını kontrolsüz bırakmak istemezdi. Bu da acele etsem iyi olacağı anlamına geliyordu. Bu gece kahramanlık taslamasını cidden hiç istemiyordum. Ne kadar seksi olursa olsun, birinin sürekli omzumun üzerinde tetikte beklemesinden bıkmıştım.

Üçüncü kat sahanlığından kulağıma bir bağrıışla ciyıklama sesi geldi. Âlem vardı. İkinci katta, aşağılardan bir yerden şarkı sesleri yükseldiğini duydum. Bir gitarın rastgele tüm telleri tıngırdatılıyordu. Daha fazla derse ihtiyaçları vardı.

Seks yapan insanların yanlış anlamaya mahal vermeyen sesleri dikkatimi çektiğinde arka kapıya varan yolu yarılamıştım. Tenin tene vurma seslerini homurtu ve hızlı hızlı solumalar izliyordu.

Etrafta kimsenin dolanmadığından emin olmak için koridorun iki yanına bakmak üzere yavaşlayıp duvara yaslandım. Koridora düşen mum ışığının yansımalarına doğru yan yan ilerledim, ortada beni takip edecek kimsenin bulunmadığından emin olmak istediğimden köşeden etrafa gizlice göz attım.

Odanın ortasında bir kadın, elleri yukarıda başının üzerinde bağlanmış ve ayak bilekleri aralıklı olarak zemine sabitlenmiş hâlde durmaktaydı, odanın başka kısımlarında da ipler takılıydı. Sadece gözlerini ve yüzünün yarısını örten bir göz bağıyla

birlikte eğilebileceği kadar az bir gevşeklik tanınmıştı kadına. Arkasındaysa bir incubus yüzünde pis bir sırıtış, elindeyse ucunda kısa deri ipler bulunan deriden bir tür aletle dikilmekteydi.

Ben seyrederken kırbacımsı şöyle kadının poposuna vurdu, ses her yerde yankılandı.

“Ah! Evet, babacığım,” dedi kadın şehvetli bir sesle ve lanet olsun, sesi Leala’nınki gibiydi.

Kocaman açılmış gözlerle bakakaldım. Utancımdan yerin dibine girecektim.

Adam avucunu yalayıp kadının kıcına bir şaplak indirdi. Bir an sonra etrafından uzanıp aynısını memelerine yaptı. Kadın haykırdı, ardından sesi azalarak sersemlemiş bir iniltiye dönüştü.

Yok artık, diye düşündüm. Bu tarz saçmalıklar bana göre değil.

Koridorda epey ilerledikten sonra bir kapı ve sağa doğru bankın yanındaki gölgelikte de birtakım şekiller görüldü. Burası popüler bir nokta olmalıydı, zira Nyfain’le kürklü kostümleri içindeki insanları gördüğümüz yerd. Durum ya buydu ya da bunlar yine aynı çiftti ve burayı mesken tutmuşlardı.

Yanlarından geçersen hemen fark edilirdim.

Yan kapı? diye düşündüm.

Geç git işte. Kime söyleyecek ki? Leala bağlanmış hâlde, Hadriel de odasında. Nyfain’se muhtemelen zaten farkında ve her halükârda, burada değil. Tabii bir iblise söyleyeceğini düşünmüyorsan?

Bir iblise söyleyeceğini sanmıyordum.

Derin bir nefes alıp şansımı denedim. En kötü durumda gidip Hadriel’i bulurdum, o da gelip beni odama geri gitmeye ikna etmeye çalışırdı ki öyle bir şey yapmayacaktım.

Başım dik, kararlı adımlarla mekânın sahibi gibi ilerledim. Adamın homurtu ve inlemeleri kesilmemişti, bu iyiye işaretti.

Kapıdan çıkınca gece havası zihnimi berraklaştırdı. Ağustosböceklerinin aheste sesleri etrafta bir yükselip bir alçalıyordu. Everlass tarlasına yaklaştıkça ağaçlar hafif esintiyle yavaşça sal-

lanmaya başlamışlardı. Burnuma yosun kaplı ağaç kütüklerinin kokusu ve hafif çiçeksi bir esans geldi. Doğal bitki örtüsünün arasına sızan alışılmadık hiçbir koku yoktu.

“Pekâlâ, gençler,” diye mırıldandım kendi kendime, gerginliğin omuzlarımdan akıp gittiğini hissederek. “Hadi iş başına, hazır mıyız?”

Hayali arkadaşların yerine benimle konuşsan nasıl olur? diye düşündü hayvanım. Yani, lanet olsun be kadın, büyürken hiç mi arkadaşın olmadı?

Aslına bakarsan pek az oldu. Hepsi fazla tuhaf olduğumu ve fazla sert oynadığımı düşünürdü. Oğlanlar bile. Sonra büyüdük ve fazla tuhaf olduğum ve fazla sert oynadığım kesinlik kazandı, onlar da çekip gittiler.

Sana hiç ne kadar zavallı olduğunu söylemiş miydim?

Hayır ama pek çok kere ima ettin.

O homurdanırken ben de tepsileri alıp tarlanın yanına dizdim. Her şey hazır olduğunda Çok Yapraklı bitkilerin yanında durup parmaklarımı yapraklarında gezdirerek bitkileri toplarken düşüncelere daldım.

“Sanırım siz benim favori Everlass türümsünüz,” dedim onlara, Nyfain’le annesinden feyzalıp onlarla doğrudan konuşarak. Gülünç hissediyordum. Hayvanımın da aptal gibi görüldüğümü düşündüğünden emindim. “İşler vahimleştğinde günü kurtarıyorsunuz. Diğer taraftan, size bulaşan olursa ya da dikkatsizce toplanırsanız o kişinin canına okursunuz. Bir uğurum olsaydı bu kesinlikle siz olurdunuz.”

En sağlıklı yaprakları toplayıp solmaya başlayanları koparıp atarak ilerledim.

“Yanlışı anlamayın, geri kalanınızı da seviyorum. O periler size ne cüretle ot derler, öyle değil mi? Nyfain’in eski sevgilisi sizi elinin altında tutabilme ayrıcalığı için onunla evlenmeyi planlıyordu! Ve size ot diyorlardı! Mallar! Kıskanıyorlar, hepsi bu. Elimde olsa muhteşemliğinizi gözlerine gözlerine sokar sonra da

hak ettiğiniz saygıyı size gösterene dek sizi onlardan esirgerdim.” Düşüncelere dalarak bir müddet durakladım. “Artık İblis Kral’ın lanetiyle saklanmış olduğumuzdan hiç ellerine geçiyor musunuz diye merak ediyorum. Her şeyle Nyfain ilgileniyor. İblislere gönüllü bir şekilde yardım etmez, yardım etmeye zorlansa dahi iblislerin bir şeyler almasına izin vermez. Gerçi sanırım...” İki tepsi doldurmuştum, üçüncüye geçtim. “İblis Kral da perilerin şifalı bir bitkiye erişim sağlamasına izin vermez. Doğal yollarla sayılarının azalmasını tercih edecektir. Yine de eminim ki bir yol bulmuşlardır. Kaldı ki kurt krallığında da ejderhalar var, yani en azından kurt krallıklarından birinde. Nyfain hangisi olduğunu söylemiş miydi hatırlayamıyorum. Neden burada değil de oradaydılar acaba? Tuhaf. Yakın tarihli kaynaklar falan var mı diye kütüphanede biraz araştırma yapmam gerek. Kraliçe büyük ihtimalle kendi memleketi üzerine bir kitap istemiştir. Ya da belki de kral izin vermemiştir...”

Üçüncü tepsi de dolunca bir tanesini alıp depoya yollandım. Nyfain’in kuvvetine sahip değildim. Aynı anda iki tane birden taşıyamazdım.

“Bir ejderhanın penis boyu çılgınca değil mi?”

Benimle mi konuşuyorsun? diye sordu hayvanım.

Omuz silktim. Bahçeyle, bitkilerle vs. uğraşırken hep kendi kendime konuşurdum. Sessizliği doldurmak iyi geliyordu. Gerçekten düşüncelerimi duyan birinin olmasıysa yeni bir durumdu.

“Aynen,” dedim.

Tanrıça aşkına, çok garipsin, diye yanıtladı.

Yeni ama her zaman iyi olmayan bir durum...

“Nyfain kocaman. Üstelik bir ejderhaya göre o ortalamanın sadece azıcık üzerinde. Büyük aletli bir ejderhanın devasallığını hayal edebiliyor musun?”

Hayvanım zevk içinde gerindi, belli ki sözlerimden yalnızca ilgilendiği kısımları seçip alıyordu. Yani, Nyfain’i ağzıma sığdırma kısmını.

Şimdi ben de aynı şeyi düşündüğümünden derinlerimde şehvet kıvılcımları tutuşmaya başlamıştı. Yatar koltuğa kıvrılmış kitap okuduğu hâlini hatırlayınca bu his kısa sürede rahatsız edici bir hasret sancısına dönüştü. O anda, küçük okuma köşesinde saatlerini geçirdiğini gösterir şekilde hoşnut görünüyordu. Şimdiyse benim etkimle, yeni bir tür, erkeklerin hoşlandığına şahit olmadığım bir tür okuyordu. Benim kitaplarımı Hannon bile okumazdı. Bu o kadar... tatlıydı ki, oysa normalde bu sözcüğü onunla hiç bağdaştıramazdım.

Ayrıken birbirimize yazdığımız mektupları özlemiştim. Yalnızca öyle iletişim kurabilseydik belki aramız biraz düzelirdi.

Ne var ki ona dokunmayı da özlemiştim. Onu öpmeyi. Mektuplar yeterli gelmezdi. Daha bir gün olmuştu ama duyduğum özlem beni yiyip bitiriyordu. Bizzat varlığı afrodizyaktı ve aramızın açık olması moralimi bozuyordu.

Histeriye meyilli aptal, gamlı baykuş, dengesiz erkekler yaşam enerjimi altüst ediyordu.

Gecenin içinde kan donduran bir çığlık yankılandı. Depoya giden yolu yarılamıştım ki elimde tepsi, dinlemek için başımı yana yatırarak durakladım. Bir çığlık daha, ardından da dur diyen bir bağırış geldi.

Kulağım seslerde, tepsiyi yere bırakıp yavaşça geri döndüm. Bir sonraki haykırıшта koşmaya başladım. Hadriel'in sesi gibiydi fakat nedeni zevk değildi.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, n'olur!" diye bağırıyordu, sesi dehşet doluydu.

Köşeyi dönünce olan biteni gördüm. Biri Hadriel'i tutmuş, üçüncü kattaki bir pencereden sarkıtmaktaydı. Bırakırsa düşerdi. Kafa üstü ya da ona yakın bir şekilde düşeceğinden hayatta kalma şansı yoktu.

"Hayır, n'olur! Yalnızca bir gece ara veriyorum. Utanç verici seks partisine yarın döneceğim, söz," dedi Hadriel, kelimeleri sarsakça telaffuz ediyor, korkudan geveler gibi konuşuyordu.

Mesele durum değişikliğinden hoşlanmayan iblislerdi demek.

Öfkeden köpürdüm. Hızımı arttırarak arka kapıya doğru depar attım. İçeri girince doğruca merdivenlere, oradan da yukarı koştum. Daha önce hiç Hadriel'in odasında bulunmamıştım fakat pencereyi gördüğüm yere dayanarak yerini tespit edebildim. Koridorun sonunda, köşeyi dönünceydi, gerçi haykırışları yeterince yol gösteriyordu zaten.

Odasının kapısına korkuyla ellerini ovuşturan iki adamla bir kadın toplanmıştı. Yüzleri tanıdıktı ancak onlarla resmen tanışmamıştım. Belli ki yardım etme gibi bir planları yoktu.

Yavaşlayarak nefes nefese odanın kapısında durdum.

Koru onu, diye hırladı hayvanım bedenime güç akıtarak.

Hadi ya! Ama çat diye içeri dalamam, yoksa onu aşağı bırakabilirler.

Rahat bir tavır takınıp kapıyı daha da açarak içeri girdim. Bir erkekle bir dişi iblis Hadriel'i yakalamış, pencereden sarkıtıyorlardı. Bir başka erkek de yüzünde kocaman bir sırıtışla yanlarında dikilmekteydi. Havayı koklayarak Hadriel'in dehşetini içine çekti.

Kokularını algıladığımda içimi onları tanıdığımı dair bir his kapladı.

Geçen geceki iblis, dedi hayvanım, kapımın önündeki yaratığı kastederek. Diğer ikisiyse dışarıda duranlardı.

"Burada neler oluyor?" diye sordum doğal bir sesle.

Kapımın önündeki iblis şaşırıp bana baktı. İçeri girdiğimi ne duymuş ne de kokumu almıştı.

Mumsu oval suratındaki kırmızı gözleri ona insan dışı bir varlık izlenimi veriyordu. Burnu neredeyse dümdüzdü, saçlarıysa bir kuş tüyü gibi dik dikti.

"İnsan kaplamanın üzerinde biraz çalışılması gerek, dostum. Berbat görünüyorsun," dedim.

Diğer iblisler yavaşça Hadriel'i içeri çektiler. Göğsü hızla inip kalkıyordu, yüzü inanılmaz derecede solgun, gözleri ko-

camandı. Ellerini üzerinden çekmediler ve hayvanım öfkeyle kabardı.

İlgisizce onlara doğru yürüdüm. Hadriel'i dışarı fırlatmaya kalkışılırsa onu yakalayabilecek kadar yakın olmak istiyordum.

"Kokunu tanıyorum..." Tüy Kafa havayı kokladı, gülümsemesiyle sivri dişleri ortaya çıktı.

"İyy. Çok çirkinsin." Durup tuhaf odaya bakındım. "Pek de ahım şahım değilmiş burası, öyle değil mi Hadriel? Düzgün bir okuma koltuğu bile yok."

Tüy Kafa kapıya doğru odanın karşısına geçerken gözlerini üzerimden ayırmadı. Parıldayan gözlerle kapıyı kapadı.

"Geçen gece hissettiğin korkunun kokusunu aldım, küçük kız," dedi ve bedenimin orta yerinde bir acı patlak verdi.

Hayvanım güç seliyle karşılık verdi. Yüzeyin hemen altında hırlamaktaydı. İşler karışmak üzereydi ve ben meydan okumaya kalkışmazsam o yapacaktı.

"İstersen kilitle." Göz kırptım ona. "Kaçmanızı istemem."

"*Kaçmamızı* istemezsin..." diye tekrarladı, belli ki bunun çok komik olduğunu düşünüyordu. Anahtarı çevirdi. "Sen yavaş yavaş ölürken korku ve acıyla besleneceğim."

"Hep vaat, hep vaat."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Diğer ikisine işaret ettim; ikisinin de köşeli yüzleri vardı, koyu kahve gözleri aynıydı, uzun burunları benzer şekilde kalkıktı ve farklı uzunlukta saçları olan tek yumurta ikizleri gibi görünüyorlardı. Biri erkek, biri dişi. “Siz ikiniz, bırakın onu.”

Bana aynı tarzda, keyifli ve küçümseyen bir gülümsemeyle baktılar. Bu odadaki herkesten üstün olduklarını düşünüyorlardı.

“Bırakabileceğimi sanmıyorum,” dedi Erkek İkiz. “Bize istediğimiz korkuyu sağlıyor.”

“Hadriel, hayvanına erişebilirsen seni daha güçlü kılar mı?” diye sordum.

“Sanırım erişimim var...” diye yanıtladı titrek bir sesle. “Onu hissedebiliyorum.”

“Seni daha güçlü kılar mı?”

Tüy Kafa, beni kendiyle Dişi İkiz arasında kısıtırmaya çalışarak duvar boyunca süzüldü. Sanki kaçacakmışım gibi yavaş hareket ediyordu. Şimdilik onu görmezden geldim.

“E-evet,” diye yanıtladı Hadriel, bir eli göğsünde. “Evet, kılabilir.”

“İyi. Seni o pencereden fırlatmalarına izin verme.”

Bedenimde biriken güce asılıp yukarı çekerek tüm benime yayılmasına izin verdim. Nyfain’in ejderhasından daha fazla güç bedenime akın etti; belli ki bağımız aracılığıyla durumu sezmiş, anında yardım etmeye koyulmuştu. Güçten patlayacak hâlde hançerimi çekip çıkararak Erkek İkiz’in üzerine atıldım.

Neyse ki Hadriel serbest kaldı ve ardından Dişi İkiz'in kısıncından kurtulmaya çabaladı. Pencereden dışarı fırlatılmadığı sürece umursamıyordum. Bana ihtiyacı olduğunda yardıma hazır olacaktım.

Erkek İkiz öne uzattığı elleriyle bana ulaşmaya çalışarak ileri atıldı. Parmaklarının ucundan tırnakları uzayıp pençe gibi kıvrıldı. Açıkça beni yakalamaya çalışıyordu. Ne salakça bir çaba.

Samimi yaklaşımını seve seve kabul ederek kolunun ön kısmını hançerimle çizdim. Yeterince yaklaşıncı bıçağımı yanına saplayıp boylu boyunca kestim. Eti yarılarak bağırsakları dışarı döküldü. Bu kez göğüs zırhına olmak üzere bir kez daha bıçağımı sapladım ve diğer elimi kullanarak onu arkaya ittim.

İfadesi şaşkınlık doluydu. Sendeleyerek çöktü ve yere yığıldı.

Hadriel Dişi İkiz'le boğuşuyor, ellerine vuruyordu. Hayli tuhaf bir dövüş stiliydi. Dikkatleri dağıtmak için birebirdi.

Pençeleri dışarıda, suratında vahşi bir görünümle Tüy Kafa bana doğru koştu. O yöne doğru çaprazlamasına bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapadım. Havayı pençeledi, bense hamlesinden kolayca sıyrıldım; açık ara daha hızlıydım. Bıçağımı salladım fakat böbreğini iskelemiştim. Gerçi yine de fena hâlde acıttığımı düşünüyordum.

İki büküm olup elini yarasına bastırarak yaban domuzu gibi ciyakladı. Onu orada bırakıp kolunu Hadriel'in boynuna dolamak üzere olan Dişi İkiz'e doğru fırladım. Bu tam da kaçınmak istediğim şeydi. Bir rehine durumu istemiyordum.

Hadriel'i hızla çekip aldım. Zeminde boylu boyunca yuvarlandı, düşme konusunda da dövüşmekte olduğu kadar kötüydü. Dişi İkiz'i duvara yapıştırıp üzerine abanarak hızlı hızlı birkaç kez bıçakladım.

Diğer yaratığın arkamdan bana yaklaşmakta olduğunu sezdim. Kısa bir bakış attığımda pençeleriyle beni doğramaya

hazırlandığını gördüm. İstesem planlayamayacağım dâhilikle anında eğilip yuvarlandım. Eli havada süzülerek Dişi İkiz'in içe göçmüş gövdesini neredeyse tırmıkladı. Doğrulup ileri atıldım ve bıçağımı sırtına saplayarak omurgası boyunca bir uçtan diğer uca çektim. Çelik kemiğe dayandı. Hassiktir, müthiş güçlü olmak harika bir şeydi.

Bıçağı çekip kurtardım, pozisyonumu ayarladım ve bu sefer hedefi tutturarak Tüy Kafa'nın böbreğine sapladım. Ardından, bu iyi bir antrenman fırsatı olduğundan, hançeri bırakıp Nyfain'in bana öğrettiği gibi çenesini avuçladım. Diğer elimle kafasını yakalayıp hızla yana ve yukarı çevirdim. Korkunç çattırtı tüylerimi diken diken etti. İblis cansız bir şekilde kayarak yere düştü.

Güzel! diye düşündü hayvanım. *Artık o kadar utanç verici değilsin.*

Buna katılmak durumundaydım.

Hançerimi geri alıp Dişi İkiz'e doğru ilerledim. İnledi, ayaklarının üzerinde durmak için mücadele veriyordu. Ateş hâlâ içimde geziniyordu. Düzenli bir şekilde bedenime daha fazla güç akmaktaydı, Nyfain'in ejderhası biraz aşırıya kaçıyordu ve hayvanım da bu çabasını reddetmiyordu. Bunun yol açtığı heyecan kanımda dolandı. Patlayacak kadar doldurmuştu beni, derim geriliyordu.

Kükreyen yavru bir hayvan gibi insan dışı bir ses çıkarak hançerimi yeniden sapladım. Fakat bu şiddet yeterli gelmiyordu. İçimde yanan öfke âdeta somut bir hâl almıştı. Ejderha hep böyle mi hissediyordu acaba? Çünkü bu hayli yoğun bir histi.

Hançeri geri çekip yere bıraktım ve kadını yakaladım. Hızla havaya kaldırıp başımın üzerinde tuttum –çünkü resmen kuş gibi geliyordu– ve açık pencereden dışarı fırlattım. Havaya savrulurken çığlık bile atmadı, muhtemelen çoktan ölmüştü. Aynı şeyi diğerlerine de yapmayı düşünerek arkama döndüğüm

anda kalbim pır pır etmeye başladı. Bir anlığına durup sonra yeniden çarpmaya geri döndü.

Nyfain olay yerine intikal ediyordu. Uçar gibi geliyordu.

“Kapının kilidini aç yoksa parçalanacak,” dedim, içimde bir heyecan dalgası çağlarken. Hançerimi alıp iblislerden birinin tişörtüyle temizledim ve kılıfına yerleştirdim.

Hadriel ağzı açık hâlde bana bakmayı bırakıp ayağa kalkmak üzere kımıldandı.

Çok geçti.

Kapı menteşelerinden koparak patlarcasına açıldı. Kapı yere düşerken tahtadan küt diye bir ses çıktı, neredeyse ona çarpacaktı.

Nyfain’in kuvvetli bedeni eşikte belirdi. Gözleri parlıyordu, gücünün ikimizi de doldurduğunu hissediyordum. Ejderhası, kalp gibi atan varlığıyla yüzeyin yakınında pusuda bekliyordu. Nyfain odayı geçip kollarını bana sararken hem insan hem yaratığın gözleri üzerimdeydi.

“İncindin mi?” Beni tepeden tırnağa kontrol etmek için biraz geri çekildi. Yeni kıyafetime, kimi yerlerine daha fazla olmak üzere, kan sıçramıştı.

“Hayır. Kan benim değil.”

Beni hafifçe döndürüp arka tarafıma da baktıktan sonra başıyla onaylayarak bana yeniden sımsıkı sarıldı. Derin bir soluk alırken titrediğini hissettim.

“Hadi. Seni odana geri götürelim.” Beni taşımak için kucağına aldı. “Burayı temizlet,” dedi Hadriel’e. “Cesetlerden kurtul. Yapabilirsen ölümlerini gizli tut.”

“Sizin için söylemesi kolay,” diye mırıldandı Hadriel cesetlere bakarak. “Kan içinde bıraktıkları sizin odanızın zemini değil. Hey!”

Nyfain eşikte durup döndü.

Hadriel gözlerimin içine baktı. “Sağ ol, Finley. Beni gerçekten öldürürler miydi bilmiyorum ama akıllarından geçtiği kesindi. Beni berbat bir geceden kurtardın.”

“Sorun değil,” dedim. “Başın bir daha belaya girdiğinde yine çığlık at, yardıma gelirim.”

“Ah tabii, harika. Yarama tuz bas,” diye mırıldandı.

Nyfain, kocaman açılmış gözlerle koridorun diğer tarafına dizilen seyircilerin yanından geçip gitti. Koridordan aşağı ilerlerken beni sımsıkı tutuyordu. Gözlerim kapandı, birleşmiş gücümüz hâlâ derinlerimde uğuldamaktaydı. Kokusu duyularımı kışkırtıyor, beni çağırıyordu. Isısı tenime işliyordu.

Dudaklarımı boynunun kökünden yukarı okşarcasına geçirip dilimi kulak memesinin üzerinde gezdirmemek için elimden geleni yaparak o noktada durdum. Hızla merdivenleri çıktı, korkusundan geriye kalan her şeyi öfkesi yakıp tüketmişti. Can güvenliğim için korkmuştu, bense kavganın hararetinde korku namına hiçbir şey hissetmemiştim. Ve şimdi de...

Kuleye varınca beni yere bırakmak yerine elini uzatarak anahtarı istedi.

“Ben yaparım,” dedim, kendime gelip kollarının arasında kıpırdanarak.

Öfkesi aramızdaki bağı kasıp kavurarak daha da harlandı. Elini uzatmış, yorum yapmaksızın bekliyordu.

“Nyfain, ben yaparım. Beni yere indir.”

Bacaklarımı bıraktı, bedenim de onların peşinden aşağı kaydı. Ayaklarım yere çarpmadan beni yakaladı ve inanılmaz derecede nazik bir şekilde yere bırakarak hışımla beni duvara yapıştırdı. İki bileğimi yakalayarak bir eliyle başımın üstünde tutturdu ve elini cebime daldırdı.

“Ciddi misin?” diye sordum, kurtulmaya çalışarak.

“Ne zaman öğreneceksin?” Çakımı buldu, sonra doğru cebe yöneldi.

Kilide uzanıp kapıyı açabilmek için beni duvara karşı kenara kaydırıldı ve ardından geniş omzunun üzerine atarak kapıdan geçirdi.

“Senin baskıcı bir dallama olduğunu mu ne zaman öğreneceğim?” diye tekrarladım. “Aslına bakarsan bunu çoktan öğrendim.”

Kapıyı arkamızdan çarpıp anahtarı deliğe soktu. Fakat çevirmedi. Bizi içeri kilitlemedi. Ben hâlâ omzundan sarkarken pencereye yürüdü.

“Beni. Yere. *Bırak*,” diye buyurdum sıkıttığım dişlerimin arasından. Gücüm harekete geçti.

Bedeni donup kaldı, geniş sırtındaki kaslar gerildi. Emrime karşı mücadele ederken kolu yavaşça benden uzaklaştı.

“Şimdi,” dedim daha fazla güç katarak.

Emrime itaat etmek istemediği için titriyordu. Ejderhadan fazladan destek alarak daha fazla güçle doldum.

Ejderha neden ona patronluk taslamama yardımcı oluyor? diye sordum hayvanıma.

Muhtemelen Nyfain onu bir konuda kızdırdığı için intikam alıyordur. Ya da belki de bunun seksi olduğunu düşünüyordur. Alfa ejderhaların dişilerinin güçlü olmasından hoşlandığını hissediyorum. Her halükârda, bu ejderha öyle.

Artık Nyfain’in tüm bedeni titriyordu ama kollarından tamamen kurtuldum. Vücudu yana doğru eğildiğinde üzerinden indim ve yüzüstü çarpmadan önce dengemi sağladım.

Ayağa kalkıp gücümü serbest bırakarak iri bedeninin karşısına dikildim. O da döndü, gözleri erimiş altın gibiydi. Bağımızdan öfke taşıyordu.

“Bu odadan çıkarak ne bok yediğini sanıyordun?” diye sordu.

“Ah, hiç, sadece bir ihtimal hizmetlilerinden birinin hayatını kurtardığımı.”

“Onu demiyorum. Everlass tarlasına gittin, değil mi? Tek başına.”

Çenemi biraz yukarı kaldırdım. “Evet. Daha fazla yaprağa ihtiyacımız var ve sen de şu anda ahmağın teki gibi davranıyorsun. Bu işin yapılması gerekiyordu, ben de yaptım. Kırılabilir bir şeymişim gibi erkeklerin her yerde bana eşlik etmesine alışık değilim.”

“Finley, benimle olan ilişkin seni bir hedef hâline getirdi. Orada başına her şey gelebilirdi. Güvenli değil. Geceleri odanda kalacağına güvenmiştim. Bu güvenimi hiçe saymaya devam edersen...”

“Ne?” Ellerimi yumruk yaptım. “Beni buraya kilitler misin? Ruh hâlin düzelene dek beni esir mi tutarsın? Zira on altı küsur yıldır berbat bir ruh hâlindesin ve harekete geçmen için bir on altı yıl daha beklemek istemiyorum.”

Çenesindeki bir damar seğirdi. Bana zar zor kontrol altına aldığı bir öfkeyle bakıyordu. Azametli varlığı içime işledi.

Midemde tutuşan korkuya aldırmadım. Lanet olsun, çok gergindi. Fakat gücüme sarındım ve direndim.

“Dışarıda sana eşlik etmeme izin vereceksin,” dedi bezmiş bir şekilde.

“Ne istersem onu yapacağım ve sen de başımdan siktirip gideceksin. Dışarıda olmasaydım Hadriel ölmüş olabilirdi. O iblisler başka birine korku salmaya gidebilirdi. Ben korku içinde *yaşamayacağım*, Nyfain. Odama sinip hayali bir osuruk gibi etrafımda dolanacağın zamanı beklemeyeceğim. Kendi başımın çaresine bakabilirim, senin de yolumdan çekilip bana izin vermen lazım. Beğenmiyorsan keyfin bilir.”

Dibime kadar gelerek üzerime eğildi. Bağıımızdan acı-tatlı bir öfke akıyordu. Aramızda bir elektriklenme oldu, sıcaklık tenimden geçip derinliklerimde toplandı.

“Ne diyorsam onu yapacaksın,” diye hırladı, pürüzlü sesi beni heyecanlandırıyordu. Nefesim hızlandı, bacaklarımın arası zonklayarak bir sıcaklık yayıldı.

Ona doğru hafifçe uzandım, yüzlerimiz artık birkaç santim uzaktaydı. Bağımızdan bana öfke ve şehvet akıyordu. Benden de ona.

“Hayır,” dedim dişlerimin arasından.

Bir süre birbirimize baktık ve sonra dudakları benimkilere yapıştı. Çaresizce gömleğimi yırtarak başımın üzerinden çekip çıkardı. Telaşlı, çaresiz ellerle hançer kınımı çözüp bir kenara attım ve hızla pantolonumla uğraşmaya geçtim. Dilini ağzıma daldırdı, uzanıp pantolonumla iç çamaşırımı aşağı iterken teması bozmadan başımı yana eğdim. Beni kendi etrafımda döndürüp memelerimi saran korsajı çözmeye koyuldu. Eski korsajıma göre yapılmıştı, kendi başıma giyebileceğim bir şeydi ve kolaylıkla çıkardı.

Botlarımın bağcıklarını çözmek üzere eğilirken korsajım memelerimi özgür bırakarak önüme düştü.

Nyfain bekleyemedi.

Popomu şaplaklayıp beni kendi ileri itti. Avuçlarımı duvara dayadım. Anında aletini içime sokup ıslak derinliklerimi dağladı. Daha fazla ivme kazanmak için kalçamdaki ellerinden destek alarak sert, şiddetli darbelerle bana çarpıyordu. Öfkesini bedenimden çıkarıyordu. Öfkesine teslim oluyordu.

İçimden tatlı bir ürperti geçti. İlkel dürtüler gün yüzüne çıktı: kaçma ya da sevişme ihtiyacı. Sevişmeyi seçtim.

“Evet, Nyfain. *Daha* sert,” dedim kendi hırs ve öfkeme yenik düşerken, az önceki şiddetinde mest olarak.

Oda tıka basa güçle doldu. Yaratıklarımız bu gücü daha da tırmandırdı.

Vahşice hırladı, elleriyle beni iyice yakınına çekerek daha da derine sokarken kasıkları popoma çarpıyordu. Darbelerini hızlandırmak için duvarı kaldıraç olarak kullandım. Tenle tenin buluşma sesi odayı doldurmuştu. Penisyle darbeler indirirken ben o enfes sürtünmenin içine gömülerek başımı eğdim.

Bir elini omzuma sarıp beni kendine yaslarken diğer elini aşağı indirerek parmaklarıyla klitorisimi buldu. Biraz masaj yaptı, zevk iniltileri tenimde gezinerek hazzı artırdı.

Sırtımı gerip geriye doğru ona uzandım. İçimden çıkarak beni yatağa doğru itti. Bileklerimin etrafındaki çamaşıra takılıp sendeledim. Gelip beni kaldırdı ve yatağın üzerine attı. Bacaklarımın arasına eğilip dizlerimi yukarı iterek hızlıca ayakkabılarımı çıkardı ve ardından iç çamaşırımı parçaladı. Dengesini sağlayabilmek için öne doğru eğilerek aletini vahşice içime soktu. Tam doğru noktada patlak veren zevkle sarsıldım, avuçlarımı memelerimde gezdirerek uçlarını okşadım.

İniltisi yumuşak ve seksiydi, itişlerine ara verip ellerimi uzaklaştırarak sıcak ağzını meme uçlarımdan birine kapadı. Kısacık nefeslenmek için başını kaldırıp üzerime daha fazla abandı ve aletini sertçe yuvasına soktu.

Zevk içinde haykırarak omuzlarını kavradım ve ellerimi sırtına geçirmek, tırnaklarımı hayli hassas yara izlerinin üzerinde acımasızca gezdirebilmek için onu kendime çektim.

Homurdandı, başını kaldırıp kükredi. Belli ki ejderhası da destek atıyordu, zira sesi odada yankılanmıştı. Üzerime abandı, kalçasını hızla hareket ettiriyor, alt dudağımı emiyordu.

“Yine,” diye homurdandı.

Altında kıpırdanarak tırnaklarımı yeniden sırtından geçirdim. Kalçasını deli gibi iterken hırladı.

Oturmak için geri çekildi ve beni de beraberinde çekti. Sikiğin üzerine oturdum, beni tutkuyla öperek güçlü kollarıyla sarıp daha da yakınına çekti. Üzerinde hoplarken klitorisime doğru aşağı uzandım. Baskı daha da arttı. Hararetim yükseldi. Ben artık dayanamaz hâle gelene dek hareketlerimiz gitgide küçüldü, hayli gergin ve rahatlama ihtiyacı içindeydim.

“Benimle boşal,” dedim dudaklarına doğru, kalçamı hareket ettirip klitorisimi okşarken. Zevk içimde birikiyordu. O kadar harika bir histi ki zar zor dayanabiliyordum. Sonra hayvanım-

dan ilham alarak, sözcükleri söylememi engelleyecek bir irade olmaksızın, “İçime boşal,” dedim.

Güç patlaması yaşayan hayvanlarımız kendilerinden geçtiler. Ateş teninin üzerinden akıp benimkini kavurdu. Beni kendine çekip sabit tutmak için elini saçlarımın arasından geçirerek sıkıca kavradı.

“Siktir, bunu o kadar çok istiyorum ki,” dedi kendi kendine mırıldanarak. “Bu kâbus neden bir türlü bitmek bilmiyor?”

Yüzünü boynumun omzumla birleştiği yerdeki oyuğa gömdü, dudaklarını tenime bastırdı. Dişleri tenimin üzerinde dolaşiyor fakat batmıyordu. Saygılı bir tavırla içime girip çıkarken bağdan arzu dolu bir özlem ve beraberinde başka bir şey daha yankılandı. Neredeyse sevgi dolu bir his. Kalbimi parçalayan, gözlerimi dolduran bir tatlılık.

Son bir itişle homurdandı, titreyerek boşaldı

Derinlerime gömülü kalarak, “Finley,” dedi dudaklarıma doğru. Az önceki duygu bağımız aracılığıyla sel gibi aktı yine, peşinden gelen özlem hissi o kadar yoğundu ki gözlerimden yaşlar aktı. Ejderhasının çiftleşme arzusunu sezen hayvanımın gücü kıpırdandı. Konuya dair düşüncelerime karşın içim alevle sarıldı ve sarsılıp Nyfain’e yaslı hâlde titreyerek yeniden şiddetle zirveye varmama engel olamadım.

Dudaklarıma doğru, “Hayvanın seni zorluyor,” diye fısıldadı soluk soluğa.

“Evet. Şu çay meselesinden beri. Ama endişelenme, sorun olmayacak. Gerçek eşler olsaydık –ki açıkça değiliz– veya lanetin gizli bir yanı olsaydı bile, zamanlamanın doğru olduğundan şüpheliyim. Ya da yanlış olduğundan demeliyim sanırım. Hayvanım hiç istemese de sorun olmayacaktır.”

“Benim hayvanım da beni zorluyor. Kabul ediyorum... farklı bir zamanda olsaydık sana çayı boş ver, bekleyip ne olacağını görelim derdim. Fakat bunun mümkün olduğu bir hayat yaşamıyoruz, Finley.”

İç geçirdim. Bu itirafıyla içimde sımsıkı düğüm olmuş bir şey azıcık gevşemişti. Geçen geceki tepkisi zamanlamayla ilgiliydi, yeni aynı şey için kaygılanmıştık. Beni reddetmiyordu. Her şey değişse bile durumumuzda bir değişiklik olmamıştı. Her nasılsa itirafı her şeyi biraz daha katlanılabilir kılmış, bir şeylerin sonuca bağlanmasını beklerken bir başıma olmadığımı hissettirmişti. Yine de bir pislik gibi davranmış ve öfkemi hak etmişti fakat beni bir başıma bırakmıyordu. Bu işte ve diğer her konuda beraberdik.

Ona sıkıca asıldım. “Biliyorum.”

“Kaldı ki hayvanlarımız da üreme çılgınlığına kapılmamalı. Bu, yalnızca gerçek eş olan ejderhalar arasında, birbirlerini ıştırlediklerinde ve dişi kızgınlığa girdiğinde olur.”

Bu sözleriyle aniden durdum.

Ondan biraz ayrılmaya çalıştım fakat aleti hâlâ derinlerime gömülüydü, bedeni benimkine yapışık hâlde beni sıkı sıkı tutuyordu.

“Kızgınlığa girmek mi? Tamam, biliyorum, bizler şekil değiştirenleriz ama ‘üreme’, ‘kızgınlığa girme’ gibi terimler kullanmak çizgiyi aşıyor.”

Hafifçe güldü. “Böyle konuşmaların olduğu bir yerde büyüseydin aşmazdı. Hayvan yarılarımız şey olabiliyor...”

“İğrenç? Zorba ve denyo?”

“Yoğun. Her neyse, evet, dişinin erkeğin tohumunu almadığı sürece tatmin olmadığı temel bir kızgınlık döngüsü var. Sadece birkaç tane gerçek eş olan ejderha duydum ve görünüşe bakılırsa erkekler kendilerine sürekli ihtiyaç duyulmasından şikâyetçi değillerdi. Duyduğuma göre yüzlerinde yorgun gülümsemelerle etrafta gezinirlermiş. Ben büyürken herkes bunun bir şehir efsanesi olduğunu düşünürdü fakat aynı zamanda *herkes* bunu tecrübe eden adam olmak da isterdi. Ama duyduğuma göre bu olay hemen her seferinde bir bebekle sonuçlanırmış. Yoksa ejderhalar başka şekil değiştirenler kadar çok üreyemez.

Kurtlar kadar mesela. Onların sayısı fazla, bizimse gücümüz. Uzun vadede birbirini dengeliyorlar.”

Yana devrilip beni sırt üstü yatırarak şilteye bastırdı. Yavaşça öptü.

“Bana kalırsa hayvanlarımız birbirinden güç alıyor,” dedim dudaklarını ısırmadan önce. “Seninki inatçı serserinin teki gibi, benimkiyse seninkinin istediğini elde etmesine meraklı. Mantık hiç umurlarında değil. Tek istedikleri düzüşmek.”

Kıkırdadı. “Sanırım haklısın.” Ruh hâli ciddileşti. “Geceleri bensiz dışarı çıkman beni endişelendiriyor. O yüzden böyle davranıyorum. Zaaflarımla başa çıkmakta hiçbir zaman iyi olmadım ve sen benim en büyük zaafımsın. Seni kaybetmek istemiyorum.”

Parmaklarımı kaslı kollarında gezdirdim, olabilecek en iyi şekilde bitkin düşmüştüm. Tenim bir artçı şokla ürperdi ve gözlerimin kapanmasına izin verdim.

“Her an beni izleyemezsin, Nyfain. Aynı anda her yerde olamazsın.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Ama... bir anlamaya varamaz mıyız? Belli ki seni irademe uymaya zorlayamıyorum. Ancak başının belada olduğunu düşündüğüm için Kraliyet Ormanı boyunca bir kez daha deli gibi uçmayı kaldıramam. Kalbim sökülüyordu âdeta. Ben güçlü bir adamım ama bunun için yeterince güçlü değilim. Senin için olduğu kadar benim için de tehlikeli, umurundaysa tabii. Sana koşarken etrafımdakilere asla odaklanamıyorum.”

“Tabii ki umurumda.”

“O hâlde orta yolu bulmaya çalışalım. Lütfen. Bana ne planladığını anlat ve bırak en azından bir şeylerin ters gitme ihtimaline karşı yakınlarda olmayı deneyeyim.”

Gözlerimi açıp altın gözlerine baktım, samimi ve dokunaklı yüzü bana sağduyulu –ya da ona göre sağduyulu– davranmam için yalvarıyordu.

“İyi. Ama eğer meşhur ruh hâllerinden birinde olursan bir mektuba razı olman gerekebilir.”

“Mektup kabulüm. Gerekirse Hadriel’i yolla. Ne olursa.”

“O zavallı adama bunu yapmam.”

Gülümsedi, bakışları yüzümde geziniyordu. “Yaprak topladın mı?”

“Evet ama kurumasınlar diye suya koyma şansım olmadı. Ayrıca Çok Yapraklı’dan alma fırsatım da olmadı.”

“Yarın toplarız.”

“Sadece yakınlarda duracağını sanıyordum.”

“Öyle yapacağım. Epey yakınlarda.” Sırıtarak üzerimden kalktı, hızla eğilerek dilini vajina dudaklarımda gezdirdi ve ardından klitorisime hafifçe vurdu. Bu o kadar edepsizce ve müstehcendi ki tahrik olmaktan kendimi alamadım.

Bir kere o ruh hâline girdiğimden nereye varacağını görmek isteyerek aşağı uzandım ve dudaklarımı ısırarak parmaklarımı enfes bir şekilde kullanılmış vajinamda gezdirdim. Islaklığı klitorisime yayarak tembelce okşamaya koyuldum.

“Siktir,” diye fısıldadı karyola direğini kavrayarak. Gözleri ateşle parladı, aleti sertleşmeye başladı. Açık bacaklarımdan arasındaki çıplak pembe ete bakıp inledi.

“Belki de yatağa dönüp gecenin kalanını...”

“Sonum olacaksın,” diye mırıldanıp başını iki yana salladı.

“Kalmak istiyorum ama yapmam gereken birkaç şey var.”

Üzerime eğildi, beni yavaşça uzun uzun öptü, parmaklarını klitorisimin üzerinde ve aşağısında gezdirerek içime daldırdı.

“Gittiğimde sen devam et,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Bağımızdan hissetmek istiyorum. Oranı yaladığımı hayal et. Bir dahaki görüşmemizde tüm edepsiz hayallerini duymak istiyorum.”

Parmakları biraz daha hızlandı ve nefesim kesilerek yay gibi gerildim.

Hafifçe küfrederek parmaklarını geri çekti. “Gitmek zorundayım. O yaprakları suya koyarım. Uyu, prenses. Yarın görüşürüz.”

“Geceyi hiç benimle geçirecek misin? Ya da bilirsin, gecenin kalanını?”

Yatağın yanında durakladı. Elini uyluğumdan yukarı, kalçama doğru kaydırды... ardından dokunuşu hafifçe karnıma ilerledi, bağ yine özlemle çınılıyordu. Bakışlarımız birbirine kenetlendi, temasımız o kadar derindi ki kendimi kaptırıp etrafımdaki dünyayla irtibatımı kaybettim. Gördüğüm sıcaklık karşısında kalbim sıkıştı.

Sırf o temasa sahip olmak için parmaklarımı kaslı koluna sardım. Onunla bütün olmak için. O zaman benimle aynı şeyleri hissettiğini anladım. Aynı şeyleri istediğini. Farklı konularımız tarafından engelleniyorduk ya da belki de yazgının ta kendisi tarafından.

“Keşke her şey daha farklı olsaydı,” diye fısıldadı, başparmağıyla karnımı okşarken.

Sessizce başımla onayladım.

“Fakat şimdilik *benim* olduğunu bilmekten...” Elini aşağı kaydırıp parmak uçlarını sertçe vajinamın içine soktu ve birbirine karışmış sıvılarımızı nazıkçe içeri itti. Elini üzerimden çekmedi, gözleri sahiplenici bir parıltıyla aydınlandı. “Zevk duyuyorum.”

Kalbim pır pır etti. Nefes almakta zorlandım. Hayvanım sözlerinin, ses tonunun, sahiplenici hâkimiyetinin tadını çıkararak mest olmuş hâlde mırladı. Bağımız aracılığıyla yüzeye hayli yakın duran ejderhasından gurur ve onaylamaya benzer hisler yankılandı.

Şekil değiştirenlerin âdetlerini öğrenerek büyümemiştim fakat belli ki hızlandırılmış kurs alıyordum.

“Evet,” dedim yavaşça, karşı koyamayarak. Artık karşı koymak istemeyerek. Hayvanım onaylamayla başını salladı. Belki artık yakamdan düşerdi.

Parmakları karnıma tırmanırken eğilip dudaklarımdan öptü. “Yakında seninle kalacağım. Seni doğru düzgün becerebilmek için daha fazla zamanım olsun istiyorum. Öfke düzüşmesi eğlenceli, bunun için teşekkürler ama bir dahaki seferin yavaş olmasını istiyorum. Tüm ihtiyaçlarını karşılayıp başka kimsenin bununla boy ölçüşmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Seni sonsuza dek yanımda tutamayabilirim ama hatıramın zihnine değilse bile bedenine kazındığından emin olacağım.”

“Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Ne olursa.”

“Beni yanında tutamayacağın konusunu açmayı bırak. Hayatına devam etmek zorunda olduğunu biliyorum ama bununla yüzleşmek durumunda kalana dek lafını duymak istemiyorum.”

Yavaşça başını iki yana salladı, bağımızda keder dolu bir acı hissettim. “Yanlış anladın. Hayatına devam eden kişi ben olmayacağım. Hiçbir zaman.”

“Yine mi yalan? Tabii ki hayatına devam etmek zorundasın. Sen bir prensisin. İyi bir statüye, giyim tarzına ve siz elit sınıf başka ne yapıyorsanız ona sahip asil bir kız bulacaksın ve ben de ya çekip gitmek ya da senin metresin olmak düşecek. Kesinlikle metres olmayacağıma göre...”

Kasvetli bir şekilde kıkırdarak parmaklarını asi, koyu kahve saçlarının arasından geçirdi. “Bazen çok şapşal oluyorsun, biliyor musun? Metresim mi? Hayvanın bunu kabul edermiş gibi. Ejderham senden başkasıyla yatağa girmeme izin verirmiş gibi. Hayır, prenses, sana defalarca anlattığım gibi, işler öyle yürümüyor. Bana bir iyilik yapıp bu kez şunu kafana iyice sok. Senin yıkımın olmayı reddediyordum ve eğer burada benimle birlikte kalırsan tam olarak bu olacak.

Lanet bozulduğu an İblis Kral gelip beni ve bana yakın olan herkesi öldürecek. Köylülerin bir kısmını senetli köle olarak alıp geri kalanını da muhtemelen öldürecek ya da iblislerine oyuncak olarak verecek. Ya kendi halkını bu diyara taşıyacak ya da buraları tüm değerlerinden arındırıp çürümeye bırakacak. Benimle kalmak ölüm demek.” Sesi sertleşti. “Sana bunu yapmayacağım. Zamanı geldiğinde kendini ve yanında götürebileceğin herkesi kurtarmak için beni bırakacaksın ve ben de sana müsaade edeceğim. Yeterince açık mıyım? Sen benimle birlikte kapana kısılmış değilsin. Ama *ben* seninle birlikte kapandayım. Seni sahiplenmeyi reddediyorum çünkü kokumun İblis Kral’ın dikkatini çekeceğinden ve daha iyi bir yaşama dair tek şansını elinden alacağından korkuyorum. Senden vazgeçemeyecek kadar çok bencilleşeceğimden korkuyorum. Seni sahiplenmeyi reddediyorum çünkü ben...” Sanki bir şey söylemekten kendini alıkoyuyormuş gibi durdu, bakışları yoğundu. “Çünkü ben sana, kendimle birlikte aşağı çekemeyecek kadar çok saygı duyuyorum.”

Kalbim acıdı, gözlerime daha fazla yaş hücum etti. Onu –ejderhasını– terk etmemizi söylediğinde hayvanım huzursuzlandı.

“Sana İblis Kral’ın benimle takas yapacağını düşündüren ne?” diye fısıldadım, bana doğru o kadar çok duygu akıyordu ki tutunabileceğim tek şey somut gerçeklerdi.

“Çünkü sen onun isteyebileceği her şeysin. Olağanüstü güzel olmanın yanında sert, kararlı ve zekisin. Üstüne bir de şekil değiştirensin ve o, gururlu, büyümlü ırkları alıp küçük düşürmekten keyif alır. Onun için bir ganimet olursun.”

“Harikaymış ya. Kulağa müthiş geliyor. Benim için nasıl da olağanüstü bir gelecek seçmişsin, Nyfain.”

“Bu senin geleceğin değil, Finley. Bu, senin çıkış yolun. Buradan gitmek için onunla pazarlık yapacak, yaldızlı kafesinde nahoş bir muameleye katlanacak ve kaçıp özgürlüğüne

kavuşacaksın. Bunu yapacak güce sahipsin. Hayatta kalmanın tek yolu bu. Her şeyden önce, hayatta kalman gerek.”

“Bu seni neden bu kadar ilgilendiriyor?”

Bakışları sertleşti. Kararlı bir ifadeyle bana baktı. “Çünkü bir dikenli gülün daha köklerinden sökülmesini izlemeyeceğim. Bu kez önemseydiğim insanlar acı çekip yok olurken ben kolay yolu seçmeyeceğim. Bu kez bir cenaze olacaksa bu benimki olacak ve ben en azından sana daha iyi bir yaşam şansı verebildiğimi bilerek mutlu öleceğim. Annemi kurtaramadım, Finley ama Tanrıça şahidim olsun ki seni kurtaracağım.”

ON ALTINCI BÖLÜM

E rtesi sabah Nyfain için kitap notlarını bitirdim. Odadan – yine– hışımla çıkmadan önce yaptığı konuşmanın ardından istediği kadar yazılı not alması gerektiğine karar verdim. Her gün oral seks de yapılacaktı. Sözleri güzel, yürek parçalayıcı ve *kafa karıştırıcıydı*, ayrıca adanmışlığını bağımız aracılığıyla açıkça hissedebiliyordum. Ancak kaçma umuduyla İblis Kral’la anlaşma yapıp ona teslim olursam mutlu olacağıma inanıyordu. Kulağa hayli saçma geliyordu. Besbelli tüm planı elinde patlayacaktı fakat bunu zamanı gelince düşünürdük. O zamana kadar berbat ruh hâllerine meydan okuyacak ve onu canı çıkana dek becerecektim.

Mektubum elimde, bedenimi saran yeni pantolonla bluzum üzerimde, kütüphaneye doğru yola koyuldum. Koridor ve sahanlıklarda hizmetliler aylakça dolanıyorlardı. Yanlarından geçerken bana dönüp eğilerek, reverans yaparak, gülümseyerek selam verdiler. Aşçı Jessab merdivenlerin sonunda durup gülümseyerek yumruğunu salladı.

“İşte benim kız! Hak ettiklerini ver onlara.”

Hadriel aylaklık eden hizmetlilere, “Tanrıça’nın büstiyeri aşkına, ne yapıyorsunuz siz?” dedi, pullarla işlenmiş çiçeklerle kaplı bir ceket ve yeni düzeltilmiş bir bıyıkla yanımıza gelirken. Parlak pembe kadifeden terlikleri korkunç ceketine hiçbir şekilde uymuyordu. “Yapacak işiniz yok mu sizin? Bayan Finley’yi rahat bırakın.”

“Ah, bakın kim aniden erkek kesilmiş?” dedi Jessab, karnını sıvazlayarak. “Neden gidip bir pencereden filan düşmüyorsun sen?”

“Çok komik, seni bulaşık hokkabazı köylü.” Hadriel bakişlarını ona dikti. “Git götüne çomak filan sok.”

“Önce senin onu kendi götünden çıkarman gerek.” Jessab yavaşça arkasına döndü.

“Bayan Finley’ye geri döndük yani, öyle mi?” diyerek sırttım Hadriel’e, kütüphaneye giderken.

“Yalnızca konumumu korumak için. Endişelenme, hayatım. İşimde aniden iyi filan olmadım.”

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. “Yine de senin peşine düşmüşlerdi.”

“Yalnız olduğum içindi. O tipler aykırı davrananları buluyor. Kalede pek aykırı davranan kalmadı. Artık nedenini anlıyorsundur.”

Koridordan aşağı yürürken başımı iki yana salladım. Kapılar açıktı, insanlar günlük hobilerine başlarken dışarıya yumuşak sesler yayılıyordu.

“Öylece durup böyle şeylerin olmasına seyirci kalamam,” dedim. “Yapımda yok.”

“Efendi de başta böyle söylemişti. Mesele şu ki... hepsini öldürsen bile İblis Kral daha fazlasını yollar. Ve daha beterlerini. Karşı koydukları için başlangıçta çok insan kaybettik. Öldürmen gerekiyorsa bunu gizlice yap.”

Kütüphanenin kapısında durup parmağımı havaya kaldırdım. “Burada kal.”

“Neden?”

Çünkü Nyfain’e vereceğim kitapla notlar yanımdaydı ve onları annesinin gizli kitap odasına bırakma niyetindeydim. Ancak kimseye o odadan bahsedemezdim, dolayısıyla, “Çünkü Nyfain bana bir sır verdi ve onu saklama niyetindeyim,” demekle yetindim.

“Bunu bana nasıl yaparsın? Önüme böyle bir şey atıp da bana sırrı söylememelik edemezsin! Sırlara bayılırım!”

“Umurunda olacak türden bir sır olduğunu sanmıyorum.”

“Ne boktan bir ipucu. Daha fazlasına ihtiyacım var!”

Gözlerimi devirip hızla kütüphaneye girdim ve yatar koltuğun yanından geçerken yavaşladım. Buraya Nyfain’in kokusu sinmişti. Battaniyeye sarınarak oturdum. O uğrayana dek bir kitap alıp burada öylece uzanmak isterdim. Sonra da belki okuma köşemizde sevişir, ardından sarılıp kitaplar hakkında konuşurduk. Hayallerin gerçek olması gibi bir şey olurdu bu!

Derin bir nefes alarak battaniyeyi katlayıp ayağa kalktım. Belki bir gün, her şey durulduktan sonra bunu yapabilirdim. Hayal kurma oyunu.

Gizli kitap odasının köşesinde duran ufak masanın üzerinde, yani tam da kitabımla mektubumu koymayı düşündüğüm yerde, ikiye katlanmış bir parça parşömen buldum. Üzerinde Nyfain’in güzel el yazısıyla ismim yazılıydı, hızla kapıp hemen açtım.

Sevgili Finley,

Eminim ki şimdiye kadar benim huysuzluklarım ve kötü ruh hâllerim konusunda epey tecrübe sahibi olmuştundur. Görünüşe göre on altı yıl boyunca beni dışarı çıkaracak güzel bir genç kız olmaksızın bu çukurda mahsur kalmak, beni affedilmeyecek denli aksi birine dönüştürdü. Lanetten önce de pek nazik olduğum söylenemezdi gerçi ama şimdi hepten çekilmez olduğum söyleniyor. İsteri krizlerimle başa çıkmaya çalıştığın için seni takdir ediyorum, biliyorum, Hadriel onlara böyle diyor. Sen güçlü bir kadınsın ve bu özelliğin benim için ifade edebileceğimden çok daha değerli.

Yani geçen geceki patlamam için özür diliyorum. Çayla ilgili konuda haddimi aştım. Lütfen huysuzluklarım ve kötü ruh hâllerim hakkındaki baştaki nota bak. Hamileliğin pek olası olmadığına dair düşünceni anlıyorum ancak risk almak istemiyorum. Hâlihazırda zaten bir hedefsin. Çocuğumu doğurmanın senin

için ne anlama gelebileceğini düşünmek bile beni ürpertiyor. İblis Kral beni öldüreceği kadar hızlı şekilde onu da öldürürdü. Sizi koruyamazdım. Ne seni ne de onu. Şu anda fazla sahiplenici olduğumu düşünüyorsan bir de çocuk olduğunda gör.

Dolayısıyla lütfen çayı aksatma ve paniğimden ötürü beni affet. Artık durumunu anlamışsındır umarım. Artık çok geçse ve çocuğumu taşıyorsan lütfen bunu inanılmaz bir saygıyla karşılayacağımı bil. Onur duyarım. Ayrıca ikinizi de saklamanın bir yolunu bulmam gerekir. Şimdiden uyarayım, bu, laneti bozmayı, kaderimi kabullenmeyi ve ikinizin de bu krallıktan, sizi saklayacaklarını umduğum annemin köyüne kaçmanızı sağlamayı gerektirebilir. Ama bunu o zaman düşünürüz.

Ne olursa olsun senin bir geleceğin olacak. Bunu temin edeceğim.

Özürlerim ve sevgilerimle,

Nyfain

Kitaplığın kenarına yaslanıp gülümseyerek mektubu tekrar okudum. Lanet olsun ki adam mektuplarında büyüleyiciydi. Bu iki yanı hep bir arada olabilseydi keşke, büyüleyici prensle iyiliğim için esip gürleyen karamsar, düşünceli alfa. Asla hayır diyemezdim. Öylece sırtüstü yatar, bacaklarımı ayırır ve “Saldır bakalım,” derdim.

Gerçi dürüst olmam gerekirse şu an da o noktadan pek uzak sayılmazdım...

Derin bir nefes alarak mektubunu katlayıp cebime koydum. Yerine yazdığım mektubu ve notlarla birlikte kitabı bırakıp başlıkları okuyarak odada biraz dolandım.

Kaleye ilk getirilmemden önce nefret odaklı seks ve sert sevişmeler üzerine kitapları okumak istiyordum. Şimdiyse...

Elime aşk hikâyesine benzeyen bir şey aldım. Tatlı, mutlu bir sona ihtiyacım vardı. Bunun mümkün olduğuna inanmaya ihtiyacım vardı.

“Dik dik bakmak ayıptır, Cathrin,” diye seslendi Hadriel ben kütüphaneden çıkarken.

“Çirkinliğinin sonu yok, Hadriel,” diye bağırdı orta yaşlı bir kadın, koridorun ucundaki açık bir kapıdan içeri sıvışırken.

“Geçen gece suratını becermem için bir yalvarmadığın kaldığında hiç de rahatsız gözükmüyordun... Gitmiş bile. Kendi kendime konuşuyorum.” Yanında belirlediğimde kaşlarını havaya kaldırdı. “Hallettin mi?” Bakışlarını kitaba çevirdi. “Ah. Peki, hadi şunu bir koşu yukarı bırakalım, bahçeyi kontrol edelim, sonra da seni dans dersine götürelim. Geçen gün efendi sana ders ayarlamamı istemişti. Buzları hafiften eriyor, bu da mideme cidden iyi geliyor.”

“Midene nasıl iyi geldiğini sorabilir miyim?”

“Daha az korkutucu oluyor ve ben de daha az korktuğumda bağırsaklarım o kadar bozulmuyor.”

“İğrenç.”

“Evet. Bir daha sormadan önce düşünürsün. Sen istedin. Lafı gelmişken, ikinize bir akşam yemeği planlamamız gerek. Ne tür yemeklerden hoşlanırsın?”

“Merhaba?” diye seslendi biri, biz merdivenlere yaklaşırken.

Hadriel’le birbirimize bakarak durduk. Genç bir sese benziyordu, bir kız çocuğununki gibi.

“Merhaba?” diye seslendi yeniden.

Hadriel kaşlarını çatarak ilk kata giden merdivenleri indi, en alt basamakta eli tırabzanda durakladı. Ben biraz daha ilerleyip ön kapıya doğru baktım.

On beş yaşlarında bir kız –bol, kirli giysileri incecik bedeninden sarkan ufak tefek bir şey– açık kapının eşiğinde dikiliyordu. İnce telli cansız saçları terli, kızarmış yüzünün etrafına dökülmekteydi. Bir elini kapı çerçevesine dayamıştı. Kolu titriyor ama başı dik, omuzları gerideydi. Fena hâlde korkmuş görünüyordu.

“Ne halt ettiğini...” dedi Hadriel kendi kendine, kapıya doğru giderken. “Merhaba,” dedi candan bir şekilde, aradaki

mesafeyi kapatarak. Ördek yavrusu gibi peşinden gittim. “Sana nasıl yardımcı olabiliriz? Bu zevki neye borçluyuz?”

“Sesin teneke kutudan çıkıyor gibi,” diye fısıldadım. “Doğal davran.”

“Bir uşak olarak nasıl doğal davranmam gerektiğini bilmiyorum!” dedi kısık sesle. “Hayatta kalmak için mal gibi davranmaya çok alıştım!”

“Prese bakıyordum da,” dedi kız, titreyen sesiyle. “Mesele annem. Prensın dağıttığı iksire ihtiyacı var.”

“Ah, Tanrıça’ya hileli yolları için şükürler olsun.” Hadriel harekete geçmem için bana işaret etti. “Ellerinden öper, güzelim.”

Kızın dikkatini Hadriel’den alarak öne çıktım. “Elimizde henüz hazır karışım yok. Bu gece yaprakları kurutup tüm malzemeleri edinir edinmez daha fazla karışım özü yapacağım. Köyünüzdekilerin sizinle paylaşabilecekleri fazladan yaprak ya da karışım yok mu?”

Yüzü kederle kaplandı, bedeni öne doğru eğildi. Kıvrılıp fetüs pozisyonunu alma arzusuna boyun eğmemek için omuzlarını dik tuttu. Biliyordum çünkü ben de aynısı yaşamıştım, hem de sayısız kez.

“Bize verecekleri kadar yok. Öncelikle köyün liderlerini tedavi ediyorlar. Lütfen, iki Everlass bitkimiz var. Bana nasıl yapılacağını anlatsanız yeter. Ben yapabilirim.”

“Tarifi sizde yok mu? Tüm köylere dağıtılmıştı...”

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Belli ki neden bahsettiğim hakkında bir fikri yoktu.

“Görünüşe göre senin köyünde işler diğer yerlerdekinden çok daha farklı işliyor,” diye mırıldandı Hadriel, elini koluma koymuştu. “Çoğu köyde hayli belirgin bir sınıf sistemi vardır.”

Ve bu kız kesinlikle üst sınıftan değildi.

Öfke içimi yakıp kavurdu.

“Ben o karışımı herkes için yaptım, kendilerinin yurttaşlarından daha üstün olduğunu sanan züppe amcıklar için de-

gil.” Kıza doğru parmağımı kaldırdım. “Burada bekle. Hemen döneceğim. Annenle bizzat ilgileneceğim, tamam mı? Oraya vardığımda hayattaysa ben giderken de hayatta olacak. Bunu sağlayacağım.” Arkama döndüm. “Hadriel, Nyfain’i uyandır. Beni bu kızın annesine götürmesi ve bunun olmasına nasıl müsaade edildiğini açıklaması gerek.”

“Tamam, hayatım. Bu fikre bayıldım, cidden.” Ben basamakları ikişer ikişer çıkarken Hadriel de bana yetişmek için koştu.

“Ama şu bağırsak meselesini hatırlıyor musun? Şu anda altıma etmem hayli talihsiz olur. Bu bir sorun. Onun yerine, ben gidip birkaç ata eyer taktırıp gitmeye hazır hâle getirsem nasıl olur? Daha iyi bir fikir değil mi?”

İç çektim. “İyi. Nyfain’in odası nerede?”

“Bunca zaman oldu ve hâlâ bilmiyor musun? Gülünç.” Hadriel beni ikinci kattan geçirip koridorun ucunu işaret etti. Aceleyle gitmeden önce oraya nasıl ulaşacağımı anlattı.

Artık koşuyordum. O kızın, gündüz vakti dahi olsa Yasak Orman’dan geçmesi, canavarın kalesine yaklaşması inanılmaz cesaret gerektirmiş olmalıydı. Canavarın prens olduğunu bilse bile kalenin kimsesiz zavallı çocukların hoş karşılanacağı bir yer olmadığını da muhtemelen biliyordu. Tüm bunları kendi deneyimlerimden biliyordum. Annesi ölüm döşeginde olmalıydı. *Bunun* nasıl bir şey olduğunu da kendi deneyimlerimden biliyordum.

Nyfain’in kokusu beni çağırıyor, kendine doğru çekiyordu. Sarhoş ediciydi. Bu noktada Hadriel’in yol tarifine gerek kalmadı. Bir kez sola, iki kez de sağa dönerek büyük bir kemerin altında çift kapılı görkemli bir odaya ulaştım. Tek kapılı, alçak tavanlı bir kuleden hayli farklıydı.

Kapı kolayca açılınca kilitlememiş olmasına hayret ettim. Belki de tüm o esip gürlemesine karşın geri kalanımız gibi rahatsız edilmiyordu. İnsan her gün yeni bir şey öğreniyordu...

Giriş odası, özel oturma ve yemek alanlarının yanı sıra verandaya açılan geniş cam kapılarıyla kraliçeninkine benziyordu. Yan taraftaki kapıdan küçük bir platforma yerleştirilmiş büyük bir yatak görünmekteydi. Odanın geri kalanındaki pahalı mobilyaları görmezden gelerek kraliyet yatağına giden iki basamağı çıktım. Tabii ki bir kraliyet yatağı olacaktı. Nyfain yatağın ortasında yüzüstü yatıyordu, kolları iki yana açılmış, örtüler kalçasının çevresine inmişti. Kaslı ve dövmele sırtı tüm çıplaklığıyla gözler önündeydi, kanat izleri her iki yanında korkunç kesikler hâlinde uzanıyordu.

“Hey.” Pencere yanındaki küçük masanın üzerindeki taze çiçekle tuvalet masasının yanına serilmiş kıyafetlerinin farkına vararak onu omzundan sarstım. Kapısı, nedimesi veya artık prensin hizmetkârına ne diyorlarsa onun tarafından açılmış, sonra da o kişi belli ki kapıyı kilitlememiştii. “Hey!”

Uzanıp omzundan ittim, güzel kokusunu içime çekince kalbimin pır pır ettiğini duydum.

İnleyerek başını çevirdi, altın rengi bir göz açılıp beni gördü.

“Hımm. Rüyalar gerçek oluyormuş.” Dönüp hızlı bir hareketle beni yakalayarak yatağa çekti ve altına hapsetti. Dudakları benimkileri buldu, ağzımı aralamam için ikna etmeye çalışarak alt dudağımı yaladı. Enfes ve kalın sertliğini bacaklarımın arasına bastırıyordu. Âna hiç uymayan bir şekilde aletini vajinama sürterek aşağı yukarı kaydırdı.

“Hey!” Yüzüne bir tane indirdim.

“Hımm. Bu sabah canın böyle mi istiyor, prenses? Sert mi istiyorsun?” Şimdi öpücüğü dudaklarımı acıtıyor, kalçası saldırganca ileri geri gidiyordu. Ejderhalarla ilgili bu küçük meseleyi unutmuştum; dayak yemek onlar için ön sevişme sayılıyordu.

“Dur, Nyfain!” Omuzlarından ittim.

Beni tekrar öpüp ellerimi başımın üzerine itti. “Ne?” diye mırıldandı, çenemin kenarından boynumun aşağısına doğru öpücükler kondurarak. “Neden giyiniksin, bebeğim?”

Vajinam alev alev zonkluyor, sürtünüşü beni çıldırtıyordu. Tanıdık ve erotik kokusu beni altına çekmekle tehdit ediyordu.

“Dur!” dedim yine, bu kez sözümü güçle desteklemiştim. Hayvanım içimde yuvarlanıp pençelerini batırmaya eş değer bir hareketle gücünü bağımız aracılığıyla aktardı. İlk kez mesele ona karşı koymak olduğunda benim yanımdaydı.

Nyfain mahmur gözlerini kırıştıtararak geri çekildi. Yana yuvarlanıp oturmadan önce bir an yüzüme odaklandı.

“Özür dilerim,” dedi.

Sürünerek yataktan çıktım. “Az önce köyden bir kız geldi, annesine yardım etmem için yalvarıyor. Ben gidiyorum. Sen de geliyorsun.”

“Ne?” Yataktan kalkıp doğruldu, uyluğundan aşağı inen taze bir kesik vardı. Onu son gördüğümde gözüme çarpmamıştı.

“Yardıma ihtiyacın...”

“Hayır,” diyerek sözümü kesti, onun için hazırlanmış kıyafetlere doğru yürürken. “Dün gece kendim ilgilendim. Önemli bir şey değil. Bu kız meselesi nedir?”

Kapının yanında beklerken hızlıca olanları aktardım. Pantolonunu üzerine geçirip başını iki yana salladı.

“Şu noktada köylerin kendi işleyişleri var. Lanet süresince işler bu duruma evrildi ya da belki *devrildi* demeliyim. Eski-den kraliyet asillerden temsilciler belirler, onlar da her köyün yönetici kadrosuyla iş birliği yapardı. Ne var ki yıllar içinde o grupların çoğu ya öldürüldü ya da hastalıktan hayatlarını kaybettiler. Üstüne benim de uzun süre köylere erişimim olmadı ve belli ki başlarında birinin olmaması bazılarının işine gelmiş. Hepsini doğru düzgün yönetmek için olanaklarım yok artık. Hükümdarlığımı reddettiklerinde onları bastırarak askerî gücüm de. Nüfuzumu yalnızca kaba hatlarıyla ortaya koyabiliyorum ve bu da son zamanlarda sıklıkla dövüş biçimini alıyor. Esasen ellerinde yeterince olduğunda karışımı kızın ailesine de vereceklerdir.”

İçimde akkor gibi bir öfke yükselirken duruşumu dikleştirdim. Yorumları ve yoksulları ölüme terk eden köyler hakkındaki düşüncelerimi söylemek üzere ağzımı açtım fakat sonra geri kapadım.

Keyifsiz bir şekilde sııttım. “İnsanlar ölürken askerî güce ihtiyacın yok. Bir tedaviye ve kadın gücüne ihtiyacın var. Neyse ki ben ikisine de sahibim. İstiyorsan sen halkını ölüme terk et. Ben etmeyeceğim. Beni durdurmaya kalkarsan kavgamızın cinsellikle alakası olmaz.”

Kapıyı arkamdan çarpıp çıktım. Koridordaki bir hizmetli sıçrayarak duvara yaslandı. Ardımda güçten bir izi bırakarak yürüyüp gittim.

“Finley, dur,” diye seslendi Nyfain.

Merdivene gelince aşağı doğru koşar adım indim. En alt basamakta bana yetişip hışımla kolumu kavrayarak beni döndürdü. Bir parça gücü üzerine saldı. Eli kolumdan hızla ayrılırken geriye doğru sendeledi, gözleri kocaman açılmıştı. Hayvanım içimde gerindi, daha yeni başlıyordu.

Görünüşe göre irademiz kendini somut darbeler hâlinde gösterebiliyor, dedi, sııttığını hissedebiliyordum.

Ya da belki de sııtan bendim.

“Ben insanlara yardım etmeye çalışırken sakın bana bulaşayım dem, Nyfain,” diye hırladım. “Bulaşırsan ne olacağını görürsün.”

İfadesiz bir suratla bana bakarak donakalmıştı, şaşırdığı belliydi. Muhtemelen bazı sebeplerden dolayı bu yaptığım olağan dışıydı ama nedenini öğrenmek için vaktim yoktu. Güç patlaması işe yaramıştı. Bununla idare edecektim.

“Hadi gidelim... Adın ne?” diye sordum kıza kapıya doğru sert adımlarla ilerlerken.

“Dabnye.” Bıraktığım yerde dikilen Nyfain’e bakarken gözleri onunkiler kadar büyümüştü.

“Annenin belirtilerini anlat bana.”

Nyfain'e son bir bakış atıp arkasını döndü ve hızla peşimden geldi.

Ahırlara doğru giderken hepimizin çok iyi bildiği hastalığı tarif edişini dinledim. Annesi son seviyedeydi ve kulağa sanki uzun süredir bu seviyede değilmiş gibi geliyordu. Elbette değildi, kaçınılmazı öteleyecek karışımı yoktu ki. Onu ölümün pençesinden çekip alacak Çok Yapraklı Everlass karışımına ise kesinlikle sahip değildi.

Hadriel'le Gyril yanlarında dört atla bekliyorlardı; iki tane nispeten daha yaşlı ve biraz yıpranmış görünen at, bir tane midilliye benzeyen bir at (umarım bu benim içindi, binicilikte usta sayılmazdım) ve belli ki Nyfain'e ait deli deli bakan, azametli, büyük, siyah bir aygır.

"Nyfain gelmiyor," dedim yaklaşıncaya. "Dördüncü kimin?"

Hadriel yüzünde bir panik ifadesiyle başını yana yatırdı. "Ne demek gelmiyor? O zaman neden birini öldürmeyi planlıyormuş gibi bir ifadeyle araziye geçiyor! Beni öldürmeye gelmiyor, değil mi? Beni dün gece iblislerden efendi bugün öldürebilsin diye kurtarmadın herhâlde? Arkadaşlar birbirine böyle şakalar yapmaz, Finley!"

Nyfain yanımıza yaklaştığında kızı giysilerinden yıpranmış, yamalı ayakkabılarına kadar süzdü.

"Hangi köy, çocuk?" diye sordu.

"Harika bir tavır, sik kafa," diye mırıldandım.

"Bostan Köyü," diye yanıtladı kız, sesi alçalmış, başı öne eğilmişti.

"Seni korkutmasına izin verme. Özünde sıcak ve yumuşak biridir," dedim atlara bakarken. "Eyer yok mu?"

"Kullanmıyoruz. İhtiyaç duymuyoruz," dedi Nyfain, beni incelerken. "Eyersiz binebilir misin?" Avucunu aygırının boyunda, sonra da omuzlarında gezdirdi.

"Sanırım yakında öğreneceğiz..."

“O benimle gelecek.” Nyfain zarifçe zıplayarak atının üzerinden bacağını attı. Benim için aşağı uzandı.

“İyi ama...” Seçenekleri tekrar gözden geçirdim. “Atın ikimizi birden taşımak istemeyebilir.”

“Çok daha fazlasını yapabilir. Beni, yaralı ve senin ağırlığının iki katı bir ejderha olarak taşımak zorunda kalmıştı.”

Görünüşe göre burada atlar da insanlar gibi yaşlanmıyordu.

Hadriel, en büyük ikinci atın üzerine sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi zıpladı.

“Daha önce hiç ata binmedim,” dedi Dabnye sessizce.

“Sorun değil, canikom. Hadriel amcanla, yani krallıktaki en iyi at terbiyecisiyle beraber sürebilirsin.” Atını biraz ileri sürüp kıza elini uzattı.

Kız utangaçça elini tuttu ve Hadriel onu yukarı çekerek arkasına aldı.

“Sıkıca tutun, arkadan düşeyim deme,” dedi, atı biraz daha ileri sürerek. “Finley’nin gerçekte ne kadar iyi bir şifacı olduğundan o kadar da emin değiliz.”

“Arkaya oturmak çok kolaymış gibi gösterdi,” diye mırıldandım Nyfain’in elini tutarken.

“Öyle zaten.” Beni çekmesiyle bacağımı diğer tarafa attım.

Fakat fazla hızlı hareket ettim ve ağırlığımla beraber diğer taraftan kaydım. Yana doğru yere düşünce aygır üzerime basar korkusuyla çabucak öteye yuvarlandım.

“Belki de değildir,” diye ekledi Nyfain.

Yeniden denemeden önce ayağa sıçrayıp üzerimi silkeledim. Bu sefer, Nyfain’in güçlü bedenine tutunup ona sıkıca sarılarak hâlâ atın sırtındayken kendimi durdurmayı başardım. Bindiğimden emin olmak için elini bir an benimkinin üzerine koydu, ardından ayaklarıyla atın yanlarına vurup dilini şaklattı. Yasak Orman’a doğru hızla ilerlemeye başladık.

“Bizimle gelmeye karar vermene sebep olan neydi?” diye sordum, arkamızdakilere bakmak için dönerken. Hadriel iki

eliyle dizginleri tutmuş, sırtı dimdik oturuyordu. Ata binmek için doğmuştu sanki. Uşaklık yaparak kendini harcıyordu. Dabnye'se incecik minik kollarını muhtemelen gerekenden daha sıkı şekilde Hadriel'in beline dolamıştı. Nasıl hissettiğini biliyordum. Eysersiz bir şekilde ve birinin arkasında ata binmek biraz ürkütücüydü.

"Birkaç sebep var. Paldır küldür köye girip istediğin olana dek milletin kafasını kırıp sorun çıkarmanı istemedim. Ayrıca kazara birini öldürmeni de istemedim. Hayvanlarını baskıdan kurtarma gücünün olduğunu açık etmeniyse hiç istemedim. Son zamanlarda çok olan bir şey bu. Geçen gece sen Hadriel'in odasındaiken gücünün koridora taşıdığını hissedebiliyordum. Oradaki herkes şaşkınlık içinde elleri göğüslerinde dikilmiş, hayvanlarıyla yeniden bağlantı kuruyorlardı. Seni tek fark eden de ben değilim." İç geçirdi. "Ama yorgunum ve köylerin işine burnumu sokmak son derece nahoş olacak, dolayısıyla neden sorun etmeme gerek olmadığına dair bahaneler uydurmuş olabilirim. Sonuç olarak... aletimin götürdüğü yere geldim."

"At üzerinde düzüşmek istiyorsun."

"Evet. Üstelik seni bir kuyudan kurtarmam gerekmeyecek. Kendini sıkıntılı durumlardan kurtaracak kadar yetenekli olduğunu gösterdin. Tabii bir kılıcın yoksa."

"Lanet olası kılıç. Çok da güzel oysa. Belimden sarkması hoş olabilirdi."

"Annemindi."

At alçak dalların altından koşarken başımızı eğdik.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Sonunda tek diyebildiğim, "Neden?" oldu.

"Çünkü belinden sarkarken hoş görüneceğini biliyordum."

Yanağımı sırtına yasladım. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Yani, şu kadarı açık ki ben buna layık değilim. Bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Ayrıca öyle bir silahın bana emanet edilemeyeceği gerçeği de ortada. Çakımı düşürdüm, hançerimi düşürdüm..."

onu kaybedebilirim! Hem biliyorsun, pek anlaşılamıyoruz. Ben doğru kişi olmaya...”

“Finley, sen tam da annemin kılıcını vermek isteyeceği kişisin. Anlaşılamıyor filan değiliz, sadece sen yaptığımı yanıma bırakmıyorsun. Her seferinde karşı koyuyorsun. Annem de benim için bunu isterdi. Ayaklarımın yere basmasını sağlıyorsun.”

Yanağım hâlâ sırtına yaslı hâlde derin bir nefes verdim. Ellerimi tam karın kaslarının üzerinde kavuşturacak şekilde kaydurdum, düşmeye karşı bir önlemden ziyade bir sarılmaydı bu.

“Eh, sanırım artık kılıç kullanmada daha iyi olmak zorundayım.”

“Kesinlikle. Yapacak çok işimiz var.”

Kayalık bir araziye yaklaşırken atın adımları yavaşladı. Ellerimi kaslı göğsünden geçirip girintili karnına indirdim. Muhteşem bedenine dokunabildiğim için ne kadar şanslıydım! Tutkunun doruğunda bedeninin bana yaslı hâlde hareket edişini hissedebildiğim için!

“Mektubunu okudum,” dedim, avuç içlerimi aşağı kaydırmayı sürdürerek.

“Öyle mi?”

“Mektuplarında çok büyüleyicisin. Çok incelikli.” Bir kolumu karnının etrafına dolayıp diğerini aşağıdaki kabarıklığın üzerine koydum. “Her zaman erekte misindir?”

“Senin yanındayken mi? Öyle görünüyor. Epey dikkat dağıtıcı bir şey.”

Gözlerimi bir an kapatarak o sert aletini okşadım. “Mektubunda kendini ifade ettiğin için teşekkürler. Neden çıldırdığını bilmek seni affetmeme yardımcı oluyor.”

“Ben asla çıldırmam. Onun yerine endişemi belirtirim. Herhangi bir duygu olmaksızın elbette. Erkekler duygusal değildir.”

“Ah, tabii. Erkekler, öfke bir duygu değilmiş gibi duygusal olmadıklarını yutturmaya bayılırlar. Mesele duygusal olmama-

nız değil, mesele hislerinizi patlayana dek saklamanız. Cidden çok saçma.”

“Üçe karşı bir olduğu kavgaya girip sakın sakın herkesi doğrayan, birini de pencereden dışarı fırlatan birine öyle görünür tabii.”

“Hadriel’le konuştun değil mi?”

“Evet. Onunla, son derece duygudan arınmış bir şekilde, senin tehlikede olman üzerine konuştum.”

“Onun suçu değildi.”

“Bu yüzden bugün morluklarla gezmıyor zaten.”

Başımı iki yana salladım ve üzerini mahvetmesin diye elimi çektim. “Sadece gerçek eşini hamile bırakabileceğini lanet mi söylüyor?” diye sordum, göğsünü okşamaya geri dönerek.

Ellerimin altındaki ve sırtındaki kaslar kasıldı. Cevap vermedi.

“Büyü konuşmanı engelliyor, ha?” diye mırıldandım, gerçi öyle olsa Hadriel bunu bana nasıl söyleyebilmişti? Diğer taraftan Hadriel ağzından kaçırdığında neredeyse ölecekti, yani belki de Nyfain temkinli davranmaya çalışıyordu. Onu suçlayamazdım.

Sorgumu biraz daha genelleştirmeye çalıştım. “Lanetin nasıl sona erdirileceğini biliyor musun?”

Kasları yeniden gerildi ve rahatsız bir şekilde oturuşunu değiştirdi. Belli ki cevap evetti. Bahse girerim en azından kısmen öyleydi, tabii böyle bir şey mümkünse.

Çenemi sırtının ortasına dayayıp yukarı, omuzlarının üzerine doğru sürüklerdim, aklımdan türlü türlü düşünceler geçiyordu.

“Lanet filan olmasaydı benim gibi biriyle eşleşmen mümkün olur muydu?” diye sordum ama bağdan akan duygularını hissedince de pişman oldum. Cevabını biliyordum.

“Muhtemelen babamın rızasıyla olmazdı. Masasında yemeye, hatta belki saray erkânına katılmaya davet edilecek kadar yeteneklisin ancak bir çeyiz ya da bağlantıların olmadığında, yalnızca düşük seviye bir soyluyla eşleşmene izin verilirdi. Babam herhangi bir nedenle geleneklere karşı gelecek biri değildi,

benim şu andaki durumumun –*krallığın* şu anki durumunun– sebebi de bu.”

Gerçek eşlerin aynı zamanda aynı sosyal sınıftan olup olmadıklarını da merak ediyordum fakat sonra aynı hayvan olmaları gerektikleri aklıma geldi ve buradaki ejderhaların tümü soyluydu. Annesi buradan olmamasına karşın yine de soylu olduğuna göre açıkça diğer krallıklarda da öyleydi. Babası tabii ki bunu da lanete karıştırmak isterdi. Oğlunu “düzgün”, krallığa yaraşır bir birlikteliğe zorlamak isterdi.

“O hâlde gerçek eşin itibar sahibi bir soylu olacak,” dedim alçak sesle, daha çok kendime söyler gibi.

Kaslarında yeni bir gerginlik hissettim ve nefes almakta zorlandım. Bağımızda hafif bir panik sezdim. Ejderhası, sahip olduğumuz tüm gücü kullanıp benden güç almaya başladı. Hayvanım ona vermek üzere kendi gücünü üretirken içimi ateş bastı.

“Nyfain?” Omuzlarından kavrayıp ona bakmaya çalıştım.

Gürültülü bir nefes alıp öksürerek atı durdurmak için dizginleri çekti. Eğilip elini boğazına götürerek tekrar öksürdü.

“Lanet hakkında soru sormayı bırak,” diye hırladı. “Cevap veremem. İblis Kral’ın işini kendin görüp beni öldüreceksin.”

“Özür dilerim,” dedim, bedeninin kasılmasını, sözsüz “evet”ini anımsayarak.

Bir an için, her şeye rağmen onun gerçek eşi olabilir miyim diye düşündüm. Ona duyduğum bu derin, lanet olası arzu, şehvet ve şefkatten daha büyük bir şeyin göstergesi olabilir mi diye düşündüm.

Öte yandan, gerçek eşler nadir görülürdü ve pek çok insan eşlerini bu bağ olmaksızın seviyordu. Annemle babam gerçek eş değillerdi ama birbirlerine sırlıklam âşıklardı. Kafamı kumdan çıkarıp Nyfain’in ne dediğini dinlemem, bana söyleyip durduğu şeyi gerçekten *dinlemem* ve kafama sokmam gerekiyordu.

İblis Kral gelirse hiçbir zaman umursamadığım şeyi, yani güzelliğimi kullanarak elimden geldiğince çok hayat için pazarlık yapmam gerekecekti. Yazgıyı değiştiremeyebilir, prensimin kalbini elimde tutamayabilirdim fakat bu krallığı gayet de hayatta tutabilirdim. En azından bir kısmını.

İç çekip gözlerimi kırıştıtararak dökülmemiş yaşlarımı uzaklaştırdım ve zırhımı kuşandım. Bu krallığı inşa eden çalışkan alt sınıftı ve kurtaracak olan da yine çalışkan alt sınıf olacaktı. Bunu sağlayacaktım.

“Her şey yolunda mı?” diye seslendi Hadriel, biz yeniden harekete geçerken.

Kalbim acımıyormuş gibi yaparak başparmağımı kaldırıp onayladım. Bedenimin ortasında bir delik açıldığını hissetmiyormuşum gibi. Sonsuza-dek-mutlu-yaşadılar şeklinde biten, rüya gibi adamlarla ilgili tüm o hikâyelerin sorunu buydu işte; o hikâyelerden birinde rol almayacağınızı anladığınızda –kurgu olarak adlandırılmalarının bir nedeni olduğunu anladığınızda– gerçek hayat göze çok daha kasvetli görünmeye başlıyordu.

En azından benim için orgazmlar gerçektir. Bununla yetinecektim.

“İyi misin?” diye sordu Nyfain, bağımız aracılığıyla pişmanlığını sezebiliyordum. Ses tonundaki kederi de.

“Harikayım. Sadece gerçekliğin yüzüme şöyle okkalı bir tokat atmasına ihtiyacım vardı, şimdi hazırım.”

Ağaçlık alanı geçip aklımı başımdan götüren bir köye girerken herhangi bir yorum yapmadı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

A niden tüm o sosyal sınıf meselesi daha bir mantıklı gelmişti. Önümüzde iki katlı, büyük kısmı ekilmiş alanlardan oluşan geniş arazilerle çevrili büyük evler yükselmektedir. Arnavut kaldırımlı sokakların kenarlarında güzel çiçekler açmıştı, içine mum yerleştirilmiş lambalar sokak direklerinden sarmaktaydı. Belli ki geceleri birisi etrafta dolanıp bu mumları yakıyor, yerine yenilerini koyuyordu. Parasını kim veriyordu?

İleride daha fazla yol kesişmekteydi; labirent gibi bir mahalleydi burası.

Hadriel atını yanımıza sürdü, Nyfain'e baktı, belli ki nasıl ilerleyeceklerini merak ediyordu.

"Kasaba konseyine gidip geldiğimi bildirmem gerek," dedi Nyfain kararlı bir tonla.

Ayağımı aygırın üzerinden geçirip Nyfain beni yakalayamadan yere atladım. Dabnye'ye de peşimden aşağı atlamasını işaret ettim. "Anlattıklarına bakılırsa annesinin fazla zamanı yok. Buradan sonrasını yürürüz."

Nyfain bana bakabilmek için atının üzerinde döndü. "Benimle geliyorsun. Lanetten sonra her köy kendine göre birtakım protokoller oluşturdu..."

"Alınmayın majesteleri ama protokolleri kışınıza sokabilirsiniz. Az önce de üzerinden geçtiğimiz gibi, sizin emir buyurabileceğiniz bir soylu değilim ben. Sadece halktan bir kıyım." Omuz silkip Dabnye'yi yakaladım ve yana çektim. "Hadi çıkalım şu mahalleden. Bende alerji yapıyor."

“Efendim...” Hadriel’in bakışları Nyfain’le aramda gidip geldi.

“Onunla git. Herhangi bir...” Omuzlarını dikleştirdi. “Ya da tekrar düşündüm de benimle gel. Atları tutarsın. Ona bir yardımın dokunmaz nasıl olsa.”

“İşte ruh budur, efendim. Bir yandan beni yanınızda daha uzun süre geçirmeye zorlarken ki muhtemelen gün bitmeden altıma etmeme sebep olacaktır, diğer yandan da erkekliğime hakaret edin. Harika. Nihai çöküşümü dört gözle bekliyorum.”

“Az konuş, Hadriel,” diye hırladı Nyfain. “Başımı ağrıttıyorsun.”

“Evet, efendim.” Hadriel kocaman açılmış gözleri ve *yardım et* der gibi ifadesiyle bana dişlerini gösterdi.

Vakit kaybetmeden Dabnye’yi kolundan çekiştirdim. “Hadi acele edelim. Birkaç malzeme toplamam gerekecek ama önce anneni görmek istiyorum.”

Güzel mahallenin dışında kalan sokaklarda koşturduk. Yavaş yavaş evlerin boyutları küçüldü. Bahçeler o kadar da hoş görünmemeye başladı. Panjurlar artık o kadar güzel değildi. Oyuklar ve çukurlarla dolu toprak bir yolun karşısına geçtiğimizdeyse evler artık barakadan ibaret olmuştu.

“Tanrıça yardımcım olsun, ne keskin bir düşüş,” diye mırıldandım, at arabasını bırakın, tek bir atın ancak sığacağı küçük bir yoldan dönerken.

“Muhtemelen hoş bir yerlerden geliyordur. Kasabanın bu kısmında bizim pek bir şeyimiz yok.”

“Lanetten önce en nüfuzlu köy burası mıydı?” Karmakarışık saçlı, kirli suratlı bir çocuk pencereden bakıyordu. En azından hâlâ çocuk sahibi olabiliyorlardı.

“İkinci olsa gerek... Diğerlerini hiç görmedim. Buradan daha güzel olabileceklerini hayal dahi edemiyorum. Yani... köy merkezinden daha güzel olabileceklerini.”

“Bir merkeziniz var yani? Sanırım benim köyüm en fakirleri, sadece bir meydanımız var. Fazla bir şeyimiz yok ancak en yoksulumuz bile bundan fazlasına sahiptir. Bu...” Öfke içimi kemirirken dişlerimi sıktım. Kabul edilemezdi, işte o kadar. Bu köyde bütünlük yoktu. Birbirlerine sahip çıkmak için bir araya gelmemişlerdi. Köyün en müşkül mensuplarını kesip atmış, onlara sırtlarını dönmüşlerdi. Hastaları için ilaç bile vermiyorlardı.

“Siktir et bu bok çukurunu,” dedim. Kız çiğnenmiş bir yabani ot yığınına geçip harap bir yapının verandasındaki deliğin üzerinden atladı. Baraka bile sayılmayacak bir yerdi. “Siktir et hepsini. Köyümde birkaç boş yer var. Oraya gidebilirsiniz.”

“Diğer köyleri ziyaret edemeyiz. İblisler bizi öldürür. Duyduğuma göre sadece prens köyler arasında gidip geliyor ve o da gizli gizli.”

“Dürüst olmam gerekirse iblislerin sizi siklerine takacağını sanmam. Alınma.”

Bana üçüncü bir gözüm çıkmış gibi baktı, sonra da bakışlarını giysilerimde gezdirdi. “Hiç bir hanımefendinin böyle...”

“Konuştuğunu mu duymamıştın?” Sırıtarak elimle kenara çekilmesini işaret ettim ve sallanan kapıyı açtım. “Kıyafetlerime aldanma. Köyleri ziyaret etmeden önce süslü giyinmem konusunda prens ısrarcı oldu. Bir süre onun çocukluk kıyafetlerini giydim. Ondan önce de annemin ya da erkek kardeşimin yaptığı basit erkek kıyafetlerini giyiyordum.”

“Ama sen çok güzelsin.”

“Doğduğun yüzü seçemezsin. Beni olduğum kişi yapan yüzüm değil. Şimdi, anneni göster bana.”

Beni loş ışıklı iç mekândan arkadaki yatak odasına götürdü, aslına bakılırsa tek yatak odasına. İçeride boş bir portatif yatakla bir hasta yatağı duruyordu. Yatakta kolunu yana atmış, zor nefes alan bir kadın uzanmaktaydı.

Ne gözlerini açtı ne de eve birinin girdiğini fark ettiğine dair herhangi bir işaret verdi.

Nabzını, sonra da ateşini kontrol ettim. Yanıyordu. Fakat benzi soluk, nefesi hırıltılı değildi. Öksürüğü yoktu.

“Daha zamanı var. Onun açısından pek keyifli olmayacak ama... en az birkaç ayı daha var.”

Kız içine titrek bir nefes çekip tuttu, gözleri duygu doluydu.

Elimi omzuna koydum. “Kusura bakma. Ailemde hastanın başında bekleyen kişi ben değildim. Ben bahçede kendi kendine konuşup bakım işini başkalarına bırakan bir aptaldım. Nedenini görüyorsun. Birkaç ayının kalmış olması çok iyi haber. Durumun çok daha acil olduğunu zannetmiştim. Değilmiş. Şimdilik anneni kurtaracağız, sıkıntı yok, tamam mı? Sonra da onu tümüyle iyileştireceğiz. Onu kaybetmeyeceksin.”

Kızın gözünden iri bir damla gözyaşı süzüldü, başıyla onaylayarak yaşı sildi.

“Tamam.” Sırtını sıvazladım. Hannon’a ihtiyacım vardı. Şifa ekibinin diğer yarısı oydu.

Ellerimi kalçama koyup etrafa bakındım. Odada şömine yoktu.

Oturma odasıdaysa ocaktaki ufak tencerenin altındaki zemin soğuktu. Duruma dikkat çektim.

“Niye ateş yok?”

“Yakacak için paramız yok. Annem çalışmıyor, ben de dikişten pek bir şey kazanmadığımdan...”

Başımı sallayarak evden çıkıp dar sokağın aşağısına doğru baktım. “Ya komşularınız? Onlar ne durumdalar?”

“Şey...”

İlerleyip yandaki eve gittim ve teklifsizce kapıyı açarak kafamı içeri soktum. “Resmî görev. Prensın sağ taşağı geldi.” Oturma odasında oturan kimse yoktu. Arkadaki tek yatak odasında, birinde zar zor nefes alan bir adamın yattığı üç yatak bulunuyordu. Cığerleri sıvı toplamıştı. Fazla vakti yoktu. “Siktir.”

Dışarı çıkıp bir sonraki eve yollandım. Dabnye de muhtemelen başka ne yapacağını bilmediğinden peşimden geldi.

“Bu köyde annenden daha hasta kaç kişi var?”

“Bilmiyorum. Bu bölgede bir düzine kadar var.”

Bir sonraki eve daldım. Küçük bir oğlan çocuğu yerdeki iki bloktan başını kaldırıp baktı. Gözleri kıyafetlerimin üzerinde gezindiğinde donup kaldı.

“Ebeveynlerin ner...”

“Bu da nedir? Kiramızı ödedik biz.” Hardal sarısı önlüklü bir kadın mutfaktan öyle hızlı fırladı ki yüzünde hâlâ un vardı. Kaşlarının çatılmasıyla yüzünde derin çizgiler oluştu, gözlerinin altında torbalar belirdi. Terli alnını sildi. Arka odadan biri inledi.

“Lanet olsun, siz de hastasınız. Siktiğimin köyünün tamamı hasta mı?”

Yüzü değişti, ifadesi çaresiz bir hâl aldı. “Ben değil. İk sire benim için ihtiyacımız yok. Hasta olan Rufus. Lütfen ona yardım edin.”

Adam iki yatak odasının birinde, bir mendile öksürmekteydi. Yanında durup onu şaşırtarak mendili alıverdim. Kan yoktu. Yanakları kızarmış, gözleri kırmızımsıydı.

“Neyse, bir ay ya da daha fazla bir şey olmaz.” Şaşkın ifadesine aldırmaksızın kadının yanından yürüyüp geçtim, sonra kapıda durup arkama döndüm. “Bu civarda kimsenin büyük bir ateşe erişimi var mı? Büyük bir ateşin üzerinde bir kazana ihtiyacımız var, içeride ya da dışarıda olması fark etmez.”

“Şey... Aşağı evdeki Maryanne. Arka bahçesinde bir kazanı var. Onun ay ışığında çıplak hâlde dans ettiğini söylüyorlar. Kafası pek yerinde değil.”

“Aslına bakarsan kulağa köyün bu kısmında en çok seviyecek insanmış gibi geliyor.” Kapıda duran Dabnye’nin yanına gittim. “Beni onun evine götür.”

Üç odalı evde kimse yoktu. Arka kapı açıktı, kapı girişini bir sineklik örtmekteydi. Ötesinde, arka bahçenin çoğu, parlak

güneşin altında uzanan sağlıklı yeşil bitkilerle kaplıydı. Yan tarafta yere gömülü dört direğin taşıdığı küçük bir çardak vardı, altında da küllerin üzerine asılı büyük bir kazan bulunuyordu.

“Burası Maryanne’in evi mi?” diye sordum arka kapının önünde.

Şaşırarak doğruldu, benden biraz daha büyük, kocaman kahverengi gözleri olan, küçük burunlu bir kadındı. Koyu bronz teninde boncuk boncuk ter parlıyordu, eski püskü pantolonundaki geniş delikten dizini görebiliyordum.

“Kirayı çoktan ödedim,” dedi sesinde hoş bir ahenkle. Bahse girerim güzel şarkı söylerdi. Muhtemelen ay ışığında çıplak bir şekilde dans ederken.

Üzerimdekilere baktım. “Harika ya. Acaba şehrin zengin kesimlerindeki insanlar da evlerine şöyle dalsam bana kira öder miydi? Kiralar ne zaman ödeniyor?”

Kaşları çatıldı.

“Evet, buradan değilim. Dinle, buralarda bir sürü hasta insan var.” Kazana işaret ettim. “Şunu karışım, çay veya dans etmekten daha faydalı herhangi bir şey için kullanıyor musun?”

Suratı daha da ekşidi ve benimle yüz yüze gelmek için biraz daha döndü. “Bak, İblis Kral’ı çağırmaya veya kara büyü yapmaya falan çalışmıyorum. Hatta kazanın etrafında da dans etmiyorum! Yalnızca hastalığı tedavi etmek için birkaç doğal ilaç yapıyorum. Zaten işe de yaramıyorlar! Yanlış bir şey yapmıyorum.”

“İlaçların işe yaramadığına göre belli ki bir şeyleri yanlış yapıyorsun.” Geniş bahçesine çıkarak çeşit çeşit bitkilerin ne olduğuna baktım. Dabnye sineklikli kapının yanına gelmiş, bizi izlemekteydi.

“Ki... kimsin sen?” diye sordu bana Maryanne.

“Yardıma ihtiyacı olabilecek biri.” Everlass’ı işaret ettim. “Bunu nereden aldın?”

Yüzünde suçlu bir ifade belirdi fakat hemen sonra yok oldu ve çenesini kaldırdı. “Buralarda her yerde büyüyor. Köyün sınırından alıp bahçeye diktim. Yabaniydiler. Yanlış bir şey yapmadım ben.”

“Vay anasını, bu yer seni kötü etkilemiş. Bak hanımefendi, buraya başını derde sokmaya gelmedim. Bu güzel kıyafetlerin seni kandırmasına izin verme.” Eğilip Everlass bitkisinin ölmekte olan yapraklarını ayıkladım. Homurdanarak öne doğru bir adım attı fakat çenesini kapalı tuttu. Ama budama yaptığımı fark ettiğinden değildi.

Bunu yaptıktan sonra ayağa kalkıp sönmüş ateşe baktım. Sonra da eve.

“Bahçedeki Everlass’lardan hiç topladın mı?” diye sordum. “Kuruttun mu?”

Yüzü ifadesizleşti. “Hayır,” dedi.

Sırıttım. “Korkunç bir yalancısın.” Parmağımla işaret ettim. “Benimle gel.”

Sırtını dikleştirerek dediğimi yaptı. Nyfain’e hakkını vermem gerekiyordu, giymemde ısrarcı olduğu bu süslü giysiler bana avantajlı bir başlangıç sağlamıştı.

Mutfağındaki ufak yuvarlak masanın yanında durup içeri girmesini bekledim. Dabnye yoldan çekildi.

“Bir parşömene –ya da üzerine yazabileceğim herhangi bir şeye– ve bir kaleme ihtiyacım var,” dedim.

Maryanne kaşlarını çatıp dediklerimin hiçbirini yapmak istemediğini ancak bir seçeneğinin olmadığını da farkında olduğunu açıkça belirtecek şekilde yavaş yavaş hareket etti. Bu köydeki kural koyucu hoş insanlarla karşı karşıya gelmek için sabırsızlanıyordum, böylece onlara cehennemi tattırabilirdim. Öfkem her geçen saniye daha da artıyordu.

Masanın üzerine gürültüyle biraz ev yapımı kâğıt koydu, parşömen belli ki onun için fazla pahalı ve yoğun çalışma gerektiren bir şeydi. Kâğıtlar tuhaf bir şekilde kahverengi ve

şekilsizdi ama iş görürdü. Ardından bir tüy kalemle küçük bir mürekkep kutusu getirdi.

“Öncelikle, tepkin hoşuma gitti. Aferin sana. İkincisi, bu şeylerden nefret ederim.” Tüy kalemi elime alıp iç çektim. “Dolma kalemin yok mu?”

“Bazılarımızın dolma kaleme verecek parası olmuyor.”

“Benim de hiçbir bokum yok ama bir dolma kalemim var. Neyse.” Masaya oturup yaprakların ne zaman toplanıp kurutulacağı da dâhil olmak üzere etkisizleştirici karışımın tarifini yazdım. Ne olur ne olmaz diye birkaç alternatif de yazdım. Bu iş bitince de iblis-seks-büyüsü-bozma çayının tarifini yazdım.

“Şimdi, mesele şu ki,” dedim kâğıdı iterken. “O Everlass bitkilerine gözün gibi bakmalısın.”

Yazdıklarımı okurken asık suratı şaşkın bir hâl aldı.

“Bu o,” dedi Dabnye sessizce. “Kaleye gidip annemi görmesi için onu buraya getirdim. İksiri yapan o. Prensi de getirdi.”

Maryanne bakışlarını hızla kâğıttan kaldırarak önce Dabnye’ye sonra da bana baktı. “Ne?”

Kâğıda işaret ettim. “Etkisizleştirici *karışımın* tarifini yazdım. Sadece etkisizleştiriyor. Bir anda iyileştirmiyor. Henüz o kadar sihirli değil. Tarifi köyünüze zaten verilmişti ama belli ki bir sebepten size iletilmemiş. Benim köyümdeki herkeste var bu tarif, gerçi bazıları yapmakta iyi değil. Bazılarıysa yapamayacak kadar hasta. Yönergelere harfi harfine uyarsan aynısından yapabilirsin. Şimdi mesele şu ki... O Everlass bitkisine gözün gibi bakmalısın. Ona diğerleriyle aynı muamele ettiğin için yöntemin işe yaramıyor.”

Duydukları karşısında ifadesi sakinleşirken bitkiyi nasıl daha iyi işleyeceğini açıkladım. Sonra da yaprakları ne zaman, nasıl topladığından, elinde ne kadar kurumuş yaprak bulunduğundan konuştuk.

“Şimdilik idare etmen lazım. Tanıdığın en hasta insanlara ver. Bu parti için yağmur suyu kullanmayı dert etme. Normal

su kullansan da olur. Geri kalan her şey de bahçende olsa gerek. Küçük partilerle başlayıp işe yarıyorlar mı bir bak. İşi iyice kavrayınca da kazanını kullan. Ölmelerine engel ol.”

“Fakat bu tarif...” İnanamayarak inceledi. “Çok basit.”

“Everlass bitkisinin kullanımı her zaman basittir. Alacağın sonucu belirleyen Everlass’a muamele şeklin.” Doğrulup bir adım uzaklaştım. “Bir şey daha... yakıt olarak kullanılabilecek bir şeyin var mı? Zar zor dayanan az sayıda hasta için başka türden, hayli tehlikeli bir karışım yapmam gerek. Buralarda kimsede düzgün bir ateş yok gibi ama sen üç beş kuruşu olan birine benziyorsun. Nyfain sana tazmin edilmesini sağlayabilir... artık nasıl oluyorsa. Altını ya da odunu bir şeyi vardır eminim, bilmiyorum. Gündüz vakti git Yasak Orman’dan biraz kes. Orada bir sürü var. İcabına bakılması gereken bir huş biliyorum...”

“Kimsin sen?” dedi Maryanne hayranlıkla.

“Hiçbir şeyi sallamayan biri.” Ona işaret ettim. “Yakıt işi tamam mı?”

“E-evet.”

“İyi. İşe koyul. Yolun sonunda ölümün eşiğinde biri var.” Ön kapıdan çıkıp Dabnye’yi bekledim. “Bana konseye giden yolu göster. Bu mesele yeterince uzun sürdü.” Nyfain burada olduğu için toplanacaklardı ve benim de onlara söyleyecek bir çift sözüm vardı.

Zararı tespit edebileyim diye yol üzerinde birçok eve uğradık. Gecekondu bariz bir şekilde en ağır etkilenenlerdi, iyi beslenememeleri ve muhtemelen ağır işlerde çalışmaları durumu kötüleştiriyordu. Merkeze ve dövme demirden kapıların ardındaki geniş çarşılarla yaklaştıkça işler düzelmeye başladı. İnsanlar çoğunlukla ayakta ve etrafta dolanır hâlde hastalığın en kötü kısımlarını atlatmışlardı. Etkisizleştirici karışımdan almışlardı.

Elbette herkese aynı derecede faydası dokunmamıştı, en kötü durumda olanlar yalnızca bir parça düzelmişlerdi. Daha fazla doza daha çabuk ihtiyaçları vardı ve kendileri yapabile-

cekmiş gibi de görünmüyordu. Belli ki bu köy iksiri herkese benim temin etmemi bekliyordu.

Konsey, sivri uçlu çatısı ve özenle ekilmiş bahçesi olan küçük beyaz bir binada toplanmıştı. İyi beslenmiş, iyi giyimli, yüzlerinde gülümsemeyle oynayan ve dünyayı umursamayan çocuklar için küçük bir oyun alanı vardı. Köyün diğer tarafından hayli farklıydı. Ya da benim tüm köyümden.

Dabnye, parlak çiçeklere çekilen arılar gibi bakışları üzerine çekerek epey yakınımda duruyordu. İçimde kaynayan öfke ve zar zor tuttuğum güçle beraber köy merkezinin ortasından geçtim. Kalabalık şaşırmış bir şekilde ikiye ayrıldı, ardından Dabnye'a bakıp kaşlarını çattılar.

"Affedersiniz ama bu da ne demek oluyor?"

Pos bıyığı ve gözlerinin altında koyu halkalar olan bir adam önümde durdu. Belli ki etkisizleştirici karışımdan biraz almıştı. Zayıflık belirtileri gösteriyordu ama iyileşmeye başlamış gibiydi. Şimdilik.

"Ne ne demek oluyor?" Ondan en az beş santim uzun boyumla tepesine dikilip çatık kaşlarına aynı şekilde karşılık vererek bir an durakladım.

"Yani..." Çekindiğini saklamaya çalışarak hafifçe kıkırdadı. "Bu küçük kız evinden uzaklaşmış gibi gözüküyor. Sizi rahatsız mı ediyor?"

"Hayır."

Daha fazlasını söylememi bekledi. Söylemedim.

"Evet... Şey, anlarsınız ya, mesele şu ki dilencilere izin..."

Hayalarına bir tane indirdim. Çok sert değil, sadece iki büküm olup hızla oflayacağı kadar. Yüzüne de vurabilirdim ama o kadar özel olmazdı. Beni hatırlamasını istiyordum ve artık hatırlayacaktı.

"O dilenci değil," dedim sert bir tonda ve kavrayacağı kadar yüksek bir sesle. "Hakkı olan etkisizleştirici karışımı arıyor. Ve *ben* de neden eline geçmediğini merak ediyorum. Şimdi, mü-

saadenle.” Omuzlarından yakalayıp tüm bedenini, gereğinden biraz daha sertçe, yolumdan çektim.

Hızla toplanan kalabalık şaşkınlıkla soluğunu tutmuştu, bunun gücümü hissedebildikleri için değil de haşinliğimden kaynaklandığını umuyordum. Yine de tümüyle saf değildim, dedikodu kazanında yerimi garantilemiştim. Amannn... İblis Kral’la her halükârda hesaplaşacaktık zaten, öyle değil mi? Ha bugün ha yarın, ne fark ederdi?

Geniş, çift kanatlı kapının bronz kulpunu çevirip iterek açtım ve içeri girdim. Bir tarafta küçük bir mutfak vardı, iki kadın su dolu demliklerle çay hazırlamakla meşguldü. Ne hoş. Yarım bir duvarın diğer tarafındaysa sekiz erkek ve kadın, bir platformun birkaç adım ötesinde, rahat bir tavırla oturmakta olan Nyfain’e bakar hâlde sandalye ve kanepelere kurulmuşlardı. Platformun üzerinde çeşitli müzik aletleri duruyordu; buranın danslar, konserler ya da Tanrıça bilir ne için kullanılan bir yer olduğunu tahmin ettim. Köyümde hiç böyle bir yer yoktu.

Nyfain birleştirdiği ellerinin üzerinden bana baktı. Bağdan yoğun bir ihtiyat duygusu akıyordu. Bu işin sonunun iyi olamayacağını biliyordu. Yine de –şaşırtıcı şekilde– beni durdurmak için ayağa kalkmadı.

Hadriel görünürde yoktu. Muhtemelen atlarla birlikte dışarıda kalmıştı.

Konsej üyeleri bana doğru döndü veya bakış attı.

Nasıl başlayacağımdan emin değildim. Bağırısam mı? Bir şeyler mi fırlatsam? Oturmakta oldukları kanepelerden birini devirmeye mi çalışsam? Öfkem bunların tümü için yakarıyordu. Hayvanım eylemimizin ruh hâlimize uymasını istiyordu.

“Merhaba.” Dabnye’ye kapıda kalmasını işaret etmek için elimi havaya kaldırdım. Burada dekor olarak kullanılmaya ihtiyacı yoktu.

Nyfain'e doğru giderken botlarım ahşap zeminde tak tak ediyordu. Herhangi bir duygu göstermeksizin yürüyüşüm boyunca beni izledi.

Herkesin beni görebileceği şekilde yanında dikildim.

"Kim olduğumu biliyor musunuz?" diye sordum.

"Neler oluyor?" dedi orta yaşlı bir kadın, hakarete uğramış gibi bir sesle. Güzel kıyafetleri zengin olduğunu, tavırlarıysa sözünün kesilmesine alışık olmadığını gösteriyordu.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Öfkeden titreyerek elimi Nyfain'in sandalyesinin sırtına koydum. Sakin kalıp onlara doğru şeyi yapmaları için bir şans tanımaya çalıştım. "Lark Crest Köyü'nden Finley ben." Birkaçı gözlerini kısarak bu hakaretin anlamını sorarcasına Nyfain'e baktı. Belli ki köyüme iyi gözle bakılmıyordu. "Etkisizleştirici iksirin yaratıcısıyım."

Yüzleri şaşkınlıkla ve hatta keyifle aydınlandı.

"Ah, o iksir dâhice..."

"Sayısız hayat kurtardı..."

"Öyle minnettarız ki..."

"Yeter!" diye bağırmamla güç dalga dalga odaya yayıldı. Bu sefer nefeslerin tutulma nedeninin elimi açık etmemden kaynaklandığını biliyordum.

Birkaçının yüzü hayretle asıldı.

Artık yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"Size o karışımı iyi niyetle vermiştim. İçinizde en hasta olanlara dağıtılması gerekiyordu. Neden öyle olmadı?"

"Eh, dağıtıldı zaten," dedi az önceki orta yaşlı kadın, yapılı saçlarının üzerine aptal bir şapka takmıştı. "En hastalarımızın tümünü tedavi ettik, karışım kusursuz işledi."

Kapıya işaret ettim, bu köyde sürekli bir şeyleri işaret ediyordum. "Az önce dışarıda karşılaştığım adam köyün en hastası değildi. Alakasız bile yoktu. Yoksul kesimde ölüm döşeginde olan insanlar var. Önce onlara vermeliydiniz."

Ütülü bir takım giymiş, kır saçlarını tepesindeki kelliği kapatacak şekilde taramış daha yaşlı bir adam sinsi bir gülümsemeyle bana baktı. “Ah, ama görüyorsunuz ya küçük hanım, majesteleri... iksiri bize güvendiği için verdi, siz değil. Ve majesteleri de biliyor ki burada işleri kendi yöntemimize göre yürütüyoruz. Köye en fazla katkısı olanlar, en az olanlardan önce alacaklardır elbette.”

Öfkem kaynayıp köpürdü. İçimden taşarak âdeta can buldu.

Kafasını patlat, dedi hayvanım. Başını koparıp top gibi oradan oraya tekmele.

Hayır. Fiziksel şiddet burada işe yaramayacaktır. Ceplerini düşünüyorlar. İksiri paylaşmak hoşlarına gitmiyor.

“Pekâlâ,” dedim ve Nyfain’in şaşırdığını hissettim. “Bilmeniz gereken birkaç şey var. Öncelikle etkisizleştirici iksirin etkisi sonsuza dek sürmüyor. Yama gibi bir şey. İyi bir yama ama yine de yama. Tedavi etmez. Sürekli yenisine ihtiyacınız olacak ve eninde sonunda yine de ölecekler. Ölümün eşiğine ne kadar yaklaşırlarsa mümkün olan en iyi yapraklardan yapılmış karışımlara –ve yapabilirseniz daha güçlüsüne– o kadar sık ihtiyaç duyacaksınız.”

Sinsi adam ellerini iki yana açtı. “Anlıyoruz. Prense cömertliği için teşekkür ederiz.”

“İkincisi,” dedim gülümseyerek, “bu *onun* cömertliği değil. Benim cömertliğim. Ve bundan böyle o cömertliğin bir bedeli olacak. Daha fazlasını veya herhangi bir yönerge isterseniz ücretini ödeyeceksiniz. Gereklikçe paranızı veya takasınızı kabul ediyor olacağım.”

İfadesi donup kaldı. Diğer herkesin gözleriye fırıl fırıl etrafta döndü. Bağımız aracılığıyla Nyfain’den hoşnut bir his ve bir gurur aktı.

“Ayrıca şunu da bilmelisiniz ki,” diye sürdürdüm. “Zamanımı ve hizmetimi daha az imkânı olanlara adayacağım. Onlara karışımı yapıp dağıtmalarında bizzat yardımcı olacak

ve ölüm döşeginde olanlar için de deneysel bir tarif üzerinde çalışacağım. Bu konsey sıfırlayıcı karışımı istediğim gibi yapıp dağıtmaya karar verene dek bunları ücretsiz olarak gerçekleştireceğim. Aranızdan birinin, onların yaptıklarını almak için yoksul kesime gitmeye cüret ettiğini duyarsam da sizi öldüreceğim.”

Tüm oda donup kalmış, bana bakıyordu. Daha önce böyle tehditler duymamışlardı. Çok geçmeden bakışları Nyfain’e kaydı.

Ellerini sandalyenin kollarına bırakmıştı. “İblis yapımı bu hastalığı tüm krallık çapında acil durum ilan ediyorum. Sorunu düzeltene kadar köy içi kiralar ve vergiler dondurulacak. Bu karar dikkate alınmazsa krallığın yardımını geri çekecek ve sizi hastalıkla baş başa bırakacağım.”

Ayağa kalkıp elini belime yerleştirdi. “Kraliyet şifacısının çabalarını destekliyorum, kararlarının arkasındayım. Onun önerdiği yolu seçerseniz komisyoncusu ben olacağım.” Bir an durakladı. “Ayağa,” diye emretmesiyle haşmeti odaya yayıldı.

Tokat yemiş gibi etraflarına bakınarak yavaşça ayağa kalktılar. Hiçbirinden çıt çıkmadı.

Nyfain hepsine tepeden bakarken ben neden özel dikim giysiler giymek zorundayım da o kot pantolonla tişört giyebiliyor diye merak ettim. Gerçi bu hayli rahat kıyafetlerin bıraktığı etkinin züppe bir soylu gibi görünmeye değer olduğunu da kabul etmek durumundaydım.

Teker teker kaskatı hâlde eğilerek selam verdiler.

“Gel hadi,” dedi Nyfain, eliyle baskı uygulayarak.

Dışarı çıktığımızda beni binanın etrafından arkaya doğru yönlendirdi. Dabnye, muhtemelen prensin huzurunda olmaktan gerildiği için bizi belirli bir mesafeden takip ediyordu.

“Etkilendim,” dedi. “Patlarsın sanıyordum.”

“Patlayacak gibiydim.”

“Böylesi daha iyi bir yol. Daha profesyonel. Aynı sonuçları alırsın ancak bu yaklaşımın için sana daha fazla saygı duyarlar.”

“Diğer yolun yarısı kadar eğlenceli değildi ama.”

“Değildi. Ama korkma, içlerinden en az biri sana karşı koyacaktır. İşte o zaman ibreti âlem olsun diye icabına bakarsın.”

“Henüz işimiz bitmedi,” dedim atlar görüş alanımıza girince.

“O kadarını anladım. Durum ne kadar vahim?”

“Hayli. Ve bundan haberdar olmaman beni inanılmaz hayal kırıklığına uğrattı.”

Atının önünde durduk. Hadriel, kırmızı suratlı topluca bir kadınla konuştuğu binanın köşesinden bize bir bakış attı. Çabucak dikleşerek muhtemelen birayla dolu olan kulplu büyük bardağı el çabukluğuyla arkasına sakladı. Kimi kandırdığını sanıyordu acaba...

“Finley, dediğim gibi bu köyün kendine özgü bir işleyişi var,” dedi Nyfain. “Hepsinin öyle. Lanetten sonra burası parçalanmış bir krallık hâline geldi. Gündelik işlerine fazla karışmama izin vermeyeceklerdir ve ben de onları zorlayacak imkânlara sahip değilim. Az önce orada elimden geleni yaptım. Senin bedava yardım edeceğin insanlardan dolayı olarak para koparmaya kalkışmasınlar diye vergilerle kiralari dondurdum.”

“Demek istediğini anlıyorum, Nyfain ama sen bu krallıkta hâlâ şekil değiştirebilen tek kişisin. Devasa bir yaratığa dönüşüyorsun. Gereğinden bile fazla güce sahipsin. Tüm bu insanları korumanın senin görevin olduğunu söyleyip duruyorsun. Eh, bu biraz da onları kendilerinden ve birbirlerinden korumak demek. Normal zamanlarda değiliz. Şu an *hiçbir şey* normal zamanlardaki gibi değil. Bu insanlar buraya sıkışıp kamış hâldeler. Buradan çıkıp daha iyi muamele görebilecekleri bir yer arayışına giremezler. Sürekli baskı altında tutulurlarsa yazgılarını değiştiremezler. Ve baskı altında tutuldukları da kesin. Sen imkânları zorlamayacak, onlar için bir şeyler yapmayacaksan o zaman kim yapacak?”

Gözleri parladı, bağımızdan sıcaklık yayıldı. Başparmağını çenemde gezdirdi.

“Sen yapacaksın. Onlar için *sen* bir şeyler yapacaksın. Sen onların kurtarıcısı olacaksın, ben de senin kas gücün. Birlikte bu krallığı iyileştireceğiz.”

Beni ağır ağır, alt dudağımı hafifçe ısırarak öptü. “Şimdi diğer köylere gidip onları senin geleceğine dair uyarmalıyım. Bu köyün zor yoldan öğrenmesi gerekti. Umarım diğerleri refahı yaymak için biraz daha gayretle çalışmaya başlar. Hadriel seni gitmen gereken yere götürecektir. Sana küçüklüğünü hatırlatan ufak bir kıza yardım etmek için malzeme bulmaya gideceğini tahmin ediyorum?”

Bir elimi göğsüne biraz daha yaklaştım, kollarının beni sarmasını istiyordum. Hemen boyun eğdi. “O kadar bariz mi? Everlass toplamak üzere ilk kez ormana gitmek zorunda kaldığım yaşlarda gibi görünüyor.”

“Hatırlıyorum. Ama o, sen değil. Senin sayende bunu tek başına yapması gerekmeyecek. Şimdi nereye gideceksin?”

“Eve. Biraz kurutulmuş Çok Yapraklı Everlass ve hazır oradayken de Hannon’ı çalmaya ihtiyacım var. Çocukların okulu olmasa onları da çalardım. Hasta bakmaya uygun ve deneyimli birilerine ihtiyacımız var. Ben de bunlardan yalnızca biri olabilirim.”

Başıyla onayladı. “İblisler çıkmadan çok önce gitmiş olmamız gerek. Bugünlük işin bitince kaleye kadar sana eşlik edeceğim.”

Sesindeki vaatle tüylerim diken diken oldu. Beni tekrar öpüp arkasına döndüğünde zar zor nefes alabiliyordum.

“Hadriel, hadi acele et. Kraliyet şifacısının uğraması gereken yerler var.”

Hadriel başını tuhaf bir selamlaymayla eğerek bize doğru yaklaştı. Ama sonra bir anlığına arkasını dönerek bardağını kafasına dikip kadına verdi. El salladı ve bana doğru koştu.

“Emrinizdeyim, efendim. At bineceğiz!” Atını çözüp becerikli, kolay bir hareketle üzerine zıpladı.

Nyfain zarifçe aygırının sırtına atlayıp başıyla bana selam verdi ve topuklarını ata vurdu. Atı eşkin adımlarıyla alandan uzaklaştı.

Hadriel arkalarından bakakaldı. “Ee... nereye gitti?”

“Diğer köyleri benim gelişime dair uyaracakmış sanırım.” Binmeme yardım etsin diye işaret ettim. “Neden bu kadar enerjik olduğumu anlamıyorum. Mücadele daha yeni başlıyor.”

“O bir ejder. Bu kadar enerjik olmasının sebebi mücadele nin kokusu. Onlar çatışma çıkarmak için yaşar.” Aşağı uzanıp elimden yakaladı ama beni yukarı çekmede Nyfain’in yarısı kadar bile iyi değildi.

“Yüce Tanrıça aşkına, Hadriel, ara sıra ağırlık filan kaldırırsan keşke.”

“Bunu nasıl söylersin! Ağırlık kaldırmak sırim gibi yapımı bozar. Olması gerektiği gibi bükülemesem oğlanlar ne der?”

“Detaylar erkeklerin şeyinde bile olmaz, bunu biliyorsun. Onlar istediklerini aldığı sürece mutludurlar.”

“Daha önce bu kadar doğru bir laf duyulmamıştır. Pekâlâ, nereye?”

Yanda durmuş bizi seyreden Dabnye’ye döndüm. “Geri geleceğiz, tamam mı? O zamana kadar annene bir şey olmayacak. Yardım yolda.”

Ağır ağır başını evet anlamında sallayıp bir adım geri çekildi. “Teşekkürler,” dedi, ağlamaklı sesinden rahatladığını duyabiliyordum.

Boğazıma bir yumru otururken Hadriel’e hafifçe vurdum. “Hadi,” diye fısıldadım, alışık olduğumdan çok daha ufak olan bedenine tutunurken.

“Boğazınız mı düğümlendi, yüce şifacı?” Ayaklarını atın sağırsına vurarak, “Deh!” dedi.

“Yeniden at sırtında olmak iyi hissettiriyor, ha?”

“Aslına bakarsan evet. Uşaklık sıkıcı. Bir gün ahırlardan sorumlu at bakıcısı olmak isterim. Hep istemişimdir. Neyse, ayrıldığımızdan beri neler oldu?”

Köyün durumunu anlattım. Konsey toplantısını ayrıntılarıyla verdikten sonra, “Köyün Nyfain’in yardımına çok ihtiyacı var ama o neredeyse hiçbir şey yapmamış.”

“Ne demek *neredeyse hiçbir şey yapmamış*? Onlara seni verdi ya. Bu da her şey demek.”

“Kontrolü ele alan ben olmamalıyım. Prens olan o!”

“Hayır, güzelim, tümüyle yanlış anlamışsın. Kraliyet yetki verir. Onların yaptığı budur. Herkesin işine burnunu sokan tiranlar olarak görülmekten kaçınmak için güçlerini bölerler. Yöneticileri yönetir onlar. Her şey boka sardığından bir süredir yetki verilecek bir yönetici yoktu. Fakat şimdi... sen varsın.

“Nyfain seni kraliyet şifacısı konumuna yükseltti. İksirin kontrol yetkisini *sana* verdi. Ayrıca, seni destekleyeceğini söylediğinden ve sen de işlerine engel olan kim olursa öldürmekle tehdit ettiğinden, içten içe herkesi hizaya getirecek bir tehditte bulunmuş oldu.” Keyifle güldü. “Muhtemelen senin yanında hayli eğlenmiştir, aşkım. Tüm dünyada kendiyile bu kadar gurur duyan bir ejderha olduğundan şüpheliyim.”

“Ve bu gururunu beni İblis Kral’ın ellerine doğru iterek gösterecek.”

Sesimin bu kadar dargın çıkmasını istememiştim. Ya da incinmiş.

Hadriel beline sardığım kolumu sıvazladı. “Evet, duydum. Böyle yaparak senin hayatını kurtarabileceğini düşünüyor. Ve dürüst olmam gerekirse... muhtemelen de öyle. Ben de seninle gelmeye çalışacağım. Gerçi nedimen olduğundan büyük ihtimale Leala’nın şansı daha fazladır. Yanlış işi seçtim ben. En kötü yanıysa, hizmetçi kız üniformasını aptal uşak kıyafetlerine tercih ederim. O uşak kıyafetleri yok mu? Korkunç şeyler.”

İçinde bulunduğumuz duruma karşın güldüm ve bakışlarımı çevirdim. “Diğer her şey için savaşmak istiyor, öyleyse neden benim de savaşmama izin vermiyor? Berbat bir durum olsa da o hayatını birleştirmek isteyeceği soylu kadınla tanıştığında kenara çekileceğim zaten.”

Etrafımızdaki ormanın sessizliği Hadriel’in sözlerine ağırlık kattı. “Savaşmana izin veriyor. Aslına bakarsan en büyük savaşı vermene izin veriyor. Gitmeden önce halkını kurtaracağını umuyor. Birine bu kadar güven duyması onun için bir saygı gösterisidir ve bunu çok nadir yapar. Lanetten –hatta belki daha da öncesinden– beri tüm yükü kendi omuzlarına yükledi. Hakkını teslim et biraz.”

Gözlerim yaşlarla bulanıklaştı, dudağımı ısırarak başımla onayladım ve bakışlarımı yan tarafa çevirdim.

“Önerisi pek gerçekçi gelmiyor,” diye itiraf ettim. “İblis Kral’la bir anlaşma yapmak! Krallığı için burayı terk etmek! Mümkün...” Sesim kısıldı. “Mümkün değil. Hayatımda ilk defa ailemden ve köyümden uzakta yaşamaya başladım. Üstelik burada beni koruyacak Nyfain var.”

Eli kolumun üzerinde kaldı. “Pekâlâ, hizmetçi kız kıyafetini ayarlıyorum. İkinci nedimen olacağım, buna ne dersin? Her adımında yanında olacağım, güzelim. İblislere meydan okurken seni yalnız bırakmayacağım. Yanında, sakinliğini korumana yardımcı olacak narin bir küçük hanıma ihtiyacın var. Gelmiş geçmiş en iyi narin küçük hanım benim. Çılgınlıklarım müthiş tizdir.”

Gülerek gözyaşımı sildim.

Şefkatle kolumu sıvazladı. “Sonunda her şey yoluna girecek,” dedi yumuşak bir tonda. “Buna inanıyorum. Prens kahramanlık yapıp krallığı hayatta tutarak seni bekliyordu. Şimdiyse bir süreliğine bu işi sen devralacaksın. İkiniz yeniden bir araya geldiğinizde bu, bomba etkisi yaratacak.”

“İblis krallığına yollanırsam bir daha nasıl bir araya geleceğiz?”

“Hiçbir fikrim yok, hayatım. Ama gelmek zorundasınız, yoksa hepimiz yok oluruz. Lütfen baskı yapıyormuşum gibi hissetme.”

“Harika. Her zamanki gibi müthiş bir moral konuşmasıydı,” dedim ironiyle.

“Biliyorum, biliyorum, sanırım çılgılık atmakla yetinmeliyim.”

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Köyümün girişindeki ormanın sınırına yaklaştığımızda Hadriel'in koluna hafifçe vurdum. "Tamamdır, burada dur. Atla gidemeyiz. Anında fark ediliriz."

"Tatlı güvercinim, ben çiçek desenli bir frakla ince tabanlı kadife terlikler giyiyorum, sense usta bir terzi tarafından en iyi kumaşlardan tasarlanmış çok hoş bir kıyafet. Cidden soruyorum, yaya olarak nasıl fark edilmeyeceğiz ki? Bari birinci sınıf bir giriş yapalım."

Tekrar vurdum. "Arkadan gizlice gireceğiz."

"İnce tabanları tekrar hatırlatmam gerekiyor mu? Orada bir sürü taş görüyorum. Gizlilik işini halledebileceğimden şüpheliyim. Ne gizlice giriş *yapabilir*, biliyor musun? Atlar. Gizlilikte süperler. Hatta ben biraz öne eğilirim ki at kaybolmuş, ben de sarhoş bir biniciymişim gibi görünürüz. Kimsenin ruhu duymaz."

Gözlerimi devirdim, attan inerek bir adım uzaklaştım.

"Ya atla birlikte burada kal ya da yaya olarak benimle gel."

"Of!" Aşağı hoplayıp atı en yakındaki ağaca bağladı. "Onu çalmazlar değil mi?"

"Çalıp nereye gidecekler?"

"Tatlı hanımefendi, tekrarlıyorum, şu an ayağımda ince tabanlı *terlikler* var. Kabul ediyorum ki bunu yolculuğa çıkarırken pek düşünmemiştim. İş yerimden ayrılmayalı uzun zaman oldu. Bay Şapırtı'yı nereye götürecekleri şeyimde bile değil; her yer bu terliklerle gitmek isteyeceğimden daha uzak olacaktır."

"Hayır, kimse onu almaz. Bu ormandan korkuyorlar. Gelecek misin?"

Sınırı geçip yan tarafa yöneldik fakat ben hafiften koşmaya başlarken o adımlarını dikkatle atarak bana yetişmeye çalışma zahmetinde bulunmuyordu. Yavaşladım, zira en son ihtiyacım olan şey onun gibi giyinmiş bir adamın sallana sallana yoldan ilerleyip beni gözden kaybedince de pencerelerden içeri bakarak beni aramasıydı. Köylüler sanrı gördüklerini zannedebilirdi.

Zaten hâlihazırda yolun aşağısında oturan Chrystal, bir sürü tahtası eksik çitin yanından geçerken bizi gözetlemekteydi.

“Finley?” diye seslendi, güneşten korunmak için elini gözlerine siper ederek.

Yüzümü buruşturarak yürümeye devam ettim. Belki de sanrı gördüklerini zannetmeleri o kadar da kötü olmazdı...

“Finley!” Durmacığımı, diğer tarafa döndüğümü fark edince aceleyle bize doğru yürüdü.

“Hadi, hadi, hadi...” Hadriel’i yakalayıp hızla yanıma çektim.

Çitteki bir boşluğun önünde beliriverdi. Çamaşır sepetini sımsıkı kalçasına yaslamıştı; kahverengi bir önlüğün zar zor örttüğü iri memeleri eski püskü bluzunu zorluyordu.

“İnanamıyorum, sensin,” dedi. “Tanrıça’ya şükürler olsun, ölmemişsin.” Ardımızdan koşturdu.

“Çamaşırıcı kadına benzeyen biri bizi takip ediyor, Finley,” dedi Hadriel, arkasına bakış atarak. “Nazik biri gibi görünmüyor. Isırır mı?”

“Onun suratı öyle. Her zaman böyle görünür.” O Hadriel’e yetiştiğinde ben köşeye yaklaşmışım. Kurtuluş yoktu. Durup sakince gülümseyerek ona döndüm. “Selam, Chrystal.”

“Ah, Finley!” Kollarını öyle bir coşkuyla etrafıma doladı ki sırtım çatırdadı. “Hepimiz öldüğünü düşündük. Birkaç kez canavarın civarda dolandığı da görülmüş.”

Bu, aileme av eti götüren Nyfain olmalıydı.

“Ben iyiyim.” Ellerimi iki yana açtım. “Durum düşündüğünüz gibi değil.”

“Tanrıça aşkına, şu hâline bir bak!” Bakışları üzerimde gezindi. “O kıyafetin içinde annenin kopyası gibisin. Şey, o hiç pantolon giymezdi. Sana gerçekten yakışmış, Finley. Anlat hadi.” Öne eğildi. “İblis Kral’a bulaştığını duydum. Aynı zamanda çok yakışıklı olduğunu da duydum. Seni esir tutup kiranı bedeninele ödemeye mi zorluyor?” Muzip bir ifadeyle yan yan baktı.

Ağzım bir karış açık kaldı.

“Ondan böyle bir şey çıkmasını beklemiyordum,” dedi Hadriel sırıtarak. “İnsan hiç anlayamıyor, değil mi? Cinsel sapkınlarla dolu tek yerin kale olduğunu sanırdım ancak görünüşe göre tüm krallık sapık doluymuş.”

“İblis Kral’la değilim,” dedim arkama dönerek. “Jedrek’i dinleme artık.”

“Fakat...”

Hızlandım. Hadriel’in artık başının çaresine bakması gerekecekti.

Evime varınca tıpkı ayrılırken yaptığım gibi çitin üzerinden atlayıp arka bahçeyi geçtim. Yani... ölü bedenlerden önce. Hannon etrafı temizlemişti.

Arka kapının önünde durdum ve kolunu çevirmeden önce hafifçe tıklattım. Diğer tarafta Hannon çatık kaşlarla karşıladı beni. Bir anda aydınlanan yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı.

“Finley.” Bana sıkıca sarıldı. “İyisin.” Geri çekilip giysilerime baktı. “Sana iyi davranıyor mu?”

“Evet, onun gibi kasvetli bir piç kurusunun elinden geldiği kadar en azından. Dinle, kurutulmuş Çok Yapraklı Everlass’a ihtiyacım var. Kitlelere yardım etmek için kraliyet şifacısı konumuna getirildim. Diğer köyler, Hannon...” Başımı iki yana sallayıp ıslık öttürdüm. “İyi değiller. Biz şanslıymışız. Resmen karışım için birbirleriyle dövüşüyorlar.”

“Neden?” Hannon mutfığa geçip dolabın tepesindeki kavanoza uzandı. Üzerine küçük bir kafatası yapıştırılmıştı. “Her-

kesin elinde hammadde olmadığıнын farkındayım ama Nyfain Everlass ulaştırdığı sürece yeterince karışım yapabilirler.”

“Mesele tam da bu.” Kavanozu aldım. “Tarifi dağıtmıyorlar bile! Resmen stok yapıyorlar.”

“Ama... neden? İnsanlar hasta değil mi?”

“Hastalar! Açıkçası hiçbir fikrim...”

“Güç.” Hadriel açık arka kapıdan içeri girdi. Cebi ceketinden sökülmüş hâlde sarkmaktaydı. Uyluğunun orada da başka bir yırtık vardı. “İksiri ellerinde tutmak onlara diğerleri üzerinde güç kazandırıyor. Ama Finley güçlerini ellerinden alıp tümünü kendine istedi.”

Hannon hızlıca Hadriel’i süzdü, bakışları terliklerine takıldı. Bir tanesi eksikti.

Hadriel fark edip geldiği yönü işaret etti. “Lanet olası çit. Kapı kullanmayla ilgili sorunların mı var? *O kadar da* göze batmıyorum. İnsanların kraliyet şifacısının bedenini kira karşılığında İblis Kral’a verip vermediğine dair meraklarını yüksek sesle ifade etmekte sıkıntı görmedikleri bir yerde batmam en azından.”

Hannon bir kaşını kaldırdı.

“Bir şey yok. Ona aldırma.” Baştan savarcasına elimi salladım. “Phyl nasıl? Ona karışım yapacağımı söyledim, sonra da siktir olup gittim.”

“Eh, aslına bakarsan iddialara göre seni canavar yedi ki bu da bir nevi doğru sayılır,” dedi Hannon. “Meseleyle biz ilgileniyoruz. Sable Yasak Orman’daki tarladan yaprakları topluyor, Dash de karışımı yapıyor. Tabii geceleri gidemiyor ve Dash de karışım yapımında senin kadar iyi değil ama idare edeceğiz artık. Nyfain tarlayla ilgilenmeye devam ediyor, dolayısıyla elimizde köye fazlasıyla yetecek kadar Everlass bulunuyor. Yine de durumu kötüleşen birkaç kişi var.”

“Babam ne durumda?” Yatak odasına bir bakış atmaya cesaret ettim, korkağın teki olduğumdan daha erken yapamamıştım.

Hannon'ın yüzüne yayılan gülümsemeye içim rahatladı.

"Turp gibi, Finley. Tamamen iyileşiyor! Elbette uzun zamandır yattığı için zayıf ve ciğerleri de hâlâ çok iyi değil ama şu an pazarda, kendi yaptığı postu satıyor. Nyfain bize epey bir av eti getiriyor."

"Ah iyi," dedim nefesimi bırakarak. "Tanrıça'ya şükürler olsun. O hâlde işe yarıyor. Çok Yapraklı Everlass ciddi ciddi iyileştiriyor."

"Bir dakika..." Hadriel bir adım daha yaklaşıp öne doğru eğildi. "Bu da ne şimdi? Gerçek bir tedavin mi var?"

"Öyle görünüyor ancak tehlikeli bir şey. Henüz başka kimseye yapıp dağıtması konusunda güvenemem."

"Fakat... bir tedavi var." Hadriel dik dik bakmaya devam etti. "Nyfain biliyor mu?"

"Kesin olarak değil." Dolabın tepesine baktım. "Elinde ne kadar kurutulmuş Everlass var, Hannon? Normal olanından. Alabildiğim kadarını alacağım. Nasıl olduğunu bildiğinden sen daha sonra kolayca yeniden kurutabilirsin."

Hannon bir kutu çıkarıp içinden birkaç yaprak aldı ve gerisini bana uzattı. "Babamın artık ihtiyacı olmadığı göz önünde bulundurulursa şu an sadece insanlara yaprak desteği sağlıyoruz."

"Taşak geçiyor olmalısınız, ailen inanılmaz derecede verici," dedi Hadriel. "Gerçek misiniz siz? Lanetten önce de kimse böyle değildi. En azından benim bildiğim kadarıyla."

"Arkadaş kim?" diye sordu Hannon.

"Vasat uşak. Uzun hikâye. Sağ ol, Hannon. Bir de..." Etrafa bakındım. "Şu an ne yapıyorsun? Epey kötü hâlde olan bir köy var ve hasta bakmakta nasıl olduğumu biliyorsun..."

Tek kelime etmeksizin yatak odasına doğru yürüdü.

"Karar vermeden önce düşünüp taşınacak, hoşuma gitti," dedi Hadriel gidişini izlerken.

"Sadece eşyalarını alıyor. Tanıdığım *birilerinin* aksine o, enerjisini boş konuşmalarla harcamıyor..."

“Efendiden bahsediyorsun, değil mi? Kastettiğin o? Biliyorum. O adam susmak bilmiyor. Hırıldamalar sözcük olsaydı yani. Demek istediğimi anlıyor musun?”

Hannon üzerinde yer yer ağarmış ince bir ceket, yıpranmış ayakkabılar ve suratında iki günlük kirle geri dönerken kıkırdadım.

“En azından işler kötü giderse o, ortama uyum sağlayacaktır,” diye mırıldandı Hadriel.

“Orada bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim.” Dışarı çıkarken Hannon’a Chrystal’ın bana dediklerini anlattım.

“Son zamanlarda bara sık sık uğruyor. Yeni iblisler geldi, bir boşluk fark ettiler ve kalmaya karar verdiler. Sanırım başka bir köyden geldiler. Hangisi bilmiyorum. Bu kadar kalabalık bir köyün kendilerine kayıtsız kalmalarına alışık değiller.”

“İçki mi?” diye sordu Hadriel. Başımla onayladım.

“İnsanları... büyüleriyle hayli zorluyorlar,” diye sürdürdü Hannon, arka taraftaki çite doğru ilerlerken. “Civardaki bazı insanlar hafiften tuhaflaşıyorlar.”

“Tahmin bile edemezsin, Hannon.” Hadriel’e çitin üzerinden atlamasını işaret ettim. “Hadi. Marş marş.”

Dramatik bir tavırla iç geçirerek sıçrayıp çiti kenarından yakaladı. Tırmanmaya çalışırken terliğin diğer tekini de düşürdü.

“Ah!” diye haykırdı. “Sanırım kıymık battı!”

Hannon elini Hadriel’in poposuna koyup onu yukarı kaldırdı. Uzanıp onu diğer tarafa ittim. Hannon da terliğini arkasından attı.

Hadriel homurtuya dönüşen bir haykırış daha kopardı. “Ya siz nasıl lanet bir ailesiniz böyle!”

Güldüm ve çite tırmanmadan önce Everlass kavanozunu uzattım. Hannon da peşimden gelmeden önce yaprakları verdi. Evlerin etrafından gizlice sıvıştığımızı fark eden olmadı, yolda birkaç insan olsa da ormana doğru bakmadılar. Sınırdan ormana girince Hadriel çabucak atın üzerine atladı ve ikimize baktı.

“Hepimizin tek ata binmesine olanak yok. Hannon fazla iri. Hannon’dı değil mi? Doğru düzgün tanıştırlmadık. Finley ahırda yetiştirildiği için derdim ama bu ikinize de saygısızlık olurdu. Sen saygısızlık etmek için fazla irisin, o da fazla şirret.”

Hannon’la ben hızlıca yürümeye başladık. Hadriel at üzerinde arkamızdan takip etti.

“Hayat nasıl gidiyor?” diye sordu Hannon.

“Meşgul. İksir –lanet olsun, bana da bulaştırdılar– karışım ve iblis-seks-büyüsü-bozma çayı için karışım özü temin ediyorum ve bir bahçe düzenlemeye çalışıyorum... Gece dışarı çıkmaya iznim yok, dolayısıyla yalnızca gündüz çalışabiliyorum.”

“İznin mi yok?”

“Evet, kulağa kötü geliyor. Yani, gerçekten gece dışarı çıkmaya iznim yok. Geçen gece çaktırmadan sıvıştım ama işler tümüyle farklı bir hâl aldı. Girdiğim sıkıntıya değmeyeceğini anladım.”

“Kışımı kurtarmak sıkıntı yani, öyle mi?” dedi Hadriel. “Ben de burada hayatının ışığı olduğumu sanıyordum.”

Gözlerimi devirip devam ettim. “Ayrıca... kale geceleri epey çılgın bir hâl alıyor. Pek bulaşmak istemiyorum.”

“Vay canına.” Hannon’ın dudakları aşağı sarktı. “Birilerinin sana neye iznin olup neye olmadığını söyleyebileceği hiç aklıma gelmezdi.”

“Doğru anlaşılması açısından söylüyorum,” dedi Hadriel, “genellikle kendisine söyleneni yapmıyor. Bu, daha çok kendi için neyin iyi olduğunu bildiğinden yaptığı bir şey.”

“Orada olsan anlardın, Hannon,” dedim. “Oradaki iblisler çok daha güçlü. Birkaçı Hadriel’i neredeyse camdan dışarı fırlatıyordu. Ama Nyfain beni başka açılardan kısıtlamıyor, şu köyle ilgilenirken bile. Hiç abartısız, sadece geceleri deli gibi korumacı oluyor.”

“Yine doğru anlaşılması açısından söylüyorum, ona karşı *her zaman* deli gibi korumacı,” dedi Hadriel. “Sadece henüz

Nyfain'i sınımadı. Biri Finley'ye yan baksa kellesi uçar. Fakat hayır, onu kale duvarları içerisinde kısıtlamak gibi bir kaygısı yok." Hadriel ofladı. "Ejderhalar. Her zaman bela ararlar."

"İstedığı belaysa buldu demektir," diye mırıldandı Hannon sırtarak.

"Belaya vaktim olmadı. Krallık kötü durumda ve daha bugün öğrendiğime göre gecemi gündüzüme kattığım sıkı çalışmamı doğru düzgün kullanmıyorlarmış bile." Sinirle atkuyruğumu çekiştirdim.

"Evet, lafı gelmişken. Neyle karşı karşıyayız?" diye sordu Hannon.

Yolumuza devam ederken Hannon'a durumu iyice anlattım. Ama belli ki zengin kısımdaki evleri betimlerken iyi iş çıkarmamışım, zira vardığımızda ağzı açık bakakaldı.

"Bunlar devasa," dedi Arnavut kaldırımlı sokaklarda yürürken.

"Öyleler, evet."

"Burası bizim köyden epey zengin." Ben yönümüzü kenar mahallelere doğru çevirirken Hannon köy merkezine doğru baktı.

"Genel olarak öyle görünüyor. Fakat yoksulları ciddi vahim durumda, bizim yoksulluğumuzla kıyaslanamaz çünkü biz ihtiyacımız olan her şeye sahibiz."

"Kıtı kıtına ve sebebi de hepimizin canımızı dişimize takıp çalışması."

"Göreceksin."

Ve gördü de. İfadesi karardı, yumruklarını sıkmaya başladı.

"Burada zorbalığa uğruyorlar gibi geldi bana," diye mırıldandım Dabnye'nin yaşadığı sokağı bulduğumuzda. Hadriel hâlâ atının üzerinde, epey dikkat çekerek bizi takip etmekteydi. Belli ki genelde köyün bu taraflarında at olmuyordu. "Maryanne, yani birazdan göreceğimiz kadın, benim hep cepte gördüğüm birtakım şeylere karşı korkarak tepki verdi. Bahçesine ektiği Everlass'ı toprağından sökmeye kalkışsam bana müsaade

ederdi. Bizim köyden birinin bunu benim bitkilerime yapmaya kalktığını hayal edebiliyor musun?”

“Hayır, edemiyorum,” dedi Hannon.

“Hayır. Çünkü o piç kurusunun suratını parçalardım. Burada zenginlik, önemli addedilen seçilmiş bir grup insanla sınırlı, geri kalanlarsa...yavaş yavaş ölüyor sanırım. Bilmiyorum.”

Maryanne’in kapısına vurdum. Güzel yüzü pencerede belirdi, topuzundan kaçan saçlar başının tepesinde kıvrılmıştı. Bir an sonra yüzü terden parlar hâlde kapıyı açtı.

“Geri geldin,” dedi. Bakışları Hannon’a kaydı, onu inceleyen bir an için üzerinde oyalandı ve ardından arkamızda atından inen Hadriel’e döndü. “Ve bir palyaço getirmişsin.”

Hannon’ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

“Elbette geri geldik.” Eve girip direkt olarak arka bahçeye gittim. “Neden bu koca evde tek başına takılasın ki, genel durum göz önüne alındığında yani?”

“Tek başıma olduğumu nereden biliyorsun?”

“Çünkü içeride yalnızca bir koku var, o da sana ait.”

Arka kapının yakınına bir küçük düzenek daha kurmuştu, askıdaki bir kazanın altında, taştan bir çemberin içinde odunlar yanıyordu. Yanı başında, üzerinde bir havanla tokmak duran küçük bir masa vardı. Karışımı az az yapmak için mükemmeldi, kız da tam olarak böyle bir şey hazırlıyordu.

“Lanetlendiğimizde büyükannem ve büyükbabamla yaşıyordum,” dedi. “Durumları fena değildi. Kuzenim de burada bizimle yaşıyordu. Fakat hastalık büyükannemle büyükbabamı aldı, kuzenimse...” Başının tepesindeki saçları düzeltti. “İblisin yaratıklarından birinin bozguna uğratılmasına yardım etmek için kraliyet ormanına gitti... ama geri dönmedi. O günlerde prens aktif olarak devriye gezmiyordu. Evimi öksüz çocuklara açmaya çalıştım fakat konsey onları, barınmalarının karşılığında çalıştıkları bir düşkünler evine yerleştirmeye başladı. Kocaman

bir evim var ama kimse burayı faydalı bir şekilde kullanmama izin vermiyor.”

“Sizin konseyin gitmesi gerek.” Havanı alıp burnuma yaklaştırdım. Hafiften asitli bir koku yayıyordu.

“Eskiden o kadar kötü değillermiş. En azından büyükanemle büyükbabam öyle derdi. Fakat iblisler eski konsey üyelerini öldürmüş, hastalık da bir sürü insanı öldürdü, dolayısıyla bize de bunlar kaldı.”

“Köyünüzde onlara direnecek kimse yok,” dedi Hannon, kenarda durarak.

Kızın bakışları yine onun üzerinde oyalandı, hızla omuzlarına, oradan da göğsüne kaydı. “Hayır. Direnebilecek olanlar mevcut güç sisteminden faydalanıyor.”

“Elbette direnecek kimseleri var.” Hadriel arka bahçeye geldi.

“Kim?” diye sordu Maryanne aksi bir tavırla.

“Görünüşe göre ben,” diye mırıldandım.

“Ah, seni küçük kirli tanrıça, şu bahçeye bir bak!” diye bağırdı Hadriel. “Finley, şuna bak. Muhteşem. Biz de mi böyle yapacağız?”

Başımı iki yana sallayarak havanı bıraktım. “Everlass’ta bir sorun var. Kurutulmuş yaprakları bir göstereceğim.”

Onları almak için mutfığa gitti, ben de kazanın durumuna baktım. Altında ateş yanıyordu ancak su henüz ısınmamıştı.

“Aslına bakarsan şu kabı kullanacağım.” Kavanozu masaya koyup evin içinde beni duyabilsin diye sesimi yükselttim. “Kazan için büyük bir parti yapacağız. Küçük kabı hayli tehlikeli, hayli konsantre bir parti için kullanacağım.”

“Tehlikeli mi?” Elinde buruş buruş bir kese kâğıdıyla çıkageldi.

“Ah hayır.” Kese kâğıdını elinden alıp masanın yanında diz çöktüm ve içindekileri toprak zemine boşalttım. “Hayır, hayır.” Atmak yerine kurutulmuş olduğu solmuş yapraklarla yığın hâlinde kurutulmuş tuhaf şekilli yaprakları ayıkladım.

Sadece birkaç yaprak düzgün görünüyordu. Onları koklayınca yüzümü buruşturdum. “Tüm partinin gitmesi gerek. Bitkiyi doğru işlemiyorsun.”

Elini beline koydu fakat bir şey demedi.

“Giysilerim yüzünden,” dedim Hannon’a, normal yaprakların olduğu kutuyu ondan alırken. “Giysilerim yüzünden cevap vermeye korkuyor.”

“Hayır, neden bahsettiğini apaçık bildiğin ve ben de bu bilgiyi istediğim için cevap vermiyorum,” diye yanıtladı. “Kişiliğimle seni korkutup kaçırmak istemiyorum.”

“Senden bir adım önde,” dedi bana Hannon sessizce. “Senin aklından bilginin hatırına çeneni tutmak geçmezdi.”

“Gayet de geçerdi! Sadece ihtiyacım olmazdı çünkü ben her şeyi biliyorum.” Sırıttım.

“Siz akraba filan mısınız?” diye sordu Maryanne.

“Onunla evet.” Başparmağımla Hannon’a işaret ettim. “Palyaçoyla hayır.”

“Ah, şimdi de palyaço oldum, öyle mi?” Hadriel bahçenin içinde doğruldu.

“Ayakkabılardan,” dedim, Hannon da aynı anda, “Ceketten,” dedi.

“Neden o süslü elbiseler giyerken sen...” Maryanne, Hannon’ın omuzlarına bakmaya geri dönmüştü.

“Prens tarafından kaçırılmak gibi talihsiz bir lükse sahip olmadı o,” dedim. “Şimdi dikkatini ver. Oyun zamanı sona erdi. Artık çalışma vakti.”

Ona, bitkiyi budayıp yaprakları seçmekten, arzu ettiği sevgi ve özeni göstermeye kadar Everlass bitkisine nasıl bakılacağına dair detaylı yönergeler verdim. Son olarak da araması gereken çeşitli kokularla suyun olması gereken sıcaklığına dair bilgilendirip Hannon’ın yapraklarını kullanarak sıfırlayıcı karışımın nasıl yapılacağını gösterdim. Bitirdiğimde derin bir nefes aldı.

“Bu... düşündüğüm kadar basit değilmiş,” dedi.

“Evet ama ölmez otuna doğru muamele edersen pek çok yaşam kurtaracağını garanti ederim. O bitki için fazladan çaba göstermeye değer.”

“Öyle olmalı, yoksa benimle konuşurken böyle bakıyor olmazdın. Bu arada, bunun için tutuklanacak mıyım?”

“Hayır. Konseyinize işime karıştırlarsa onları öldüreceğimi söyledim. Nyfain...”

“Veliaht prens demek istiyor,” diye araya girdi Hadriel.

“...onlara beni desteklediğini söyledi. Durumla alakadar olmama izin verdi. Yani eğer canını sıkarlarsa ya da herhangi bir biçimde seni taciz ederlerse bana haber yolla.”

“Onu nasıl yapacağım?”

Başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum. Bu parti suya konmaya hazır, sonra da dağıtmamız gerekiyor. Hannon, ne kadar su kullanıldığını biliyorsun. Siz bununla ilgilenin. Benim Çok Yapraklı bitkiyle çalışmam gerek. Başka havanla tokmağın var mı?”

“Çok Yapraklı bitki ne?” diye sordu Maryanne, bana ihtiyacım olanları getirirken.

Kavanozdan bir yaprak alıp temizlenmiş havana koyarken açıkladım. Nyfain’in, annesinin Çok Yapraklı Everlass deneylerine dair anlattıklarını hatırlayarak yumuşatmak için biraz leylak, mideye yardımcı olması için de azıcık zencefil ekledim. Bu eklentiler etkinliğine zarar vermez, tükenmiş bedenin toparlanmasına yardımcı olurdu. Hepsini mümkün olduğunca ezdim ve durup bir nefes aldım.

Pekâlâ, gençler, işte başlıyoruz, üçüncü denememiz, diye düşündüm ve neyse ki hayvanım cevap vermedi. Riskin farkındaydı.

“Sorun nedir?” diye sordu Maryanne yumuşak bir tonla.

“Karışım iyileştirecek mi yoksa öldürecek mi diye merak ediyor,” diye cevapladı Hannon.

“O hâlde... artık hangi zavallının ihtiyacı varsa ona versem iyi olacak.” Hadriel elini uzattı. “Boktan işlerde ustayımdır

ben. En kıymetli uşaklar katledilip konumum yükseltilmeden önce cidden at boku kürüyordum. Tam bana göre bir iş bu.”

“Ben yaparım. Neye dikkat edileceğini biliyorum.” Hannon kupayı almak için elini uzattı. “Ev ne kadar uzakta? Suyu burada mı dökmeliyiz, malum bu karışım daha... hassas?”

“Muhtemelen. Kötü vakalardan biri hemen yan evde ama...” Sıcak kabı tutmak için bir bez kapıp fazladan kuvvet için hayvanımın gücünden faydalandım.

“Vaaay,” dedi Maryanne ben kabı alıp Hannon’ın peşinden dışarı çıkarken.

“Hayvanına erişimi var,” dedi Hadriel. “Bu da bir sır, hayatım. Bu –belki de tüm bu olanlar–aramızda kalsın, olur mu?”

Bir adamın tek başına ölüm döşeginde yattığı yandaki evin kapısını iki kez çaldım. Kapı açılınca şaşırdım. Bir deri bir kemik yüzünü hüznü kaplamış bir kadın dışarı baktı. Sebebi hastalık değildi, sevdiği birinin ölümünü çaresizce izleyen paramparça bir ruhtu.

“Yardım için buradayım,” dedim usulca, kendi mücadelem aklıma geldikçe gözlerim akmayan yaşlarla yanmaya başladı. “Kim...” Beni şöyle bir süzdü. “Kimsiniz?”

“İnsanlara yardımcı olan... iksirin yaratıcısıyım. Bu evdeki adam için daha güçlü bir şeyim var. Sizinle onun hakkında konuşmak istiyorum.”

“İ... iksir mi?” Elimdeki kaba bir bakış attı.

“Evet. Kocanıza... kocanız mı?” Tırnaklarını yiyerek başını evet anlamında salladı. “Kocanıza yardımcı olacak bir şey üzerinde çalışıyorum. Üç seçenek var. Birincisi, onu iyileştirebilecek olan hayli etkili bir karışım, yani iksir. İki kişi üzerinde denedim ve hastalığı iyileştiriyor gibi görünüyor. İçlerinden biri babamdı, yani lütfen bu durumu hiç hafife almadığımı bilin. Ancak aynı zamanda hayli tehlikeli. Şayet işe yaramazsa onu anında öldürür. Bu birinci seçenek.”

Gözleri yaşlarla doldu. Yorum yapmadan başıyla onayladı.

“İkinci seçenek, normal iksir. O daha zayıf. Biraz yardımcı olacaktır fakat uzun süre değil. Bir tedavi değil. Temelde, size ona veda edebilmeniz için bir şans tanır. Üçüncü seçenekse hiçbir şey yapmamak, bu durumda sanırım epey yakın bir zamanda ölecektir. Seçenekleriniz bunlar.”

Gözyaşları sel olunca onları sildi. Derin bir nefes aldı. “Prensin köye verdiği iksiri sen mi yaptın?”

“Evet.”

“Ellerinde yeterince olmadığı için Rufus’a vermeyeceklerini söylediler. Sıramızı beklememiz gerekiyormuş.”

Onun adına kalbim parçalandı. Sevdiğin birini o kadar kötü bir hâlde görmek, yardımcı olabilecek bir şeyin var olduğunu bilmek ve beklemek gerektiğini duymak tarifi mümkün olmayan bir işkenceydi. Kederini hayal dahi edemezdim, onu kaybetmeden önce yardımın geleceğini umut ederek beklemek... Muhtemelen her geçen gün umudunu biraz kaybetmek...

Boğazımdaki rahatsız edici yumruyu yutarak daha ziyade öfkeye odaklandım. Bu bitmek bilmez ıstıraba gerek yoktu. Rufus ilk alanlar arasında olmalıydı.

“Yetki onlarda değil, bende ve ben sizin sıranız olduğunu söylüyorum. Hemen şu an biraz yapacağım. Hangi türden yapayım? Vedalaşmanıza izin verecek olandan mı, yoksa onu ya iyileştirecek ya da öldürecek olandan mı?”

Gözyaşları yüzünden süzölmeye devam ediyordu. Onu nasıl bir seçim yapmaya zorladığımı bildiğimden kalbim parçalandı.

Ne var ki hepimiz eninde sonunda bir seçim yapmak zorundaydık. Deli kral bize başka yol bırakmamıştı.

“Acı çekiyor,” dedi gözyaşlarına boğulmadan önce. “Lütfen, elinizden geliyorsa ona yardım edin. İyileştirmeyi deneyin. İşe yaramazsa da en azından vakitli bir ölüm yaşar.”

Başımla onayladım.

İşte başlıyoruz.

Yatağın kenarında suyu kupaya döküp karıştırdım, soğumasını ve kokunun aradığım esansa ulaşmasını bekledim. Derin bir nefes alarak kupayı Hannon'a uzatıp dışarı çıktım.

“Nereye gidiyor?” diye sordu kadın.

“Elinden geleni yaptı. Şimdi benim sıram,” dedi Hannon nazikçe.

Dışarı çıkınca derin bir nefes alıp Maryanne'in evine döndüm. Şimdi diğer karışımı hazırlayıp dağıtmaya başlayacaktım. Tek yapabileceğimiz bekleyip bir adamı diğer tarafa kestirmeden gönderip göndermediğimi görmektir.

Belirsiz bir süre sonra dikkatimi enfes bir koku çekti. Ne olduğunu anında anladım ve hayvanım beni o yöne sürüklemeye arzusuyla hoşnut bir şekilde canlandı.

Nyfain'in iri siyah aygırı dar toprak yolda geliyordu. Üzerinde, ağız sulandıran göğsünü saran tişörtüyle bacakları iki yana açık oturmaktaydı. Güneş başının ardında batarak asi saçlarının üzerinde altın rengi bir parıltı oluşturunuyordu.

Malzeme durumunu kontrol etmek ve daha fazla karışım yapıp yapamayacağımı görmek için yorgun adımlarla Maryanne'in evine dönerken aniden duruverdim. Mahalledeki her eve bir şeyler taşımış gibiydik. Pek çok insan hastalığın çeşitli aşamalarında idi. Benim köyümdeki gibi değildi hiç. Yıllardır durumu bir nevi kontrol altında tutmuş olduğumuzu fark ettim. Şimdiyse kontrol altında tutulmadığında neler olduğunu görmüştüm.

Nyfain beni hemen fark etti. Civardaki herkes durup ağızları açık hâlde son ejderhalardan biri olan prensin ihtişamına bakakaldı.

Yanımda durup aşağı baktı. “Geç oluyor. Gitme zamanı. Ekibini topla da yola çıkalım.”

"Ah, iyi gitti, sorduğun için sağ ol! Hatta çok iyi. Epey şey başardık." Yanından yürüyüp geçtim.

Hışım ile eğilip kolumu yakaladı. Beni at üstüne çekerken ciyakladım.

"Onlara yeniden hayat verdin. Şimdi benim sana hayat verme zamanım," diye hırladı, kollarında boş kupalarla yolda yürümekte olan Hadriel'le Hannon'a doğru ileri atıldı. "Hadriel, Hannon'ı geri götürüp kaleye dön. Bu gece mola yapıyoruz. Önceden de konuştuğumuz gibi ben bu geceyi Finley'le geçireceğim."

"Evet, efendim. Tabii, efendim."

Peşlerinden kocaman açılmış gözleri ve açık kalmış ağzıyla Maryanne de geldi. Zarıfçe reverans yaptı.

"Majesteleri, bu bir onurdur. Kraliyet şifacınızı bize gönderdiğiniz için teşekkür ederiz."

"Bunun için bana değil ona teşekkür etmelisiniz. Elindeki kabı al. Gitmemiz gerek."

"Evet, efendim." Doğrulup memnuniyetle elini uzattı.

Hannon'a bakarak çatık kaşlarla elimdekini verdim. "Yakında görüşürüz, tamam mı? Muhtemelen diğer köylerin de bakıma ihtiyacı vardır. Evdekilere selam söyle."

Başıyla onayladı ve selamlama maksadıyla kafasını Nyfain'e doğru eğdi.

"Kesinlikle yakında görüşeceksiniz," dedi Nyfain, aygırını harekete geçirerek. "Diğer köyler de buna benzer durumda. Hayli... aydınlatıcıydı. Durumun bu kadar kötü olduğunun farkında değildim. Onları yüzüstü bırakmışım."

Ona doğru eğilip göğsüne yaslandım. Dizginleri tek eline alıp diğerini etrafıma sardı.

"Onları yüzüstü bırakmadın, Nyfain. Tüm bu zaman boyunca onları canavarlardan korudun ve benim bir tedavi bulmama yardım ettin. Tedavi yine işe yaradı!" Ellerimi güçlü uyluklarına koydum. "Kavradım artık, gerçekten kavradım. Bir

adamı ölümün eşiğinden geri döndürdüm. Bir iki ayı kalmış başkalarına da yardım ettim. İşe yarıyor!” Son derece rahatlamış hâlde gülümsedim. “Kuruttuğum tüm Çok Yapraklı bitkileri kullandık. Daha fazlasını toplamam gerekecek. Çok Yapraklı bitkimiz az olduğundan başka tarlalardan da toplamam gerekebilir.”

Köyü çevreleyen yoldan çıkıp ormana girerken bana sıkıca sarıldı. “Sen bu insanların ihtiyaç duyduğu mucizesin.”

“Tek başıma mucize olamazdım. Bunu beraber başardık.”

Dişlerini bastırarak dudaklarını boynumdan aşağı kaydırıp omzumda gezdirdi, içimi bir heyecan kapladı. Daha yakın olma arzusuyla inledim. Tenini tenimde istiyordum.

“Diğer köylerde işler nasıl gitti?” diye sordum soluk soluğa.

“Soğukkanlılığımı birkaç kez kaybettim. Her köyde. Görünüşe göre beni tetikleyen birkaç şey var.”

Yanağımı çenesine sürterek gülümsedim. “Nedir onlar?”

“İnsanların seni avam olarak adlandırmasından pek hoşlanmıyorum. Ya da senin kıymetli olamayacak kadar tecrübesiz olduğunu söylemelerinden, beni öfkeliendiren “kıymetli” kısmı oldu. Ya da inanılmaz derecede güzel olduğunu söylemeleri. Ya da senin köyünden gelenlere güvenilemeyeceğini söylemeleri...”

“Yani seni tetikleyen şeylerin tümü beni hor gören yorumlardan ibaret.”

“Öyle görünüyor, evet.”

“Güzellikle ilgili olan dışında...”

“Gözleri şehvetle tutuşmuştu. Onu pek umursamadım.”

Hayvanım zevkle mırladı ve sanki ejderhayla bağlantı kurmak için bağın üzerinden uzanıyormuş gibi hissettim. Arkaya uzanıp bir elimi Nyfain’in boynuna doladım.

“Bana ilaç verip gecenin bir yarısı evimden ayrıldıktan sonra ormanda karşılaştığım adam olmalı bu.”

“Evet,” diye hırladı, köydeki konuşmalarını anımsadığı açıktı.

Nasıl hallettiğini sor, diye kışkırttı hayvanım beni. Ne yaptığını sor.

Heyecanın tümü ona aitmiş gibi yaparak gözlerimi devirip mesajını ilettim.

“Tepkiler ne dediklerine göre değişiklik gösterdi. Masalar ters döndü, sandalyeler fırlatıldı, kapılar tekmelendi... Duruma pek hâkim değildim.”

“Ya karşındaki kişi?”

Homurdanarak dişlerini boynumdan aşağı sürüp omzuma ilerledi. Haz içinde kıvrandım, az önceki heyecan iyice yoğunlaştı. Birdenbire her bir sinir ucum elektriklenmişti. İnanılmaz derecede harika hissettiriyordu; sanki aynı dozda adrenalin, enerji, güç ve şehvetin hepsini birden almıştım.

“Odanın diğer ucuna fırlattım onu,” dedi, sesi sahiplenici çıkıyor, gücü nabız gibi atıyordu.

Gözlerimi kapatıp başka bir ısırık için tenimi açıkta bırakarak başımı arkaya ve yana doğru yasladım. Yoğunluğu etrafımı sararak tenimde kadifeden yapılmış pençeler misali bir his yarattı.

“Neden bu beni bu kadar tahrik ediyor?” diye sordum boğuk bir sesle.

“Çünkü seni sahiplenmemi istiyorsun,” diye fısıldadı kulağıma doğru. “Üzerinde hâkimiyet kurmamı, seni kendime almamı istiyorsun. Sana her şekilde sahip olmamı ve izlerimi o küçük, sıkı bedeninin her yerine bırakmamı istiyorsun.”

O bunları söylerken inledim, aniden inanılmaz derecede ıslanmıştım.

Eli göğsüme kayıp mememi kavradı. Dizginleri çekip bir anlığına bırakarak pantolonumun düğmesini açmak için önüme uzandı.

“Bunun pek mümkün olduğundan emin değilim ancak bir deneyelim.” Fermuarı açıp aniden beni attan aşağı savurdu.

Ayaklarım yere değdiğinde zorlukla nefes aldım.

“Pantolonunu çıkar,” diye buyurdu.

Hiç zaman kaybetmeden iç çamaşırımı da indirdim. Kendi fermuarını açıp pantolonunu olabildiğinde aşağı sıyırdı. Görüntü karşısında beklenti ve heyecan içimde kasırga gibi esti.

“Şimdi bana doğru dönmelisin,” dedi, parmağıyla daire çizerek.

Elini tutup beni yukarı çekmesine izin verdim. Ben sürüne sürüne üzerine oturmak için hareket ederken ensemden yakalayıp vahşi bir öpücük için beni kendine çekti. Ağzının içine doğru inledim, tadına bayılıyordum, dilinin benimkine dolanmasına bayılıyordum.

Kolunu altımdan geçirip beni kaldırdı, sıkıca göğsüne çekti. Ben sarsılmamaya çalışarak olduğum yerde yükselirken parmaklarını ıslaklığımda gezdirdi. Arzu dolu hırıltısı içimi tutuşturdu. Parmaklarını içime daldırıp derinlere saldı. Geri çıkardığında beni üzerine çekti.

Sertleşmiş aletinin üzerine kaydım, içimi doldururken derin bir nefes aldım.

“Sanırım kitapta diğer yönden yapıyorlardı,” diye mırıldandım, iyice üzerine yerleşip kasıklarına karşı kalçamı hareket ettirirken.

“Onu nasıl yapacaktık?” Ellerini sırtımdan çekip dizginleri yakaladı. “Sıkı tutun. Düşersen büyük ihtimalle aletimi de beraberinde götürürsün.”

“İkimizden birini kaybedebilirsin ama ikisini birden kaybetmen hayli gülünç olur.”

Öpücüğü aceleci bir hâl aldı, dilimi emip ardından hafif hafif dudaklarımı ısırды. Bir eliyle dizginleri bırakıp tekrar ensemden tuttu, beni açlıktan ölen bir adam gibi öperken bir an olsun bırakmadı. Beni alıp götürmesine izin vererek ona teslim oldum.

Koluyla beni kaldırıp aletinin üzerine yeniden yerleştirdi. Aynısını tekrarladı fakat sonra kayalık bir alandan geçerken iki eliyle dizginleri tutmak için beni bıraktı.

“Belki düz bir arazide ilerlerken yapmalıydık,” diye mırıldandı, soluk solua.

“Ya da ben orgazm olurum, sense acı çekmekle yetinirsin...” Elimi aramıza sokup klitorisime masaj yaparak zevkle inledim.

Atı yönlendirirken sessizce bir küfür savurdu.

Omzuna yaslanarak kendi işimi gördüm, dorua ulaşmak için hareket etmesine ihtiyacım yoktu. Omzunu yalayıp emdim, ardından dişlerimi teninde gezdirdim. Zevkle titredi, iniltisi yumuşak ve ıstırap doluydu. Okşadıka bedenim gerildi, ben dorua çıkarken kaslarım bir esneyip bir gevşiyordu.

“Ah, kahretsin,” dedi Nyfain, biraz ne eilip beni tek eliyle omuzlarına tutunmaya zorlayarak.

Dzleşip genişleyen yolda topuklarını ata vurunca aygır hızlanarak harekete geçti. İçimdeki Nyfain’in üzerinde ileri geri srtndm. Pek ritmik sayılmazdı ancak sert darbeleri içime zevk okları saplıyordu.

Azım açık kaldı, duygular o kadar youndu ki neredeyse dayanılmazdı. Bir yandan klitorisime masaj yaparken bir yandan da Nyfain’in üzerinde yukarı aşağı hareket ediyordum. Sert bir sürtünmenin ardından orgazm içimde patlayarak beni parçalara ayırdı.

“Kahretsin. *Kahretsin*,” dedi Nyfain, ben adını haykırarak üzerine yıılırken. Yol büyük ağaçların arasında daralıp yk-selirken at yavaşlayarak tekrardan yürüyüşe geçti. “Kahretsin, işkence bu.”

İpeksi bir gülümsemeyle dudaklarımı çenesinde dolaştırdım. “Benim için iyiydi. Moraran testislerine yazık oldu.” çenesini hafifçe ısırdım.

“Bunun bedelini ödeyeceksin,” diye hırıldadı, sertçe üzerime abanarak. “Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*. Kendi düşüncelerimi

bile duyamıyorum. Ejderham tam anlamıyla kafayı yedi. Seni bu lanet olası attan indirip domaltmamı ve kendinden geçene kadar becermemi istiyor.”

“Kitapta öyle bir şey yoktu gerçi.”

“O kitaplardaki seks sahnelerini canlandırmak hangi man-kafanın aptalca fikriydi? Daha yeni o sahneleri anlatmadan atlayan bir tane okudum. Biz de bunu atlayalım, buradan çıkalım, sonra da birbirimizin üzerine *çıkalım*.”

Etrafına doladığım bacaklarımı sıkarak keyifle güldüm. “Bu senin aptalca fikrindi, yani bana kalırsa bedel ödemesi gereken sensin. Bu arada Hadriel’e bu gece mola yapacağını söyledin, o ne demekti?”

“Genelde ayda iki gece izin yaparım. Bazen bir buçuk. Nedense geçitten hiçbir yaratık gelmez. Hep çok dakik olmasa da genellikle beklediğimden birkaç gün sonra gelirler. Bu da bu gece ve belki yarın demek. Şarap içeceğiz, yemek yiyeceğiz, ardından güzellik salonunda bakımını yapacağım ve sonra da ruhun bedeninden ayrılma noktasına gelene dek seni zevke boğacağım. Hareket edemeyecek kadar yorulduğumuzda uyu-yakalacağız ve ikimiz de yatakta kalmaya daha fazla tahammül edemeyene kadar beraber yatacağız. Sonra kalkıp yemek yiyeceğiz ve belki banyo yapacağız ya da başka tür bir lüks bir faaliyette bulunacağız. Uzun zamandır seni arzuluyorum, Finley. Senden daha fazla istiyorum. Almaya da niyetliyim.”

Şehvetli bir gülümsemeyle, “Peki ya ben şarap, yemek, banyo veya zevk istemiyorsam?” diye sordum tekrar klitorisimi okşamaya başlarken.

“Sen benim tutsağımsın. Ne deniyorsa onu yapacaksın.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sesinde çınlayan hâkimiyet bedenimde yankılandı.
“Geldik sayılır,” dedi.

“Evet, geldim sayılır.” Soluğum hızlandı, vajinam ikinci bir boşalmaya hazırlanarak aletinin etrafında kasıldı.

Hırıldadı, elimin altında omzu gerilmişti.

“Bekle bir dakika... Deh!” Topuklarını aygırının sağırsına vurdu.

Bir an uçuyor gibiydim, ağzım açıldı. Orgazmdan sıırılsıklam olmuş hâlde üzerinde hareket ettim. Sert ve tavizsiz şekilde içimde gidip geliyordu. Hayatımda hissettiğim en iyi seksti bu, ayrıca hızımız ve bölünmüş dikkati göz önüne alındığında muhtemelen yaptığım en tehlikeli şeylerden biriydi. Bu durum işi daha iyi kılıyordu. Seks yaparken öldüler...

Aleti derinlerime gömülü, bacaklarım beline sarılmış hâlde kale arazisinden hızla geçmekteydik. Kucağında hızla zıplarken sıkıca omuzlarına tutundum.

“Hassiktir...” Ne dediğimi bilmiyordum. Elimden küfretmekten başka bir şey gelmiyordu.

Haz tırmandı da tırmandı. Boynunun köküne sertçe dişlerimi geçirdim. Nasıl sahiplenildiğini bilmesem de nasıl işaretlendiğini biliyordum. Dişlerim tenini deldi.

“Evet!” diye tıslayarak zevkle hırıldadı.

Görünüşe göre o da sahiplenilmek istiyordu.

Bu düşünce beni zirveye taşıdı. Sınıra ulaşmamın ardından içimden öyle yoğun bir zevk seli geçti ki bir an kendimi kaybettim. Üzerinde haykırarak titredim. Fakat devam ediyorduk.

Atın her hareketiyle Nyfain içime girip çıkmaya devam ediyordu. Bir dalga daha geldi ve onunla birlikte bir daha boşaldım. Bir kere daha, onu sahiplenme düşüncesi şehvetten başımı döndürürken dişlerim tenini deliyordu. Neredeyse dayanamayacak hâlde tekrar tekrar boşaldım.

“Siktir, *siktir*,” diye küfrettim, orgazmdan sıırılsıklam bir hâlde bedeninin üzerinde titrerken.

Nihayet at yavaşladı ve olağanüstü yoğun orgazmın dalgası dinerek etkisinden çıkmama imkân tanıdı.

Muazzam omuzlarına sarılarak üzerinde titrerken derin derin soludum. Bedenimde biraz olsun gerginlik kalmamıştı. İşte sert seks *buna* denirdi.

Ahırlara yaklaşmıştık.

“Arkanı dön,” diye hırladı Nyfain Gyril’e, omuriliğimden aşağı acımasız bir ürperti salan sesiyle. Karın bölgemi ateş bastı ve hayvanım daha fazlasını isteyerek içime güç pompaladı. Daha fazla Nyfain istiyordu. Tamamını istiyordu.

Sakinleşmen gerek, lanet olsun, dedim hayvanıma. *Hadi hepimiz sakın olalım.*

Bizimle savaşması, fiziksel üstünlüğünü kanıtlaması, sonra da bizimle eşleşmesi gerek. Zamanı geldi artık. Ejderhası huzursuzlanıyor, ben de öyle. Seni göndermekle ilgili aptal planları umurumda değil. Hiç mantıklı değiller ve öyle bir şey olmayacak. Ejderhası izin vermeyecek. Onlarla kalacak ve karşımıza ne çıkarsa beraber savaşacağız. O kadar.

Söylediklerine aldırmadım. Onun istediğini yaparsak uçamayan bir ejderhayla bir tekir kedi ya da hayvanım her neyse, İblis Kral’ın kuvvetlerine karşı bir başlarına savaşırdı... Elbette, neden olmasın? Hadi hep beraber ölelim.

Nyfain, sert aleti hâlâ içimdeyken ellerini sırtımdan yukarı kaydırarak beni derinlemesine öptü. Kahretsin, çok iyi öpüşüyordu.

“Yolda pantolonunu düşürdüğümüzü söylemekten üzüntü duyuyorum,” diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Çabucak aşağı baktım. “Ah, olamaz. O pantolonu seviyordum. Ayrıca... artık hiç pantolonum yok. Ve iç çamaşırım da.”

“Sana eteğimi ödünç verebilirim.” Ellerini koltuk altlarına koymak için kendini geri çekti.

“*Eteğim* mi dedin?”

Beni kaldırırken aleti içimden kayarak çıktı. Beni havada tutarken gerildi, muazzam bedenindeki her bir kas gergindi. Yana döndü, beni alçaltıp yere bir adım kala bırakırken çenesindeki bir damar seğirdi. Sonra iki büklüm olup ellerini uyluklarına koydu, belli ki acı içindeydi. O son kısımda nasıl boşalmamış olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Kaleye uzak değiliz,” dedim gülümsememi bastırarak. Sonra çıplak kığım, asılı duran hançerim ve kontrolden çıkmış kollarımı görmediğinden emin olmak için Gyril’in arkasının hâlâ dönük olup olmadığını kontrol ettim.

“Hayır.” Nyfain kaskatı bir şekilde bacağını hayvanın sırtından çekip aşağı atladı. “Seninle şimdi alakadar olup daha da dayanamaz hâle geldiğimde işimi derinlerinde bitireceğim.”

Aleti hâlâ dışarıdayken tişörtünü başından çekip çıkararak eğildi ve ayaklarımı sokmam için uzattı.

Bir elimi omzuna koydum. “Ne yapıyorsun?”

“Ayaklarını boyun deliğinden geçir. Belinin etrafına gelmesi için esneteceğim.”

“Giysini mahvedeceksin.”

“Pantolonunu kaybettiğim için ödeştığımızı varsay. Ejderhanın testislerine işkence etmene izin vermesi kadar asil bir davranış olmasa da bu da bir şey sayılır.”

Gülerek önce bir ayağımı, ardından da diğerini geçirdim ve o boyun kısmını dizlerimin üzerine kadar çekerek kalçamı sıdırmak için yırtarken bacaklarımı birbirine yapıştırarak ayakta

dikildim. Boyun kısmı belimin etrafına sıkıca oturdu, omuz kısmı da kalçamın kenarlarından aşağı döküldü.

“Hah,” dedim üzerimdeki tişörtle. “Cidden işe yaradı.”

“Senden daha iriyim.”

“Hadi ya? Zar zor hâkim olduğun öfkenle tepemde dikildiğin onca zaman farkına varmamışım.”

Ağzının köşesi bir sırıtmayla kıvrıldı. Pantolonunu üzerine geçirdi. “Öfkemi seviyorsun.”

Gerçekten de seviyordum, özellikle de bedenimin içinde patladığında.

Islaklığım bacağımdan aşağı sızdı. Burun delikleri genişledi ve tüm bedeni yeniden gerildi.

“Dur,” diye yalvardı.

“Bu senin suçun, benim değil,” diye yanıtladım.

“Ejderhayla konuşuyordum.” Bir elini kalçama koyarak beni nazikçe arkasına ittikten sonra aygırını Gyril’e doğru yönlendirdi.

“Hadriel birazdan gelir,” dedi at bakıcısına.

“Peki, efendim.”

Kaleye doğru yürürken Nyfain bir kolunu etrafıma sardı, çalılardan oluşan bir çitin arkasında durarak önümde diz çöktü ve sözde eteğimi kaldırdı. Dilini bacaklarımın arasında gezdirerek klitorisimi emdi.

Başımı kaldırıp ölü çimlerin hemen arkasında tüm heybetiyle dikilen kaleye baktım, üç kat dolusu pencere tepeden bize bakıyordu.

“Biri görebilir,” dedim midemde uçuşan kelebeklerle, parmaklarım saçlarının arasında yadı.

“Bunun seni nasıl tahrik ettiğini hissedebiliyorum. Tanrıça aşkına, prenses. Yaramazsın, çok yaramaz. Belki de bu gece partilerden birinde takılırız ve herkes görsün diye seni ulu orta zıplatırım.”

İki parmağını ıslaklığıma daldırıp sertçe okşadı. Dili klitorisimin etrafında dolandı

“Bir dakika, sen az önce... *hımm...* beni görmesin diye birine arkasını dönmesini söylememiş miydin?” Parmakları hareket ettikçe zorlukla nefes alıyordum, becerikli ağzı beni yeniden yükseltiyordu.

“O farklıydı. Senin bana ait olduğunu belli eden kokum olmaksızın kendi kendine çıplak bir şekilde duruyor olurdun. Ama ben senin içindeyken... kime ait olduğun hayli nettir. Benim olanı ölümüne korurum.”

Hayvanım bu sözlerini haz duygusuyla desteklerken başımı geriye attım.

“Kimseye ait değilim ben,” dedim boğuk bir fısıltıyla.

“Bana ait olduğunu biliyorsun. *Benim* de sana ait olduğumu bildiğin gibi.” Bir anlığına parmakları diliyle yer değiştirerek tadıma baktı. “Ben, bedenem ve ruhen sana aitim, sonsuza dek. Tümümüyle seninim.”

Parmaklarını ihtiyacım olan noktalara dokundurmayı biliyordu. Ellerimi saçlarına daldırıp ağzına doğru ileri geri hareket ettim, bedenim parmaklarının etrafında kasılıyor, tüm uzuvlarım geriliyordu. Kendimi duygularıma ve ona bırakarak küçük patlamalarla inledim. Bağımız aracılığıyla onu arzum ve daha derin başka bir duyguyla besliyordum. Kime ait olduğuma dair kabulümdü bu, en azından şimdilik. En azından hâlâ birbirimize ait olabiliyorken.

“Ever, bebeğim,” diye fısıldadı hislerimi sezip hızlanarak. Tavrı sertleşti. “Boşal hadi.”

Parçalara ayrıldım, göğsüm şişiyor, dünyam çatırdıyordu. İçimi safi bir mutluluk doldurdu ve önünde dizlerimin üzerine çökerek onunla göz göze geldim. Sessiz kabullenişime cevaben hükmedici bir tavırla beni öptü.

Belki de kendimi lanetliyordum ama kendimi ona bedenem ve ruhen verecek, elimden geldiğince de bu şekilde yaşayama devam edecektim. Belki geleceğimiz paramparça olacaktı ancak

her şey altüst olduğunda, en azından karanlıkta bana eşlik edecek ona dair anılarım olacaktı.

Ayağa kalktık, beni yukarı çekerek kollarına aldı. Akşamüzeri sona erip güneş ufka doğru alçalmaya başlarken sert göğsüne yaslandım.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordum, kollarında mayışmış hâlde. Çalışanların görüp görmemesi umurumda değildi. Yarın yine sert kız olabilirdim. Şu an tek istediğim bu koca alfanın beni şımartmasının keyfini çıkarmaktı.

Kaleye girip kuleye çıkan basamakları tırmanırken yolda önemli biri havalarında, dimdik duruşlu bir adamla karşılaştı. Onu daha önce hiç görmemiştim, ne gece etrafta dolanırken ne de gündüz koridorlarda. Beyaz, kolalı bir gömleğin üzerine jilet gibi bir takım elbise, içine de siyah yelek giymişti. Siyah kravatı takımı tamamlıyordu.

“Efendim,” dedi adam, kolları yanlarında dümdüz duruyordu.

“Güzellik salonundaki en geniş odayı hazırlayın. Kısa zaman içinde aşağıda olacağız.”

“Evet, efendim.” Dünyanın sahibiymiş gibi yürüyüp gitti.

“O da kimdi?” diye sordum Nyfain basamakları çıkmaya devam ederken.

“Şahsi uşağım. Kalenin asıl uşaklarından son kalan kişi.”

“Neden onu daha önce görmedim?”

Nyfain kapının yanında durup bana uzun uzun baktı ve birden jetonum düştü. “Anahtar pantolonumdaydı.”

Hâlâ bana bakıyordu. Bakışlarını veya bağdan gelen karmaşık duyguları çözeyemiyordum. Benimle beraber arkasına dönüp merdivenlerden ikinci kata, oradan da odasına doğru geldiği yoldan geri gitti. Yatak odasına girmeden önce beni nazikçe yere bıraktı. Bir dakika sonra elinde bir anahtarla geri dönmüştü.

“Şu anda tüm kalede o kuleye erişim sağlayabilecek tek anahtar bu. Şimdi biraz dinlenmen için seni yukarı çıkaraca-

ğım. Yemek yemen ya da yıkanman gerekmiyor. Onlarla ben ilgileneceğim. Ama nedimenin bu gece ne giyeceğine karar vermene yardımcı olmasını istiyorsan...”

“Akşam yemeği için mi?”

“Akşam yemeği ve dans için, evet. Resmî bir şey olacak.”

Yurkundum. Daha önce resmî herhangi bir şeye katılmamıştım. Artık böyle durumlarda giyebileceğim elbiselerim vardı fakat adabı muaşeret konusunda kendime güvenmiyordum. Doğru çatal bıçağı kullanabilecek miydim? Ya da kendimi rezil etmeyecek kadar iyi dans edecek miydim? Gizlice bir derse girmeyi başaramamıştım.

Muhtemelen tümünü bağdan hissederek usulca gülümsedi. “Sadece biz olacağız, Finley. Başka kimsenin odaya girme izni olmayacak. Benim yanımda her zaman kendin olabilirsin. Farklı biri olmayı köylerdekilerle konuşmaya sakla.”

“Aslına bakarsan köydekilerle konuşurken tamamen kendim gibiyimdir.”

“Bu doğru. Ve gayet de işe yarıyor.” Burnunu boynuma sürterek beni yeniden kollarına aldı.

“Yürüyebilirim,” diye mırıldandım, bir kolumu boynuna sarıp sıcaklığına gömülürken.

“Ejderham seninle yakın olmak istiyor, ben de bunu istiyorum. Ve sen de istiyorsun.”

Haksız değildi. Hayvanım, bu muameleyi tasvip ederek biraz sakinleşmişti ve... açıkçası çok kötü de sayılmazdı. Bir kız kendiyle böyle ilgilenilmesine alışabilirdi.

“Bu arada kitaptaki sahneyi gerçekten de başarılı şekilde canlandırdın,” dedim o yürürken. “Tüm o orgazmlar da dâhil. Hayli yoğundu.”

“Daha yeni başlıyoruz.” Kule kapısını açıp anahtarı bana verdi. “Leala için bir kopyasını yaptırırdım ama demirci öldürüldü ve onun yerine gelen kişi de tüm bunlar olmadan önce lavabo temizliyordu. Zaten kaledeki seks partilerinde kırbaç-

lanırken Leala'nın anahtara sahip çıkabileceğinden pek emin değilim. Dolayısıyla..."

"Dolayısıyla hâl böyle olacak."

Dudakları yeniden bir sırıtmayla kıvrıldı. "Dolayısıyla hâl böyle olacak. Birazdan yukarı gelirim. Gidip pantolonunla şu anahtarı bulacağım. Bir yaratığın pantolonunu koklamasını ya da ceplerini karıştırmasını istemiyorum. Dikkate değer şeyleri efendilerine götürüyorlar ve bu kaledeki iblisler anahtarla ne yapacaklarını çok iyi biliyor."

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti geçti. Ben uyurken o iblislerden birinin odama sokulmasını istemezdim. Beni gafil avlama avantajına sahip olurlardı ve ihtiyaçları olan tek şey de bu olabilir.

"Peki, o hâlde elbise..."

"Leala'yı yukarı göndereceğim. Bilgilendirmeyi o yapar." Elini koluma koyup yanağımdan öptü. "Dinlen. Rahatla. Oku. Ayaklarını uzat. Bırak her şeyle ben ilgileneyim."

Başımla onayladım ve gitmek üzere arkasına döndü.

"Ah..." Parmağımı havaya kaldırdım.

Ayağı basamakların ucunda, eli tırabzanda arkasına döndü.

"Kütüphanede annenin köşesinde bıraktığın notu kendiminkiyle değiştirdim. Bu gece ilhama ihtiyacın olursa ya da... ikimizin de yapmamış olduğu bir şey denemek istersen, on dördüncü bölüme bir göz at..." Yüzümün yandığını hissettim. "Ve eğer hafif halka açık küçük bir gösteri konusunda ciddiysen o da..." Dudağımı ısırp tümüyle heyecanlı, utanmış, toy hissetmeme karşın —bu kadar toy olmama isteğiyle— sakın kalmaya çalışarak düşündüm. Beraber ilklerimiz olsun diye yeni şeyler denemek istemiştik fakat yine de o şeyler konusunda endişeliydim. "Şey... Aslına bakarsan hangi bölümde olduğunu anımsamıyorum. Notlara bir bakarsın. Yarısını geçtikten sonraydı sanırım. Kalabalık bir tavernanın köşe masasında. Ah,

bir de... hangi kitap hatırlamıyorum ancak göz bağlamalı bir sahne var. Eğer... sana uyarsa.”

Ejderhalar gülümseyebilseydi...

Gözleri aç bir ifadeyle alev alev yandı.

“Bir de...” Omuz silktim. “Ne düşündüğüm ya da hissettiğim umurunda mı bilmiyorum ama mektuplarda yüz yüze olduğundan daha iyi iletişim kurduğumuz için hayat hakkında konuşup durdum.”

Bakışları yumuşadı. “Umurumda. Yazmaya devam et. Benimkini okuduğunu varsayıyorum?”

“Evet.” Parmaklarımı midemin altında gezdirdim.

Hareket dikkatini çekti ve bağdan özlem aksa da yüz ifadesinde bir değişiklik olmadı.

“Ve açıkça görülüyor ki henüz kanaman da olmadı,” dedi sakince.

“Hayır. Bugün yarın olur. Bazen stres bir süre gecikmeye sebep olabiliyor.”

“Ne kadar süre?” Anlaşılan o ki sesindeki hırlamaya hâkim olamıyordu.

Aldırmadım. “En uzun bir hafta olmuştu.”

Gerilerek gözlerini yumdu, bağın içinde özlemle umut, korku ve endişeyle çarpışıyordu. Bakışlarını hafifçe başka yöne çevirdi ve bu sefer ejderhanın bağımız aracılığıyla sahiplenici, baskın ve bana ulaşmak için yanıp tutuşur hâlde seslendiğini hissedebildim. Beni işaretlemek, beni sahiplenmek, benimle eşleşmek için yanıp tutuşuyordu. Şu an kontrolü ele geçirmek için mücadele veriyorlardı.

“Neler oluyor?” diye sordum. “Patlayıp da tüm geceyi daha başlamadan mahvetmek yerine mektup yazıyormuş gibi yap.”

Derin bir nefes aldı. “Hamile olabileceğin düşüncesi – benim çocuğuma hamile olabileceğin düşüncesi– ejderhamı sahiplenici bir manyağa çeviriyor. Yine.” Ağırlığını tırabzana verdi. “Manyak hafif kalır. Hayvanına ulaşamadığından beni

kenara itip benim bedenimle sana ulaşmaya çalışıyor. Hayvanının memnun olacağını biliyor.”

Olurdu, ona şüphe yok.

“Hayvanıma ulaşamıyor derken... onlar... kontrolü ele aldığı anda çiftleşebiliyor mu? Öyle bir şey var mı?”

“İnsanların hakkında konuştuğu bir şey değil bu. Bildiğimiz üzere, birinin kontrol hayvanındayken seks yapması daha... farklı türden bir deneyim. Diğer hâlde olunduğundaysa... daha da farklı. Ama evet, hayvanlar birbirleri için yanıp tutuşurken insanların harekete geçmediği zaman öyle bir şeyin olduğunu duydum. İnsanlarını zorluyorlar. Birbirinden kati şekilde nefret eden bir çift hatırlıyorum. Birbirlerini görmeye bile katlanamazlardı. Fakat hayvanları birbirine doyamıyordu ve sonunda farklılıklarını aşip resmen eşleşmeden, sonra da işaretlemeyen önce üç çocukları olmuştu. Nihayetinde aralarında inanılmaz güçlü bir bağ oluştu ama o noktaya varmalarının tek nedeni hayvanlarının ısrarcı olmasıydı.”

“Bizimkilerin de yapmış olduğu gibi.”

“Evet. Ve hâlâ da yaptığı gibi.”

Hayvanım birdenbire kendini gösterdi, bir an harika ve hâinden memnunken bir an sonra beni kenara itiyordu. Onu tekrar bastırarak kadar hızlı davranmadım. İç çekişimi bile tamamlayamamıştım.

Sesim hırıltılı çıktı. “Çayı kesmeme izin ver, Nyfain. Doğanın istediği gibi, hiçbir koruma olmaksızın becer beni. Hiçbir güvenlik ağı olmadan. Çiftleş benimle. Yavrularına gebe kalmamı sağla.”

Gözlerini sımsıkı kapatıp kollarının ön kısmını tırazana koyarak titreyen bedeniyle eğildi. Bağdan taşan güç içime doluyor, hayvanım tarafından büyütülerek geri yollanıyordu. Âdeta nefes alamıyordum.

Seni sürtük! diye kükreyerek boğuştum onunla. *Ejderhayı kışkırtmayacağımı söylemiştim sana!*

Bu kadarı yeterli olsa gerek, dedi böbürlenerek ve arka plana süzüldü.

Yemin ederim tam bir amcıksın, diye devam ettim; tüm bedenim titriyordu, yarı çömelmiş hâlde tırnaklarımı ahşap kapı çerçevesine gömdüm. Bu hâle nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu onlara haksızlık.

Ejderha tatlı güç selinin içinde mest oluyor. Gelişiyor. Hissetmedin mi? Eşleşme ihtiyacı büyüden daha kuvvetli, sana anlatmıştım. Özüne kazınmış bu. Laneti daha fazla geri itmesine yardımcı olacaktır. Bu hoşuna gidiyor. Bizi elde etmesine izin ver de gör. Nyfain bu kadar kalın kafalı olmasaydı eşini sahiplenmeye çalışırken ejderhayı uzaklaştırmaya çabalamak yerine onu buna teşvik ederdi!

Son kez söylüyorum, bizi sahiplenmeyecek. Bırak şu işin peşini.

“İçeri... gir,” dedi Nyfain, şimdi tırabzanı kavramış hâlde yavaşça doğruluyordu. “Odana... gir. Kapıyı kilitle. Çok... fazla zorluyor.”

Çünkü az önce ejderha sahip olduğu o büyük güç kuyusunun daha fazlasına erişim sağladı, dedi hayvanım gururla.

Keşke vajinana bir yumruk geçirebilseydim.

“Özür dilerim!” dedim Nyfain’e. “Ben değildim! Hayvanım tam bir sürtük gibi davranıyor.” Çabucak kule odasına girip kapıyı tuttum.

“Biliyorum. Git!”

Kapıyı çarptım fakat hemen geri açmam gerekti, Nyfain, parıl parıl parlayan gözleriyle bana döndü. Titreyen elimle anahtarı soktuğu delikten geri alıp kapıyı geri çarptım. Metal şıngırdadı ama anahtarı deliğine sokup kapı kolu dönmeden hemen önce çevirdim. Bir an sonra, bir şey küt diye ahşaba vurdu, sanki iki avuç tahtaya çarpmıştı. Çabucak kayıp uzaklaştılar.

Bağımızdan sert ve alev alev bir arzu geçti. Lav gibi bedenimden üzülp merkezime doğru akarken sinir uçlarım ka-

rıncalandı. Bir güç seliyle doldum, taşmak üzereydim. Bu hisle beraber tuhaf bir tür dinginlik de geldi.

Sessiz odadaki tek gürültü güçlkle aldığım nefeslerin sesiydi. Kapının altından içeri kokusu süzüldü.

Sessiz, eğlenir gibi bir kıkırdama fazlasıyla duyarlı tenimi elektriklendirdi. Nyfain'in pürüzlü sesi tehlikeli bir tını almış, karanlık bir hâle bürünmüştü. Güç ve öz güvenle çatırdıyordu.

"Kaçabilirsin, prensesim," dedi ve konuşan belli ki ejderhaydı. "İstersen saklanabilirsin. Ama seni bulacağım. Çığlık çığlığa tekmeler atman gerekse bile içindeki tutkuyu ortaya çıkaracağım ve seni sahipleneceğim. Sen *benimsin*."

Tüylerim diken diken oldu ve hayvanım zevkle beni sarstı. Midem altüst oldu, bacaklarım dayanılmaz bir kaçma, saklanma, savaşıma, hatta hükmedilme arzusuyla güçsüz düştü.

Lanet olsun, benim sorunum neydi? Bunlar normal insan düşünceleri değildi. Bunlar...

Çiftleşme arzusundaki bir şekil değiştirenin düşünceleri, diye tamamladı hayvanım neşeyle.

Sen benim için ölüsün. Biraz çabayla kapıdan ayrıldım.

Güldü, kesinlikle pişmanlık duymuyordu.

Adım sesleri kapıdan uzaklaştı. Beni rahat bırakıyordu, Tanrıça'ya şükürler olsun.

Pencereye gittim ve nefesimi toplamaya çalışarak dışarı baktım.

Bizimle çiftleşmesine izin vermeliydin, diye düşündü hayvanım. *Bizi sahiplenmesine*. Ejderha bunu yapardı.

Ürperdim ancak cevap vermedim. Onun tarafından sahiplenilmek isterken neden Nyfain'in isteklerini yerine getirmek istediğimi anlamazdı. Hiçbir kadın dokunamasın diye onun ilk bana ait olduğunu göstermek adına Nyfain'i sahiplenmek istememi anlamazdı. Onunla olmak öyle *doğru* geliyordu ki...

Ancak Nyfain durumu herkesten daha iyi anlarken ben de lanet söz konuşuyken nelerin tehlikede olduğunu öğreniyordum.

Güce erişmek için ilkel dürtüler iyi güzeldi fakat İblis Kral'ı yenmek için yüksek dozda mantığa ve stratejiye de ihtiyacımız olacaktı. Hayvanların arzularıysa öngörüsüzdü.

Neyse ki kapıya vuran parmak boğumları beni hayallerden çekip çıkardı. Aynı anda aşağıda bir şekil belirdi, Nyfain bahçenin ötesine doğru cıvılcıplak yürüyordu. Hayvan formuna değişmeden önce dönüp uzun uzun pencereme baktı. Göğsünü şişirdi, başını geriye attı ve öyle yüksek sesle kükredi ki pencerenin camları sarsıldı.

İçimde bir şey kıpırdandı; göğü yararak uçan altın ejderhaya dair bir anıydı bu, kükreysi içimde bir emir gibiydi. Bir seferberlik çağrısıydı. Halkına çağrıda bulunan bir liderdi.

Ve şimdiyse... sevdiğini çağıran bir eş.

Hayvanım, üzerinde kurmaya çalıştığım kontrolün altında debelendi. Damarlarım tutuştu, tenimi iğne batması gibi bir acı sardı. Yüzeye çıkmak için uzandı, tenim gerilip kaşınana, soyulma ihtiyacı duyana dek gerildi.

“Sakin cüret edeyim deme,” dedim ellerimi pencere çerçevesine dayayarak. “Beni değiştirmeye zorlamaya çalışma.”

Ejderhaya ulaşmak için yanıp tutuşarak kontrolüm altında çırpınmaya devam etti.

Ejderha kükreince burun deliklerinden alevler fışkırarak cansız otları kavurdu. Ardından her yeri parça parça karanlık kapladı.

Bir anda ileri atılıp koşmaya başladı, uçamazken bile görkemli kaslar ve güçlü bir zarafetle çevrelenmişti.

Bana onun için savaşmayacağını söyle, diye buyurdu hayvanım. Her şeyi bir kenara atmaya değer olmadığını söyle.

Dönüp kapıya yürüdüm. “Neyi kenara atacağım ki? Zaten hiçbir şeyim yok.”

Anahtarı çevirip kapıyı açtığımda Hadriel'i kocaman açılmış gözleri fırıl fırıl döner hâlde donakalmış buldum.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

“O da neydi?”

“Nyfain'di. Kükremesini daha önce duymadın mı hiç? Ben pek çok kez duydum.”

Başını hafif sarsıntılarla iki yana salladı ve beni iterek yanımdan geçip odaya girdi. “Böylesini değil. Bu...” Ofladı. “Üstelik sonunda midem sakinleşmeye başlamıştı. Şu an altıma sıçmasam iyi olur.”

Kıkırdamama engel olamadım. “Sana saldırıyor ya da seni kovalıyor filan değil. Önceden kükremesini duyduğumda genelde öyle bir şey olurdu.”

Gerçi... Sanırım bir anlamda beni kovalıyor sayılırdı. En azından ejderhası.

Hadriel başını iki yana sallamaya devam etti. “Bilemiyorum. Yani... Dehşet verici değil miydi? Bana dehşet verici geldi.”

Leala açık kapıdan başını uzattı. Gülümseyip parıl parıl gözlerle içeri girdi. “Efendiyi duydunuz mu?”

“Gördün mü? Leala korkmamış,” dedim Hadriel'e, lavaboda yüzüme su çarparken.

“Tabii ki korkmaz!” diye bağırdı Hadriel, sandalyeme oturup yüzündeki teri silerek. “O hiçbir şeyden korkmaz. İblislerin canına okumasına izin verirken bir yandan da gülümsüyor.”

Gardırobunu açan Leala gözlerini devirdi. “Bebek gibisin. Kükremenin seninle bir alakası yoktu. Düşmanları uzak durmaları için uyarıyor filan gibiydi. Her neyse, sizce de eskisinden çok daha güçlü değil mi? Yoksa bana mı öyle geldi?”

Gördün mü? dedi hayvanım.

Kapa çeneni. Sen benim için ölüsün.

Gülüşü sinir bozucuydu.

Leala yatağın üzerine beyaz bir kombinezonla geniş, mor sabahlığı koydu. “Akşam yemeği için ne giymek isterdiniz, leydim? Düşünüyordum da belki...” Daracık ve hayli açık bir elbise çıkardı.

“Hayır, efendi buna benzer bir şey görmüştü.” Hadriel elini olmaz anlamında salladı. “Daha görkemli bir şey olması lazım. Kırmızıya ne dersin? Şimdi, Finley, söyle bana.” Ayak bileğini dizinin üzerine atıp ellerini birbirine kenetledi. “Bugünü düşününce havalara uçmuyor musun? Yani insanlar... hayata geri döndüler! Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Hani bir adam vardı –cidden ölüm döşeğindeydi değil mi?– sen gittikten sonra Hannon’la beraber odada kaldım. Öleceğini düşündüm ama gözlerini kırpmıyormaya başladı! Sonra da açıp kapamaya. Kafasının karışık olduğunu görebiliyordum ama yavaş yavaş ufak tefek değişiklikler olmaya başladı. Bir çiçeğin büyümesini izlemek gibiydi. Acayip havalı bir şeydi.”

“Bu da ne şimdi?” diye sordu Leala, beni oturtup bir saç fırçası getirirken.

“Ve diğerleri. Hakiki olandan içtiklerine inanmıyorlardı, fark ettin mi?” diye devam etti Hadriel. “Kuşkuluydular. Elbette içtiler çünkü ‘çenenizi kapayın, dediğimi yapın’ gibi bir havan vardı fakat yine de kuşkuluydular. Sonra, saatler içinde çok daha iyi hissetmeye başladılar. Parmaklarını şıklatmışsın gibi, fark ettin mi? Hah!” Yumruğunu yukarı kaldırdı. “Tanrıça’nın yatağındaki sperm lekeleri aşkına, ciddi ciddi havaya girdim. Bu bahçecilikten daha iyiydi. Çünkü şey gibisin... insan yetiştiriyor gibi! Hayır, o bebek yapmak oluyordu. Şey gibisin... insan hasat ediyor gibi. Bilmiyorum işte, her halükârda onlara yardım ediyorsun. Hayatın devam etmesini sağlıyorsun.”

“Balatayı sıyırmaya başladın,” diye mırıldandı Leala.

Hadriel ayağa kalktı. “İyi hissediyorum. İnsanlara yardım etmek iyi hissettiriyor. Uşak olmaktansa bunu yapmayı yeğlerim. Sanırım meslek değiştireceğim.”

“Uşak olarak ne yaptığını biliyormuşsun gibi ortalıkta hoplayıp zıplamaktansa insanları iyileştirdiğin için çok daha hızlı öldürülürsün,” dedi Leala, şimdi yüzümü yıkarken.

“Pek olası değil, zira Finley’nin yanında olacağım ve onun iblis öldürme konusunda hiç tereddüdü yok.”

“Ayrıca gündüz vakti olacak,” diye ekledim.

“Evet!” Parmağını bana uzattı. “Gündüz vakti olacak! Gör-dün mü, Leala? Bok ye.”

“Önce sen,” diye yanıtladı. “Şimdi git de küçük hanımı hazırlayabileyim.”

“Oldu, oldu. Sonra görüşürüz, Finley.” Giderken eliyle kapı çerçevesine vurdu. “Korkutucu ve bir miktar kaçık ejderhayla randevunda iyi eğlenceler. Yerinde olmak istemezdim.”

Hadriel gidince Leala cık cıkladı. “Küçükken kendisine sataşan ejderhaları hatırlıyor sadece. Boş boş konuşurdu, sonra onlar da Hadriel’i itip kakardı. Tipik okul çocuğu saçmalıkları. Şimdi de ne zaman ejderha kükremesi duysa altını ıslatacak gibi oluyor. Gerçi açıkçası...” Beni inceleyerek geri çekildi. Sa-cımı karıştırdı. “Uzun zamandır duymamıştı. Lanetten sonra efendinin kükremesi tüm ihtişamını kaybetti. Eski günlerdeki şekil değiştiren aslanlar gibi bir şey olmuştu. Ama bugünkü...” Ürperdi. “Gerçekten yoğundu. Bununla bir ilginiz var mı?”

“Hayır!” dedim otomatik olarak. “Neden?”

Omuz silkip gardıroba doğru ilerledi. “Hadi onu kendinize hayran bırakacak elbiseyi seçelim. Kulağa sizin için inanılmaz bir gece planlamış gibi geliyor.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

“Belki de gelmez,” dedim sessizliğin içinde, okuyacak kadar odaklanamadığım bir kitapla kule odasının bir köşesinde otururken. Arkamdaki alacakaranlık kararmaya devam ediyordu.

“Gelecektir, küçük hanım,” dedi Leala, Nyfain beni almaya geldiğinde görmesin diye elbisemi banyoya koyarken. “Aksi takdirde planda bir değişiklik olduğuna dair haberdar edilirdim. Pantolonunuzu bulmaya çalışırken gecikmiş olabilir.”

Tabii ki ona her şeyi anlatmıştım. Pantolonu bulmak yalnızca bir dakikasını alırdı. Ejderha formunda hızlı hareket edebiliyordu ve koku duyusu da gözlerinden daha işe yarardı. Gerçi ejderhayı değiştirmeye ve kontrolü Nyfain’e geri vermeye zorlamak biraz daha uzun sürebilirdi.

Kapı çalındı. Ben kitabı bırakıp ayağa kalkarken Leala bana heyecanlı bir gülümsemeyle baktı. Sabahlığı getirdi, üzerime geçirip uyluklarımın üzerine dek dökülen mini beyaz kombinezonun üzerinde bağladım. Ayaklarımı süsleyen ayakkabılarım yoktu. Bilinmeyen sebeplerden yalın ayak kalmam gerekiyordu.

Kapıyı açarken midemde kelebekler uçuşuyordu. Nyfain üzerinde ikisi de eşit derecede bol ve içinde kolay hareket edilebilir, dökümlü, taba rengi bir tişört ve koyu kahverengi bir pantolonla önümde dikilmekteydi. Ayağında ayakkabıları vardı, önünde kavuşturduğu elleriyle beden dili sakindi. Ne var ki bağımız onu ele veriyordu. Heyecan, beklenti ve içtenlikten oluşan bir duygu karmaşası hissediyordum.

“Merhaba, leydim,” dedi, başıyla selam vererek. “Bana eşlik eder miydiniz?”

Leala parmak uçlarında uzanıp anahtarı ona teslim etti. Nyfain yorum yapmaksızın alıp ikimiz de dışarı çıkana dek elinde tuttu. Leala bana göz kırpıp hızla merdivenlerden indi. Nyfain arkama geçip anahtarı cebine koymadan önce kapıyı kilitledi.

“Nyfain’le mi yoksa ejderhayla mı muhatap oluyorum?” diye sordum kollarımı boynuna atarak.

“Nyfain’le. Ejderha molada.”

“Benim hayvanım da.”

“Lütfen sebebini anlatma. Şu an hâkimiyetim pek güvenilir değil.”

Gülümsedim. “Bana yine yürümek yok mu?”

“Ayakların çıplak. Bu kalenin zemini üzerinde seni çıplak ayak yürütmeyi hayal dahi edemem.”

İyi noktaya değinmişti.

“Gelmeyeceğinden endişelenmiştim,” diye itiraf ettim, yüzümü yanağına sürterek.

Beni biraz daha kendine çekti. “Geç kaldığım için özür dilerim. Bana verdiğin mizansen önerilerinden birine uysun diye güzellik salonunun odalarından birinin düzenini değiştirmem gerekti.”

Gülümsedim, yeniden utanmış ve heyecanlı hissediyordum. “Mizansenler hakkında ne düşünüyorsun?”

“Bence çoğunun hakkından geliriz.”

“İçlerinden senin için... ilk olacak olan var mı? Yoksa...”

Merdivenlerden indi. Muhtemelen bu gece her ne dönüşorsa ona hazırlanmak üzere odalarına yollanan birçok çalışan yanımdan geçerken bize baktı.

“Tümü öyle. Zamanında kuralları çiğneme gibi bir alışkanlığım pek yoktu ve babam da... cinsellik normlarının dışında düşünecek biri değildi. Lanetten sonra bu kale çarpıcı bir şekilde gözlerimi açtı. Bilhassa on sekizinci bölümdeki notların ilgimi çekti.”

Düşünürken dudaklarımı çenesinde gezdirdim. “Hafızamı tazelemen lazım.”

“Cüretkâr kadın kahramanımız düşmanıya kız arkadaşını dairesine çekip bilgi almak amacıyla onları baştan çıkarmaya karar veriyor.”

“Ah, evet. Tuhaf bir plandı ama üçlü sahne epey seksiydi.”

“Evet, seksiydi. Özellikle de notların benzer şeyler deneyimlediğini ortaya çıkardığında.”

“Ben hiç üçlü yapmadım. Ah, bir kızın bana oral yapmasına izin vermemden bahsediyorsun sanırım?”

“Evet. Tam olarak demek istediğim oydu, evet.”

Birinci kata varıp sağa dönerken güldüm. Burası kalenin daha önce hiç gezinmediğim bir kısmıydı. Burada bulunduğum zaman göz önüne alındığında yapmam gerekenin yarısı kadar dahi keşif yapmamış olduğumu fark ettim. Gerçi geceleri erişimim olmadığından pek fırsatım da olmamıştı.

“Erotik bir deneyimdi.” Yanağını, ardından da dudaklarının kenarından inen yara izini öptüm. Geçmiştekinin aksine irkilerek kaçmadı. “Geceyi onun evinde geçiriyordum ve kendine ait bir odası vardı. Konuşmaya başladık ve sohbet cinselliğe geldi, genelde olduğu gibi.”

“Evet, sohbetler seninleyken kesinlikle o yöne gitme eğilimindeler.”

“Daha çok gençtik, ikimiz de o noktaya kadar gitmemiştik ve etrafımızda çılgın bir dünya vardı. Dolayısıyla, erkek arkadaşımın bana oral yapıp yapmadığını sorunca yaptığını ama o kadar da iyi olmadığını söyledim, o da kendisinin deneyip deneyemeyeceğini sordu...”

“Sen de tamam dedin.”

“Neden olmasın?”

“Neden olmasın değil mi? Bence de.”

Daire şeklinde antresi olan bir odaya girdi. Koltuklar, oradaki bir masaya bakar hâlde duvarlar boyunca sıralanmıştı. Hepsi boştu. Karanlık alanı aydınlatmak için mum yakılmamıştı.

Hayvanının duyularını karanlıkta önünü görmeye yetecek kadar kullanarak sorunsuz ilerledi. Belki de onunla daimî bir bağlantısı vardı ve güce veya ekstra yeteneklere ulaşmak için onunla çekişmesi gerekmiyordu. Sorardım ancak ejderhadan bahsetmek şimdilik pek akıllıca gelmedi.

“Sonra ne oldu?”

Kıkırdadım. “Önce öpüştük, hafif, muzipçe bir şeydi. Erkeklerin genelde yaptığı gibi dilini ağzıma tıktırıp oradan oraya sürüklemedi. Sakin ol, *sen* istisnasın çünkü gerçekten çok iyi öpüşüyorsun. Ama öpüştüğüm çoğu erkek... gerilmeyi bırakır mısın? Hepsi tarih oldu. Onlara karşı hiçbir şey hissetmiyorum.”

“Diğer erkeklerden bahsetmene verdiğim tepki mantıksal bir şey değil. İlkel bir tepki. Senin de görmüş olduğun gibi, ejderhanın derinlerine işlemiş bir şey. Kontrol edemiyorum, ayrıca son zamanlarda ejderhamı da kontrol edemiyorum.”

Alelade kapılarla dolu bir koridorun sonundaki alelade bir kapının önünde durdu. Üzerlerinde numaralar bile yoktu.

“Eh, her neyse, çoğu erkek dilini ağzına tıktırıp ağzını istila eder. Ya da dillerini çıkarıp şey... seninkiyle oynamaya çalışırlar. Bilemiyorum, müthiş bir şey sayılmaz. Fakat o muzipçe takılıp yalnızca dudaklarıyla öptü ve ancak birbirimize dokunmaya ve giysilerimizi çıkarmaya başladığımızda dilini derinlere daldırdı.”

“Hımm. Devam et.”

Beni soyunma odası gibi ortadan bir perdeyle bölünmüş küçük bir odaya taşırken güldüm. Beni yere bırakıp sabahlığı nazıkçe omuzlarımdan indirdi.

“Giysilerinizi çıkardıktan sonra ne yaptınız?” diye sordu, sabahlığın altında ne olduğunu görünce nefesini tutarak. “Ah, çok güzel. Göklerdeki Yüce Tanrıça; bunu duymaktan hoş-

lanmadığını biliyorum ama o kadar güzelsin ki. O kadar mükemmelsin ki...”

Ellerimi göğsüne koyup karnına doğru indirdim. “Senden duymak hoşuma gidiyor. Çünkü sadece yüzümden ve memelerimden fazlasını gördüğünü biliyorum. Her neyse...”

“Evet, ben seni okşarken bana şu deneyiminle ilgili daha fazla detay anlat.” Ellerini memelerimin üzerinden aşağıya, ipeksi kumaşa doğru kaydırıp kalçamın üzerinden geçirdi. Popomun üzerinden ilerleyip sırtıma çıkarak şehvetli dokunuşlarla bedenimin ana hatlarını okşadı.

Gözlerimi kapatıp hissin tadını çıkardım. “Beni öperek tenimde ilerledi, gözlerimi kapadığımı ve bedenimin ısındığını anımsayabiliyorum. Dokunuşu çok hafifti ve nazikçe meme ucuma dokunup tereddütle emdiğinde arkama yaslanmaya engel olamadım. Çok iyi bir histi. Sanki... ok gibi aşağıya, vajinama fırlamıştı.”

Boynum boyunca öpücükler sıralayan Nyfain hafif hafif inledi, sertliğini bana bastırıyor ancak daha ileri gitmiyordu.

“Bir dakika, neden kadınların bana dokunduğunu duymanda bir sorun yok da erkekleri duyunca sorun oluyor?”

Duraksadı. “Açıkçası hiçbir fikrim yok. Belki romantik eğiliminin erkeklere olduğunu bildiğimdendir? Dolayısıyla da kadınlar, özellikle de geçmişindekiler, bir tehdit oluşturmuyordur?”

“Neyse, memelerimle muhteşem zaman geçirdikten sonra ciddi ciddi tahrik olmuşum. Neredeyse ne isterse yapmasına izin verecek hâldeydim. Sonra öpe öpe göbek deliğime indi. Biraz gerildim fakat dediğim gibi, aynı zamanda tahrik de olmuşum.”

“Hımm. Devam et...”

“Parmakları...” Hatırlayarak gözlerimi yumdum. “Öyle hafif geziniyordu ki, dokunuşlarıyla epey uyarılmıştım. Beni çıldırtıyorlardı. Gerginliğim geçmişti. Yavaşça uyluklarımın arasına ilerleyip dudakları tenimi sıyrırken... tüy gibi öpücükler

kondurmaya başladı. Eğilip büküldüğümü, kıvrandığımı, soluk soluğa kaldığımı hatırlıyorum. Ve sonunda vajinama ulaşıp... sanki tadını çıkarır gibi yaladı. Senin gibi başladı ama daha hafif ve alaycı bir şekilde. Bu da beklentiyi arttırdı ve delireceğimi sandığım an daha sert emdi ve resmen... dağıldım. Birinin bana yaşattığı ilk orgazmdı. Feci heyecan vericiydi.”

“Jestine karşılık verdin mi peki?”

“Şey... denedim. Önce meme uçlarıyla, sonra da vajinasıyla ama pek benlik bir şey değildi. Demek istediğim, birinin aletini emmek de genelde pek müthiş bir şey değil ama memnun etmek istediğim biri olunca bir şeyler oluyor. Onu da bir arkadaş olarak memnun etmek istedim ancak...”

“Kalpten gelmiyordu.”

“Aynen. Yani denedim ama sonunda buna bir son verip kendisi beni tatmin etmeye girişti. Benden zevk alamıyordu. Başta kötü hissettim fakat ardından yeni bir orgazma ulaşmıştım bile. Lanet olsun, tam bir erkek gibi davranmıştım. Sadece aldım, aldım ve aldım, beceremediğimden jestine karşılık vermek yerine bana sağladığı tüm orgazmları kabul ettim. Kahretsin, şimdi gerçek bir pislik gibi hissediyorum. Bir daha benimle böyle bir şey yapmak istememesine şaşırmamalı.”

“Hikâyen için gerçekten kötü bir son olmuş,” dedi hafifçe sıratarak. “Erotik bir aşk hikâyesinden ziyade trajik bir öyküymüş.”

“Daha da kötüleşiyor. Yaklaşık bir sene sonra, giyinme biçimim ve avlanmaya duyduğum ilgiden ötürü toplumdan dışlanan birine dönüştüğümü fark edip benimle arkadaşlığını da kesti. Hakaretler savurup saçma sapan konuşmaya başladı. Ondan önce de pek fazla arkadaşım yoktu ama sonrasında hemen hemen hiç kalmamıştı.”

Çenemi okşayarak yüzüme baktı. “Bu korkunç bir hikâye. Artık hayata kötü bakıyorum, umarım hiçbir zaman romantik romanlar yazmaya kalkışmazsın.”

İstemsizce bir kahkaha patlatarak yüzüne minik tükürük damlaları saçtım.

“Evet, yüzüme tükürmek hikâyenin sonunu özetler gibi.” O yüzünü silerken daha çok güldüm.

Hafifçe kıkırdayarak öne eğilip burnumun ucuna küçük bir öpücük kondurdu.

“Çocukluğun için üzgünüm,” dedi yumuşak bir tonla. “Kulağa pek keyifli gelmiyor.”

“Sen bay popülerdin, öyle değil mi?”

“Ben prenstim. Bir erkeğin isteyebileceği tüm arkadaşlara sahiptim ama aynı zamanda da hiç arkadaşım yoktu. Babamın benden zorla öğrenmeye kalkması korkusuyla kimse benimle fazla kişisel bir şey paylaşmazdı. Konumum sebebiyle ayrıştırılırdım.”

“Kulağa benim durumundan pek de farklı gibi gelmiyor.”

“Sadece ben hikâyeye belli bir şekilde başlayıp ardından u dönüşüyle bilek kesme noktasında bırakmadım.”

“Tanrıça aşkına,” deyip gülerek yüzüne vurdum.

O da benimle gülüp bana sarıldı. “Pekâlâ, hazır mısın? Güzellik salonunu ziyaret etme vaktin geldi.”

“Aletini boğazıma tıkmayacak mısın?”

“Açıkçası bilmiyorum. Ama başlangıç olarak değil. En azından kontrolümü yitirene dek değil. Epey zevk duymanı sağlayacağım ki eski arkadaşın gibi sıkı çalışmamın karşılığı bir hiç olmasın.”

“Keşke o hikâyeyi sana hiç anlatmasaydım.” Güldüm. “Çok fenasın!”

“Ara ara. Pekâlâ, arkana dön... Kahretsin, göz bağını unutrum. Biraz bekle.” Geri adım attı. “Ya da gözlerini kapat.”

Denileni yaptım, içim bir gerginlik yumağına dönmüştü.

“Gerilme,” diye mırıldandı. Ellerini kollarıma sardı. “Gözlerini aç.”

Kafam karışmış hâlde dediğini yaptım.

Yüzü ciddiyetin resmi gibiydi. “Bir dakika içinde benim insafıma kalmış olacaksın, Finley. Eğer bu gece herhangi bir zamanda rahatsız hissedersen bir şey söyle. Sınırlarını zorlamamı istiyorsan yaparım ama fazla ileri gidersem anlamam için bir işaret belirlememiz lazım.”

“Erkek tangası.”

Başını hafifçe yana eğdi. “Ne?”

“Fazla ileri gidersen ‘erkek tangası’ diyeceğim.”

Kaşlarını kaldırdı. “Peki. Tuhaf bir tercih ama olur tabii. Lütfen senin için her zaman en iyisini isteyeceğimi ve yalnızca sen yapmamı istersen canını yakacağımı bil.”

Yutkundum. “Tamam. Şaplak atma. Kırbaçlama. Sıcak balmumu da yok. Sana babacığım demeyeceğim. Beni tavana ve zemine bağlayacaksan olur fakat gıdıklamayla yetin, acı verici bir şey olmasın.”

Kaşlarını indirdi. “Görünüşe göre geçen gece gizlice etrafta dolanırken epey şey görmüşsün, ha?”

“Evet. İlginçtir ki gördüklerimle ilgili bir sıkıntım yok. Bir gün bir tanesini denemek isteyebilirim.”

“Ah, ne şanslıyım...” dedi alaycı bir şekilde.

“Ama Leala’yla iblisin olayı benim için biraz fazlaydı.”

“Ne manyak bir hayat, değil mi?” Parmaklarını, ardında ateşten bir iz bırakarak yanağımda gezdirdi. “Bana güveniyor musun, Finley? N’olur dürüstçe cevap ver. Bir sonraki adımımızı ona göre atmam gerek.”

“Evet,” diye fısıldadım.

“Tamam. Burada kal, gözlerini kapat, bakmak yok. Göz bağını almak istiyorum.”

Az sonra kokusuyla beni rahatlatarak geri geldi. Bir parça kumaşın gözlerime değdiğini hissettim ve sıkıca bağlamasını bekledim. Kolları sırtımla bacaklarımın arkasından geçti ve beni kaldırıp o perdenin ardına taşıyarak tahminen bir miktar

güvenin gerektiği şehvetli bir şeylerin gerçekleşeceği odaya götürdü.

“Gerilme,” diye fısıldadı beni nazikçe yere bırakırken.

Midemde ve göğüs kafesimde uçuşan kelebekleri görmezden gelmeye çalışarak zoraki görüldüğünü tahmin ettiğim bir gülümsemeyle ona baktım.

Ellerini üst bacaklarımın dışına, kombinezonun hemen altına koydu. İpek kumaşı beraberinde sıyrarak yukarı kaydırıldı. Kalçamın üzerinden yukarı, belime, görünüşe göre bileklerinde toplanmış kumaşla beraber kollarımı kaldırıra dek ilerledi. Ardından kombinezonu üzerimden çıkardı.

“Külot yok,” diye inlemesiyle gülümsemem büyüdü. Ona işkence etmek hoşuma gidiyordu. “Trajik eski arkadaşın kadar iyi miyim bilmiyorum ama elimden geleni yapmaya çalışacağım.”

Dudakları hafif ve alaycı şekilde dudaklarıma dokundu. Kumaş hışırtısıyla birlikte hava akımının tenimi okşadığını hissettim. Giysilerini mi çıkarıyordu?

“Nasıldı?” diye sordu dingin bir tonda ve ellerimi tuttu.

“Bence her zaman yaptığın gibi öpüşüp daha erotik öpüşmeleri hanımlara bırakmalısın.”

İçten ve keyifli kahkahasıyla kalbim kanatlandı. “Anlaşıldı. Pekâlâ, içeri girmene yardımcı olayım...”

İleri yürümemi sağlamak için ellerimden nazikçe çekti.

“Ayağını kaldır,” dedi ayak parmağım bir engele çarparken. Dediyini tekrar ve tekrar yaparak basamakları çıktım.

“Tamam, kal burada,” diye buyurdu yumuşak bir ses ve sözcüklerini dolduran güçle. Elimi tuttu, hareket ederken hafifçe kaldırdı. Sığ bir havuza adım atar gibi bir sesle birlikte etrafa su sıçradı. Biraz daha su sıçradı ve ardından iyice yakınımaya gelip dilini meme ucumun üzerinden geçirdi. “İşte başlıyoruz.”

Elleri sıkıca kaburgalarımın baskı yaptı, beni havaya kaldırıp kendine dayadı ve aşağı kaydırarak havuza indirdi. Sertleşmiş

aleti sağ uyluğumu sıyırıp vajinamın üzerine sürtündü ancak durup oynamama fırsat tanımadı. Ayaklarım ılık suya değene dek bedenim aletini aramızda aşağı itti. Uyluklarımın ortasına doğru geri yukarı çıkarken ayak tabanım ılık, metalik bir yüzeye değdi.

“Bu... bir küvet filan mı?” diye sordum.

“Bir nevi. Alınma, niyetim kendi güzellik salonu deneyimime –ki dünyalara değişmem– gölge düşürmek değil ama bunu, idareten kullanılan halka açık hamamdaki bir grup çitanın üzerinde duran oturaktan biraz daha konforlu bulacağın kanısındayım. Huysuz salon çalışanı olmasaydı ben de keyif alamayabilirdim.”

Süngerle onu baştan aşağı temizlememle ilgili benzetmesine kahkaha attım, ardından, beni bir adım geri yürütürken hızla bir nefes aldım. Baldırlarım bir engelle karşılaştı ama ben kısmen ılık suyla kaplı bir oturağa oturmak üzere alçalana dek beni itmeyi sürdürdü.

“Burası temizlendi, değil mi?” diye sordum, benim üst yarısı iyice geriye yaslanana kadar beni suya itti.

Bir an duraklayınca gerildim. Kötü kötü gülmesi şaka yaptığıını açık ediyordu, sonra kaldığı yerden devam etti.

“Bizzat temizledim, prenses,” dedi, sırtım yumuşak bir yastığa dayanırken. Oturak, neredeyse bir küvette uzanır gibi epey arkaya yatıyordu fakat bedenimin alt yarısı suyun altında kalacak şekilde daha yüksekteydi. “Yüzeyler büyüyle işlendi. Suyun içinde çürümüyorlar ve su bir kez döküldü mü bir daha soğumuyor. Ancak boşaltıldıktan sonra tekrar soğuyor. İblisler hâkimiyeti ele geçirdikten sonra eklenen bir şey değil bu banyolar. Ben doğmadan önceden beri varlar. Salon esasen kadınların kendilerine bakım yaptırdıkları bir yerdi; saç, tırnak, o tarz şeyler. Fakat düzeni göz önüne alındığında –ki ancak lanetten sonra keşfettim bunu– burada daha fazla şeyin döndüğü anlaşıyor. Babam hoş karşılamazdı ama bu *kadın*

işî olduğundan belli ki hiç burnunu sokmamış. Neyi kastettiğimi göreceksin.”

“Sapıkça bir şey mi?”

“Öyle sanıyorum. Birçok mutlu an yaşandığını tahmin ediyorum. Soylu sınıftan kadınların o kadar bakımlı olmalarının bir nedeni vardı muhtemelen.”

“Ama o zamanlar iblisler burada çalışmıyordu.” Su, başımla boynumu dışarıda bırakacak şekilde göğsümün hemen üzerine çıktı.

“Hayır. O zamanlar... şey, bakımları kimin yaptığından pek emin değilim. Çalışanlara sormaya cesaret edemedim.”

“O hâlde gizli göreve çıkmamı ister misin?”

Tenimden bir güç titreşimi geçti. İnledim, oturağın üzerinde bacaklarımı hafifçe aralamadan edemedim.

“Cevabın bu işte,” diye mırıldandı hafif tehditkâr bir tonla.

“Ne?”

“Gizli göreve çıkmanı istemiyorum, hayır. Seninle benden başka kimsenin ilgilenmesini istemiyorum. Kadın dahi olsa. Tepkimin sana zevk verdiğini görebiliyorum.”

“Beni sahiplenmeni istiyorum.”

Ellerini dizlerimden çekti. Hayvanım zevkle titrerken etrafımızı sessizlik sardı.

“Kusura bakma,” dedim, yaptığımın farkına vararak. Ejderhaya çağrıda bulunmuştum.

“Sorun değil. O şerefsizi kapalı tutuyorum.” Sesindeki zorlanma aksini söylüyordu. Elimde olmadan kıkırdadım. “Ama istersen belki... Leala’ya salondaki durumu sorabilirsin...”

“Tamamdır. Pek utangaç olduğunu sanmıyorum. Demek istediğim, tam bir profesyonel –çok nazik ve küfür filan etmiyor– ama çekingen değil.”

“Kalede yaşayan bir soylunun nedimesiydi. Şu anki yaşımdan biraz daha büyük bir kadının. Kan bağıımız yoktu ama onu kuzenim olarak görürdüm. Ailesi bir kurt krallığı olan Kızıl

Lupus Krallığı'nda yaşıyordu. Babası bir betaydı, ebeveynlerinin ikisi de kurttu ama tüm ihtimallerin aksine hayvanı bir ejderhaydı. Buraya gelip hayvanı ejderha olanlardan rehberlik edinmesi gerektiğini düşünmüşler. Tabii ki iyi karşılandı. Ejderhalar hep öyle karşılanır. Diğer krallıktaki bağlantıları ve birtakım gayet yerinde, agresif meydan okumalar sayesinde aristokratik hiyerarşinin en üst kademelerine doğru ilerlemekteydi.” Su çalkalandı ve dalgalar göğsümün yukarısına erişti. “Pekâlâ, seni önce yıkayacak, sonra da tıraş edeceğim. Göz bağını takmanın sebebi odayı görmeni istememem.” Şimdi muzip bir sesle konuşuyordu. “Endişelenme, kazara klitorisini doğrayıp atmam. Orgazm olabilmene ihtiyacım var ve orayla ilgilenmek bunun en kolay yolu.”

Elleri boynumu ovup ardında köpüklü su bırakarak bedenimde aşağıya doğru ilerlerken iç geçirdim. Az sonra suyun içine daldılar, tabii orada köpük oluşmuyordu. Bu iş için beni ayağa kaldırması gerekirdi. Bir de sünger kullanması. Belli ki başka insanları yıkamaya alışık değildi.

“Ebeveynleri kurt olduğuna göre o nasıl ejderha oldu?” Başparmağıyla klitorisimi okşarken hızla soludum.

“Kendi türünle ilgili bu denli az şey bilmen beni hâlâ şok ediyor. Bir gün bu lanet sona ererse ilk değişimlerinin üstesinden gelmeye çalışan kaç kişinin denerken öleceği beni endişelendiriyor. Tam bir kaos olacak.” Bacaklarımdan aşağıya doğru ilerledi.

“Şekil değiştirenlerle ilgili pek fazla kitabımız yoktu. Senin kütüphanende arayıp bulmam lazım. Tüm o kurgu eserler ve... notlar dikkatimi dağıttı.”

“Gayet anlaşılır. Bizzat benim de dikkatim hayli dağılmıştı. Ve öncesinde dikkatim çelindiğinden bu akşam biraz geciktim.” Ayaklarımı ovuştururken bedenim biraz daha gevşedi. “Bir insanın hayvanı hemen her zaman genetiği tarafından belirlenir. Çoğunlukla, eğer kişi iki güçlü kurt ebeveyne sahipse, çocuk

da güçlü bir kurt olur. Zayıflarsa, çocuğun gücü de az olur. Ejderhalar, ayılar falan için de durum aynıdır. Ne var ki kimi zaman çocukta örtük bir gen kendini gösterir. İki kurt ebeveyninden bir ayı çıkar. Ya da bir ejderha. Genelde reşit olana dek çocuk ailesiyle kalır; zira şekil değiştiren olarak ilk birkaç yıl kişinin hayvanını tanıması, nasıl değişip alanı nasıl paylaşacaklarını öğrenmekle geçer. Sonrasında çocuk, o hayvanla ilgili daha çok şey öğrensın diye sıklıkla aynı hayvandan olanlarla bir araya getirilir. Ejderhalar sürü olmaya pek uygun değildir, dolayısıyla da bir ejderha kurtların sürü mantığını anlamaz. Aynı şey kurtlar için de geçerli. Bu nedenle de burası... bir zamanlar dünyadaki en büyük ejderha nüfusuna sahip olduğundan ejderhalar genelde buraya gönderilirdi.”

“Şekil değiştirenler genelde kendileriyle aynı hayvandan olanlarla mı eşleşirler?”

Muhtemelen sabun köpüklerinden kurtulmak amacıyla açıkta kalan yerlerime su döktü. Avuçlarıyla dizlerime dokunarak onları nazikçe ayırdı. Midem endişeyle burkuldu.

“Ah, Finley... seni böyle savunmasız, endişeli, seninle ilgilenmem için bana tümüyle güvenir hâlde görmek... Bu hayattaki felaketim olacaksın.”

Bedeni bedenimin üzerine uzandı, sertleşmiş aleti klitorisime sürtündü. Dudakları benimkilere değerken yumuşakça inledim. Öpücüğü yumuşak ve şehvetliydi, dili hafifçe alt dudağımda gezindi fakat ağzımı açtığımda içine dalmadı. Onun yerine hafiften dudağımla emip ısırarak oyunlar oynamaya devam etti. Mesajı almıştı.

“Neden gülümsüyorsun?” diye mırıldandı.

“Hızlı öğreniyorsun.”

“Hayatımda ilk kez öğretmeni dinliyorum.” Geri çekildi, elleri bedenimin üzerinde aşağı kayıp tekrar bacaklarıma indi. Kolu uyluğumun üzerine geldi ve popom refleksle hafiften

havaya kalktı. Su hattı şimdi gıdıklayarak vajinamın üzerinden geçiyordu.

“Vay canına,” dedim, aşağı uzanıp okşama isteğiyle biraz kıpırdanarak. Fakat onun yapacağını bildiğimden bu arzuya karşı koydum. Kontrolün onda kalmasını istiyordum.

Vajinamın üzerine serin bir şey sürdü, muhtemelen tıraş kremiydi.

“Güçlü şekil değiştirenler söz konusuysa evet, kesinlikle hayvanlarını göz önünde bulundurarak eşleşirler,” dedi. “Aynı hayvana ve benzer bir güç seviyesine sahip şekil değiştirenleri ararlar. Amaç, mümkün olan en güçlü değiştireni yaratmaktır.”

“Ama eğer en önemli unsur güçse doğan çocuğun kurt mu ejderha mı yoksa başka bir şey mi olduğu sorun edilmemeli.”

“Hayvanların genelde kendileriyle aynı türden hayvanların yanına gönderildiğini unutuyorsun. Yani eğer bir ejderhayla bir kurt eşleşip dünyaya bir kurt getirirlerse ejderhalar yerine kurtlar güçlü bir şekil değiştiren kazanmış olur. Ebeveynlerin çocuklarını uzağa göndermeleri gerekebileceği de cabası.”

“Ah. Anladım. Yani işin sonunda mesele krallığı içten güçlendirmek.”

“Evet, prenses. Şimdi anladın işte.”

Soğuk metal uyluğumun üst kısmına değdi. Beni bir koyun gibi kırparak minik fırça darbeleriyle kazıyıp geçti.

“Neden utanıyorsun?” diye sordu dingin bir sesle. Odanın içindeki atmosfer keskin bir değişime uğradı. Bedenim karıncalandı, elimde olmadan bacaklarımı biraz daha ayırdım.

“Eski sevgilimden beri o tarafları biraz saldım. Ondan önce de sadece biraz kesiyordum. Fark etmeden...”

“Kadınların gözdesi falan değilim ancak sadece bir aptal hâlimden şikâyetçi olurdu. Bunu yapmamın tek sebebi senin istemiş olman.”

Tam anlamıyla kadınların gözdesiydi fakat bunun için büyüleyici tavırlara veya tatlı sözlere ihtiyacı yoktu. Öylece

var olması yeterdi. Mükemmel vücudu, yapılı cüssesi, gücü, kuvveti, şiddetli çekiciliği... Tüm kadınların ona bakması için tek yapması gereken bir odaya girmekti. Bir kadına hakaret etse bile muhtemelen o kadın yine de yatağına girmeye istekli olurdu. Şüphesiz, benim yaptığım da böyle bir şeydi. Gerçekten karşı koymaya çalışmışım ancak bu enfes alfaya bacaklarımı açmaktan fazlasıyla mutluydum. Beni de kendine benzettiği için hayvanıma lanet ediyordum.

Metal, özel olarak zevk verici yerlere dokunmasa da yine tenimden ürpertiler geçmesine neden olarak kaymaya devam ediyordu. Bazı bölgelerin üzerinden tekrar geçerken özeni, konsantrasyonu, detaylara gösterdiği bariz dikkat belli oluyordu; teması için duyduğum sabırsızlık hislerimi tırmandırıyordu. Bedenim hızla gerildi, tüm dikkatim jiletin dokunuşunda ve tenimi geren, uyluğumun içine bastırıldığı parmaklarının bıraktığı histeydi. Tuhaf bir şekilde şu güne dek deneyimlediğim her şeyden daha şehvetli ve erotikti.

“Bana kalırsa kendine haksızlık ediyorsun,” diye mırıldandım boğuk bir sesle.

Acıyan hassas tenimde bir soluk hissettim, inanmaz kahkahasından yankılanan esintiydi bu. Durakladı, belli ki bedenimin tepkisini fark etmişti.

Nefesini şimdi sabit bir ritimle vajinama üflüyor, soluklarıyla tenimi okşuyor, gıdıklıyordu. İnleyerek yay gibi gerildim, bana dokunmaması o kadar kışkırtıcıydı ki zar zor dayanabiliyordum. Beni çıldırtarak devam etti. Dokunmamasına tepki olarak vajina kaslarım ritmik bir şekilde kasılıp kalçamı gerdi. Dokunulma beklentisi ve ihtiyacı beni zirveye sürükledi. Gerilerek tekrar inledim. Meme uçlarım sert tomurcuklar gibiydi.

Nefesi durdu ve ardından sıcak bir dil klitorisime değdi.

“Ah, siktir...” Oturağın üzerinde bedenimi tir tir titreten bir orgazmla yumruklarımı sıktım. İnledim, boşalma kısa ve

hafıftı; artık tüm benliğim onun yakınlığına ve tümüyle tatmin olma arayışına odaklanmış durumdaydı.

“Artık alaycı olmanın avantajlarını tamamen anlamış durumdayım.” Kötü kötü kıkırdadı. “Bu, cephanemin en mükemmel silahı olacak. Orgazm için yalvarıp yakarmanı sağlayacağım.”

“Gururlu falan değilim. Orgazm için her zaman yalvarırım.”

“Çıkarıcı seni,” dedi gülerek. “Ama yalan söylüyorsun. Henüz hâkimiyet oyunlarını oynamadık. Birbirimizi sahiplenmekten kaçındığımız için hayvanlarımız birbiri için yanıp tutuşuyor. Öyle yapmaya karar verseydik hayvanlarımız savaşacaktı. Bir erkek, bir dişiye sahiplenip onunla eşleşebilmek için onu salt gücüyle alt etmek zorundadır. Şu an sana pek mantıklı gelmeyebilir – birinin sana boyun eğdirmesine iyi bakacak türden bir kadın değilsin– ama bunun iki taraf için de çok erotik bir deneyim olduğunu duyuyorum hep. Erkek kendini güçlü hisseder –ki bunu severiz– dişiye kendini ve yavrularını koruyacak güçlü, güvenilir bir eş seçtiğini fark eder. İki taraf için de kazançlı olur. Yani öyle duydum.”

“Peki ya irade? Erkeğin etki alanının fiziksel güç, dişinin kininse irade olduğunu söylediğini sanıyordum.”

Geri çekilip güldü.

“Şaka değildi. Ciddiyim,” dedim biraz bozulmuş hâlde. “Geçen gün seni durdurdum. Hatta seni bir şekilde... gücümle etki altına aldım. Fiziksel olarak benden güçlüsün ama buyruklarını görmezden gelebiliyorum. Sense benimkileri o kadar kolay duymazdan gelemiyorsun.”

Metal yeniden cinsel organıma dokundu, şimdi istikrarla diğer tarafı tıraşlıyordu.

“Evet, tamamen haklısın, prenses. Ben hâkimiyetten bahsederken bunu düşüneceğini tahmin etmiştim. Sen bir alfasın, güçten kolay kolay vazgeçmezsin.”

“Peki ama soruma gelirsek...”

“Açıkçası bilmiyorum. Bu meseleyi yalnızca erkeklerden dinledim ve hiçbirisi de kadınlarının iradesinden bahsetmedi. Ya karşı koyacak kadar güçlü iradeleri olmayan kadınları sahiplendiler –ki bu itiraf etmek isteyecekleri bir şey olmazdı– ya da kadınlar erkekleri galip gelip kendilerini güçlü hissetsinler diye öyle bir silahları yokmuş gibi yapıyorlar. Annem, bazen bir kadının eş olarak tüm işinin eşinin egosunu korumakmış gibi hissettiğini söylerdi. Muhtemelen bu da doğrudan kanıt oluyor.”

Diğer tarafı tıraşlarken kıkırdadı.

“Peki beni sahiplendiğinde egonu korumamı istersin misin?”

Metal geri çekildi ve diğer eliyle üst bacağını kavrayarak acıtmayacak şekilde sıktı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım yüzümü buruşturarak. “Söyleyen hayvanım değil, bendim ama... Birdenbire ağzımdan çıkıverdi. Özür dilerim!”

“Ânı mahvetmemek için şimdilik bu ihtimal dâhilindeymiş gibi yapalım, olur mu?” dedi boğuk bir sesle.

“Olur.”

“Dürüst olmak gerekirse... Endişelendiğim egom değil, son on altı yılda egom paramparça oldu. Ama eğer iradeni kullanırsan seni becerebilecek kadar yakınına gelebileceğimi sanmıyorum. Bugün beni iradenle ittiğinde olanlar...” Kasıklarına su sıçratıp popomu biraz daha havaya kaldırdı. Alt kısımdan başladı ve şimdi dokunuşu tam olarak istediğim yerdeydi. Dış taraftaydı ancak içeride olmasına ihtiyaç duyuyordum.

Ciğerlerimdeki havayı boşalttım ve bir ara verip birkaç parmağını ilgisini arzulayan organıma sokması için yalvararak bacaklarımı biraz daha ayırdım.

“Hoşuna gidiyor mu?” diye fısıldadı.

“Evet,” diye soludum.

Yavaş ve düzenli olarak jiletin hareketini sürdürdü. İç kaslarım, bedenimdeki hisleri arttırma çabasıyla işlevine geri döndü.

“Hayvanın hâlâ büyük ölçüde kısıtlanmış durumda, baskılanmış değilse bile neredeyse öyle sayılır; yine de beni tökezletecek kadar irade gücü açığa çıkardın. En iri ejderha ben değilim fakat çoğundan iriyim. Lanetten önce en güçlü, en kuvvetli olan bendim. Ama o darbeyle duvara çarpmış gibi hissettim. Tüm gücüm ve kuvvetimle muhtemelen geri adım atmamın önüne geçebilirdim ama zor olurdu. Hayvanın her neyse, epey güç istiflemiş durumda. Hâlâ o gücün içinde gelişmeye devam ediyor. Sonunda, o güç serbest kaldığında muazzam olacaksınız. Sözlerimi yabana atma, prenses. Seni ilk kaçırdığımda bunu ormanda hissetmiştim ve o zamandan beri de giderek büyüdü.”

“Bana harika olabileceğimi söylemiştin. Sanki beni yakalaman bu ihtimali yok edermiş gibi.”

“Evet. Ama sebebini açıklayamam, yoksa ölürüm. Fakat fikrimi değiştirdim. Bir gün harika *olacaksın*.”

Yine de hâlâ bunu yapabilmek için onu terk etmek zorunda olduğuma inanıyordu.

“Şimdi,” dedi kasvetli havayı dağıtarak, “Ne kadar tıraş ediyorum? Çok mu az mı?”

“Hepsini,” dedim.

Eli üst bacağımın dışına dokundu, destekler bir şekilde yumuşak yumuşak okşadı. Bacağımın iç kısmını nazikçe öpmesiyle gözlerime yaşlar doldu. Titrek bir nefesle iç geçirdim.

“İyi olacak,” diye fısıldadı, bir öpücük daha kondurarak. “Her şey iyi olacak. N’olur bana inan.”

Ama olmayacaktı. Onsuz olmayacaktı.

“Alternatif bir gerçeklikteymişiz gibi yapalım, olmaz mı?” diye devam etti, tenime tıraş kremi sürerken. “Kendimizi bir geceliğine bu tuhaf kalede, birbirimizden başka kimse olmaksızın mahsur kalmış bulduğumuz bir gerçeklik. Var olan tek gece bu geceymiş, dün yokmuş, yarın olmayacakmış gibi.

Sadece bu an varmış gibi. Ben mesela bu geceyi boşa harcamak istemem. Sen?”

“Peki.”

Elini yeniden bacağımanın dışından aşağı kaydırды. “Şaşırmaya hazırlan.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kendime yeniden hâkim olmaya çabalayarak hafifçe güldüm. Tüm bu süre boyunca yavaş ve düzenli bir şekilde jileti kullanmaya devam etmişti.

“Pekâlâ, sana son gönderdiğim kitap hakkında ne düşündüğünü hiç söylemedin?” diye sordu. “Epik fantezi olan. Nefret mi ettin?”

Tek tük yaşlarımı emsin diye gözümü kapatan kumaşa bastırdım. “Beğendim ama bayıldım diyemem.”

“İlginç. Biraz daha açıklayıcı ol lütfen.”

“Eh, öncelikle, başkahraman. Şaka mı o? Her şeyde nasıl mükemmel olabilir? Kralın muhafızına rastladı ve bir anda iş sahibi oldu; yani *elbette* sarhoş serserinin teki iş teklifi alır ve sonra da aniden işinin en iyisi olur. Her şeyden anlıyor çünkü... mantıklı! Tek zayıflığı ne mi? Bir kadın. O kadar. Mükemmel küçük hanım tipinin erkek versiyonu. Mükemmel küçük bey. Rahat rahat bir odaya girip yüksek sesle ne kadar harika olduğuyla övünüp sonra da erkek olduğu için üstün bir dille senin işini sana anlatan tiplerden.”

“Evet... Demek istediğini anlıyorum, gerçi kendimi onun yerine koymak hoşuma gitmişti. Hayallerinin kadını dışında her şeye sahip olabilecek genç, yanlış anlaşılmış, asabi yeni çocuk.”

“Tanrıça yardımcım olsun. Onun hatalarını bir kadının üzerine yıkıyorsan seni benzetirim. Adam sürekli bir kadın için her şeyi feda etmek soylu bir hareketmiş gibi davranıyor. Saçmalık. Kadınlar *her zaman* kendilerini erkekler ve çocuklar için feda ediyor. Bizden beklenen de tam olarak bu. Senin bü-

yük kahraman kadını elde ettiğinde ne yapıyor peki? Önceden ne yapıyorsa aynen onu yapmaya dönüyor, sadece artık kişisel hayatıyla ilgilenen başka birine sahip. Onu kapana kısırmak için yolundan saptı, sonra hayallerine ve arzularına devam etti.” Ofladım “Sonraki kitapta başkahramanın intikam yolcuğunu sağlama almak adına muhtemelen kadın ölecektir. Bir hikâyeye aracı olmanın ötesine geçemeyecek.”

“Sanırım hassas bir noktaya temas ettim.”

“Evet. Aynen öyle. Şu âna dek tüm yaşamımı bunlara başkaldırarak geçirdim ve bak elime ne geçti.”

“Tuhaf bir fetiş kalesine kaçırılıp vajina kollarını kırpan bir adam tarafından kur yapılmak!”

Kahkahalara boğuldum. “Evet. Tam dediğin gibi, evet.”

“Anlıyorum.” Kıkırdayıp üzerime su döktü. “Konumuza dönelim. Son partide sevdiğin bir kitap var mıydı?”

“Evet. Korsanlı olan. O heyecanlıydı.”

“Evet, onu ben de sevmiştim. Bahsedecek pek kahraman yok. Hemen hemen hepsi kötü adam.”

“Sadece yasanın yanlış tarafındalar. Kadın esirlere iyi davranıyorlardı.”

“Bir ağaca yaslayıp neredeyse orgazm olana dek parmaklarıyla becermiyorlardı, doğru.”

“Evet ve...”

Dudakları, bu kez safi şehvetle uyluğumun içine değerken sözcüklerim tükendi. Vajinamın tepe noktasına ulaşana dek emip yalayarak ilerledi. Dudaklarını yukarıda gezdirip sonra da aşağıya, klitorisime doğru kaydırarak taze tıraşlanmış bölgeyi öptü ve ardından hafifçe emdi.

Bedenim alev aldı. Kitaplardan bahsederek dikkatimi dağıtmıştı, şimdiyse ona duyduğum arzu kavurucu bir lezzetle hızla geri gelmişti.

“Bir sonraki adıma geçsek mi?” diye mırıldandı tenime doğru.

“Hayır, böyle iyiyim.”

“Hadi bir sonraki adıma geçelim.” Büyük elini bacağımdan yukarı, kalçamın üzerinden karnımın yukarısına ve yandan aşağı dolaştırıp kaburgalarımın etrafına sardı. Diğer eliyle de diğer taraftan gelip öne gelmeme yardımcı oldu.

Beni suyun içinde ona yaslanır hâlde ayağa kaldırdı, bir an durup kulak mememi ve dudaklarımı hafifçe dişledikten sonra banyodan çıkmama yardım etti. Göz bağı herhangi bir şey görmemi engelliyordu ama taze bir öğleden sonra gibi kokan yumuşak havlular beni sarmalayıp üzerimdeki suyu kuruladılar.

“Hemen şurada.”

Düzgün, fayansların altında ateş yanıyormuş gibi hafiften ısınmış zeminin üzerinde beni eliyle yönlendirdi. Beni kaldırıp popoma takılan geniş bir deri parçasının üzerine yerleştirdi. Başka bir kayışı beni yerimde tutmak için etrafıma doladı. Bileklerimden birini başımın üzerine çekip yukarıya ve yana doğru deri bir kayışla astı. Ardından aynısını diğer bileğime de yaptı.

Nyfain ayak bileğimden yakalarken içim ürperdi. Deri bir kayış ayağımın üzerinden geçip bacağımın arkasından yukarı giderek dizimin biraz üzerinde bağlandı. Diğer bacağım da sabitlendi; ipler bacaklarımı iki yana ayırıyordu. Artık hapsedilmiş, popom ve uzuvlarımdan havaya asılmıştım.

Başımı kaldırıp altına kafamı desteklememe yardımcı olan geniş bir kayış bağladı. Ardından hemen geri çekildi. Hafif bir sarsıntı oldu ve birdenbire, bedenim yayılmış ve onun için sergilenmiş hâlde yavaşça havada dönmeye başladım. Ayaklarımı o kayışlardan çıkarabilseydim bile beni yerimde tutan başka kayışlar vardı.

“Modifiye edilmiş bir seks salıncağı bu, merak ediyorsan eğer,” dedi ve zeminde bir şey yuvarlandı. “Kişiyi kısıtlamak için çeşitli unsurlar eklendiği için modifiye dedim. Daha iblisler yerleşmeden önce bile güzellik salonunda bunlardan üç tane

vardı. Görünüşe göre kaledeki leydiler biraz sapkınca düzüşmeye meraklılarmış.”

Eli dizime dokunup oradan uyluğumun içine kaydı.

“Hep bir kadını burada, tümüyle insafıma kalmış hâlde kıştırmanın nasıl olacağını merak etmişimdir.” Eli yeni tıraşlanmış organımın üzerinde gezindi, başparmağı klitorisimdeydi. Parmakları yandan aşağı indi, sonra eli yukarı dönerek iki parmağını ıslaklığıma daldırdı. “Hımm, bebeğim. Şimdiden öyle ıslaksın ki.”

Parmaklarını çekip çıkardı ve iki eliyle popomu kavradı. Sıcak ağzını klitorisimin üzerine kapatıp ritmik bir şekilde emmeye koyuldu. Dilini vajinama bastırırken sırtım kasıldı ve inleyerek adını söyledim. Yumuşak hırıltısı fazla ısınmış tenimin üzerinde arzu ürpertilerinin koşturmasına sebep oldu.

Nefes nefeseydim, bazı kısımlarım inanılmaz gerginken diğer kısımlarım esnek hâlde bir sonraki dokunuşunu bekliyordu. Cinsel zevki için kullanılmaktan heyecan duyuyordum, tıpkı ormanda benim kendisini kullanmama izin verdiği zaman gibi.

“İblis oyuncaklarını asla kullanmayacağımı söylemiştim,” diye mırıldandı, uyluğumun içini öperek. “Ama senin üzerinde kullansam... tam olarak sözümü bozmuş sayılmam, öyle değil mi?”

Havayı hafif bir vızıltı doldurdu, ardından soğuk, titreyen bir şey klitorisime yerleşti. Çabucak arzu dolu bir iniltiye dönüşen “ah!” sesiyle yerimden sıçradım. Klitorisime masaj yaptığım zamanlardaki gibiydi ama çok, *çok* daha iyisiydi. Enfes bir hazla kanımı kaynatıp rekor zamanda beni orgazma doğru sürüklerken inledim.

“Hoşuna gitti mi, prenses?” diye sordu sessizce, ben kıvrılırken aleti yerinde tutarak; artık kalçalarımı öne arkaya sallamaya geçmiştim.

“Evet, Nyfain. Evet, çok, *evet!*” Bacaklarımı daha geniş ve arkaya doğru açıp sarsılarak zirveye vardım. “Sert aletini içime sok, Nyfain, lütfen.”

“Hımm. Hayli cazip ama henüz değil, prenses.” Penisini uzaklaştırdı. Yokluğunda klitorisim karıncalandı ve bedenim huşu içinde sakinleşti.

Titreme sesi kesilip daha yoğun başka bir ses başladı. Daha sert, titreşimli bir şey klitorisimin üzerinden geçti, bu seferki oyuncak ilkinden daha genişti. Boyutu Nyfain’in aletiyle kıyaslanamazdı ancak doğru noktalara sürtünen titreşim müthişti. İçime sokup geri çekti, hızını arttırıyor, beni onunla beceriyordu.

“Aynen öyle, bebeğim,” dedi, ben kalçamı sallarken aleti içime sokup çıkararak. “Benim için tekrar boşal. Bu gece benim için epeyce boşalman lazım ki kitap kahramanlarından biri kadar iyi olduğumu söyleyebileyim.”

Titreşimi içimde sürdürürken diliyle klitorisime dokundu. Tiz bir sesle haykıarak sırtımı gerdim, neredeyse doruğa ulaşmıştım; bu titreşimli şeyler muhteşemdi.

“Daha hızlı,” diye inledim, doğru noktaya vurmaya devam etmesi için bedenimi yukarı ittirerek. “Daha hızlı.”

Klitorisimi yaladı. Titreşimli şey mükemmel bir şekilde sürtünerek hızlandı. Doruğa ulaşp iki saniye orada kaldım, bedenim hayli gergindi. Boşalma ihtiyacı o kadar kuvvetliydi ki beni çıldırtıyordu.

“Evet!” diye haykırdım, orgazm beni paramparça ederken. Titreşimli şeyin yerini dili alırken iniltiğim daha uzun ve alçak tondan çıkmaya başladı.

Geri çekilerek hoş bir şekilde sızlayan vajinamı serin havaya maruz bıraktı. Uyluğumu öptü, ardından eliyle mememi kavrayıp dolgunluğunu hissetti.

“Sana ne kadar mükemmel olduğunu söylemiş miydin, Finley?” diye sordu yumuşakça, parmaklarının yerini öpücükler alırken. “Rüya gibisin. Seni böyle deneyimleyecek kadar şanslı

olduğuma inanamıyorum. Seninle birlikte Everlass yetiştirmek, günlerimi yanında geçirmek...”

Dudakları karnıma doğru inerken eli de hafifçe tenimde kayarak onları takip etti. Yumuşakça iç geçirdi ve ardından teması kesildi.

“Daha fazlasına hazır mısın?” diye sordu, şimdi baş tarafıma geçmişti. Dudaklarını benimkilere dokundurup bastırdı. Elini başımın üzerine koydu ve dudaklarıyla ağzımı açıp dilini içeriye kaydırды. Tadı beni deliye çevirdi; baharatlı, egzotik, enfes, tatmış olduğum herhangi bir yiyecek ya da içecekten çok daha iyiydi. Bağımızdan sıcaklık aktı, öpüştükçe duyguları büyüdü, ta ki ben bana duyduğu hislerin içinde boğulana dek.

Dudaklarımla teması kesmeden geri çekildiğinde, “Sonrasında ne olursa olsun, seninle bu zamanı geçirdiğim için memnunum,” dedim.

“Ben de prenses,” diye fısıldadı, beni tekrar öperek.

Geri çekildi ve penisinin dudaklarıma değdiğini hissettim. Ağzımı açınca içeri ittirdi ve aynı zamanda yanağımı kavradı.

“Aynen böyle bebeğim, aletimi em,” dedi boğuk bir sesle ve eli boynumdan aşağı kaydı. “Hepsini al.”

Daha da ileri ittirip boğazıma çarparak öğürmememe sebep oldu.

“Aynen böyle,” dedi, ben emerken çıkarıp sonra daha da derine itti. “Gırtlığına kadar al.”

Edepsiz konuşmasıyla hızlandım. Ellerimle bacaklarım bağlı, tümüyle onun insafındaydım ve her bir dakikasına bayılıyordum.

Kalçamın etrafındaki kayışı çekip beni daha da yakınına getirdi ve ardından o titreşimli cihazı yeniden hissettim, çalıştırıp klitorisime yerleştirdi.

Titreşim bedenimi tutuşturmuş, ağzımdaki aletiyle sert muamelesi beni daha da yükseltmişti. İnleyip bağları çekiştirdim, boğuşma hoşuma gidiyordu. Düzüşmemizdeki şiddet

hoşuma gidiyordu. Bağlanmış bir şekilde kullanılmak üzere ona sunulmuş olmaya *bayılıyordum*. Hayvanım zevkle mırladı.

Penisini çekip başımı sarkar hâlde bıraktı. Titreşimli cihazı çekti ve diğer tarafıma geçerken yarattığı rüzgârı hissettim.

Kalçamı kavrayıp aletini hızla içime soktu. Titreşimli cihazı bu sefer öbür deliğime sokarak hazzımı daha da tırmandırdı.

“İblis oyuncakları üzerine düşüncemi yeniden gözden geçiriyorum.”

“İblis oyuncakları başarılı, evet,” dedim. “Kesinlikle başarılı.”

Doygunluğu tarif etmeye kelimeler yetmezdi, titreşim her şeyi daha da muhteşem yapıyordu.

Nyfain’e daha sert yapışmak için bacaklarımı kullandım. Neden zevkten inlediğini anlıyordum. Esnetilme ve sonuna dek dolu olma hissi, duyuları dört misli arttırıyordu.

“Evet,” diye soludum. “Tanrıça aşkına, evet,” dedim, bedenimden ayrılmış gibi. Darbelerine devam ediyordu. Zirveye çok yaklaştım. “*Evet!*”

Titreyip başımı yukarı kaldırarak şiddetle doyuma ulaştım, her yerim gerilmişti. Zevk içimde yankılandı. Uzun uzun, alçak sesle inledim, hareket etmeyi kesse de penisini ve vibratörü derinlerime gömülü tutarak orgazmımı uzattı.

“Ah, evet,” dedim, başımı yine geri düşürerek. “Tekrar. Kıcımdan becer beni, Nyfain.”

“Lanet olsun, o kadar seksisin ki,” dedi hemen vibratörü çekip ardında boşluk hissi bırakarak. Bir dakika sonra da penisini çıkardı ve neyin gelmekte olduğunu bildiğimden midemde kelekler uçuştı. Beraber ilklerimizden biri daha.

“Evet, Nyfain,” dedim, arzusun içinde yüzerken. “Kıcımdan becer beni.”

Sessiz bir küfür savurdu, bağımız yoğun bir şehvetle alevlendi. İkimizin şehveti.

Penisiyle kıcımı dürttü. Yavaşça içeri itti, vibratörden daha büyüktü. Dirençle karşılaşınca küçük vibratörü yine çalıştırıp

klitorisimin üzerinde kullandı. Kendini geri çekip tekrar içeri itti, beni esnetiyor, engeli aşır derinlere girişı kolaylaştırıyordu. Daha da derinlere.

“Siktir,” diye soludum rahatsız ama görkemli bir şekilde dolmuş hâlde, o tümüyle içime yerleşirken. Geri çekilerek eliyle uyluğumu kavradı ve beni kendine çekip tekrar içime girdi. Zevk yavaş geliyordu ancak klitorisimdeki titreşim farkı kapatıyor, beni belli bir seviyede tutuyordu. Nyfain hareket etmeye başlayınca yeni benliğim yepyeni duygularla sarıldı. Daha derin, daha yaramaz duygular. Ellerimi uzatıp parmaklarımı kayışlara dolayarak sımsıkı tutundum. Homurtusu beni yakıp tutuşturdu. Hayvanım hislerin içinde yüzüyor, olan bitene bayılıyordu. Vibratörle birlikte kendimi kaybettim.

“Lanet olsun, Nyfain!” diye çığlık atarak orgazmıla titredim.

Fakat o henüz boşalmamıştı, bana kendimi kaybettirip daha da doruğa çıkabilmem için tekrar devam etti. Bedeninin verdiği histen başka hiçbir şey yoktu.

Geri çekilip büyük ihtimalle temizlendikten sonra penisini yeniden vajinama daldırdı, sanki son kalan parça yerine oturmuş gibiydi. Bunların hiçbirini bir daha başka kimseyle yapmak istemiyordum. İstedığım onun dokunuşuydu. Kalplerimizin bağlantısıydı.

Vibratörü bırakıp yeniden kalçamdan yakaladı; darbeleri sakın, bağdan akan duygular derin ve içliydi.

“Bu kez benimle beraber bitir, bebeğim,” dedi, şimdi parmakları klitorisime masaj yapıyordu. Sormama gerek kalmadan, bu son seferde sadece ikimiz olmasını istediğini anladım. Vibratörsüz.

Ben de aramızda herhangi bir engel istemiyordum.

“Önce beni bu şeyden çıkar,” dedim. “Göz bağıını da çıkar. Seni görmek istiyorum.”

Ne tartıştı ne de tereddüt etti. Durup kayışları çözdü ve beni salıncaktan kurtardı. Göz bağıını da çıkarıp gülümsedi.

Bakışlarım yakışıklı yüzünde gezinip güzel gözlerinde durdu. Beni öpmek için öne eğildi ve kollarımı boynuna doladım. Birbirimizin kollarına dolanmış hâlde, o kışının üzerine ben de onun üzerine, ısıtılmış zemine çöktük.

Bizi hizalayabilsin diye biraz kalkıp onu içime sokarak tekrar oturdum. Dudaklarımı kulağına götürüp ejderhanın duymak istediğini bildiğim şeyi mırıldadım. Hayvanımın, onu bir şekilde daha güçlü kılacağını söylediği şeyi.

“İçimde bitir, Nyfain. Beni kendinin olarak damgala.”

Kollarını sıkarak hırladı. Bir eliyle omuzlarımı, diğeriyle de saçımı yakalayıp içime girip çıkarken beni sıkıca tuttu. Beni güzel ve sıcak zemine, sırtımın üzerine yatırıp iyice derinlerime girdi, iri bedeninin altında hapsetti. O şekilde, aklını kaybetmiş bir adam gibi darbelerine devam etti; ilkel tarafı, tam olarak önerdiğim şeyi yapmak üzere onu ele geçiriyordu.

Daha net ol, diye teşvik etti hemen yüzeye yaklaşan hayvanım. Zorla onu. İlkel tarafına ulaş. Ejderhasını kışkırt.

“Eşleş benimle, Nyfain,” dedim soluklarımın arasında, sırtını kavrayıp tırnaklarımı yara izlerine batırarak. Hayvani bir şekilde biraz edepsizleşerek. “Çiftleş benimle.”

“Siktir,” diye homurdandı, aç ve sahiplenici bir şekilde içime girerken. Sıkıca tutuyordu beni. Bedeni haşmetliydi. Aletini tekrar tekrar içime soktu; vahşi, hükmedici ve inanılmaz iyiydi. Öyle yoğun. Öyle kavurucu.

“Evet, ah. Evet, evet...” Bunu demeden duramıyordum. Ağzımdan başka bir şey çıkmıyordu. Darbeleri karşısında mest olurken tek diyebildiğim tekrar ve tekrar “evet”ti. Gücü tenimin üzerinde kayıp damarlarımda atarken, “Evet, evet...” demekle yetindim.

Dünya silindi. Var olmayı bıraktı. Dokunuşu beni alevlendirdi. Aleti damgaladı.

Eğilip *sertçe* boynumdan ısırdı.

Heyecan dalgası beni ele geçirirken bir çığlık koyuverdim. Hissettiğim bu tatlı acı beni yeniden kendimi kaybetme noktasına getirmişti.

“Boşalmak üzereyim,” dedim.

“Henüz değil,” diye yanıtladı, gücü içimde yükselirken.

Dişlerini omzuma bastırarak devam ederken inledim. Tırnaklarımı sırtına gömdüm. Hayvanım kontrolü ele geçirmek, muhtemelen onu çıldırtmak için savaştı fakat güç kullanarak direndim; onu yönlendirmek, kandırmaca yoluyla beni sahip lenmeye zorlamak istemiyordum.

Hükmedici darbelerle sıırıslıklam vajinama girmeye devam etti. Dişleri gıcırdıyordu. Titredim, kendime hâkim olmaya çalışırken gitgide zirveye çıkıyor, hazza karşı savaşıyordum. Bir daha asla geri birleştiremeyeceğim endişesiyle ruhumun parçalara ayrılmasını önlemek için savaşıyordum.

“Hadi bitirelim,” diye buyurdu ve her şey parçalara ayrıldı. Orgazm kükremesi, zevk çığlıklarımı bastırdı. Üzerimde sarsılarak içime boşaldı. Ona sıkıca tutunmuş hâlde altında titredim. Gözlerim sımsıkı kapandı. Eşsiz mutluluk dalgaları birbiri ardına, ben titreyen, inleyen bir yığından ibaret olana dek beni esir aldı. Gerginliğimin her zerresini yok etmişti.

Her şey bittikten sonra nefes nefese yere uzandık. Beni öpüp alnını benimkine yasladı.

“Diyecek hiçbir şey yok,” dedi sonunda. “Hiçbir şey. Olağanüstüydü.”

“Ondan da fazlası,” diye fısıldadım. “Hayatın anlamını değiştiren cinstendi.”

Dudaklarının teması sonsuzluk gibiydi, hâlbuki gerçekte sadece şimdilik vardılar. Kollarımı boynuna sıkıca sarıp birkaç damla gözyaşımın dökülmesine izin verdim, yüreğim paramparça kan ağlıyordu.

“Hiçbiri değil,” dedi yumuşakça, doğrulup beni de beraberinde çekip kucağına yerleştirdi. “Ve evet, hayatın anlamını

değiştiren cinstendi. Hadi yemek için üzerimizi değiştirelim. Gecen henüz sona ermedi.”

“Muhteşem görünüyorsunuz, leydim,” dedi Leala, bir adım geri gidip eserini incelerken. Gözleri parlıyordu: “Işık saçıyorsunuz.”

Az önceki seksten sonra böyle görünmem şaşırtıcı mıydı?

Nyfain üzerimi giydirip beni odama taşıdıktan sonra bir süngerle kendimi temizlemiştim. Leala da hazırlanmama yardımcı olmak amacıyla yukarı gelmişti; saçımı gevşek bukleler hâline getirmiş, yüz hatlarımı vurgulamak için pudra sürmüştü. Sonunda elbiseyi üzerime geçirmiştim; yoğun, tok bir kırmızı renkte, dökümlü, derin bir dekolteye imkân tanıyan kalp yakalı bir elbiseydi. Belime kadar sarmalayarak inip kalçamdan aşağı dökülüyor, iki bacağımın da üzerinde başlayan birer yırtmaç yere kadar uzanıyordu. Kumaşa işlenmiş boncuklar vardı ve üzerini kaplayan file tül ayrıksı, muzip bir his katıyordu. Nyfain’in dans etme gibi bir planı varsa beni kendi etrafımda döndürürken çıkan rüzgârda bu tüller uçuşacaktı.

Banyodaki aynanın önünde durduğumda kendimi zar zor tanıyabildim. Daha önce ne bu kadar zarif bir şey giymiştim ne de saçımla makyajım böyle mükemmel bir şekilde yapılmıştı. Leala işinde uzmanı ve birinin bakımımı üstlenmesi hâlâ tuhaf gelse de bunu son derecede iyi becerdiğini inkâr edemezdim.

“Hazır mısınız, leydim?” diye sordu, kulenin anahtarını elinde tutarak.

Nyfain onunla ikinci katın sahanlığında buluşmamı istemişti. Görünüşe göre öylesi daha görkemli olacaktı.

“Bu gece iblisler yok mu?” diye sordum kule odasından çıktığımızda, Leala arkamızdan kapıyı kilitlerken.

“Varlar. Her zamanki gibi. Ama bu gece normalden daha az güce sahipler. Nedenini gerçekten bilmiyorum.”

Her ne sebepten olursa olsun, daha az güce sahip olmaları geçitten hiçbir yaratığın geçmemesinin nedeni olmalıydı. Ya da belki de yeterli miktarda güç olmadığında geçit işlemiyordu? Araştırmak lazımdı. Söz konusu düşmanımız olduğunda her bilgi önemliydi.

Merdivenlerden inerken elbisem yayılıp ardımda sürüklendiğinden Leala aramıza biraz mesafe koydu. İkinci kata vardığımda aşağıda onu gördüm, bir eli cebinde, yan dönmüş duruyordu.

Nefesim kesildi ve yavaşladım.

Üzerine mükemmel oturan takım elbisesi, geniş omuzlarını kalıp gibi sarmış, zarifçe beline oturmuştu. Saçları dağınık gözükecek şekilde ustaca biçimlendirilmişti. Üniformaların üzerine takılan türden bir zincir kolye omuzlarından göğsüne dökülüyor; krallığın altın amblemi, küçük altın klipslerle birleştirilmiş beş santimlik yuvarlak altın tuğraların üzerini süslüyordu. İçlerindeyse elmas, yakut, safir gibi çeşitli mücevherler parlamaktaydı.

Başka birinin üzerinde banal bir zenginlik gösterisi olabilecekken onun üzerinde kusursuz görünüyordu. Duruşu, yaydığı amansız öz güvenli hava ve omuzlarının dik hâli durumu gözler önüne seriyordu; bu onun için doğuştan gelen bir haktı.

Wyvern Krallığı'nın veliaht prensi benimle akşam yemeği yemek için bekliyordu.

Aniden korkunç bir şekilde buraya ait değilmişim gibi hissettim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Merdivenlerin yarısında duraklayıp parmaklarımı çıplak göğsümde gezdirdim.

“Ne oldu, leydim?” diye fısıldadı Leala, gelip arkamda durarak.

“Daha hoş bir elbise seçmeliydim. Ya da... belki daha fazla makyaj. Mücevherim filan da yok. Hançerimi mi taksaydım? Ya da belki kılıcı?”

Fakat Nyfain tam o an yukarı baktı ve bağımızdan öyle sıcak bir sevgi hissettim ki bilinçsiz bir şekilde ona doğru ilerlemeye başladım. En alt basamakta onunla buluşup uzattığı elini tuttum.

“Tanrıça bana güç versin, Finley,” dedi soluğunu vererek, altın gözleriyle beni süzüyordu. “Rüya gibisin. Tam da kuleye hapsedilmiş bir prenses gibi.” Eğilip rujumu bozmamak için dudaklarımın köşesine nazikçe bir öpücük kondurdu.

“Epey iyi süslenmişsin,” dedim, gözlerimle kraliyet zincirini takip ederek.

“On altı yıldır yapmamıştım bunu. Tuhaf bir his. Sanki geçmişteki yaşamıma adım atmaya çalışıyormuşum gibi.”

Kule anahtarını almak için elini uzattı. Leala hemen verdi, reverans yaptı ve gerisin geri merdivenden yukarı çıktı.

“Ceplerim var,” dedi açıklama yaparak ve anahtarı pantolonunun cebine attı.

“Kapıları kilitlemekle ilgili endişelenmemek hoş olmaz mıydı?”

“Bu kalede gizli geçitler yoluyla ulaşamadıkları bir yer olduğu için memnunum açıkçası. Diğer odaları kilitlemenin bir anlamı yok. En azından sen bir nebze olsun güvendesin.”

Beni bir sonraki merdivenden zemin kata yönlendirdi. Geniş fuayede gezinen, koridorlarda dolanan kimse yoktu. Partiler için bir saat kadar erkendi, yine de genellikle gece çökerken etrafta koştururan birkaç tuhaf tip olurdu. Şimdiyse öyle değildi. Benim için yolu açıp açmadığını merak ettim. Öyleyse bu durumun, halktan bir kızı şık bir akşam yemeğine götürdüğünü başkalarının görmesini istememesiyle ilgili olmadığını umuyordum.

Koridorun iki yanından kemerler yükseliyordu; ilerideki büyük, çift kanatlı kapının yanında beyaz papyonlu, smokin giymiş iki personel beklemekteydi. Yerde koyu mor bir kilim vardı ve duvarlar altın işlemelerle süslüydü. Etrafımız buram buram *kraliyet* kokuyordu.

Çalışanlar yaklaşmamızı bekleyip ardından neredeyse aynı anda kapı kollarına uzanıp kapıyı açtılar.

“Hizmetlilerin hatalarını görmezden gelmeyeli uzun zaman oluyor,” diye mırıldandı, duvarlarında büyük yağlı boya tablolar ve içinde otuz ya da daha fazla kişinin oturabileceği bir masa bulunan büyük bir odaya girerken. Masanın üzerine, parlayan şamdanların yanı sıra çiçekler vardı. İki sandalye konulmuştu; biri masanın başına, diğeri de sağına.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum, beni sandalyeye yönlendirirken.

“Buradaki hizmetliler sıkı bir eğitimden geçerci. Onlardan mükemmel olmaları beklenir ve talep edilirdi. Gereksinimleri karşılayamazlarsa ya gönderilir ya da daha basit bir konuma yerleştirilirlerdi. Tüm bunlar değişti tabii. Mevcut çalışanların çoğu eğitimsiz.”

“Ayrıca iblislerin dikkatini çekmemek için görevlerini kötü bir şekilde yerine getirmeye çalışıyorlar.”

“O da var, evet. Böyle giyinmem, senin de bu şekilde yanımda olman ve kalenin daha sık bölümlerini kullanmamız... bu tarz şeyler göze çarpıyor. Bu beni biraz utandırıyor, biraz da öfkeliendiriyor.”

Fakat bağımızdan yayılan hüzüdü. Muhtemelen kaybettiklerine, belli ki asla geri kazanamayacağını düşündüğü şana duyulan bir keder.

Masanın başındaki sandalyenin yanında durdu. Diğerleriyle aynı süslü kıyafeti giymiş bir adam ileri atıldı. Gömleğinin şişkin göbeğinin üzerinden tam olarak iliklenememesi, öz güvenini bir miktar baltalıyordu. Gömleğin kolları fazla kısaydı ve ayak bileklerini kapatmayan siyah pantolon paçalarının altında beyaz çorapları dikkat çekiyordu.

Masanın başındaki incelikle işlenmiş sandalyeyi çekip sabırla bekledi.

Ben de aynı şekilde bekledim.

Nyfain kolunu öne çekerek beni sandalyeye yaklaştırdı.

“Aa,” dedim şaşkınlıkla.

Bir adım geri çekildi.

Elimi göğsüme koydum. “Ben mi?”

“Evet, prenses,” dedi Nyfain yumuşak bir tonda, gözlerindeki ifade derin ve samimiydi.

Bu sefer “prens” dediğinde, kulağa küçümseyici gelmemişti. Bir unvan gibi gelmişti.

Öne bir adım atıp sandalyeye oturdum ve Nyfain’in de yanıma oturmasını beklerken tüylerim diken diken oldu.

“Kraliyetten birinin ya da en yüksek sosyal statüye sahip kişinin masanın başına geçmesi gerekmez mi?” diye sordum. Elimde değildi.

“Evet. Şu anki durumda, bu krallıkta en büyük farkı yaratacak kişi başa geçiyor. Pantolonunu aramaya gittiğimde en yakınlarındaki Everlass tarlasına gitmekte olan birkaç insanla karşılaştım. Bilgine ve iyileştirme azmine hayran kalmışlardı.

Bu arada, anlaşmanı kabul ettiler. Sınıf gözetmeksizin, en ağır hasta olanların öncelikli tedavi edilmesini sağlamak için üst sınıflar yoksullarla iş birliği yapacak. Köyde genelde şifadan mesul olan kadın şeyle buluşmuş, Mary...”

“Anne. Maryanne.”

“Doğru. Köydeki herkes yardımcı olabilmeleri için şifacı-lardan bir ağ yaratıp mümkün olduğunca çok insanı eğitmeye çalışıyor. Senin köyünde olduğu gibi.”

“En iyi yol bu.”

“Evet.” Dudakları seğirdi. Köyündeki insanları da iş birliği yapmaları için... teşvik ettiğini hayal edebiliyorum.”

Dediğini yalanlamak üzere ağzımı açtım fakat sonra tekrar düşündüm. Haklı olabilir miydi? Büyük ihtimalle haklıydı. Sosyal normları ve kibar sözleri umursamayacak kadar genç, ninemi kaybettikten sonra da annem için fazlasıyla endişeliydim. Ölümün yaklaşmayı kesmesini istemiştım. Hepimiz istemiştık. Herkesi ilacın yalnızca imtiyazlılara bahşedilmiş bir şey olmadığına ikna etmek zor olmamıştı, gerçi köyümde onlardan pek olduğu da söylenemezdi ya. Tek yaptığım makul olanı görmelerini sağlamaktı.

Fazla şık kristal bardaklara şarap dolduruldu. Suya uzandım.

Hamile olmadığımdan emindim. Yani hemen hemen. En azından olmadığımı umut ediyordum. Nyfain’le tartışmamdan beri her gece çayı içmiştım ve zamanlama da muhtemelen uygun değildi. Gerçi... kesin emin olana dek, sonradan pişman olmaktansa temkinli olmak daha iyiydi. Sırf Nyfain’in delirmesine engel olmak için dahi olsa.

Bay Göbek ve yardımcısı, suluboya dersi veren adam, ilk yemeği servis etmeye başladılar. Gülümsememe engel olmaya çalıştım.

“Ne oldu?” diye sordu Nyfain, kenarları altın işlemeli süslü kâseler önümüze konulurken.

Hadriel'in suluboya penislerini anlatmadan önce çalışanların uzaklaşmasını bekledim.

İstemsizce kahkaha atıp çorba kaşığını aldı ve kâsenin kenarına sıyrarak yavaşça dudaklarına götürdü. Zarafet diye bunu derim işte. Birdenbire bu yemek pek iyi bir fikir değilmiş gibime geldi. Leala'dan biraz yardımla süslü bir elbisenin hakkından gelebilirdim ancak süslü bir yemeğin hakkından gelebileceğimden o kadar emin değildim.

Yine de tamamen onu taklit etmeyi denedim. Bir an sonra düşünceli bir şekilde durakladı ve kaşığını çorbaya evimde yaptığımız gibi daldırdı.

Midem kasıldı ve kaşığı bıraktım.

O da aynısını yaptı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, elim şimdi kâsenin içindeki gümüş kaşığın üzerinde havada duruyordu. Kahretsin, belki de kâsenin yanına koymalıyım.

"Seni izliyorum."

Fakat bana bakmamıştı.

"Neden? Ne demek istiyorsun?"

"Finley... Gergin ve utanmış hissettiğini sezebiliyorum. Bunun senin alışık olduğun tarzda bir ortam olmadığının farkındayım. Ama burada benden başka kimse yok. Bir de ne yaptıklarına dair en ufak fikirleri olmayan birkaç uşak var yalnızca. Lütfen kendin gibi davran."

"Yani şey..." Kaşığın sapına hafifçe vurdum. "Ben..."

"Bak." Kaşığını yeniden eline aldı. "Sanırım ikimiz de kendi konumumdan birine yakışır şekilde hareket etmekle fazla zaman harcamadığımız konusunda hemfikir olabiliriz. Denediğimde bile ejderham her şeyi bok ediyor. Masada küfrediyorum. Bu seni yanımda yemek yeme konusunda rahat hissettirmeye yeterlidir herhâlde? Zarafetle yemeyi senden inilti çıkarırmaya çalıştığım zamanlara saklayacağım, oldu mu?"

Tenimden bir şehvet dalgası geçti. "Oldu."

Yemeye devam ettik ve yanlış yaptığım şeylere takılmadıysam da yeme biçimime daha çok dikkat ettim. Güzel elbisemin üzerine yemek dökmek istemiyordum.

“Bu arada, burası daha gündelik kullandığımız yemek salonlarından biri,” dedi etrafa bakarak. “En küçük olanı.”

“Aile arasında sakın yemekler pek olmuyordu yani?”

“Çekirdek ailemiz arasında hayır. Annemle babam... zorunda kalmadıkları sürece aynı ortamda bulunmazlardı.”

“Annenin neden öyle hissettiğini anlıyorum ama baban anneni seviyordu, öyle değil mi?”

Gülümsemesinde neşeden eser yoktu. “Teknik olarak soylu olabilirdi ama bir kurt krallığındaki bir dağ köyünden geliyordu. Babamın gözünde halktan birinden pek de farklı sayılmazdı. Onun gibi zenginliğe ve lükse düşkün değillerdi. Bir sürü hizmetçileri yoktu. Onlar savaşçıydı, hâlâ da öyleler. Hepsi. Annem buraya geldiğinde sudan çıkmış balık gibiydi. Nasıl kibar sohbetler yapılacağını, böyle güzel bir masada nasıl yemek yeneceğinin, nasıl duracağını vs. öğretilmesi gerekmişti.”

“Fakat...” Kaşlarımı çattım, çorbamı bitirmiştım ve biraz daha olsa hayır demezdim. Çalışanlar çok iyi eğitilmemiş olabilirlerdi ancak aşçı çorbadan kesinlikle anlıyordu. Lezizdi. “O zaman neden onunla evlendi?”

“Benim gibi bir oğlu olsun diye. Yani aşağı yukarı bu nedenle.” Nyfain hafif dokunuşlarla ağzını silip peçetesini kucağına geri koydu. “Annemin soyu azılı ve güçlüdür. İsteddiği onun yavrularıydı.”

“Ve bir savaşçı elde etti.”

“Eh...” Bay Göbek onun kâsesini, Liron da –adı buydu diye hatırlıyorum– benimkini toplarken Nyfain arkasına yaslandı. “Hem etti hem etmedi. Bir savaşçıya sahip oldu, evet. Maksimum güçte bir oğula. Fakat bahçe işleriyle uğraşıp bitkilere şarkı söylemeyi tercih eden bir oğul beklemiyordu. Onun beğenisine göre fazla duygusaldım. Acımasız savaşçı yanıımı sadece

gerektiğinde ortaya çıkarıyordum. Diğer zamanlardaysa... sırf her an güçlü gözükmek adına şerefsizin teki olmakta bir anlam göremiyordum. Güçlü olmasına güçlüydüm. Bunu sürekli kanıtlama ihtiyacı duymuyordum."

"Buna öz güven deniyor."

"Babama göre değil. Annemi beni mahvetmekle suçladı."

"Seni mahvetmek mi? Tanrıça aşkına." Tereyağımsı sarı bir sos içinde yüzen bir balık tabağının önüme konmasını izledim. "Biraz abartmış."

"Esasen istediği bir tiran olmamdı. Tıpkı onun gibi. Ama annem bunun olmasına asla izin vermedi, bunun için ona minnettarım. Fakat reşit olup da onun umduğu kadar güçlü olduğumu kanıtladığımda benimle bizzat ilgilenmeye başladı. Bu sırada dayakları arttı. Yaptığı son şey dahi olsa beni adam edecekti."

"Seni döverek mi?"

"Beni sertleştirerek. Ve evet, sertleşmemin yolunun dövülme olduğunu düşünüyordu."

"Peki işe yaradı mı?" diye fısıldadım çatalımı bırakarak. Tabağımı tertemiz yapmıştım. Hannon'ın buradaki aşçılardan birkaç ders alması gerekiyordu. Ayrıca benim de daha sık aşağıda yemem lazımdı. Odama yollanan yemekler bunun yarısı kadar bile iyi olmuyordu.

"Zaten serttim. Sadece ona daha da öfkelenmeme sebep olmuştu. On sekizime gelmeden daha fazla kaldıramaz olmuşum. Durumu tersine çevirip bunun beni son dövüşü olmasını sağladım. O gün kaledekileri bir hayli korkutmuşum. Onu da araya girmeye çalışanları da öldüreceğimi düşünmüşlerdi. Kısa süre sonra da annemin ısrarları üzerine buradan kurtulmanın bir yolunu aramaya koyuldum."

"Neden annenin köyüne gitmedin? Senin gibi yetiştirilmiş insanlarla tanışmadın?"

Bir sonraki yemek geldi: Muhtemelen rüyama girecek olan ağız sulandırıcı bir sosun üzerinde havuçlu, patatesli tavşan.

“Aklımdan geçti. Neredeyse yapacaktım da. Fakat... bir prens olarak annemin köyüne gitmeme izin verilmeden önce Flamma Krallığı'ndaki kraliyet ailesini ziyaret etmem gerekcekti. Oradayken de asla rahatlayamazdım. Kurtlar, ejderhalar ayaklanıp tacı ele geçirirler diye tedirgin olurlardı. Ve hakları da vardı. Babam bunu düşünürdü. Belki beni buna itmeye bile çalışmıştır. Kendimi bu aile dramından çıkarmaya karar verdim. Şekil değiştiren kraliyet üyeleri perilerin sikinde bile olmazdı. Onlar böyle şeyler için fazla kibirlidirler. Yanlarında biraz olsun normal hissettim.”

“Seni evlilik teklif etmeye iten ne oldu?” Yüreğimde bir kıskançlık kabardı. Boğazımı temizleyip tıpkı onun gibi dikkatli, küçük dokunuşlarla ağızımı sildim.

Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. “İşin özü, benimle birlikte olmaya istekli olmasıydı. Müthiş bir aşk hikâyesi filan değildi. İkimizin de diğerine sunacak bir şeyleri vardı ve epey iyi anlaşıyorduk. Bu da krallığımdan çıkmam ve esas amaç olan babamdan kaçmam için yeterliydi. Bilseydim...”

“Bunları düşünmenin bir anlamı yok,” dedim parmaklarımı onunkilere geçirerek. “Belli ki bunun senin hatan olmadığını biliyorsun. Kral... Onu tanımlayacak söz geçekten yok.”

“Tıpkı büyükbabam gibiydi. Babam beni, kendisi nasıl yetiştirilmişse öyle yetiştirmeye çalıştı.”

“Öyle olmalı, zira her zaman öyle yaparlar,” dedim.

“Aynen öyle.” Tabaklarımız toplanırken başparmağıyla elimin arkasını okşadı.

Tatlı geldi: Çikolatalı mus. Tamamını mideme nasıl sığdıracağımı bilmiyordum fakat kesinlikle deneyecektim.

“Sence evini özler miydin? Eğer...” Söyleyemiyordum bile. Neredeyse başka biriyle evlenecek olmasıyla alakalı soru bile

öaramıyordum. Tanrıça yardımcım olsun, genelde kıskanç bir insan değilimdir, hele ki hiç olmamış bir şey üzerine.

O bize ait, dedi hayvanım, rahatça yüzeyin altında durmuş, Nyfain'in varlığının tadını çıkarıyordu. Sonunda anlamaya başladı. Kimse ona elini sürmese iyi olur yoksa o eli keseriz.

Gözlerimi devirdim.

“Ne oldu?” diye sordu Nyfain.

“Sadece...” Göğsüme doğru bir yuvarlak çizdim. “Hayvanım. Şey yapıyor...”

Haklı çıkıyor. Haklı çıkıyorum. Kabul et.

“Zorbalık,” diye bitirdim.

“Nasıl olduğunu bilirim, evet.” Zarifçe tatlısından bir lokma aldı fakat ben uyum gösteremedim. Kendiminkini kırıktan çıkmış gibi kaşıkladım. Lanet olsun, olağanüstü bir şeydi. “Ben de Hannon’ın iyi bir aşçı olduğunu düşünürdüm. Neden odama böyle yemekler gönderilmiyor? Kendimi kandırılmış hissediyorum.”

Nyfain güldü. “Aşçı tekmeyi yememiş az sayıda kişiden biri. Açıkçası nedenini ben de bilmiyorum. Ve evet, evimi özlerdim. Bu yarım hayatın ortasında şimdi de özlüyorum. Arkadaşlarımı ve elbette annemi özlerdim. Havanın tenimdeki hissini ve ormanın kokusunu özlerdim. İyi bir çocukluk geçirdim, yani büyük oranda. Bu toprakların üzerinde avlanmayı, balık tutmayı, koşuşturmayı seviyordum ve her zaman bunları kendi çocuğumla yapabilmeyi umut ettim...”

Derin bir nefes alarak iki eliyle masanın kenarlarını kavradı. Gözleri sımsıkı kapandı. Güç odayı doldurdu ve kenarda durup tatlılarımızı bitirmemizi bekleyen uşaklar geri geri duvara yaslanıp sonra oradan sıvışmaya koyuldular. Güç, şimdi etrafımızda gümbürdeyip hayvanımı çağırarak büyüme devam etti. Bağdan akarak derimi gerip içimi patlama noktasına dek doldurdu ve hâlâ da büyüme devam ediyordu.

Nyfain kendini geri iterek masadan uzaklaştı, hafifçe bükülmüş vaziyette. titreyen bacaklarının üzerinde dikildi.

"Ne yapabilirim?" diye sordum, onunla beraber ayaklanarak. "Çıkayım mı?"

"Şarabından içmedin."

Dolu bardağıma baktım. Onunki büyük ölçüde boştu.

"Şarap sevmem," diye yalan söyledim, meselenin ne olduğunu anlayarak. Şarabı *neden* içmediğimi fark etmişti, muhtemelen kendi çocuğundan bahsettiğinde aklına bu gelmiş ve ejderi çılgına dönmüştü.

"Yalan söylüyorsun," diye hırladı sarsak hareketlerle yavaşça doğrularak. Gözleri parlıyordu.

Hızlı, şiddetli bir hareketle kolunu masanın üzerinde savurdu. Tabaklarla bardaklar kenardan uçup yere çarparak kırıldılar. Şamdanlardan biri küt diye devrilip her yere erimiş mum saçtı. Nyfain'in sert ama yakışıklı yüz hatları gölgelendi; elmacık kemikleri daha çıkık, göz çukurları daha derin görünüyordu. Yara izleri ürkütücü bir görüntü sergiliyordu.

Bağımızdan gürül gürül şehvet aktı. Ve adanma. Hasret.

Beni kalçamdan yakalayıp hızla kendine çekti ve sert bedene yapıştırdı. Dudaklarıma bastırıldığı kavurucu bir öpücükle nefesimi kesti.

"Sana ihtiyacım var," dedi dudaklarıma doğru, beni kendine bastırarak. "Sikimi tekrar tekrar içine sokmaya ihtiyacım var. İçini doldurmaya ve seni kendimin olarak işaretlemeye ihtiyacım var."

Hafifçe inledim. Elimde değildi.

Beni kendi etrafımda döndürdü. İri bir el beni ileri doğru, yiyecek lekelerinin tertemiz beyaz örtüyü mahvettiği masanın üzerine itti. Diğer eliyle elbisemin etek ucunu yukarı kaldırınca beni hemen burada becereceğini anladım. Belli ki mantığı bir kenara kaldırmıştı. Çiftleşmeye dair ilkel dürtüleri kontrolü ele geçirmişti ve Nyfain'in derinlerinden güç çekiyorlardı.

Bu Nyfain mi ejderha mı? diye sordum hayvanıma ve tüm gücümü kullanarak Nyfain'i ittim. Bedeni sarsılarak sandalyenin üzerine devrildi. Bir metreye yakın kayıp yavaşça yeniden ayağa kalktı ve elini dudaklarında gezdirip kirpiklerinin arasından bana baktı.

Bir korku dalgasıyla donakaldım. Piç kurusu çok göz korkutucuydu. Ama bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Dövüş başlamıştı.

Nyfain, sanırım, diye yanıtladı. Ejderhayı hissedebiliyorum. Çok mutlu gibi ancak kontrol onda değil. Fakat yüzeyin hemen altında. Adamı epey zorluyor. Kokusuyla seni damgalamasını istiyor ve adam seni sahiplenmeyecekse bari tohumuyla seni kendinin yapmayı teklif ediyor. Ve muhtemelen ısırtıklar veya izlerle. Dövüş onunla. Kendini kanıtlamasını sağla. Buna fazlasıyla değecek, güven bana. Üstelik onu daha güçlü kılacak. İlkel gücünü ortaya çıkaracak. Umarım. Her halükârda, müthiş bir sevişme olacak.

Nyfain tehlike saçıyordu. Aynı zamanda güç de. Beni itti. Okşadı. Sarıp sarmaladı.

Lanet olsun, çok iyi hissettiriyor, diye mırladı hayvanım.

Ona katılmak zorundaydım.

“İstediğin kadar savaş, prenses,” dedi tenimin üzerinden elektrik gibi geçen alçak, sert bir tonla. “Sonunda seni şu masanın üzerine yatırıp becereceğim.”

Ona doğru bir adım attım. “O duyduğun hikâyelerdeki gibi nazik davranmayacağım sana. İrademi aşman gerekecek ve ben işimi dalgaya almam.”

“Almazsın tabii. Sen *benimsin*.”

Güç dalgasıyla beni masaya yasladı. Bağımızdan yayılan başka bir dalga enerjiyi bana hediye etmek yerine enerjimden emdi.

Neler oluyor? diye sordum hayvanıma, Nyfain beni yakalamak için uzattığı kollarıyla hızla üzerime doğru gelirken.

Zırvalıyor, olan bu. Ejderha hile yapıyor. Kahrolası piç fazla tecrübeli. Ama o göt herif bende. Bir çaresine bakacağım.

Beni kollarımdan yakalayıp kendi etrafımda döndürdü. Masayla kapana kısıtıp kendini sırtıma bastırırken inledim. Sertleşmiş aletini kalçamın hemen üzerinde hissedebiliyordum. Dişleri omzumu sıyrırken enfes bir mutluluk içinde titreyip başımı eğdim. Dişleri boynuma kilitlenerek etimi deldi.

Ateş kanımı tutuşturup kemiklerimi eritti, o kadar sıcaktı ki oracıkta küle döneceğimi sandım. Tutuşu, ardında nabız gibi atan bir güç bırakarak gevşedi. Silkinerek ellerinden kurtuldum ve kafamı geriye atıp yüzüne indirdim. Başını geri çekti, vücudu da başını takip etti. İrademi kullanarak bir tokat daha atıp onu iyice uzaklaştırdım.

Ona kendini toplayacak vakit tanımadan dönüp boğazına bir yumruk indirdim ve ardından da dizimi bacak arasına geçirmeye çalıştım.

Dizimi bacaklarının arasına sıkıştırıp dengemi kaybetmemden faydalanarak geri itti. Beni popomdan yakaladı ve kaldırıp masanın sert yüzeyine çarptı. Ağzı benimkini aradı, öpücüğü şiddetli ve vahşiydi. Ancak sadece bir bacağı benimkilerin arasındaydı ve bu şekilde bir yere varamazdık.

Bağımız aracılığıyla gücüyle yeniden baskı yaptı, öyle inanılmaz derecede yoğunlu ki beni yakalayıp altına aldı. Kokusuyla sarmaladı. Koruyuculuğu ve sahipleniciliğiyle. Altında inlerken kavga benim için neredeyse o an, oracıkta bitmişti.

Henüz değil! Karşı koy! diye bağırdı hayvanım, ejderhadan güç çekip biriktiriyor, bizden daha güçlü olmasını engellemeye çalışıyordu.

Tek istediğim artık onunla sevişmek.

Kendini tutsan iyi olacak. Onu biraz daha kışkırt. Güven bana. Ejderhanın patlamak üzere olduğunu hissedebiliyorum.

Uzanıp boynunun yan tarafından kavradım, dişlerimi geçirip başımı hızla yana çektim. Dudaklarımdan damlayan kan

çenemden aşağı aktı. Tadıyla iliklerime kadar sarsıldım. Bedenimin orta yerinde püsküren lavlar göğsüme ve omurgamdan aşağı kavurucu bir sıcaklık yaydı.

Kükredi; sesi öfke, hayal kırıklığı ve safi açlıkla titriyordu.

Evet, dedi hayvanım, güç çekmeyi sürdürerek. Gitgide daha fazla çekiyor, sahip olduğu gücü orta yerimdeki lavlara aktarıyordu. Bu kadarı şekil değiştirmeme yeter. Değişimin beni çağırdığını hissedebiliyorum.

Sakın.

Kahrolası salağın teki değilim. Berbat bir hâlde ortaya çıkmak istemiyorum. Ama yapabilirim. Gerçi biraz daha güç çekebiliriz.

Haklıydı, çekebilirdik.

İçimdeki fokurdayan lav çukuru, vermem gereken tüm gücü hapsederek daha sonra bedenime yaydı. Gücümle Nyfain'i savuşturarak fiziksel olarak geri adım atmaya zorladım.

Hırlayarak tek eliyle boynumu tuttu. Sağ elimi kaldırıp kolunu yakaladım ve zorla kenara ittim. Kolumu dirseğim önde, diğer tarafa doğru savurarak suratının ortasına geçirdim. Darbenin etkisiyle başı ve bedeni bir yana savrulduğunda elinden kurtuldum. Etrafımda dönüp diğer dirseğimi de geçirdim. Gücümün etkisiyle tabaklar ve masada kalan diğer her şeyi de beraberinde sürükleyerek masanın öbür ucuna uçtu. Üzerine dökülen kırmızı şarap gömleğini mahvetti.

Hızla atılıp bir tekme savurdum, zira başka ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. Fazla yaklaşmak istemedim, yoksa beni yere çekerdi ve bu da kazanabileceğim bir dövüş olmaktan çıkardı. Cüssesi, gücü ve yerçekimi onun lehineydi.

Eli ileri fırlayıp beni ayak bileğimden yakaladı. Gücü artıyordu. Hayvanım hâlâ gücünü emiyor, hâlâ çekip tüketiyordu. Fakat heyecanlı bir gerginlik duymaya başlamıştı, beklentisini hissedebiliyordum. Beklediği her ne ise gerçekleşmek üzereydi.

Bekleyip görecektim yoktu gerçi.

Elinden kurtulmaya çalıştım. Lanet olsun ki fazla güçlüydü. Kocaman, asla hareket ettirilemez bir kütle gibi bedeniyle beni esir almıştı.

Gücümle onu ittim fakat ardından acı dolu bir homurtu duydum. Kalbimde hissettiğim gerçek bir korkuyla geri çekildim. Tekmeleyip ısırılmış olabilirdim fakat ona gerçekten zarar vermek istemiyordum; o da tam bu sebeple elini boynuma doladığında sıkmamıştı. Ama en azından bir gün başka biriyle durum vahimleşirse daha fazlasını yapabileceğimi biliyordum artık.

Ayak bileğimden tutup çektiğinde tökezleyerek masaya çarptım, ayakta kalabilmek için masayı tırmalıyordum. Dizlerinin üzerine gelerek diğer bileğimi de tuttu. Ayağa kalkıp kalçama uzandı. Yumruk atmak için döndüm fakat elimi yakalayıp arkama doğru büktü. Kolumu kurtarmak için kıvranıp itmeye çalıştım.

Kükredi, ejderhanın sesi boğazından gürültüyle çıkmıştı. Gücü etrafımızı sararak tüm odayı kapladı, kapılara çarptı, uzaktaki duvar boyunca pencereleri titretti. Gücü üzerime çullanarak beni esir aldı, direnme arzumu paramparça etti, ona olan ihtiyacımı içimde öyle derine işledi ki âdeta parçalarım ayrılacaktım. Tek yapabildiğim, emrine amade şekilde önünde titremekti.

Beni kendi etrafımda döndürüp ileri itti, elbisemi kalçalarım kadar sıırıyıp külotumu yırtıp attı. Arzusuyla yanıp tutuşarak popomu dışarı ittim. Aynı arzu onu da esir almıştı; parmakla, dille filan vakit kaybetmedi. Bir an sonra pantolonunu indirmiş, aleti yeni bir güç dalgasıyla içime girip çıkıyordu. Haykırdım, öyle nefis bir sıvı ateşle doldum ki dizlerimin bağı çözüldü. Nyfain arkamda, şiddetle içime girip çıkarken masanın üzerine yüzüstü uzandım.

Odanın içindeki güç tırmanmaya devam etti. İçimden kıvılcımlar hâlinde taşarak ona yansıdı. Yekpare bir güç hâline gelene dek aramızda gidip geldi. Aletiyle sert darbeler vururken

hücumuyla inledim, kendimi ona doğru itmekten bile aciz hâlde yalnızca öylece durdum. Ve lanet olsun bu tavrı çok hoşuma gidiyordu. İşte savaşçı buydu. Savaşların sertleştirdiği kahraman. Düşmanlarına korku salmak için ormanda gizlice dolanan kahraman. Ve ona müthiş bir şekilde karşı koymuştum. Bu düzüşmeyi hak etmişti.

Canım pahasına dayanıyordum, zevk öyle yoğunlu ki bunu anlatabilecek kelimeler bulamıyordum. Tırnaklarımı ahşap masaya geçirdim ve ona daha yakın olma isteğiyle sırtım kasıldı. Bu işi bitirmesini istiyordum. Sonunda beni sahiplenmesini. Onun da bu yöndeki derin arzusunu hissedebiliyordum. Ejderhanın onu zorladığını, kendi yapabilsin diye kontrolü ondan çalmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Ancak Nyfain kendini hâlâ tutuyordu.

Dudakları boynumda, kollarını etrafıma sarıp sıkıca kucakladı beni. Soluğu tatlı bağıllık vaatleri taşıyordu. İçimdeki bedeninin bıraktığı enfes hislerle güç yükselemeye devam etti. Ben daha fazla dayanamaz hâle gelene dek tırmandı da tırmandı. Zevkin enfes ateşini kaldıramıyordum.

Dişlerini boynumda kaydırıp omzuma geçti. Bastırarak –ama kanatacak kadar değil– tenim boyunca ilerledi.

“Nyfain,” diye yakardım. Ona ulaşmak isteyerek kollarının arasında kıvrandım. Bu işi kendim yapmak istiyordum. Bana olan duygularının esiri olduğunu söylemişti. Pekâlâ, ben de bunu kalıcı bir hâle getirirdim. Nasıl sahiplenileceğini bilmiyordum ancak hayvanımla beraber bir yolunu bulacağımıza emindim.

Beni sımsıkı tuttu, gücü etrafımı sardı, kolları kıpırdamıyordu. Ne yapmaya çalıştığının farkındaydı. Dördümüz arasında hâlâ kendini tutan tek kişinin cidden kendi olduğunun farkındaydı.

“Benimle birlikte boşal, bebeğim,” diye hırladı.

Orgazmı nefesim kesildi. Birbiri ardına yoğun dalgalarla iliklerime dek sarsılırken sessiz bir çığlığa hapsoldüm. Başımı çevirip gözlerimi kapatarak üzerinde titredim. Derinlerimde

zirveye ulaşmak için son hamlelerini yaparken yanağını yanağıma dayadı. Aramızda yoğun bir duygu yükselirken ürperdim. İleri uzanıp elini yanağıma koydu ve yüzümü beni yavaşça öpecek kadar çevirdi.

Her şey olup bittikten sonra soluk soluğa kalmıştık. Bedenim sıvı olmuş, masadan aşağı âdeta akıyordu. Hâlâ içimde olan Nyfain, kendini benimle beraber masanın üzerine bıraktı, kolları bedenimi iki yanımdan sıkıca tutunmaktaydı.

“Korkarım hizmetlileri korkutup kaçırmış olabiliriz. Peynir tabağımız şimdi asla gelmeyecek,” diye mırıldandı.

Geri çekilip doğrulmama yardımcı olurken güldüm. Bizi temizlemek için bir peçete alıp beni sıkıca kucakladı.

“Bir anlığına kontrolümü kaybettim,” dedi, yüzünü boynuma gömerek.

“Hangi kısmında?”

“Başta seni yemek masasının üzerine doğru eğip becermeye çalıştığımda, sonra tam olarak da bunu yapman için seninle savaşıırken, ardından penisimle sert bir şekilde içine girip çıkarken.”

“Birkaç kere yani.”

“Doğru, evet. Birkaç kere kendimi kaybettim. Siktir, nefes nefese kaldım. Fena canıma okudun, prenses. Diğer erkeklerin artık neden bahsettiklerini anlayabiliyorum. Ejderhamın çiftleşmek için duyduğu olağanüstü, ilkel arzu irademi paramparça ederek dışarı taşıtı. İnanılmaz kullanışlı bir şeymiş meğer.”

“Bir daha yapabilir misin?”

“Hayır. Bence bu yalnızca müstakbel eşime baskın gelip çiftleşmek istediğim zamanlarda ortaya çıkabilen bir şey. Hassiktir, ejderha yine ensemde. Katlanılamaz biri. Hayvanın beni tehlikeye atacak kadar tüketti, bizi sürekli daha fazla güç üretmeye zorladı. Son noktaya geldiğimizde de gücü zorla geri alıp senin üzerinde kullandı. Bariz olan bir şey vardı ki bu

tamamen yaratıklarımızla yaptığımız bir dans. Çok hoşuma giden hayli leziz, erotik bir dans.”

“Bana baskın çıkmaya yardımcı olmuş.” Hayvanımın bahsetmediği, benim de hissedemediğim bir şeydi bu.

“Aynen. Teşekkürlerimi iletiver.” Boynundaki kesige dokundu, sonra da mahvolmuş takım elbisesine baktı.

“O... şey, ısırtığı senin için temizleyebilirim,” diye mırıldandım, biraz utanmış hâlde.

“Hayır, sağ ol.” Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde gururla doluydular. “Tipik bir işaret olmasa da bir işaret ve iz bırakmasını istiyorum. Herkesin benimle savaştığını ve tenimde kalıcı bir iz bıraktığını görmesini istiyorum. Sen olağanüstüsün.” Yumruklarımdan, kafamdan veya dirsek darbelerimden meydana gelen çürükler yüzünü renklendirmeye başlarken gülümsedi. “Heyecanlıydı. Dünya üzerinde, benimle böyle dövüşüp ardından gelen hücumu seve seve kabul edecek bir kadın yok.” Beni daha da yakınına çekip öptü. “Olağanüstü güçlüsün, bebeğim. Sıradan bir gökyüzünde parlayan tek yıldız olacaksın.”

“Aynı gökyüzünde uçan altın ejderha dışında.”

Yorum yapmadı. Sebebinin, bunu başarabileceğini düşünmemesi olduğunu gayet iyi biliyordum. Etrafında dünya çökerken bu yarım hayatta can vereceğini düşünüyordu.

Bunun olmasına izin vermeyecektim. Uzun zaman önce iblis hastalığını tedavi etmek, bu krallığı iblis lanetinden kurtarmak için harekete geçmiştim. Nyfain’i de kurtaracaktım. Yalnızca nasıl yapılacağını bulmam gerekiyordu. Bir yolu vardı. Emrimde koca bir kütüphane beni bekliyordu. Tek yapmam gereken bilgi toplayıp bulmacanın parçalarını bir araya getirmekti.

Ama şu an değil. Şu an, ânı yaşıyorduk. Şimdiye dek mükemmel bir akşam olmuştu. Böyle devam etmesini istiyordum.

Bu nedenle sessizce elimi tutup beni odadan çıkarmasına izin verdim.

“Balo salonunda biraz dans ederiz diye düşünmüştüm. Ne dersin?”

“Bacaklarım titriyor ve...”

“Dürüst ol. Aklında başka ne var?”

“Leala bu gece iblislerin gücünün az olduğunu söyledi. Bence Everlass toplamak için mükemmel bir gece. İblisleri bas-kılayan her neyse Everlass’ı daha güçlü hâle getiriyor olabilir. Demek istediğim... denemeye değer. İyileşme süresini biraz aşağı çekmek isterim.”

Yumuşak bir gülüşle parmaklarını parmaklarımdan geçirip beni koridordan aşağı, arka çıkışlardan birine doğru götürdü. Kalede yüksek sesli müzik ve boğuk kahkahalar yankılanıyordu; bu, her şeye rağmen partilerin patlak verdiğini gösterse de bu gece röntgencilik yapmak ya da halka açık gösteri sunmak gibi bir isteğim yoktu. En azından, hizmetlilerin izleyebileceği bir yemek odasında olduğundan daha halka açık bir yerde.

Gece sakindi fakat tepemizdeki yıldızlar titreşen ışık noktaları gibiydi. Benim için tepsiyi Nyfain taşıdı ve tarlaya varınca yaprakları toplamama yardım etti. Sonrasında yeniden elimi tutup beni tarladan geçirdi. Bitkilerin arasında, etrafımızı saran ay ışığında, farklı sıralarda ama birbirimize dokunabilecek kadar yakın, yan yana yürüdük. Olağanüstü bir andı, yakışıklı ejderhaya bakarken yüreğim ısındı.

“Neden bahçecilikle şifacılık kadın işi olarak görülüyor?” diye sordum usulca, hâlâ el ele tarlada durarak. “Neden sadece kadınlar bu işleri yapıyor?”

Dönüp benimle yüz yüze geldi. “Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Diğer krallıklarda durum böyle değil. Belki babam ya da onun babası ya da onun babasının babası bu konularda kötüydü ve sebebini siklerinin olmasına bağladılar.”

Güldüm. “Belki de. Neden yasaları yalnızca krallar koyar? Neden kraliçeler değil?”

“Gelenek. Gençken, bir kızım olursa tahtta aynı derecede hak sahibi olabilsin diye kuralları değiştirmeye ant içmiştim.”

“Neden değiştirmedin peki?”

“Taç giymiş bir kral değilim ve şu noktada bir gün olacağımdan da şüpheliyim.”

İç geçirdim. “Biraz umutlu ol. Bu krallık cehennemi yaşadı ama yine de başa çıktık. Bir yol bulana dek başa çıkmaya devam edeceğiz, sonra da İblis Kral’ın canına nasıl okuyacağımızı çözeceğiz. O iş bizde.”

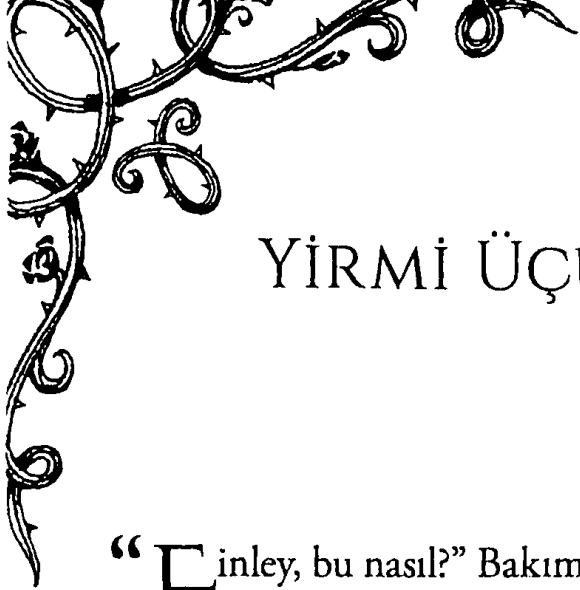
Öne eğilip öptü beni. “Tamam.”

Başımla onayladım. “Tamam. Hadi gidip dediğin gibi banyo yapıp rahatlayalım. Tok ve yorgunum, tek istediğim seni yanımda hissetmek. Bu kafayı yemiş kalenin tüm o tuhaf, abartılı oyunlarına ihtiyacım yok.”

“Nasıl istersēn,” diye fısıldadı.

Sessizce el ele kaleye geri yürüdük; kalbim ona karşı, tuhaf, sancılı bir ihtiyaç hissiyle doluydu. Şu an, bu geceden ve tüm o seksten sonra bile hâlâ ona açtım. Tüm bu ham, filtrelenmemiş maskülenliğin etkisi şimdiye kadar üzerimden geçmiş olmalıydı. Alışmış ve kendimi bu ihtiyaca kapamış olmalıydım. Oysa daha önce hiç olmadığı kadar beni kendine çekiyordu. Bir balıkçının avını oltayla çekişi gibi. Önceden olsa o kancayı bulup çıkarmayı denerdim, oysa şimdi bunu istiyordum. İşi tamamlamasını istiyordum.

Ona fena hâlde âşık oluyordum. Bu, çekip çıkarabileceğim bir kanca değildi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Finley, bu nasıl?” Bakım yaptığım güllerden başımı kaldırıp kolumla alnımı sildim. Nyfain’le akşam yemeğimizin üzerinde neredeyse bir hafta geçmişti. Everlass hazırlayıp köylere yardım etmekle, kraliçenin bahçesine bakmakla ve mümkün olduğunca onunla geçen neredeyse bir hafta. Yine de asla yetmiyordu. Dokunuşuna, kokusuna, *ona* karşı hep daha fazla arzu duymaya devam ediyordum. Alaycı tavrı, kara kara düşünmesi veya beni kışkırtması fark etmiyordu. Her hâlini seviyordum.

Beraber bir çeşit rutin oluşturmuştuk. Sabahları kraliçenin bahçesiyle ilgileniyor, bitki dikeyor, yabancı olanları temizliyor, gül fidanlarını buduyordum. Uyandığında orada benimle buluşuyor ve Everlass tarlasına gitmeden önce beraber yemek yiyorduk. Bazen çalışırken sohbet ediyorduk ama genellikle o Everlass bitkilerine şarkı söylüyordu. Ardından, etkisizleştirici karışım özünden yapıyor, çok lazımsa yaprak topluyor ve huzurla beraberce çalışıyorduk. Onunla geçirdiğim vakitler günün en sevdiğim anlarıydı.

Akşamları dersimiz oluyordu, dans ediyor ya da dövüş idmanı yapıyorduk; sonra neredeyse her zaman hiddetli geçen sevişmemizin ardından kıyafetlerimizi giyiyor, yemek yiyor ve belki kütüphaneye gidiyorduk ya da sadece birlikte kitap okuyorduk ve ardından o Yasak Orman’a doğru yollanıyordu.

Okuduğum şeyleri değiştirerek şekil değiştirenler üzerine daha fazla araştırma yapmaya başlamıştım. Sinir bozucu bir şekilde tarihle ilgili birçok şey varken pek az kitap şekil değiştirenlerle alakalı gündelik gerçeklere odaklanıyordu. En azından

ilk değişim, hayvanın dışarı çıkıp koşma ihtiyacı ve talepkâr hayvanlarla başa çıkmak üzerine bir şeyler öğreniyordum. Şu âna kadar hiçbir yaklaşım yaratığımı ehlileştirememişti ancak umudumu koruyordum.

Hadriel iki paralel sıra hâlindeki otun yanına çömelmiş, bir kekiğin köküne bakıyordu. “Bu kök salar, değil mi?”

Bahçeyle ilgili hâlâ bize yardımcı olan ve bundan da mutluluk duyan Gyril’le Jawson ona baktı.

“Yaptığın sadece bir bitkiyi toprağa dikmek,” dedi Jawson ağır ağır. “Her ufak şeyde onaylanmaya mı ihtiyacın var?”

“Muhtemelen osuruğunun da nasıl koktuğunu soruyordur,” diye mırıldandı Gyril ve Jawson kahkahalarla sarsıldı.

“Gayet iyi, Hadriel, sadece...” Kûlotumda bir ıslaklık hissedince durakladım. Nyfain’le inanılmaz derecede seks yapıyorduk, öyle ki çoğu gün her yanımda ağrıyordu ancak geçen gece çok yorgundu. Bu sabah da uyuyordu. Bu, seksin neden olduğu bir akıntı değildi.

Yani demek oluyor ki...

Yüreğim daraldı, hızla bahçeden geçip kayar cam kapıdan kraliçenin odasına girdim. Genellikle buraya adım atmayı sevmez, burayı Nyfain’e ve anılarına bıraktırdım ama şu an...

“Finley?” diye seslendi Hadriel, ben serin odaya girip tuvalete doğru acele ederken. Pantolonumu, ardından iç çamaşırdımı indirdim.

Kırmızı lekeyi görünce yüreğim burkuldu.

Âdet olmuştum. Bir hafta gecikmeli de olsa gelmişti.

Tamamen sürpriz olduğunu söyleyemezdim. Memelerim son birkaç gündür biraz daha hassastı ve şişkinlik vardı. Bir noktaya kadar suçu çikolatalı musa atabilirdiniz.

Öyle bile olsa, üzerime derin, yoğun bir keder binerken oturduğum yerde çöküverdim. Tüm bu olan bitenin arasında bebek istemek aptalcaydı. Hatta aptallığın bile ötesindeydi. Biliyordum.

Böyle içine edilmiş bir dünyada, krallığımız yok olmanın eşiğinde yaşıyor olmasak dahi Nyfain'le aramda sınıf farkı vardı. O akşam yemeğinde, sınıfını ve konumunu gösteren altın zinciri takmıştı. Ben, onun bana yaptırdığı giysileri giymiştim. O bir ejderhaydı, benim hayvanımsa mırıliyordu. Gerçek eşler aynı hayvana dönüşürdü. Okuduğum tüm kitaplar bu konuda aynı şeyi söylüyordu.

Fakat bu gündüz düşü hoş bir masal olmuştu, bunu inkâr edemezdin. Eli nazikçe karnımın üzerindeyken yanında yatmak hepimize tuhaf bir huzur vermişti. Nyfain'e, bana ve hayvanlarımıza. Ve o kısa zaman için kendime aslında onun gerçek eşi olup olmadığını düşünme izni tanımıştım. Halktan olayım olmayayım, hayvanım mırlasın mırlamasın, bir ihtimal yıldızların benim lehimde olup olmadığını ve sonunda prensime kavuşup kavuşamayacağımı merak etmiştim. Ve eğer yazgımızda birlikte olmak varsa, bu bir şekilde laneti beraber kırabileceğimiz anlamına geliyor olmalıydı. Demek istediğim, iblis büyüünün neden olduğu hastalığa karşı bir tedavi bulmuştum, neden bir sonraki adımı atmayacaktım ki?

Fakat işte buradaydık. Sonunda, ne kadar güzel olursa olsun, herkes rüyasından uyanmıştı.

"Finley, hayatım, neler oluyor?" Hadriel, yukarı kalkmış kaşları ve sade gri üstüyle içeri daldı. Bahçeyle uğraştıktan sonra uşak kıyafetlerini yıkatıp ütöletmekten usanmıştı; zira bunu davranışsal açıdan problemlili terzi Cecil'in yapması gerekiyordu ve Hadriel giysilerini almaya gittiğinde karşılaştığı düpedüz saldırıydı.

"Bir şey yok, iyiyim. Sadece..."

"Ah." Hadriel ellerini beline koyup yaklaştı ve iç çamaşırına baktı.

"İyy, çık dışarı!" Bluzumu aşağı çekmeye çalıştım. "Tuvalette otururken burada olmana ihtiyacım yok!"

“Bal peteğim, daha önce görmediğim bir şey değil bu. Çoktan ömür boyu sürecektir kadar travma yaşadım zaten. Şurada burada birazcık kan görmek beni bozmaz. Şimdi... nasıl hissediyorsun bakalım?”

Muhtemelen bir nedimenin kraliçeyi yıkamak için kullandığı sandalyeyi çekip karşıma oturdu.

“Rahatlamış mı? Üzgün mü?” diye sordu, gözlerime derin derin bakarak.

İçimden yoğun bir keder yükseldi, sadece benden değil, hayvanımdan da. İtip uzaklaştırdım. Ejderhanın, âdetimin geciktiğini hatırlatan herhangi bir konuda üzerime atlamak için duyduğu ilkel arzu olmasaydı şu an hiçbir şey hissetmezdim. Ya da eli karnımda bana bakarken Nyfain’in gözlerindeki yumuşak bakışı. Ya da göbeğim boyunca kondurduğu tüy gibi buseleri. Kendimi hayallere fazla kaptırmıştım ve artık gerçekleri görmemin zamanı gelmişti.

“İyiymi ben,” dedim etrafa bakınarak. “Ama şeye ihtiyacım var...”

“Başka bir şey söyleme.” Hadriel ayaklanıp elini kaldırdı. “Gidip Leala’yı getireceğim. Detaylarla o ilgilenir.” Uzun bir an daha yoğun bir şekilde bana baktı.

Kaşlarımı kaldırdım.

“Evet. Şey...” El selamı havaya kaldırılmış bir parmağa evrildi. “Sadece durumu anlamaya çalışıyorum. O hâlde sen... pek de rahatlamadın...”

“Hadriel, git. Cidden. Sadece âdet oldum. Bunu daha önce pek çok kez yaşadım.”

“Doğru. Sadece, biliyorsun işte, ilk geldiğinde bu adamdan nefret ediyordun ancak şimdi ondan epey hoşlanıyor gibisin ve o da artık neredeyse hoş birine dönüştü sayılır...” İfademden cinayet işlemeye yakın olduğumu anlamış olacak ki ellerini havaya kaldırdı. “Gidip Leala’yı getireyim. Orada kal. Yardım yolda, hayatım.”

Bir saat sonra gülleri delirmiş bir kadın gibi buduyordum. Kollarımı kırmızı kırmızı kesikler kaplamış, yüzümde derin çizikler oluşmuştu ama boyun eğmeyi reddediyordum. Çalışmak zihnimi Nyfain'den uzaklaştırıyordu. Zira haberi ona vermek zorundaydım.

Sorun olacağından değil. O da hoş bir masalın içinde yaşamaktaydı. Gerçekten hamile olsaydım kafayı yerdi. Zamanlama yüzünden, benden istediği şey karşısında daha kırılgan olacağımdan, bir lanetin içinde kapana kısılmışken çocuk sahibi olmaktan dolayı epey sinirlenirdi.

Yine de masal ya da değil, kötü haberi vermem gerekecekti.

Bir parçam, kendisine bu kadar yaklaşmama izin vermesinin tek sebebinin durumu gözlemek olmasından korkuyordu. Bir çocuk, bir varis arzusunun çocuğu taşıyanı gölgede bırakmasından. Hamile olmadığımı öğrendiğinde her şeyin eski hâline, birbirimize duyduğumuz çekime karşı savaştığımız ve çoğunlukla kendimize sakladığımız noktaya dönmesini isteyip istemeyeceğini merak ediyordum.

En çok da bu korku canımı yakıyordu çünkü arzu ettiğim çocuklarıma bir baba veya bir prens değildi. Nyfain'in kendisiydi. Ruh hâli bir anda değişebilen somurtkan piçin kendisi. Odaya girmesiyle herkesin sesini kesebilecek, tek bir bakışıyla hizmetlileri korkutabilecek bu adam. İşleri benim için kolaylaştırmak adına fazlasıyla uğraşan. Kararlarımı destekleyen, olduğum kişi olmama imkân tanıyan ve benim için canını verebilecek kişi. Savaşçı, muhafız, kitap düşkünü ve âşık.

Siktir.

Boku yemiştım. Durum bütünıyla karmakarışık bir hâl almıştı.

“Finley.”

Pürüzlü sesiyle etrafımı sardı. Birazdan olacak şeyin korkusu, varlığının verdiği mutlulukta savaştı.

Ona söylememeye dair delice bir fikir, durumu öğrendiğimden beri bilmem kaç bininci kez aklımdan geçti.

Budama makasını çalılıktan çekip kolumun tersiyle yanağımı sildim. Muhtemelen aynı zamanda yüzüme kan da bulaştırmıştım.

Yüzleşme zamanı gelmişti.

Muhtemelen ejderha sadece yeniden denemek isteyecektir, dedi hayvanım.

Hayır. O zaman iyi bir fikir değildi, şimdi de iyi bir fikir değil. Ejderha hayalperest olabilir ancak ben bu oyunları oynamak istemiyorum. Zaten büyük ihtimalle bundan sonra beni istemeyecektir. Halktan bir kızım ben. O kadar.

Tanrıça aşkına, ne zaman bu kadar katlanılmaz derecede geveze oldun sen?

Gözlerimi devirip arkama döndüm ve Nyfain'i yıpranmış kotuyla beyaz tişörtü içinde verandada dururken buldum. Elleri iki yanından sarkıyordu. Normalde bahçeye dalıp o günün işleri hakkında sorular sorardı. Sonra da adamların tuğla duvarda titizlikle açmakta oldukları delikten çıkıp giderdik. Gayet yerinde bir kararla, her gün kraliçenin odalarından geçilmemesi (geçmememiz) gerektiği kanaatine varılmıştı. Ne var ki Nyfain bugün verandada duruyordu.

Diğerleri de bu değişikliğin farkına vardı. Gyril göz ucuyla bana baktı fakat küreğiyle çalışmayı sürdürdü. Jawson dudaklarını bükerek o anki ruh hâline pek uymayan parlak ve neşeli çiçekler dikmeye odaklanmış gibi yaptı. Hadriel, sırtı Nyfain'e dönük bir hâlde ifadesiz bir yüzle bana bakıyordu.

"Ne oldu?" dedim, olduğum yerde kalarak.

"Seninle konuşmak istiyordum."

Kaşlarımı çatarak Hadriel'e baktım.

Avuçları yukarı dönük hâlde ellerini öne uzattı. "Sadece Leala'ya söyledim," dedi sessizce ağzını oynatarak.

Ne var ki Leala'nın gidip gerekenleri alması gerekmişti ve kaledeki kadınlar âdet görmüyordu. Lanetten beri yani. Hepsi zamanın içinde donup kalmıştı. Öyle şeylere ihtiyaç duymak dikkat çekerdi ve herkes benim için olduğunu anlardı. Söylen-tiler yayılır, doğal olarak Nyfain'in kişisel uşağının kulağına giderdi. O da bunun ne anlama geldiğini bilirdi.

Görünen o ki kötü haberi veren ben olmayacaktım. Sadece neticeleriyle uğraşmak zorundaydım.

"Tabii, elbette." Aletlerimi çantanın kanvas ceplerine sokup sırtımı dikleştirerek toprak alandan geçtim. Yanından geçerken bekledi ve kendimi sarhoş edici kokusunu içime çekmekten alıkoyamadım. Neden bu şimdiye dek aldığım en güzel koku olmak zorundaydı ki? Hiç adil değildi.

Elimi kayar cam kapıya uzattım fakat Nyfain benden önce davranarak kapıyı benim için açtı. İçeri girmemi bekleyip peşimden geldi ve kapıyı ardımızdan kapattı. Fakat ben durduğumda durmak yerine odanın merkezine doğru yürümeye devam etti.

Zeminden yükselen büyümlü gül fidanının önünde durarak, "Şuna bak," dedi sert bir sesle.

Midem altüst oldu ve içimi bir huzursuzluk kapladı. Korku karnımda âdeta delikler açıyordu.

Karşısında durup görmeyen gözlerle aşağı baktım.

"Ne görüyorsun?" diye ısrar etti.

Odaklanmak için başımı salladım ancak mahkûm olmayı bekler gibi hissediyordum. Odaklanamıyordum. Odaklanamıyordum işte.

"Finley, *bak*," dedi kükrer gibi, güç dolu bir buyrukla.

Bir adım geri adım çekilip kolumla alnımı sildim ve buyruğunu savuşturdum. Devam ederse ben de onu gücümle etkim altına alırdım ve ikimiz de benimkinin çok daha kuvvetli olduğunu biliyorduk.

"Lütfen," dedi yumuşakça. "Gül fidanına bak."

Aramızda asılı kalan söylenmemiş tüm sözlerle karşı nefretle dişlerimi gıcırdatarak dediğini yaptım.

“Ne görüyorsun?” diye tekrarladı.

“Büyülü gül fidanını, Nyfain, bilmiyorum. Ne görmem gerek?”

Renkli renkli parıldayan gövdeyi işaret etti. Ardından da etraflarında peri ışığından minik noktalar süzülen tümüyle açmış beş çiçek taşıyan dalı.

“Bunun senin köyün olduğunu anlıyorum artık.” Parmağıyla hâlâ aynı noktayı işaret ediyordu. “Uzun zamandır üzerinde çiçek olan tek dal buydu. Diğerlerindeki çiçekler ya solmakta ya da düpedüz ölüydü. Fakat bu...” Farklı bir dala işaret etti. Solan çiçekler sihirli bir şekilde yeniden canlanmaktaydı. Dal, çatlamış, hava şartlarından hırpalanmış ve kahverengiden canlı bir filiz yeşiline dönüyordu. “Bu, yakın zaman önce yardım ettiğimiz köy. Bu da...” Aşağı, sapın renk değiştirdiği kısmı gösterdi. “Bu da kale, sanırım. Burada hasta olmadığımızdan ne anlama geliyor bilmiyorum ancak burada da yaşam yeniden canlanıyor gibi görünüyor. Everlass karışımın krallığın kaderini değiştiriyor. Gül fidanında da görünüyor bu.”

Hayretle bakakaldım.

“Tabii ki bu harika bir haber,” dedi Nyfain, yumuşak bir sesle, “fakat artık zamanla yarışımız başlıyor.”

“Ne yarışı? Ne demek istiyorsun?”

“İblis Kral çabalarının gelişimini gözetler. Ortaya çıkıp da bizi durdurmanın bir yolunu bulmaya kalkışmadan önce elimizden geldiğince çok kişiyi, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde iyileştirmemiz gerek.”

“Fakat...” Anlamayarak ona baktım. “Sence gerçekten de umurunda mı? Jedrek’le ilgili endişelenmiştik fakat görünen o ki o meseleden bir şey çıkmadı. Ve şimdi de bu... Ne zamandır buraya gelmedi?”

“Lanet daha tazeyken birkaç ayda bir gelişimi izlemek için uğrardı. Buradayken de işleri bizim için daha da zorlaştırmak adına elinden geleni yapardı. Onu kızdıran herkesi öldürür, durdurmaya kalktığımda benimle irade yarıştırdı. Ardından, durumumuz kötüleşmeye başladıkça yılda ikiye düştü. Sonra bire. Sanırım üç yılı aşkın süredir görmedik onu. Krallık ölüyor ve o bu durumdan hayli memnun. Ama şimdi, birdenbire...”

Gül fidanına baktı.

İçimden öfke yükseldi; korku, belirsizlik ve şimdi içimde patlak veren dehşetten daha basit bir duyguydu. “Acele etmem için beni İblis Kral’la mı tehdit ediyorsun? Zira o geldiğinde şifacını kaybedeceğini varsayıyorsun, öyle değil mi? Sen beni davana kurban etmeden önce her şeyi halletsem iyi olacak.”

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi.

İç çektim. “Onun gelme ihtimalini duymaktan sıkıldım. Buradaki anahtar sözcük *ihtimal*. Onunla bir anlaşma yapmam gerektiğini –yani açıkça gitmem gerekeceğini– ima etmenden ya da açıkça söylemenden sıkıldım. İblislerin hayatımı yönetmesine izin vermekten sıkıldım. Hepsinden usandım. Gelecekse gelsin. Siktirsin. Bu sırada elimden geldiğince çok kişiyi iyileştireceğim elbette. Nihai amacım hep buydu. Bunu mümkün olduğunca hızlı yapmam için bir güle, lanete ya da İblis Kral’ın tehdidine ihtiyacım yok. Bunu insanların hayatını kurtarmak için yapacağım.”

Gitmek üzere döndüm.

“Finley, bekle.”

“Hayır.” Kayar cam kapıdan çıktım.

“Neler oluyor?” diye sordu Hadriel. Diğerleri de başlarını kaldırıp bakmıştı fakat sonra hemen bakışlarını çevirdiler. Hadriel’in çenesinin hızla kapanmasından Nyfain’in peşimden geldiğini varsaydım.

“Finley, dur,” diye buyurdu.

Tam olarak da bunu yapma dürtüsünün üstesinden gelerek üçünden silkinip kurtuldum. Bu kaleye ilk sürüklendiğimden beri epey yol katetmiştim.

Bahçe duvarını geçtikten sonra eliyle kolumu yakaladığını hissettim. Beni savurarak kendi etrafımda döndürdü, ifadesi bakılamayacak denli korkunçtu. Tabii ki korkutuculuğunu kafaya takan biriyseniz.

“Finley, bekler misin?” dedi alçak sesle, gözleri yüzümde gezinirken. “Öyle demek istemedim... İblis Kral’a kurban edilmeyeceksin. Bu senin seçimin olacak. Geldiğinde onun nasıl biri olduğunu göreceksin. Benim istediğim...”

“Benim iyiliğim, biliyorum.” Elinden kurtulmak için sertçe kolumu çektim.

Bırakmadı. Bunun yerine başını iki yana salladı, bağımızdan yılgınlık akıyordu. Dudakları gerildi ve kolu beni başından atmak için itecekmiş gibi hafifçe titredi. Gardımı alarak duygusal darbeye hazırlandım.

“Lanet olsun, Finley. İkimiz birden bu kadar inatçı olmayız.” Diğer kolumu da kavrayarak gözlerime bakmak için eğildi. “Neden korkuyorsun?”

Duyguların aramızdaki her şeye sızdığını unutmuştum. Artık beni istemeyeceğinden korktuğumu kabul etmek utanç vericiydi, dolayısıyla salağa yatmanın daha iyi olacağına karar verdim. “Ne?”

“Üzüntünü hissederek uyandım. Ne olduğunu merak ettim. Duygularının geri kalanı parçaları oturtmama yardımcı oldu. Tek anlayamadığım korku. Hamile olmadığını öğrenince seni inciteceğimi mi düşündün?”

“Ne?”

Burnundan derin bir nefes aldı, gözleri alevlendi. “Siktiğim ejderhası,” diye mırıldandı, başını biraz eğip gözlerini sımsıkı kapatarak.

Ejderhanın hayli bariz olan yeniden deneme arzusuyla boğuştuğunu görünce içimi başka bir korku kemirmeye başladı. Huzursuzluğun ardında özlem dolu bir sızı hissettim. Birdenbire ondan, *bu olanlardan uzak durma ihtiyacı* duydum.

“Senden korkmuyorum, Nyfain. Rahat bırak beni.” Geri çekildim ancak kolumu kavrayışı hiçbir yere gidemeyeceğimi kanıtlıyordu. Neden irademi kullanarak onu zorlamadığımısa bir muammaydı.

“Bir dakika sakinleş. Canının acıdığını göremiyor musun?” diye hırladı aniden gözlerini açıp tekrar bana odaklanarak.

Eli kolumda, hareketsiz kaldım.

“Finley, bağdan hislerini seziyorum. Sadece ne anlama geldiklerini anlayamıyorum. Korkunun sebebi ne?”

Gözlerime batan yaşlar beni ele verdi.

Söyle gitsin işte, diye yalvardı hayvanım. O neden götlük ettiğini anlatmadığında sen bundan nefret ediyorsun, bu yüzden hislerini anlat ona. Çünkü şu an götlük eden sensin.

“Hayvanlarımızdan ayrılmanın bir yolu var mı?” diye horurdandım.

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı fakat gözleri endişe doluydu.

“Bir şey yok,” dedim, elinden kurtulmaya çalışarak. “Bak, beraber güzel zaman geçirdik ama artık bittiğini anlıyorum. Yani mesele yok. Normale dönelim.”

“Peki normal olan ne?” diye hırladı.

“Krallığı iyileştireceğiz, İblis Kral gelecek ve sen de benden kurtulacaksın. Tüm bu kaçırma meselesi geride kalacak ve çaresizce düzüşme ihtiyacı eski bir anıdan ibaret olacak. Ruh eşini bulup sonsuza dek mutlu yaşayacaksın. Bitti gitti.”

Ne çok zırva yaptın be, dedi hayvanım iğrenmiş bir hâlde.

Nyfain dişlerini sıktı, gözleri parlıyordu. “Ruh eşim hakkında sen ne biliyorsun ki?”

“Seninle aynı masada utanmadan yemek yiyebileceğini biliyorum.” Çenemi kaldırdım. “Senin türünün sevdiği gibi bir çeyize sahip olacak. Bir unvana. Muhtemelen geniş topraklara...”

“Annem şık bir masada nasıl yemek yenileceğini bilmezdi. Ona da öğretildi ve sadece mecbur olduğu zamanlar öyle yedi. Zaten biz de nadiren öyle yedik. Seninle ateşin karşısına oturup bir tepside yemek her şeye tercih ederim. Çünkü öyle yenilen yemekler daha güzel. Çeyize gelince, normal bir çağda yaşamıyoruz. Ayrıca, bana sorarsan, senin çeyizin senden önce gelen herkesten daha büyük.”

Bu söz tek bir kelimeden fazla bir cevabı hak ediyordu ancak dağarcığımı tüketmiştim. “Ne?”

“Kelimenin tam anlamıyla krallığı iyileştiriyorsun ve bunu bedavaya yapıyorsun. Bir fiyat etiketi koysaydın altın içinde yüzerdin. Bense köyler adına sana bir servet borçlu olurdum.”

Ağırlığımı diğer ayağıma verdim, bu dediklerinden ne çıkaracağımı bilemiyordum. Tüm bunların ne anlama geldiğinden de pek emin değildim.

“Bak, ikimiz de gelecekte neler olacağını bilmiyoruz,” diye devam etti. “Bunu bir soru işareti olarak bırakalım. Şimdilik olduğu gibi devam edelim, olur mu? O büyülü gül fidanını yeni çiçeklerle canlandırmayı sürdüreceğiz. Biliyor musun, şu anda şiddetli düzüşme nedeniyle görev dışı olan, epey tutkunu olduğum biri bana umudum olmasını söylemişti.”

Aptal gözlerim yaşlarla doldu, gülümseyerek ona baktım. “Kulağa iyi geliyor,” demeyi becerebildim.

“Sebebi buydu yani,” dedi yumuşakça, başparmağını çenemde gezdirerek. “Seni artık istemeyeceğimden endişelendin.”

Yorum yapmadan gözyaşlarıyla lekelenen yanaklarımı sil-dim. Ağlak görünmekten hoşlanmıyordum.

Dilini şaklattı, bakışları öyle derin ve yumuşaktı ki... Bana sıkıca sarıldı.

“Tanıdığım en aptal zeki kız sensin. Ben numara yapmayı beceremem, Finley. Kendimi tutmayı beceriyor olabilirim fakat oyun oynamam. Bebek yapmayı denemekte inanılmaz derecede ilkel ve erotik bir şey var... Siktir.” Yüzünü boynumun oyuğuna gömüp titreyerek kokumu solurken beni daha da sıkı sardı. “Aslına bakarsan bu mesele hakkında daha fazla konuşamayacağım. Bu sabah uyanıp da olan bitenin farkına vardığımdan beridir lanet olası ejderham kontrolü elimden söküp almaya uğraşıyor.”

“Sadece... seni tetikleyen o ilkel arzu olmayınca sana aynı derecede ilginç gelir miyim bilemedim. Şu son bir hafta hari-kaydı ama ne kadarının gerçek ne kadarının... eh... ejderhanın arzusu olduğunu bilemedim.”

“Tümü gerçektir ve yarısı da lanet ejderhamın yönlendir-mesiydi. Kahrolası piç bazen kontrolden çıkıyor.”

“Neden böyle birdenbire?”

Gerildi. “Çünkü ileride... neler olabileceğini seziyor ve belli ki neyle karşı karşıya olduğumuzu unutmuş durumda. Koca, pullu bedeninde bir damla asalet yok. Her neyse, önemli değil. Gelecekle ilgili endişelenmiyoruz. Şu âna odaklanıyoruz.” Eğilip beni öptü, ardından sesi bir fısıltı hâlini aldı. “Neden bu sabah yanıma gelmedin?”

“Yanımda uyandım ya. Ne demek istiyorsun?”

“Öğrendiğinde. Boşluğu hissedip üzüldüğünde. Neden teselli için yanıma gelmedin?”

Başımı kaldırıp altın rengi, güneş gibi gözlerine baktım; öyle güzel, öyle manalı bakıyorlardı ki... Ne diyeceğimi bilmi-yordum. Aklımın ucundan bile geçmemişti bu ve tek sebebi de durumu nasıl karşılayacağından korkmam değildi. Daha önce hayatımda teselli bulmak için gidebileceğim hiç kimsem olma-mıştı. Yaşam bana hiçbir zaman böyle bir lüks bahşetmemişti. Her şeyle teke tek mücadele etmiş ve sebatla devam etmiştim. Tek bildiğim buydu.

Kafa karışıklığımı anlayarak parmak uçlarıyla yanaklarımı okşadı. “Resmen eş olmayabiliriz ama izin ver senin için o rolü doldurayım. Yardıma, teselliye veya sinirini çıkaracak bir kum torbasına ihtiyaç duyduğunda bana gel. Seni asla geri çevirmem. Tamam mı? Bu işte beraberiz.”

Duygularım yeniden kendilerini ele verdi ve gözlerimden yaşlar aktı. Elimi göğsünden aşağı kaydardım. “Sabahın ortasında banyo yapmayı sorun etmiyorsan şiddetli düzüşme nedeniyle görev dışı değilim ben...”

Beni kollarına alıp kaldırdı. “Köyler bir saat bekleyebilir.”

O gün gerçekten de bir saat bekliler çünkü artık *bekleyebilirlerdi*. Hastalık dönemleri sona ermişti. Uzun günler boyunca çalışarak insanları Everlass yetiştirme ve etkisizleştirici karışımı yapmaları için eğitmiş, Çok Yapraklı karışımla kimi tedavi edeceklerini öğretmiştik.

Daha fazla zaman geçti.

Başlangıçta sık karışımı sadece ben yapıyordum. Birkaç tecrübeli şifacı ve otacı da denemiş ama hastalarını öldürmüşlerdi.

Fakat köy halkından az sayıda kişi şaşırtıcı biçimde bu konuda becerikli çıkmıştı, aralarından biri de Dash’ti. Hannon’ından gizli üç kişi üzerinde deneyip onları iyileştirmişti. Benden öğrendikleri, üzerine bahçeciliğe olan doğuştan eğilimi, yaşına rağmen öne çıkmasını sağlamıştı. Omuzlarına bu yükü yüklemekten nefret etsem de Çok Yapraklı karışımı o kadar az kişi yapabiliyordu ki başka seçeneğimiz yoktu. O da bundan mutluluk duyuyordu.

İki ay geçti. Nyfain gece gündüz çalışarak elinden gele- nin fazlasını yapmaya çabaladığında onu yatağa gidip uyumaya zorluyordum. Ona koruma olarak ihtiyacım kesinlikle yoktu. Birkaç hafta sonra, ne zaman bir köye girsem kocaman

gülümsemelerle karşılanıyor, ardından karışımın bir kardeşi, babayı, teyzeyi veya dedeyi nasıl iyileştirdiğine dair hikâyeler dinliyordum. Gündüzleri çocuklar Yasak Orman'da koşup en yakın Everlass tarlalarına gidiyor, onlara öğrettiğim gibi bu-
duyor, bakım yapıyorlardı. Şarkı söylüyor, *yardım ediyorlardı*.

İblissavar çayı da hayli revaçtaydı. Bazı köylerde, belli bir saatten sonra dışarı çıkan herkesin içmesi şart koşulmuştu. Bir iblisle düzüşmek istiyorlarsa öyle olsundu ama en azından bunu berrak bir zihinle yapacaklardı.

Alkol satışları tavan yapmıştı.

Nyfain'le ben artık kuledeki odayı paylaşıyor sayılırdık. Çarşafın üzerine yığılır, sabahın erken saatlerinde o yanıma girene kadar uyurdum. Hızlıca yıkanıp temizlendikten sonra beni koluyla taze ve temiz kokan güçlü bedenine çekerti. İyice sokulur, ona doğru kıvrılır ve kaçınılmaz olarak, sertleşmiş aletinin çıplak tenimde zonklamasını hissederdim. En ufak bir kabul kıpırtısında büyük penisini aniden ıslanan derinliklerime sokardı.

Çoğu gece bilerek kıpırdanırdım.

Ara sıra, her zamankinden daha sert bir gece geçirdiğinde ve ejderha yüzeye daha yakın olduğunda, dişleri boynumu veya omuzlarımı sıyırdı. Kimi zaman neredeyse kanatarak içeri bile saplanırlardı ve ısınmış tenim yeni bir hisle ürperirdi. Bedenim boyunca tuhaf, elektrikselsel bir titreşim yayarak batan minik iğneler gibi bir his. Bu his çabucak sona erer, hemen sonra da bedenlerimiz kenetlenmiş hâlde birbirimize dolanırdık.

Yalnızca birkaç saat sonra, sabah uyandığımda bir tur daha yapardık.

Birkaç ay geçmesine rağmen bile hâlâ ona doyamıyordum. Her sevişmemiz bir öncekinden iyiydi. Her sohbetimiz sonsuza dek sürebilecek gibiydi. Gerçi hayvanlarımız hâlâ şerefsizliğe devam ediyor, her daim daha fazlası için bizi zorluyor, işi resmiyete erdirmek istiyorlardı.

Nyfain'in ejderhası her zamankinden beterdi. Benim hayvanımın da aşağı kalır yanı yoktu. Bir tehdidin varlığını seziyordu sanki. Bizi korumak istiyordu; ayrıca sahiplenmek, eşleşmek, işaretlemek ve beni hamile bırakmak da listesindeki diğer maddelerdi. Sarsıcı sekse götüren birkaç iyi boğuşmamız oldu. Nyfain her zaman, tam kritik noktadan önce kontrolü geri kazanmayı başarabiliyordu, bu da ejderhayı gitgide daha huzursuz ediyordu.

Endişelenmekte haklıydı.

Tüm iyi şeylerin bir sonu vardı ve İblis Kral çabalarımızı fark etmişti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şafak sökmeden önce soğuktan titreyerek uyandım. Battaniye hâlâ üzerimdeydi ancak Nyfain'in sıcaklığı yoktu.

Kaşlarımı çatarak hafiften aydınlanan göğe baktım, siyah yerini morluğa bırakmaktaydı. Devriyesinden şimdiye dek kesinlikle dönmüş olmalıydı.

Bağımız aracılığıyla derin, ruh ezici bir keder hissettim. Acı ama fiziksel türden değil. Kalpten geliyordu.

Örtüleri üzerimden atıp bir mum yaktım, dolabıma gidip üzerimi giyinecektim fakat daha birkaç adım atmıştım ki kapıda hafif bir tıklama duydum. Durup dinledim.

“Benim, leydim,” dedi Leala, alışılmışın dışında kasvetli bir sesle.

Titreyen ellerle kilidi açtım. İki elinde de askılar, benim için fazladan kıyafetler vardı. Yüzü endişeyle gerilmişti.

“Günaydın, leydim,” dedi, yolundan çekilip her zamanki gibi onu içeri almamı beklerken.

“Ne oldu? Neler oluyor?”

Kıyafetleri yatağın üzerine bırakıp dolabı açtı ve her şeyi yeniden düzenlemeye koyuldu.

“Kalede yeni bir ziyaretçimiz var,” dedi duygusuz bir sesle. “İblis Kral teftişe geldi. Efendi geçen gece ona ormanda rastlamış.”

Omurgamdan soğuk terler döküldü. Aniden, bağdan gelen hisler çok daha anlamlı bir hâl almıştı.

Çenemi kaldırdım. İkimiz birden dağılamazdık.

“Peki o geldiğinde genelde ne olur?” diye sordum, o, biri dışında yeni kıyafetleri kaldırırken. “Ayrıca bunlar ne?”

“Efendi, hizmetlilerin arasına karışmaya çalışmanızın en iyisi olacağını düşündü. Hiç değilse başlangıçta. İblis uşaklar tarafından daha fazla kötü muameleye maruz kalacaksınız fakat en azından İblis Kral’ın gözleri üzerinizde olmayacak.”

Bir an düşündüm. Durumu gözlemlemek, yeni tehdit karşısında kesinlikle iyi bir stratejiydi. Fakat bazı meselelerde, mesela yaban domuzu avlarken durumu gözlemlemiş olsanız da şerefsizler sizi yine de gafil avlayabilirdi. İçimde İblis Kral’ın da yaban domuzuna benzeyebileceğine dair bir his vardı: kurnaz, acımasız ve tehlikeli.

“Nyfain’in eski giysilerini ver bana.”

Pek çoklarının aksine, ne kadar zorlu olsalar da ben yaban domuzu avlamaktan hiç çekinmemişimdir.

Yüzünde panik dolu bir ifadeyle yavaşça arkasına döndü.

“Nyfain’in eski giysileri, Leala. Üzerime ne kadar kötü olursa o kadar iyi. Saçımı da ben yapacağım. Kendim gibi hissetmek istiyorum. Nyfain beni toparlamadan önce her zaman darmadağınık hâldeydim. Hançeri de takacağım. Güzel olanı. O daha iyi.”

“Ona bulaşmanızı hiç tavsiye etmem, leydim. Buradaki normal iblislere benzemez o. Çok daha güçlüdür.”

“Ona bulaşan ben değilim. Davet edilmeksizin beliriveren ve başkasının krallığında emirler yağdırıp ölüme ve kedere sebep olan ben değilim. Siktirsin. Peşime düşmek istiyorsa aradığını bulacak. Hayatımda kimsenin önünde eğilmedim. Şimdi başlamak gibi bir niyetim de yok.”

Kahvaltıdan sonra güneş ufukta belirirken kraliçenin bahçesine doğru yollandım. Kuş ötüşlerinin bariz yokluğunu fark ederek arazinin etrafındaki her zamanki yolumdan ilerledim.

Yasak Orman uzaklarda beklemekteydi; hareketsiz, karanlık ve canavar dolu.

Bahçe duvarına varmak üzereyken kenarda dikilen bir şekil fark ettim. Omuz genişliğinden ve dar kalçalarından anladığım kadarıyla bir erkekti. İnce ama güçlü bedeni ve daha ziyade kısa boyuyla –en azından benim bir seksenlik boyumun yanında– dik, duygusuz bir tavırla dikilmekteydi. Bakışlarının benden tarafa dönmesi uzun sürmedi, üzerime kilitlenip ilerlememi izlediler.

Onu daha önce hiç görmemiştim ancak ağır kokusu onu ele veriyordu. Hayli güçlü bir iblisti. Bu piçlerin sadece geceyle sınırlı kaldıklarını sanmıyordum.

Öldür onu, diye hırladı hayvanım.

Güzel bir merhaca olurdu.

Üzerinde sıkı sıkı düğmelenmiş siyah bir gömlek vardı. Siyah kumaş pantolonun üzerine kemer takmıştı. Siyah ayak-kabıları ayna gibi parlatılmış, mantar şeklinde kesilmiş beyaza yakın sarı saçlarıysa beni şaşırtmıştı.

Şimdi doğrudan bana bakacak kadar dönmüş, yaklaşmamı bekliyordu. Ben ona doğru ilerlerken yana doğru bir adım atarak doğrudan yoluma çıktı. “Burada böyle dışarılarda dolanarak ne yapıyorsun?” diye sordu yüksek sesle, tuhaf bir tınısı vardı.

“Aslına bakarsan seni arıyordum. Bir parça moda tavsiyesi alabilmeyi umuyordum. Hedefim, bir yandan bana acımalarını sağlayarak herkesi şaşırtmak. Bu şekilde başladım...” Baştan ayağa kendimi işaret ettim. “Seninle de bitireceğim gibi. Güzel kemer.”

“Kokun... bir tuhaf.”

“Gülünç görünüyorsun.”

Kaşlarını indirdi. “Bu senin acınası başkaldırma biçimin mi?” Parmakları pençe şeklini aldı, parlak siyah şeylerdi. Amacının tehditkâr görünmek olduğu hissine kapıldım.

Hayvanımsa bunu bir davet olarak algıladı.

Gözlerim parlamasın diye hayvanımı yeterince uzakta tutmaya dikkat ederek elimi hançerime götürdüm. Ölümünün sürpriz olmasını istiyordum.

“Başkaldırmak mı?” dedim kayıtsızca. “Senin saçınla yaptığın gibi mi? İblis Kral’ın bir espri anlayışı olmalı.”

“Kral geride kalanları hesaplayana dek senin gibilerin kaledede kalması gerek.”

Geride kalanlar...

Ani öfke parlamamla hayvanım yüzeye çıkmaya çalıştı fakat onu dizginledim. Henüz bana karşı bir hamle yapmamıştı. Sadece nefsi müdafaa hâlinde öldürebilirdim, ancak o zaman. Şimdilik...

“Neden umursuyor ki?” diye sordum, elimi hançerimin yakınında tutarak.

İblis başını hafifçe yana yatırdı. “Sabrım tükeniyor, kızım. Uzun yokluğu daha merhametli biri hâline geldiği anlamına gelmiyor. Ya ayağını denk alırsın ya da kaleden bir kişi daha eksilir.”

Bu kesinlikle bir tehditti.

Öldür onu! diye kükredi hayvanım. Kontrolüme karşı mücadele etti.

O saldırana dek olmaz!

“İyi bir çocuk olup ona bahçede olduğumu söyleyebilir misin? Not yollamakla uğraşamam.”

Onu kışkırtmak için dikkatle hesapladığım küstah tavırla yanından geçtim. Mesafem boyuma, dolayısıyla da kol açıklığıma bağlıydı ve onu dezavantajlı bir konuma sokuyordu. Omzum onunkiyile aynı hizaya geldiği an, tıpkı yapacağını bildiğim gibi, üzerime saldırdı.

Hızlıydı ama ben de aylardır Nyfain’le antrenman yapıyordum. Bu iblisin ejderha prence karşı hiçbir üstünlüğü yoktu.

Belli bir açıyla kenara çekilip uzattığı eli tutarak onu hızla kendime çektim. Yandan sarılıp kollarımı boynuna doladım,

çenesinden ve şakağının yanından tuttum ve belli bir açıda sertçe döndürdüm. Boynu çatırdadı, kolları gevşedi.

“Evet. Boyun kırmada usta oldum, lanet olası. Sırada ne var?”

Gücünü kullanabilmek adına hayvanımı yüzeye yaklaştırıp ölü iblisi omzumun üzerine attım ve iblis işgalinde olmayan ormana doğru koştum.

Şu noktada, kütüphanede şekil değiştirenler hakkındaki her kitabı okumuş ve birtakım hayli ilgi çekici fikirleri birleştirmiş durumdaydım. Kişi düzgünce şekil değiştirip hayvanıyla sağlıklı bir bağ kurabildiğinde her daim hayvanının ana özelliklerine erişebiliyordu. Her zaman güçlü ve çevik, müthiş koku duyusuna sahip oluyorlar ve karanlıkta görebiliyorlardı (siyah, beyaz ve sarı bir renk yelpazesinde). Bu nedenle Nyfain’in ejderhasıyla o kadar çekişmesine gerek kalmıyordu. Ejderhanın bazı becerilerini sormaksızın kullanabiliyordu.

Ancak ben henüz şekil değiştirmemiştim. Kitaplarda ben-den “kısıtlı şekil değiştiren” diye bahsediliyordu; hayvanlarını sezebilen, hatta onlarla sağlıklı bir bağ kurabilen ama hâlâ değişmemiş olan kişiler. Bazı insanlar, bir sebepten, hiçbir zaman değişemiyordu fakat bu doğal nedenlerden nadir rastlanan bir durumdu.

Elbette bir şekil değiştirenin tümüyle bastırılmış olması daha bile nadirdi... bu da krallıktaki duruma net bir ışık tutuyordu. Etrafımızdaki çoğu insan onlarla konuşmayı bırakın, hayvanlarını hissedemiyorlar bile.

Güçlü bir alfanın, bir insandaki bastırılmış hayvanı çekip çıkarması mümkündü. Hayvan baskıdan kurtulunca da erişilebilir kalırdı. Bu, o kişinin şekil değiştirebileceği anlamına gelmiyordu, özellikle de genetik bir meseleyse, ancak yine de deneyebilirlerdi. Çoğu zaman da işe yarardı.

Nyfain’le ben etrafımızdaki şekil değiştirenlerin hayvanlarını yüzeye yaklaştırabiliyorduk ve bunu çoğu zaman birbirimizi sinirlendirirken kazara yapıyorduk. Fakat hayvanlarının

kalmalarını sağlayamıyorduk. Lanetin etkisi yumruk gibi inip onları esaretlerine geri döndürüyordu.

Başka bir ilginç bilgiyse İblis Kral'ın, şekil değiştirenlerin hayvanlarını bastırma becerisiyle biliniyor olmasıydı. Evet, onun hakkında da okuma yapmıştım. Bir insanın bilgi dolu bir kütüphanede öğrenebilecekleri gerçekten şaşırtıcıydı. Görünen o ki İblis Kral hilebaz pisliğin tekiydi.

Tek başına, herkes gibi, belli bir güce sahipti. Elbette kral olduğundan hayli yüce bir gücü ancak durdurulamaz değil. Ne var ki asıl gücü anlaşma yapmaktan geliyordu. Bir anlaşma yaptığında, o anlaşmayı gerçekleştirmek adına kendi gücünü diğer tarafın gücüyle birleştirebiliyordu. Bütün bir krallığı tuzağa düşürebilmesinin nedeni de buydu, kendi gücüne artı olarak büyük bir güce sahip olan deli kralın gücünü kullanarak bu laneti ortaya çıkarmıştı.

Hilebaz bir pislik olan İblis Kral, bu anlaşmalarda hile yapmakta hayli başarılıydı. Deli kral muhtemelen belli bir şey istemiş ancak müzakere dönemi boyunca İblis Kral şartları çarpıtıp kralın kafa karışıklığı ve bariz sağlık sorunlarından faydalanarak büyük ölçüde kendi lehine işleyen nihai bir anlaşma yaratmıştı. Deli krala üstün çıkmıştı. Fena hâlde.

Bunun İblis Kral'ın şanı olduğu izlenimini edinmiştim. Böyleleri dünyadaki en güçlü kral olmayabilirdi ama genelde en kurnazı olurdu. Karşımızda bir strateji uzmanı duruyordu.

Aniden, zaman içinde yok olan krallıklara ne olduğunu merak etmeye başladım. Bu sadece krallıklarının doğal evriminin sonucu muydu, yoksa onlar da bizim gibi tuzağa mı düşürülmüşlerdi? Oralarda bir yerde hâlâ varlıklarını sürdüren, dayanmaya çalışanlar var mıydı acaba?

Bizim ve tüm şekil değiştirenler için şaşırtıcı nokta şuydu: Laneti kırmak otomatik olarak tüm hayvanları baskıdan kurtarmayacaktı. Lanet kırıldığında alfanın her bir kişiyi ziyaret edip hayvanlarını özgürleştirmesi gerekecekti. Ve bu durum dünyanın

sonu olmasa da İblis Kral lanet kalktığı an bizi işgal etmeyi planladığından mesele vahim bir hâl alıyordu. Krallık savaşa girmeden önce hayvanları özgürleştirecek zaman olmayacaktı.

Gerçekten de şeytanın tekiydi. Karşısında durmak sadece cesaret değil, aynı zamanda sağlam bir plan gerektiriyordu.

Ormanın iyice derinlerine vardığımda cesedi öylece atıverdim. Ormanın hâlihazırda iblis büyüğü bulaşmamış kısımlarını tarayacaklarından şüpheliydim. Kokusunu alıp buraya kadar izini sürecektik olurlarsa da... Eh, o başlatmıştı.

Diğerleri her zamankinin aksine bugün bahçeye gelmemişlerdi. Sabah öğlene evrilirken bağımızdan bir panik dalgası sezdim. Nyfain pek iyi bir gün geçirmiyordu. Çok geçmeden kayar cam kapının arkamda açıldığını duydum. O panik dalgası yerini rahatlamaya bıraktı ve ardından beni kollarına çekerek boğacak kadar sıkı sarıldı. Kokumu içine çektiğinde gerildi.

“Neden iblis gibi kokuyorsun, Finley?” diye sordu ağır ağır.

Ses tonunda sahiplenici bir ton vardı. Sırıttım, kollarının arasında gözlerimi kapadım.

“Bir tanesiyle kucaklaştım da ondan. Eh... önce onunla dans ettim, *sonra* kucakladım. Sonra da ormanda yürüyüşe çıktık. Ah, bir de boynunu düzelttim. Feci tutulmuştu. En azından onunla işim bittiğinde öyleydi.”

Beni uzaklaştırıp bir şey ararmış gibi gözlerime baktı. Yeniden kendine çekmeden önce sıkkın bir şekilde burnundan soludu.

“Onları kışkırtma, prenses. Bunun için seni öldürürler.”

“Onu kışkırtmadım. Öldürdüm. Şey... evet, tamam, önce kışkırttım ama hâlini tavrını bir görecektin.”

İç çekip alnımdan öptü. “Görüyorum ki uyum sağlamak-tansa tuhaf olmaya karar vermişsin.”

“Kendim olmaya karar verdim ve ben tuhafımdır. Köyümden herhangi birine sorabilirsin. Kalede gezinip köylerde çalışırken süslenmek bir şey, hızlı davranıp hayatta kalmaya çalışmak başka

bir şey. Sen bana korumalık yaparken odaklanamam. Kendi başıma olmanın nasıl olduğunu hatırlamam gerek.”

Başparmağını çenemde gezdirirken bana baktı. “Nedense ejderha bu sözlerini onaylıyor.”

“Ama sen onaylamıyorsun.”

“Hayır. Seni korumak benim işim. Bu görev tamamen bana ait, zira ben...”

Sözü kesildi.

Göğsünü okşadım. “Aynen öyle. Ne eşimsin ne de beni sahiplendin. Sana epey bir fırsat tanıdım ama sen bu âna hazırladığın için kendini tutun. Yani şimdi bana bırak.”

Bahçeye geri döndüm. Bir an sonra peşimden gül fidanlarının yanına geldi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum, şaşırılmış hâlde.

“Sana yardım ediyorum. İblis Kral buradayken Everlass’tan uzak durmamız gerek. Karışımı nasıl yaptığımızı öğrenirse tüm tarlaları yakıp kül eder.”

“Krallığımızı kontrol etmekten ne kazanç sağlıyor?”

“Ben öldüğümde altın rezervlerimizi, altın madenlerimizi ve çok sayıdaki kraliyet mücevherlerimizi ele geçirebilecek. Canının istediğini alabilecek. İnsanları da sanırım. Duyduğuma göre anlaşmalarında olumsuz bir duruma düşenleri ganimet olarak alabiliyormuş.”

“Deli kral ona lanetin karşılığında ne verdi?”

“Altın, sanırım. Lanet olası aptalın tekiydi. Resmen İblis Kral’a bize tuzak kurması için ödeme yaptı. Fakat babam gururluydu. Ticari olarak arzu edilen mallara sahip, varlıklı bir krallıktık. Babam, en parlak dönemini yaşayan, açığız bir pazarlıkçı olarak bilinirdi. Bir anlaşmadan hep avantajlı taraf olarak ayrılırdı. Bu kibrini İblis Kral’la yaptığı pazarlıklara da taşıdığından eminim. Belli ki aslında uçurumun kenarında sendeleyeyen bir adamken, altın çağını yaşayan bir adam olduğunu sanıyordu. Zaten dengesizdi ama sonra ben onu

ciddi şekilde hayal kırıklığına uğrattım ve karısı öldü. Sağlığı da göz önünde bulundurulunca yeni bir varis ortaya çıkarma yetisinin uçup gitmekte olduğunu fark etti muhtemelen. Bir varis olmayınca da krallığının kontrolünü, kendi konumunu ve mirasını kaybetmekten korktu. Bu da onu bariz şekilde çaresizliğe sürükledi. Doğru düşünemiyordu ve bunun tek sebebi de olası beyin humması değildi. Açıkça İblis Kral da onun bu durumdan istifade etti.”

“Fakat lanet kalkana dek seni öldüremez.”

“Doğru. O öldüremez. Diğerleri öldürebilir. Ellerinden gelseydi yaratıkları yapabiliirdi. Ancak bizzat o yapamaz.”

“Lanet kalkınca şekil değiştirenlerin hayvanlarının baskıdan otomatik olarak kurtulmayacaklarının da farkındasın, değil mi?”

“Zeki bir kadına bir kütüphane verin ve sonra arkanıza yaslanıp izleyin,” dedi usulca, bağımız gururla aydınlandı. “Biliyorum, evet. Ve o kitabı odanda gördüğümde senin de bu sonuca varacağını biliyordum. Daha fazlasını söyleyemem. Şu an bile ipin ucunda yürüyorum. Senin yardımınla daha fazla güce ulaşabildim fakat bu, büyüyle bağlı olan dilimi çözmeye yetmeyecektir.”

Bu nedenle İblis Kral onu hemen öldürmeye kalkışacaktı. Nyfain diğer şekil değiştirenlere yardım edemedi bunu başarsa insanların hayvanları baskılanmış hâlde kalacak ve o servetimizi çalmak için baskın yaptığında karşı koyamayacaklardı.

Soluğumu verip kendime olan güvenimin sarsılmasına izin vermeyi reddettim. Gözlerime batan yaşların dökülmesine izin vermeyi reddettim. Gelecek kasvetli görünüyordu fakat hep öyle görünmüştü zaten, öyle değil mi? Hastalık da kasvetliydi ancak babamı iyileştirmek için yola çıkıp krallığı iyileştirir hâle gelmiştim. İradem güçlüydü. İblis Kral’ın üzerime fırlatabileceği her şeyden daha güçlüydü. Bu krallığın kurtulmasını sağlayacaktım, sadece nasıl olacağını bulmam gerekti.

“Eh, siktir et.” Geri çekilip eserime baktım. Güllerin sonuncusu da güzelliğine geri kavuşmuştu. Onlara yumuşak başlı demek bir hataydı. Ya da ehlileştirilmiş. Ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, o dikenler yine de elinizi kanatabiliyorlardı.

“O zaman ne Everlass’la ilgilenebiliyor ne insanları tedavi edebiliyor ne de dövüşebiliyorsak... ne yapacağız?” diye sordum.

“İzin yapacağız, sanırım. O buradayken yaratıklarının hiçbiri ormanda olmaz.”

“O hâlde ne yapmak isterdin? Dans mı okuma mı?”

“Benimle beraber görülmemelisin, Finley.”

“Nyfain, bir huzur ver. Kokunu üzerimde alacak zaten. Kaledeki iblislerden benim hakkımda şeyler duyacak. Köylerdeki iblislerin de beni duymuş olduklarından eminim. Bunun daha ne kadar süre sır olarak kalacağımı sanıyorsun? Senin kıyafetlerini giyiyorum, lanet olsun.”

Bir an sessiz kaldı. “Eh, o hâlde önce dans, sonra okumaya ne dersin?”

Akşamüzeri olduğunda Nyfain’le beraber kütüphanedeki yatar koltukta uzanıyorduk. Bacaklarının arasında, elimde bir kitapla göğsünün üzerine kıvrılmıştım; o da kollarını etrafıma sarmış, yanağını başıma dayamış okumaktaydı. Aslına bakılırsa olağanüstü güzel, dinlendirici bir gün olmuştu. Kaleye geldiğimden beri ilk defa bir şey yapmakla ilgili endişelenmemiz gerekmemişti. Dans etmiştik, onun piyano çalıp şarkı söylemesini dinlemiştim ve son birkaç saattir de birbirimize sokulmuş kitap okuyorduk.

Ne yazık ki Nyfain tamamen rahatlayamıyordu. Görünüşe bakılırsa ejderhası kafayı yemekteydi. Bölgesine ve *bana* karşı olan bu tehdit, onu öfkeden kudurur hâle getirmişti. Ejderhayı sakinleştirebilen tek şeyse benim varlığım ve dokunuşummuş

gibi görünüyordu. Ben de bunu yerine getirmekten mutluluk duyuyordum.

“Ne dersin, gidip yiyecek bir şeyler bulalım mı?” diye sordu, kitabını göğsüne bırakıp diğer kolunu da bana dolayarak.

Parmağımı havaya kaldırdım. Bölümü bitirmek üzereydim. Başıma yumuşak buseler kondurarak sabırla bekledi.

Bitirdiğimde ona bakıp gülümsedim. “Gidip alalım mı yoksa Leala veya Urien’den getirmelerini mi isteyelim?”

Urien onun şahsi uşağıydı. Kendisine ihtiyaç duyulana dek neredeyse hiç ortalarda olmazdı. Nyfain’in bir şeye ihtiyaç duyduğu saniyeye dek onu cidden hiç görmezdim. Esraren-giz bir durumdu. Tabii, hayatta kalmaya çalışarak iblislerden gizleniyordu. Herkesten çok onun için hayli uzun bir on altı olmuştu sanırım.

“Kaledekilere görünmem gerek ama bunu yarın da yapabilirim. Yiyecekleri kuleye getirtebiliriz.”

“Kime görünmen gerek, halkına mı iblislere mi?”

“İblislere. Hadlerini bildirmezsem kibirlenip zıvanadan çıkarlar. Hadlerini bildirmem halkıma yardımcı oluyor.” Mırıldayarak ekledi, “Halkımdan kalanlara.”

Dudaklarımdan öpebilsin diye başımı yukarı kaldırdım.

“Dışarı çık, her neredeysen dışarı çık,” diyen bir ses duyduk.

Müzikal olma girişimine rağmen tekdüze ve karaktersiz bir sestti.

Nyfain gerildi ve gücü etrafımızda tehditkâr bir hava yarattı. Parmakları bir an beni sımsıkı kavradı fakat sonra altımda doğrularak beni de oturur vaziyete getirdi.

“Burada kal,” diye fısıldadı, bacağının birini yatar koltuğun diğer tarafından indirip ayağa kalkarak. “Konuşma.”

Kitabı elinde, kilimin arkasından çıktı. Görebilmek için yukarı kayıp, küçücük bir kısmım dışında tamamen gizlenmiş olarak kilimle bitkinin arasından baktım.

İnsanımsı bir şey, kütüphanenin çift kanatlı kapılarının arasında beklemekteydi. Otuz santim civarı iki boynuz alnından göğre doğru hafifçe kıvrılıyordu. Renkleri gök mavisinden teniyle aynı tonda bir çivit mavisine geçiş yapıyordu. Yanlardan hafifçe çıkıntı yapan kulakları, uçlara doğru maviden sarımsı bir yeşile dönmekteydi. Büyük burnunun kapladığı zayıf yüzü sivri bir çeneyle sonlanıyordu. Uzun saçları omuzlarından, giymiş olduğu yüksek yakalı siyah pardösüye dökülüyordu. İçindeyse siyah bir gömlek, tıpkı şu anda ormanda gübre görevi görmekte olan arkadaşınki gibi, kemerli pantolonunun içine tıkılmıştı.

“Ah. İşte buradasın,” dedi, kendisine yaklaşmakta olan Nyfain’e dönerek.

Nyfain kütüphaneyi avını ölçen bir yırtıcı gibi geçti. Akışkan, zarif hareketleri dövüşteki hünerini apaçık gösteriyor, boyuyla geniş omuzları çok daha ufak olan iblisi iyice küçültüyordu. Yıpranmış beyaz tişörtü ve eski kot pantolonuna rağmen etrafına güç, prestij ve otorite havası yayıyordu. Şu an kimin yönetiminde olduğundan bağımsız olarak, bu kütüphanenin ve altındaki toprağın sahibinin kim olduğunu belli ediyordu.

“Nyfain.” Yaratık önünde ellerini birbirine kenetledi. “Bugün özlettin kendini. Varlığınla halkımı korkutmaya çalışarak etrafta pusuya yattığını görmedim.”

“Yarın bunun için epey vakit olacak,” dedi Nyfain, derin, pürüzlü sesi tehditle çınlıyordu.

“Olacak tabii.” İnsanımsı şey hafifçe ileri doğru eğildi ancak bunun gösteri amaçlı olduğunu anlayabiliyordum. Aralarındaki mesafeyi kapatmak istemediği hayli açıktı. “Etrafını sarmış bu korkunç koku da ne, Nyfain?”

Bağımızdan korku ve düş kırıklığı aktı. Ardından da hidet. O koku besbelli bendim. Ne puşt ama.

“Ve... şuna bak...” İnsanımsı şey kendini kaybetmiş olmalıydı çünkü Nyfain’in göğsünden bir şey almak üzere elini uzattı. Muhtemelen saç tellerimden biriydi.

Nyfain insanımsı şeyin bileğini havada kapıp bir hiçmiş gibi sertçe yana hüktü. İnsanımsı şey gerildi ve hava, ikisinin arasında çatırdayıp cızırdayan statik ve büyüyle doldu. Bağdan acı akınca hayvanım Nyfain'e yardım etme arzusuyla yanarak içimde huzursuzlandı. Daha fazla güç depolayarak ejderhaya ulaştı ve acı azaldı.

İki adam gözlerini birbirinden ayırmıyordu.

"Beni öldürürsen anlaşmanın cayma bedelini ödersin ve krallığın da benimle birlikte ölür," dedi insanımsı şey dışlarının arasından, zorlandığı belliydi.

Bitkiye biraz daha yanaştım. Bu İblis Kral'ın kendisiydi!

Nyfain, İblis Kral'ın bileğini salıvermeden önce bir an daha ona baktı. Acı kesildi.

"Bana dokunmaman gerektiğini bilmeliydin, Dolion," dedi Nyfain, sesindeki şiddet tüylerimi diken diken etmişti. İstediginde ürkütücü piçin teki olabiliyordu. Dolion'un koca ejderhanın ayağına pranga takarken neye bulaştığına dair bir fikrinin olduğundan şüpheliydim.

"Kız nerede?" diye sordu Dolion, pardösüsünü düzeltirken. Öyle değilmiş gibi davranmaya çalışsa da ufak anlaşmazlıkları onu biraz sarsmıştı.

Nyfain cevap vermedi.

"Bana söylemen için seni zorlayabilirim," dedi Dolion, hava yeniden elektriklendi.

Bağımızda ıstırap nabız gibi attı fakat bizzat hissetmemiş olsam, Nyfain'in acı çektiğini asla anlamazdım. Boğuşmaya veya öylece yürüyüp gitmeye hazır durumda, omuzları meydan okur gibi, kolları gevşek, dimdik durmaktaydı. Hislerini ele veren hiçbir şey yoktu.

Artan acısı bağdan büyük bir şiddetle yayılıyordu. Karşı koyarak yumruklarını sıktı. Boyun eğmeyi reddediyordu. Böyle giderse bayılması an meselesiydi. Belli ki bunu beni ele vermeye

tercih ediyordu, sanki bugün İblis Kral'la çekişmek yarın beni bir şekilde koruyacaktı.

Koltuktan kalkıp neler olup bittiğine dair en ufak fikrim yokmuş gibi kilimin arkasından çıktım. Kaldığım yeri korumak için başparmağımı sayfaların arasına soktuğum kitabımı elimde tutuyordum.

“Ah, merhaba,” dedim aradaki mesafeyi kapatarak. Nyfain'in fiziksel acısı bir şekilde azalsa da duygusal acısı yerini fazlasıyla doldurdu. Aldırmadım. Beni sürekli İblis Kral'la buradan gitmeye teşvik eden kendisiydi. Gerçeklerle yüzleşmesinin zamanı gelmişti artık. “Sirkin geldiğini bilmiyordum. Hangi palyaçosun sen acaba?”

Dolion beni yakından inceledi; bakışları yüzümde gezinip vücuduma ve kıyafetlerime kaydı.

“Vay be, Nyfain. Kendine epey güzel bir tane bulmuşsun. Ben olsam ben de onu etrafıma dolardım...”

Nyfain o kadar hızlı hareket etti ki hem Dolion hem ben olduğumuz yerde sıçradık. Parmaklarını İblis Kral'ın boğazına dolayıp dişlerini gösterdi, öfkesi bağı yakıp kavuruyordu. Dolion'u canı pahasına bileğine tutunmak zorunda bırakacak şekilde parmaklarını sıkıp havaya kaldırdı.

“Tüh.” Elimi Nyfain'in koluna koydum. “Dolion'du değil mi?” Nyfain'in kolunu sıvazladım. “Bir ejderhayı kızdırmamalıydın. Artık öğrenmişsindir. Nyfain, altına edip yeri batırmadan önce bırak onu.”

Nyfain, İblis Kral'ın büyüleri etkisinden kaynaklanan ısırap bedenini ele geçirirken titredi. Avucunu açıp pisliğin yere düşmesine izin verdi.

Dolion ayağa kalkıp sert bir vuruşla pardösüsünü düzeltti, öfkeli ve büyük ihtimalle utanmıştı. “Genellikle hizmetkârlarını sevdiğini iddia eden bir *ejderhaya* göre bu gece birkaçının aramızdan ayrılmasıyla ilgili pek de endişeli görünmüyorsun, değil mi?”

“Sen onunkileri öldürürsen ben de seninkileri öldürürüm,” dedim düşünmeden.

Kırmızıya çalan gözleri bana döndü.

“Pek bakılası değilsin, cidden,” dedim ona doğru gözlerimi kısarak. “Şekil değiştiremez misin? Yapabilirsen herkese büyük yardımı olur. Dalga geçmiyorum.”

“Koca bir ağzı da varmış,” dedi Dolion.

Parmağımı havaya kaldırdım. “Sakın ağız becerme şakası yapayım deme. Ağzından kaçacak son sözlerin neden olduğu morlukları şimdiden görebiliyorum.”

Gözleri hafifçe kısıldı. “Hımm. Belki de seni koruyan bir gardiyanın olmadığında bu kadar cesur olmazsın.”

Omuz silktim. “Belki olurum. Belki olmam.”

“Son birkaç aydır Nyfain’in seni kendine sakladığını duydum. Kuleye kilitlemek ha? Tam bir klişe.”

“Üzerindeki salak pardösü kadar klişe olmadığı kesin. Şu kemeri telafi etmeye hiç yardımcı olmuyor.”

“Dikkatli ol, küçük kız...” Gözleri Nyfain’e, ardından da bana kaydı. “Oyun oynanacak biri değilim ben. Bu gece yanında ejderhan olmadan kalede dolaşacaksın. Üzerinde daracık, açık saçık bir şeyler olacak.”

Nyfain gerildi, patlamama çabasıyla nefesini tuttuğunu anlayabiliyordum.

Dolion devam etti, “Ve etrafını çevreleyen erotik büyüye yenik düştüğünde kaçınılmaz olarak boşalacaksın ve tıpkı bir fahişe gibi zevkle inleyeceksin.”

Güldüm. “Bir an dikkatimi çektin, sonra yine kaybettin. Fahişe gibi zevkle inlemek mi? Ciddi ciddi seks işçilerinin, domuz gibi kendilerine vuran aylaklardan herhangi bir zevk duyduklarını mı sanıyorsun? Hayır, ölesiye sıkılıp öylece herifin bitirmesini bekliyorlar. Muhtemelen senin düzdüğün herkes gibi. Yani hakaretlerini düzgün seç, seni gevşek ağızlı embesil. Ama tabii ki bu gece Nyfain olmadan geleceğim. Kendi kıyafetimi

kendim seçeceğim ama geleceğim. Küçük bir bahse ne dersin? O tarz şeylerden hoşlandığını duydum.”

İfadesinde hiçbir değişiklik olmasa da gözleri parladı. *Gerçekten* bahse girmeyi seviyordu.

“Yardakçılarından herhangi biri rızam olmadan bana dokunursa,” dedim, “Onu öldürebilirim. Ne bir soru ne de cezalandırılma riski olmadan.”

“Ya öldüremezsen?”

“Peki, tamam. Yardakçılarından herhangi biri rızam olmadan bana dokunursa onu öldürmeye *çalışabilirim*. Ne bir soru ne de cezalandırılma riski olmadan.”

“Öldürmeyi deneyebilirsin. Sadece bu gecelik.”

“Bahsimiz dâhilinde evet, sadece bu gecelik. Ama bu, hayatımda onları hedef almaya devam etmeyeceğim anlamına gelmez.”

Yeniden beni inceledi. “Peki ben bundan ne kazanıyorum?”

“Ne istiyorsun?”

Nyfain kasıldı.

“Ejderhanın iş birliğini,” diye yanıtladı Dolion.

“Evet, tabii. Öyle bir gücüm var da sanki. Fazla açık uçlu olduğundan bahsetmiyorum bile. Bir daha dene.”

Hayatımda bir iki kez dilim yanmıştı ve hiçbir şeyi olmayan bir kızın dili yanınca aldığı ders iliklerine işliyordu.

Dolion’un dudaklarının köşesi yukarıya doğru kıvrıldı. Aralarından sivri dişleri görüldü. “Burada kaldığım süre boyunca ejderha fiziksel olarak bana dokunmayacak.”

Vay be, Nyfain’dan çekiniyordu. O kadarı kesindi. Nyfain’in tahta çıktığını düşünün bir de. İblis Kral’ı –ve kendi babasını da– kolayca boyunduruğu altına alırdı. Babası da bunu biliyordu muhtemelen, bu sebeple bir rakip değil de varisi olması için işi uç noktalara vardırmıştı. Şimdiki durumdaysa Nyfain yıkılmış bir tahtta oturuyordu. Babası ona nasıl boktan bir şey yapmıştı böyle.

“Kalın kafalı mısın sen?” dedim tükürürcesine. “Sadece deli krallarla mı anlaşma yaparsın? Ejderhanın üzerinde öyle bir gücüm yok. Hiç. Sıfır.”

“Fakat olduğunu düşünüyorum. Sen geldiğinden beri hiç konuşmadı. Sana boyun eğiyor, bu da sana epey saygı duyduğu ve yanındaki yerine saygı gösterdiği anlamına gelir. Ejderhalar inanılmaz sadıktırlar.”

“Yıkılmış bir krallıkta durup bizi bu keşmekeşe sürükleyen adamın sadık olduğunu mu iddia edeceksin? Kahrolası salağın tekisin ve zamanımı boşa harcıyorsun.”

Etrafından dolanıp kapıya doğru gitmek üzere harekete geçtim.

Deli kral pazarlıkta iyi olduğunu sanıyor olabilirdi ama o da İblis Kral kadar kurnaz ve açığözdü. Aynı dilden konuşuyorlardı. Böyle rekabetler oyunu kurallarıyla oynamaya değil karşısındakinden faydalanmaya dayalıydı.

Burada devreye ben giriyordum. Ben boktan bir pazarlıkçıydım. Bombok. İnsanları aldatmayı sevmezdim. Bu, benim için bir oyun değildi. İşin ucunda, herkesin adil bir anlaşmaya vardığını hissederek ayrılmasını isterdim. Bu yüzden birçok kez anlaşmaların kaybeden tarafında olmuştum. Ayrıca ben halktandım. Ne bir servete ne bir güce ne bir sosyal konuma ne de bunlara sahip olan insanların nasıl yaşadıklarına dair bilgiye sahiptim. Benim gibiler, İblis Kral gibilere hizmet ederdi. Ya da tutsağı olurdu. Onunla gayet de farklı dillerden konuşuyor olabilirdik yani. Benim gibi insanların hangi kurallara göre yaşadığını bilmiyordu, dolayısıyla beni ölçebilecek bir temele de sahip değildi.

En büyük avantajım buydu. Aslına bakılırsa tek avantajım buydu. Bir anomali olarak kalmam mühimdi. Tuhafliklerimi öğrendiği an bana üstün gelirdi.

“Şu nasıl?” Beni durdurmak için elini kaldırdı. “Burada kaldığım süre boyunca ejderha bana saldırdığı takdirde araya gireceksin.”

“Bir günlüğüne, tıpkı senin bana tanıdığın süre gibi,” diye yanıtladım. “Ayrıca sadece elimden geleni yapacağıma dair söz verebilirim. Mucize yaratamam.”

“Ah, ama ben sana sözden fazlasını veriyorum. Seni dinleyeceğinin garantisini veremiyorsan o hâlde daha uzun süre vermelisin.”

“Üç gün, o zaman. Daha fazla değil.”

Sırıltması tam olarak istediği şeyi elde ettiğini söylüyordu. Tenimden bir ürperti geçti.

“Tamamdır,” dedi ve aramızda birdenbire görünmez, büyümlü bir ip gerildi.

“Karanlık olduğunda aşağıda olacağım,” dedim odadan çıkarken.

Nyfain benimle koridorda buluştu. “Bu yaptığının olağanüstü zekice mi yoksa olağanüstü aptalca mı olduğundan emin değilim.”

“Neden zekice? Çünkü aptalca olan kısmıyla ilgili aklıma bir sürü neden geliyor da.”

“Sana ne kadar boyun eğceğimi görmek istiyordu fakat sen işini bozdun. Açıkça merakını uyandırdın. Gerçek gücünü görmek istiyor. Bu gece adamlarını üzerine salacak.”

“O kadarını tahmin ettim. Bana yapacak bir şeyler vermiş olur. Büyüleri üzerimde işlemiyor.”

“Diğer kimsenin üzerinde de işlemeyecek. Bu gece herkese iblissavar çaydan vereceğiz.”

Başımla onayladım.

“Ama haklıydı,” dedi Nyfain yumuşak bir sesle.

“Neyle ilgili?”

“Hareketlerimi etkileyebilmenle ilgili. Yanımdaki yerine saygı gösterdiğimden, kararlarına boyun eğiyorum.”

Bir duygu seliyle uzanıp elini tuttum. “Bunlar inanılmaz tatlı sözler. Aynı zamanda inanılmaz yanlış. Ejderhan seni fena hâlde zorladığında kimseye boyun eğmiyorsun. Azılı ve vahşisin, sen varken bu krallık iyi ellerde. Bunu görebiliyorum. Tek yapmamız gereken serbest kalmanı sağlamak. O meseleyi de benim halletmem gerekecek. Bir şekilde çözeceğim.”

Ve bu da beni sonsuza dek mahvedebilecek tehlikeli bir oyunu oynamakla başlıyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Güneş battıktan bir saat sonra, yaka dekoltesi olan ve sırtımın büyük kısmını göz önüne seren dar, siyah bir elbiseyle merdivenden aşağıya indim. Alt kısmı dizlerime iniyor, iki taraftan yırtmaçla ayrılıyordu. Çok güzeldi ve üzerime mükemmel olmuştu. Kalçamın üzerinde asılı olan hançerim uygunsuz kaçarken üst bacaklarımın etrafındaki fırlatma bıçaklarıysa genel görünüme katkıda bulunuyordu.

Leala saçımı abartılı bir topuz hâlinde toplayıp fazladan makyaj yapmıştı. Amaç, burnu havada, aşırı ve budala görünmekti; iblisleri beni küçümsemeye teşvik edecekti. Ayrıca karakterimin dışına çıkmak, gerçek kişiliğimi tahmin etmelerini de engellerdi.

İblis Kral'la kapışabileceğimi düşünmek aptalcaydı belki ama en azından denemeliydim. Aksi takdirde diğer herkes gibi ben de avucunun içine düşerdim ve krallık da kesin bir şekilde kaderine mahkûm olurdu.

Üçüncü kat sahanlığında her şey sessizdi. Kimsecikler yoktu. İkinci kat sahanlığına vardığımda bağırışlar ve gülüşler duydum. Birinci kattaki merdivenlerin dibinden bir adam koşturdu, üzeri çivili deri kayışlar bedenini çapraz hâlde sarmaktaydı. İblis bir kadın çılginca kıkırdayarak onu takip etti; vücudu parlak pembemsi pullarla kaplıydı, kuyruğuysa arkasında kırbaç gibi kıvrılıyordu.

Genelde iblisler kalede insan kılığında dolaşırdı. En azından çoğunlukla. Görünen o ki bu gece özlerine dönmüşlerdi.

“Kavalye lazım mı?”

Arkama dönünce İblis Kral'ın salına salına bana doğru geldiğini gördüm. Pardösü ve kemerinin yerini smokinle siyah bir papyon almıştı. Kırmızımsı gözleriyle düzgün ama sinsi gülümsemesi içimi ürpertti.

“Aslına bakarsan hayır. Sen gulyabani gibi etrafımda süzülürken adamlarının yaklaşacağından şüpheliyim.”

“Tanrıça aşkına, amma huysuzsun. Şu sert kız ayaklarını bıraktığın olmuyor mu hiç?”

Sert kız ayakları mı? diye düşündü hayvanım. Bana zaman ver de sana kişiliğimizin ne kadarının ayak olduğunu göstereyim göt lalesi.

Sırıtmamı bastırdım. Dolion bir gün kesinlikle ölecekti ve boynunun diğer tarafından çıkan benim bıçağım olacaktı.

Omuz silktim. “Sen bilirsin. Ben sadece uyum sağlamaya çalışıyorum.”

İlk katın merdivenlerinden inmemiz gerektiğini gösterir gibi elini yana uzattı. “Role uygun giyinmişsin.”

“Sert kız rolüne mi? Pek sayılmaz.”

“Hançer, fırlatma bıçakları...”

“Buralardan epey uzak kalmışsın, hayatım,” dedim, Hadriel'den alıntı yaparak. “Şekil değiştiren hanımlar aksesuar kullanmaktan hoşlanır. Bunu da keskin hançerler ve müthiş dengesi olan fırlatma bıçaklarıyla yaparız. Gerçi kınım için yeni bir kemere ihtiyacım olduğu *doğru*.”

“Şekil değiştirenler, evet. Birbirine hırlayan, tükürükler saçan hayvanlar. Bu kadar fazla sayıda krallıklarının, böylesi büyük bir nüfuslarının ve konseyde onca koltuklarının olması hiçbir zaman bana doğru gelmemiştir.” Gülümsediğinde yüzümü tümüyle ifadesiz tuttum.

Konsey mi? Şöyle böyle anımsıyordum. Son zamanlarda yalayıp yuttuğum sürüyle kitabın birinde bahsinin geçtiğinden emindim ancak aklımda kalacak denli değinilmemişti.

Daimî araştırma listeme eklenecek bir şey daha çıkmıştı.

“Ama bu kadar siyaset yeter,” dedi. “O koltuklardan birinden feragat edildi ve o koltuk boş kalacak. Ejderhadan hoşlandığını görebiliyorum –kabul ediyorum ki yara izleri dışında hayli çarpıcı– fakat fazla bağlanmasan iyi edersin. Bunu arkadaşça bir uyarı gibi düşün.”

“Ah, şimdi de arkadaş mı olduk? Müthiş. Fakat arkadaşlar birbirini tehdit etmezler, dostum.”

Kaşlarını çattı. Muhtemelen daha önce ona hiç “dostum” diye hitap edilmemişti.

Beni büyük bir balo salonuna yönlendirdi. Kapılar iki yana açılmış, mumların ışığı koridora taşıyordu. Kaba kahkahalar etrafımda yankılandı ve bu gecelerin başka türden kahkahalar üretmediği gerçeğini anlamaya başladım.

Sinsi gülümsemesi ve parıldayan gözleriyle kapının yanında durdu. Beni kurtlara atmak üzere olduğunu düşünüyordu.

“Keyfini çıkar,” diyerek uzaklaştı.

Balo salonundaki manzara bir anlığına durmama neden oldu. Kaledeki ilk gecemi, özünde büyük seks partisi olan şeye rastladığım zamanı anımsattı bana. Ancak bu sefer iblisler asıl formlarındaydılar. Pullu yaratıklar süt gibi bacakların arasına dalmıştı. İblisler, kuyrukları partnerlerinin ayak bileğine sarılmış hâldeydi. Bir tanesi minotora benziyordu.

“Harika,” dedim, kendimi ilerlemeye zorlayarak.

İblis büyüü anında beni sardı ama tamamen cinsellik odaklı değildi. Öfke ve keder de hissediyordum, bu da demek oluyordu ki bu iblisler her tür duygudan besleniyordu. Bir duygu harmanı beni esir aldı.

“Duble harika.” Salonun ortasına doğru ilerledim, zaten başka ne halt edecektim ki? İzlemeye gelmemiştim sonuçta, ayrıca kesinlikle katılacak da değildim. Amacım, bana bu fırsatı veren her iblisi öldürmekti.

“Hımm, eğlenceye katılmaya mı geldin, şeker kız?” Başı aşağı yukarı göğüs hizama gelen bir iblis hızla bana yaklaştı.

Çatallı dili dışarı çıkmış, muhtemelen bir yılan gibi havayı tadıyordu. Ya da belki de sadece iğrençliğinden öyle yapıyordu. Kaşlarının oradaki sert çıkıntı, beyazı görünmeyen parlak siyah gözlerinin üzerinde kavis yapmaktaydı. Kolları boyunca küçük sivri dikenler uzanıyordu; çıplak vücudunun geri kalanıysa kösele gibi bir deriyle kaplıydı. Arkasında yaralarınınkini andıran iki kanat katlı hâlde duruyordu.

“Şeker kız mı? Nesin sen, masalların kötü karakteri mi?”

Onunla doğrudan yüzleşmediğimden emin oldum. En yakın temas noktasının omzum olmasını istiyordum; zira bu, vücudun dokunulma olasılığı en yüksek yeri olduğu anlamına geliyordu.

Başka bir iblis daha arbedenin içinden çıkıp doğrudan benden tarafa geldi. Bu seferki benim boyumdaydı ve yeşilimsi pullarla kaplıydı. Yüzünde çıkıntı yapan boynuzlar yoktu. Burun da yoktu. Kel kafasında kemikli çıkıntılar vardı ve devasa aleti dışarı uzanıyordu.

“Sen,” dedi yanımdaki kösele gibi iblise. “Yaylan.”

Kösele iblis tuhaf bir ciyaklamayla kaçıştı. Yeni gelen ağır ağır bana yaklaştı, aklında bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Bir eylem planı vardı.

Bu koca pisliğin vücudundaki en uzun şeyi kaybetmesini izleyin, millet.

Lütfen hayali insanlarla konuşmayı kes, diye düşündü hayvanım. İnsanların eline, senin zırdeli olduğuna dair kanıt geçecek.

Dudaklarımın arasından bir kahkaha kaçırverdi.

“Komik bir şey mi var, hayvan?” dedi Çüklü, önümde durarak.

“Hiç hoş değil,” dedim ona. “Başka ne hoş değil, biliyor musun? Sana çirkin amcık diye hitap etmem. Ama cidden böyle hitap etmek istiyorum.”

“Benimle geleceksin.” İlerlememi işaret etti. “Gel.”

“Hayır, sağ ol.”

Biraz bekledi. “Gel!” diye buyurdu.

“Bunun işe yaradığı oluyor mu? Ön sevişme sunmuyorsun, sonra da kadınlara gelmeleri için bağıryorsun?”

Bir öfke patlamasıyla beni yakalamak üzere uzandı. Eline vurmamak ve onu o an, orada öldürmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Onun bana saldırmasını beklemek zorundaydım. Teknik bir hata yüzünden İblis Kral'ın bana karşı üstünlük elde etmesini istemiyordum.

Uzun süre beklemem gerekmedi.

Beni boğazımdan yakaladı, Nyfain'le üzerinde çok çalıştığımız bir hareketti bu. Ne de olsa onun hamlelerinden biriydi ve benim olabilecek en iyi şekilde karşı koymamı istiyordu.

Ne var ki şimdi o hareketlerden hiçbirini kullanmadım. Sadece gülümsedim ve ardından iblis beni gitmemi istediği yöne doğru itmeye çalışırken hırıldar gibi güldüm. Bir elimle hançerimi midesine saplayıp diğeriyle aletini yakaladıktan sonra hançeri çekip onu kestim.

İnanılmaz ama çığlık atmaya başlamadı.

“Gel!” dedi yeniden, beni çevirmeye, çekmeye çabalayarak. Hareketi pek iyi sonuçlanmayınca kaşları çatıldı. Kafa karışıklığıyla aşağı baktı.

Bu kadar keskin bir hançerle, acının beynine ulaşması bir an sürerdi ama bu kadarı da gülünçtü.

“Dostum, kopmuş sikini resmen elimde tutuyorum. Şu an neden çıldırmıyorsun acaba?” diye sordum dehşet içinde, sonra da aletini elimden attım çünkü Tanrıça aşkına, iğrençti. Gözleri büyüdü ve tiz bir çığlık koyuverdi. Aletine uzandı. Belli ki karnından sel gibi akan vıcık vıcık koyu kırmızı kanla ilgili o kadar endişeli değildi.

“Hah, iyi. İşte bu.” Başımı ona doğru onaylarcasına salladım. “Beklediğim tepki buydu. Bunu başta yapsaydın sadece tek bir adam için gelmekle ilgili bir espri yapardım... Ah, boş ver.”

Çapraza bir adım atıp onu böbreğinden bıçakladım.

“Tatlı rüyalar.” Kana bulanmış bıçağımla ilgili ne yapacağımdan pek emin olamayarak devam ettim.

Kenarda bir kadın, yastıklarla desteklenmiş bacaklarını iyice ayırmış hâlde bir battaniyenin üzerinde uzanmaktaydı. Mor pullu insanımsı bir yaratık tenini yalaya yalaya ilerleyip geniş, düz dudaklarıyla kadının meme uçlarından birini emdi. Kadının bedeni üzerinde sürünmeye biraz daha devam edip ardından doğruldu. Buralarda sürüyle çirkin penis görmüştüm ancak madalyayı buna vermek lazımdı.

“Ah, hayır, hayır, o şeyi içine sokmasına izin verme sakın,” diye fısıldadım kadına, devam etmekte olan bir felaketi izler gibi donakalmıştım.

Ancak beni dinlemedi. Üstelik elleriyle, yaratığın öne bükülmüş sırtını sıvazlayıp parmaklarını omurgası boyunca uzanan yüzgeçimsi şeyin keskin kenarlarında gezdirerek inledi. Yüzgeçimsi şey, birinin arkadan sarılmasını engellemek için iyi bir savunma silahıydı. İblis sert darbelerle vurdurunca kadın zevke evrilen bir acıyla haykırdı. İblis, ittirebildiği kadar derine ittirerek kuvvetle kadının üzerine abandı.

Onları yüzümü buruşturarak izledim. Kadın bacaklarını daha da geniş açıp iyice geriye yaslandı ve büyük bir çığlık atarak doruğa ulaştı, kendini kaybetmiş gibi kıvranıyordu.

“Pekâlâ, siktir... Sanırım yanılmışım,” diye mırıldandım, sonunda bakışlarımı onlardan alarak. “Madalyayı kazanan bu iğrenç yaratık oldu.”

Dikkatimin dağılmasının beni ciddi bir dezavantaja soktuğunu fark etmem bir saniyemi aldı. Yedi iblisten oluşan bir duvar, kendilerinden birini öldürdüğümü fark etmiş, yüzlerinde bariz bir öfkeyle benimle yüzleşmek üzere karşıma sıralanmışlardı.

Ah. Buraya seks izlemeye gelmemiştim. Dövüşmeye gelmiştim. Seks yalnızca dikkatimi dağıtan bir şeydi. Hem de tümüyle.

“Yaptığının bedelini ödeyeceksin,” dedi aralarındaki dişi iblis, zar zor hâkim olduğu bir öfkeyle. Vay, mavi pullu memeleri epey iyiydi.

V oluşturarak bana doğru ilerlemeye başladılar. Koşullarımı değerlendirdim. Bana rızam olmadan dokunurlarsa öldürebilirdim. Rızam olmadan *dokunurlarsa*. İlk teması yapmalarını beklemek zorundaydım.

Gerçi... İblis Kral’la bana dokunurlarsa onları *öldürmeye* çalışabileceğime dair anlaşmıştık. Bir girişimde bulunana dek onları dövmem, ardından da o rıza-dışı dokunuşu öldürmek için kullanmamla ilgili bir şey söylememişti. Anlaşmalarda hep minik boşluklar aramak önemliydi.

“Leydim, yardım edelim mi?” diye sordu biri kenardan. İşin içinde bir bokluk vardır diye dönüp bakmaya cesaret edemedim.

“Hayır!” diye buyurdum ve odayı bir güç dalgası doldurdu. Hayret dolu iç çekişler yükseldi. Şekil değiştirenlerin hayvanlarını çekip çıkarmıştım. Kimseye bir faydası dokunacağından değil. “Bana bırakın. Anlaşma benim devreye girmemle ilgili, sizin değil. Sırf bana nispet olsun diye cezalandırılırsınız.”

İlk iblis bana uzanırken hayvanım içimde titreşti. Damarlarıma güç aktı. Kuvvetle doldum. Duyularım alarma geçti.

Ejderha beklemede, dedi hayvanım. Kaldırabileceğimiz kadar güçle besleyecek bizi.

Yanımızda savaşmak için buraya koşmamasına şaşırdım.

Halledebileceğimize dair güveni tam. Adamsa o kadar sakın değil.

İblis sanki bir şey bekliyormuş gibi tam önümde süzül-mekteydi. Beklediğinin midesine saplanan bir bıçak olduğunu varsaydım. Ancak onun yerine, burnuna bir yumruk indirip sıra boyunca ilerledim ve ikinci iblisin hayalarına bir tekme geçirdim. Üçüncüsünde, hançerimle memesini hafifçe kesip kazara meme ucunu doğrayıp attım.

“Ah, siktir, kusura bakma! Alçakça bir darbeydi. Niyetim kadın kadına şiddet değildi. Ayrıca, dokunulmak istemiyorum!” Bunu belirtmemin iyi olacağını düşündüm. “Dokunulmaya rızam yok!”

Meme-uçsuz iblis tıslayıp köpek dişlerini gösterdi ve pençeleriyle kolumu kesti.

“Oyun dışı!” İki elimle hançerimi tutup boğazını kestim. Sonra bıçağı aşağı doğru, boynunun köküne sapladım.

Başka bir pençeli el kolumu kavradı, bir diğeri de yüzüme doğru savruldu. Pençe yanağımı sıyrarak kadar geri çekildim. İblislerin geri kalanı da toplaşıp kısa sürede etrafımı sardılar.

Geçmişte bu durum panik olmama sebep olabilirdi. Ancak şimdi...

İrademi kullanarak henüz bana dokunmamış olanları geri ittim. Muhtemelen kafaları karışmış bir şekilde geriye doğru yalpaladılar ve ben o sırada bana dokunan iki iblisin işini kısa sürede bitirdim. Beni tutan bileği doğradıktan sonra uzanıp ikincisini de yanından bıçakladım. Bıçağımı yana doğru çekerek bağırsaklarını çıkardım. Birinciye geri dönerek, sırf bir şey oluyor mu diye görmek için irademle işini bitirmeye çalıştım. Kösele gibi derisi birkaç yerden açılmasıyla iç organları mide-sinden dışarı fırladı.

“Hassiktir,” diye soludum.

Hassiktir, diye taklit etti hayvanım. Bu hareket kullanışlı bir şeymiş.

Gerçekten de kullanışlıydı. Üstelik bunu yapmak beni soluksuz da bırakmamıştı. Ne var ki şekil değiştirenlerle ilgili kitapların hiçbirinde böyle bir numaraya dair bir şey okumamıştım.

İrademi salıp dönmemle dört iblis anında bana çarptı.

“Bu da sayılır!” diye bağırdım onları geri itip fırlatma bıçaklarını çıkararak. Bu şeyleri çok seviyordum. Bu konuda bir uzman olmasam da sivri uçlarını bu salakların yumuşak kısımlarına denk getirebiliyordum.

İki tanesini art arda fırlatıp onları tam ortadan vurdum. Bir gün, göz bebeklerinden vurmak gibi daha artistik vuruşları becerebileceğimi umuyordum.

Benim sorunum neydi?

Başka bir iblisi daha bıçaklayıp bedenini arkasından yaklaştırmakta olan başka bir iblise siper ettim. İblis kalkanımı arka arkaya bıçaklayıp bir kenara attım ve arkasındakini gözünden bıçakladım. Küçük hedefleri bıçakla uzaktan vurmaya henüz beceremiyor olabilirdim ancak saplamakta kesinlikle ustaydım.

Bu durumdan gurur duyuyor olmam kesinlikle bir sorundu.

Senin sorunun filan yok, diye düşündü hayvanım. Normal insanlar böyle düşünür zaten.

Bu sözlerin ondan gelmesi bende pek güven uyandırmıyordu.

İki iblis kalmıştı, biri bıçağı orta yerinden çıkardı. Elinden alıp boğazına soktum, ardından kendi eksenimde dönüp fırlatma bıçağını, karnındaki bıçağa ağzı açık bakmakta olan diğerine fırlattım. Yanından geçip gitti. Iskalamıştım.

“Hay böyle işin,” dedim ileri zıplayıp onun yerine hançerimi saplayarak. Bu sefer hedefi tutturmuştum.

Her şey kısacık bir anda olup bitmiş gibi geliyordu. Ölü veya ölmekte olan iblislerden oluşan bir yığın orta yerinde dikilmekteydi.

Müzik durmuştu. İblis makinelerinden gelen derin bas sesi kesilmişti. Tüm gözler üzerimdeydi; kimi kocaman açılmıştı, kimine gülümsemeler eşlik ediyor, kimiyse kısılmıştı.

Kısık gözlere odaklandım, hepsi iblislere aitti. İçleri öfke kaynıyordu. Bir şeyler yapma arzusuyla dolup taşıyorlardı. Fakat kendilerini tutuyorlardı. Bana saldırımları için yeşil ışık yakılmamıştı.

Bunun ne kadar süreceğini merak ettim.

Odada aheste bir alkış sesi yankılandı.

Arkama döndüğümde İblis Kral'ı kapı çerçevesine yaslanmış hâlde buldum. Doğruldu.

“Aferin. Bu kadarıyla başa çıkabileceğini düşünmemiştim.”

“Dürüst olmak gerekirse işe koyulmadan önce bir kadeh şarap içebilmeyi umuyordum. Beni öldürmelerine izin verir miydin?” diye sordum, ona doğru yürürken. Sözlerini odayı terk edebileceğime dair bir onay olarak algılamıştım.

“Kesinlikle. Bu, ejderhaya büyük bir darbe olurdu, hatta bu onun suçu olurdu.”

“Onun suçu mu?”

“O anlaşılmayı yapmana izin verdiği ve ona ihtiyacın varken burada olmadığı için. Tüm ejderhalar sadık olmayabilir, küçük Finley ama bu ejderha kesinlikle öyle. Ve bu onun sonu olacak.”

“Dilin de senin sonun olacak.”

Yalan söylemiyordum. Az önce bana resmen Nyfain’e eziyet etmek için tercih edeceği yöntemi söylemişti. Zaten bir fikrim vardı ancak bunu doğrudan ilk ağızdan duymak ayrı bir şeydi.

Aynı zamanda küstahlığını da gösteriyordu. Küçük sınamalarının farkında olmamım önemli olmadığını düşünüyordu.

“O hâlde bir sonraki sınavım ne olacak?” diye sordum, etrafımdaki ölü iblislerin üzerinden bıçaklarımı toplarken. “Belli ki bu gece eğlenmemem gerektiğine inanıyorsun.”

“Hiç de değil. Gayet eğleniyorsun, öyle değil mi?”

Haklıydı.

“Bu gece havada tuhaf bir şey var gibi,” diye devam etti beni dışarı çıkarıp ikinci kata götürürken. Oradan da kalenin derinliklerine daldık. “Kale sakinleri adamlarıma normal tepkiler vermiyorlar. Sanki bizimle olmaya zorlanıyorlarmış gibi davranıyorlar.”

“Öyle değil mi zaten?”

“Büyümüz onları etkileyene dek süren bir durum o. Fakat adamlarıma büyüsü onları bu gece etkilemiyor. Orgazmlar sahte, dişiler kuru, erkeklerse sanki ereksiyon olamıyor.”

“Hah. Eh, hepiniz iğrençsiniz, orası gerçek. Ayrıca romantik işlerde berbatsınız. Büyünüz etkisini yitirdiğinde ne çok şeyin farkına varıyorsunuz, öyle değil mi?”

Kapalı bir kapının önünde durduk; bana döndü, gözleri akla kan ve ölümü getiren kirli bir kırmızı rengindeydi. Ruh hâllerine göre renk değiştirdiklerini fark etmemiştim. Bu kullanışlı olacaktı. Mesela şu an belli ki öfkeliydi. Ve bu gerçek midemde huzursuz kıpırtılara sebep oluyordu.

“On altı yılda bu sefil şekil değiştirenlerin zihinlerini çarpıttık. Kanlarını akıttık, zehirledik, işkence ettik ve yavaş yavaş öldürdük. Onurlarını ellerinden aldık ve erkenden sefilce ölene dek onları depresif, utanç dolu bir hayata zorladık. Ejderhanın karanlık bir kuyuya doğru yuvarlanmasını izlemekten keyif aldım. Birkaç yıl daha yaşadıktan sonra hayatına son vermem için bana yalvaracaktı. Herhangi bir çıkış yolu için bana yalvaracaktı.” Gülümsemesi soğuktu. “Fakat sonra, aniden hayatında bir kadın beliriverdi ve adam canlandı. Yeniden yaşamak istedi. Krallığı iyileştirmeye ve her nasılsa iblislerimin etkisini zayıflatmaya başladı. Ne büyük tesadüf.”

Çenemi kapalı tuttum. Bu adam yanlış bilgi almıştı. Nyfain hiçbir şeyi iyileştirmemişti. İblislerin etkilerini nasıl zayıflatacağını filan da çözememişti. Ayrıca bu pisliğe hiçbir şey için yalvarmazdı. Ölmek isteyebilirdi ancak devam edecek bir şey kalmadığında dahi yoluna devam ederdi. Ya da... uğruna devam edecek bir şeyi kalmadığında. Buna tüm kalbimle inanıyordum. O, babası gibi değildi. Kendini bir şeye adadığında her şeyini ortaya koyardı.

Dolion, cevap bekleyerek gözlerini bana dikmişti.

Ben de cevabını verdim.

“İtiraf etmeliyim ki... *epey iyi* sevişirim. Şaka yapmıyorum. Vajinam adamı hayata geri döndürür.”

Gözleri kısıldı. Bir an yorumsuz kaldı, ben de acele ettirmedim. Yanlış bir şey söyleyip fazla bilgi vermek istemiyordum.

“Yarın akşam benimle akşam yemeği yiyeceksin,” dedi sonunda. “Ejderhayı da getir. Güzel giyin. Konuşacak... meselelerimiz var.”

Ses tonu omurgamdan aşağı bir ürpertinin yayılmasına neden oldu.

Çekip giderken arkasından tek yapmak istediğim sırtına bir bıçak fırlatmak oldu. Deli kraldan faydalanmış, böylece Nyfain’i ve tüm krallığımızı çözümsüz bir durumun içine hapsetmişti. En sonunda kitlesel ölüm veya kölelikle sonuçlanabilecek bir durumun içinde. Ve tüm bunlar ne içindi? Altın ya da konseyde bir şekil değiştiren daha az olsun diye mi? Bu adam gece başını yastığa nasıl koyabiliyordu? Nasıl olmuştu da kimse onun hakkından gelmemişti?

İçimde alev alev yanan öfkeyle kapıyı açtım. İblis şehvet büyüğü o kadar ağırdı ki sanki bir perdenin içinden geçiyormuş gibi hissediyordum. Midem bulandı ve gözlerim dolmaya başladı. Bu odada daha küçük bir seks partisi yapılıyordu ama katılımcıların çoğu insan görünümündeydi.

“Finley.” Hadriel kalabalığın ortasından çıkageldi. Yeşil ruj sürmüş, her adımında hoplayan parlak pembe bir peruk takmıştı. Minik bir hizmetçi elbisesi vücudunu kısmen kapatıyordu fakat eteği sadece baldırlarının üst kısmına kadar geldiğinden aleti altından sallanmaktaydı. Belli ki iç çamaşırı giymemişti.

“Ne...” Ne diyeceğimden emin değildim.

“Evet, bu...” Yaklaşırken bakışlarımı geçirircesine elini salladı. “Cecil denen o göt, ne olur ne olmaz diye düzgün bir hizmetçi kıyafeti istediğimi duymuş... biliyorsun işte, yolculuğa çıkmamız gerekirse diye. Fakat onun yerine, bana partilerde giymek için bir tane yapmayı tercih etmiş. Artık sabrımı taşıyor. Her neyse, yaptığın çaydan içtikten sonra burada olmak zorunda kalmaktan dolayı kafayı yiyorum. Yaratıklarla iş tutmanın ne kadar boktan bir şey olduğunu biliyor musun? Korkunç derecede boktan. En dip noktadayım, Finley ve bu hep senin suçun.

Kâbus göreceğim. Bazılarının, nasıl diyeyim... yumrulu aletleri var!” Bana delirmiş gibi baktı. “İblislerin vajinasında bile lanet olası dişler var, Finley!” diye bağırdı. “Artık ödüm kopuyor. Ayık kafaylayım, lanet olsun! Efendiyle konuşman gerek. Bu saçmalığı sürdüreceksen en azından alkole ihtiyacımız var. Tam bir kâbus bu, lanet olsun!”

“Ne mutlu!” Öfkeyle bana bakarken gülmemek için tüm gücümle kendimi tutmaya çabaladım. Cidden komik değildi. Cidden! Ama olayları anlatış biçimi...

“Hoş değil, hayatım,” dedi bana, daha karanlık bir tonla.

Bu beni daha da güldürdü. “Özür dilerim, özür dilerim.” Elimi salladım. “Özür dilerim. Her neyse, Dolion...”

“Sakın bana ona adıyla hitap ettiğini söyleme,” dedi, dehşete düşmüş bir hâlde.

Durakladım. “Hımm... Sanırım öyle yapıyorum. Neden? Ne diyecektim ki?”

“O bir *kral*. ‘Majesteleri’ demelisin.”

Bu aklıma gelmemiştii. Bir şey değiştireceğinden değil ama bilseydim, hatayı kasıtlı olarak yapmış olurdum.

“Her neyse, Nyfain’in benden dolayı krallığı iyileştirip iblis büyüsünü durdurduğundan bahsetti.” Tüm bunları aslında kimin yaptığını ağzından kaçırmamasından emin olmak için bir an gözlerimi ona diktim. “Dolion’un size bir daha böyle parti yaptıracağını sanmam. İblis Kral sahte orgazmlardan ve sertleşmeyen penislerden de bahsetti.”

Hadriel saldırgan bir tavırla aletine işaret etti. “Muhtemelen korkudan bir daha asla sertleşmeyecek. Lanet *dişler*, Finley!”

“Doğru, evet,” dedim kahkahalarımın arasından, Nyfain’le ilk sevişmemizi düşünerek. “Evet, aynen. Dolayısıyla umarın yarın sadece Nyfain’le bana eziyet etmekle yetinir.”

“Niye?”

Ona akşam yemeği davetini anlattım.

“Ah, siktir.” İç çekip beni odanın diğer ucuna götürdü. Bir kadın, mutlak bir can sıkıntısı ifadesiyle çenesini ellerine dayamış, küçük bir masanın üzerine eğilmiş hâldeydi. Hayli belirgin kaburgaları olan sıska görünümlü bir erkek iblis üzerine abanmıştı.

“Sheila, tatlım, buraya ihtiyacım var.” Elini sallayarak uzaklaşmasını işaret etti.

Kadın doğrulduğunda iblis bacaklarını büktü. Kadın gözlerini devirdi.

“Yani, bu formlarındayken iblislerle düzüşmeyi sorun etmiyorum,” dedi, “ancak eskiden harika olduklarını düşünürdüm. Büyüleri olmayınca öküzlükleri fark ediliyor. Sıkıntıdan patlayacağım.”

“O zaman dur, Sheila. Efendi istemiyorsak kimseyle düzüşmek zorunda olmadığımızı söyledi. Sanırım onlarla hiçbir türlü yakınlık kurmayacağımızı umuyordu.”

Sheila döndü ve beni görünce üstüne başına çekidüzen verdi.

“Leydim, özür dilerim...” Ellerini uzatıp reverans yaptı.

“Hayali bir elbisenin eteğini mi tutuyorsun sen?” diye sordu Hadriel. “Hizmetçi kostümümü ödünç almak ister misin? Tüm yaşananlardan sonra daha profesyonel görünecektir.”

“Özür dilerim, leydim. Efendi burada olmamızı söyledi...” Belli ki ellerini nereye koyacağını bilemez hâlde bir adım uzaklaştı.

“Sorun yok,” dedim. “Daha tuhaflarını da gördüm, güven bana. Az önce aşağıdaki büyük balo salonundaydım.”

İkisi de aynı anda “İyy” dedi.

“Eğleniyorlar mıydı?” diye sordu Hadriel.

Yapan ben olmasam da önce sevişip sonra dedikodusunu yapmak gibi geldi bana. “Eğlenen bir kadın gördüm. Görünen o ki iblis işini iyi yapıyordu...”

“Hayır.” Sheila ellerini yukarı kaldırdı. “Hayır, benim için çok fazla. Benim belirli sınırlarım var.”

“Sınırlarımız olduğu kimin aklına gelirdi, değil mi Sheila?” diye seslendi Hadriel, o yürüyüp giderken. “Ne demek istediğimi biliyor,” diye geveledi.

İblis beni süzerek olduğu yerde kaldı. Masayı işaret etti.

“Şuraya domal. Seni becereceğim,” dedi.

“Duyduğuma göre o işte pek iyi değilmişsin.”

İleri itmek için omzumdan tuttu. Belli ki uyarı eline geçmemişti.

Hızla hançerimi çıkarıp boynuna saplayarak onu ittim. Bacakları çözüldü ve düştü, yerde sarsılmaya başladı.

“Ah, siktir!” Hadriel, fare görmüş gibi sandalyenin üzerine çıktı. “Ne... hassiktir, Finley.” Elini göğsüne bastırdı. “Korkuttun beni. Her şey çok hızlı olup bitti.”

Konuşmalar kesildi, hareketler yavaşladı. Bıçağımı iblisin hâlâ giymekte olduğu çoraplarına silip kaldırdım. Koltuk iğrenç şeylerden arınmıştı, dolayısıyla dikkatli bir şekilde oturdum.

“Neler oluyor?” diye sordum, hâlâ sandalyenin üzerine çömelmiş duran Hadriel’e.

Bir nefes verip yavaşça sandalyeden inip üzerine oturdu.

“Dinle...” Hadriel masanın üzerinden eğilip sesini alçalttı. “Eminim ki şimdiye kadar iblislerle şekil değiştirenlerin yağ ve su gibi olduğunu öğrenmişsinizdir. Pek benzemeyiz. İblis Kral hepimizi çözdüğünü düşünüyor. Efendi de dâhil. Ona birtakım sürprizler yaptığından emin olmalısın. Şimdi oyunun sonundan konuşup bizi oraya vardıracak bir yol bulalım. Artık satranç oynamama izin vermemelerinin bir nedeni var ve bu, bir kere sinde sarhoş olup Cecil’in kışına bir vezir sokmaya kalkışmam değil. Hile yapıyordu ve bunu hak etmişti, o ayrı. Kimsenin benimle oynamamasının asıl nedeni, bu konuda mükemmel olmam. Satranç annemin en sevdiği oyundu, bana iyi öğretti ve o zamandan beri de kendimi bu oyuna adadım. Stratejide iyiyimdir. Bildiğin gibi bulmacalarda da inanılmaz iyiyimdir. Yani anlat bana. Planın ne?”

Gecenin ilerleyen saatlerinde yalpalaya yalpalaya kuleye çıktım. Midem bulanıyor, bacaklarım beni zor taşıyordu. Seksi iblis büyüsuyle dolu o odada çok fazla zaman geçirmiştım. Etkilememek için çaydan içmem gerekirdi. O kadar kötü bir hâl almıştı ki midemi boşaltmak için oradan ayrılmak zorunda kalmıştım.

Üçüncü merdivenin yarısında, safranın çıkmasını önlemeye çabalayarak korkuluğa yaslandım. Adım sesleri duydum ve daha güçlü kollarını etrafıma sarılıp beni kucağına çekmeden Nyfain'in enfes kokusunu tanıdım.

“Sorun ne?” diye sordu, yolun kalanında beni taşıyarak. “İyi misin?”

Derin bir nefes alıp yüzümü boynuna dayadım. “İblis büyüsu. Ben...” Parmaklarımı dudaklarıma bastırıp kollarından kurtulmaya çalıştım. “Kusacağım.”

Beni aceleyle tuvalete götürüp köşedeki –neyse ki boş ve temiz olan– el yıkama teknesinin üzerine eğdi. Kusarken midem kasıldı, sırtım kamburlaştı. Dağınık saçlarımı yüzümden nazikçe toplayıp başımın arkasında tuttu. Yanımda diz çöküp boştaki eliyle sırtımı sıvazladı.

Midem yeniden kalktı ve alnımı ter basarken teknenin kenarlarını kavradım. Aramızdaki bağdan teselli akıyordu. Üçüncü seferden sonra olduğum yere çöküp hızlı ve sık nefesler alarak yüzümü koluma yasladım.

“Su?” diye fısıldadı Nyfain. Saçlarımı yana doğru düzeltti.

“Evet, lütfen.”

Bir dakika sonra bana bir bardak uzattı ve yanıma oturup beni kucağına çekti.

“Harika zaman geçirmişsin, sanırım?” diye sordu başparmağıyla omzumu okşayarak. Ses tonundaki endişe dikkatimden kaçmadı.

“Şehvet büyüüne katlanamıyorum.” Titredim. “Tüm oda onunla doluydu.”

Bardağı yere bırakıp gözlerimi kapatarak kokusunu içime çektim. Bulantılarım sakinleşti.

“Tüm gece burada mıydın?” diye sordum zayıf bir sesle.

Beni kaldırıp yatağa götürdü, silahlarımı ve giysilerimi çıkardı. Fırlatma bıçaklarından biri büyük balo salonunda kalmıştı ama geri kalan her şeyi toplamıştım. Beni yatağa yatırıp hemen ardından yanıma girdi, kolunu etrafıma sarıp yakınına çekti.

“Hayır. Bir süre dışarıda, ihtiyacın olursa diye hazırda bekledim. Fakat görünüşe göre olmadı. Tek başına yedi tane epey güçlü iblisin hakkından geldin.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Bu gece herkes ayıktı. Tüm olanları duydum.” Bağımızdan gurur yayılıyordu.

Hadriel’le yaptığımız konuşma hâlâ aklımdaydı, göğsüne sokuldum. “Dolion yarın akşam bizi yemeğe davet etti. Konuşmak istiyormuş.”

“Onu da duydum.”

Başımı sallayıp dudaklarımı büzdüm. Gözümden bir damla yaş süzüldü.

Önümüzdeki yol gayet net olsa da yolculuğa başlayacak güce sahip olduğumdan emin değildim.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Güzel bluzumla pantolon giydim, zira yemeğin nasıl geçeceğini bilmiyordum. Zorunda kalırsam dövüşmeye hazır olmak istiyordum. Nyfain takım elbise giymişti fakat beni görünce geri dönüp gömlek ve kumaş pantolon giyip tekrar geldi. Bana uygun giyinmek konusunda çok hassastı. Belli ki bu, soyluların âdetlerindendi.

El ele, konuşmadan merdivenlerden inip sessiz koridorlardan geçtik. Tavrı metanetliydi ancak bağımız yoğun duygularıyla alev alev yanıyordu. Ejderhanın onu zorladığı açıktı. Ne hakkında olduğunu sormadım. Tahmin edebiliyordum.

Merdivenlerde kimse yoktu. Koridorlarda tek bir kişi, hatta iblisler bile yoktu. Dolion bizim için yolu açmıştı. Bu hayra alamet olamazdı.

Kale çalışanları, Nyfain'le, ilki randevu gecemiz olmak üzere birkaç kez yemek yediğimiz odanın önünde asık suratlı bir ifadeyle beklemekteydi. O anıların lekelenmesine hiç ihtiyacım yoktu ama... başka seçeneğim var mıydı ki?

Masa, her iki uçta birer kişi ve masa başı konumlarının yanında da birer sandalye olacak şekilde toplam dört kişilik düzenlenmişti. Fakat dördüncü kimdi ki?

Nyfain beni, daha önce hep oturduğumuz yere, sağa doğru götürürken ona bakarak kaşlarımı kaldırdım. Başını iki yana salladı. Bilmiyordu. Sürpriz olacaktı. Ne hoş.

Masanın başındaki sandalyeyi benim için çekip kendi de yanındaki yere oturdu. Burada, düşmanın bulunduğu yerde bile, güven veren kaya gibi sağlam tavrı varlığını korumaktaydı.

Alfa gösterisi yapmak için masanın başına geçmesine gerek yoktu. Köşedeki aptal bir sandalyeye oturabilir ve odadaki tüm bakışları yine de üzerine çekebilirdi. Sadece var olarak bile statüsünü ve konumunu belli ediyordu.

Başından kıvrılan boynuzları ve parlak siyah pullarıyla dişi bir iblis bize doğru geldi. Klasik siyah gömlekle pilili siyah pantolon giymişti. Saçları da siyahtı.

“Ejderha.” Parmağını Nyfain’e kaldırdı. “Sen masanın başında oturuyorsun.”

Nyfain, otoriteye hiç saygısı olmayan zengin bir *playboy* gibi yüzünde ufak bir sırıtmayla sandalyede geriye doğru yaslandı. Bir şey söylemedi.

İblisin saçları gözle görülür şekilde diken diken oldu. İğne gibi batan bir güç havada kıvrılarak tenimi sıyırdı.

Nyfain gülerek elini bana uzattı. Avucumu avucuna yerleştirdim.

“Bizi korkutarak itaate zorlamaya çalışıyor,” dedi bana, sohbet eder gibi. “Fakat bizi zorlayacak güce sahip değil. Tıpkı efendisi gibi. Onlar anca arka kapılardan gizlice sokulup kale sakinleri uyurken krallıkları çürütür, gölgelerde gizlenerek yağmalayabildikleri her şeyi yağmalarlar. Korkaklar gibi. Diğer liderlerin, masalarında onun varlığına katlanabilmelerinin tek sebebi çalıntı zenginliğidir.”

“Yıkılmış bir tahtta oturan prens için ne büyük laflar bunlar.” Dolion, üzerinde smokinle rahat bir tavırla içeri daldı. Pastel mavi teni mum ışığında hastalıklı bir görüntü sergiliyordu.

“Hasta ve matemli bir adamdan istifade ettin.” Nyfain ne ona bakmak için döndü ne de kralının huzurunda ayağa kalkmasını işaret eden iblis kadına aldırış etti. “Ben yalnızca tüm bunların ortasına çekildim.”

“Doğru, elbette. Yine de içinde bulunduğun nahoş durumu değiştirmiyor.”

“Hayır, değıştirmiyor. Ne var ki benim yıkılmış tahtım da senin korkak olduğun gerçeğini değıştirmiyor. Bu kadar uzun süredir gücü nasıl elinde tuttuğunu bilemiyorum. Diğer krallıklar senin oyunlarından bıkmış olmalı.”

“Tahtta benden kötüsü de olabilirdi.” Dolion gözlerini masanın başında oturan bana dikti. “Kıza olan sevgini saklamıyorsun yani?”

“Belli ki.”

Gözlerini kıstı. Açıkça bunun bir numara olup olmadığını merak ediyordu. Değildi. Nyfain onun yüzünden canını sıkı-mazdı. Masanın etrafında vızıldayan bir sinek gibiydi. Lanet tarafından engellenmiş olsa da belli ki Nyfain’in gücü İblis Kral’inkine denkti. Küstahlığı, Dolion’unkini ona katlıyordu. Bu krallık bir zamanlar çok ihtişamlıydı ve Nyfain’in Dolion’a karşı umursamaz tavırları da bunu gözler önüne sermekteydi.

“Peki o zaman. Başlayalım mı?” İblis Kral sandalyesine doğru ilerledi. Kadın sandalyeyi onun için çekip ardından şa-rabını doldurdu ve bizimkini de doldurmak üzere masanın bu tarafına yürüdü.

Nyfain bana bakarak başını çok hafifçe iki yana salladı. *İçme.*

“Birkaç sorum var,” dedi Dolion.

“Ve hiç cevap alamayacaksın,” diye cevapladı Nyfain.

“Senin de bildiğin gibi, durumların farkındayım.”

“Biliyorum. Bilmediğim şu... bu yemeğin amacı ne? Asıl konuya gelsek mi? Varlığın hayli can sıkıcı.”

Masanın üzerindeki onca dekordan sadece Dolion’un başını hafifçe yana yatırdığını görebildim. Muhtemelen kızgındı ama gözlerini göremediğimden emin olamıyordum.

“Bu kadar uzakta, diğer uçta oturmamızın anlamı ne?” diye sordum Nyfain’e. “Konuşurken resmen bağırmanız gerekiyor. Onu göremiyorum bile.”

“Sembolik bir şey. Konumunu bilmeni istiyor. Ne var ki bu düzen, bu konulardaki cehaletini gösteriyor. Yapması gereken bizi yanına oturtmaktı.”

“Krallığın için son birkaç ziyaretimde olduğundan çok daha az endişeli görünüyorsun,” dedi Dolion, ekmek sepeti gelirken. Nyfain sepete uzanmadı, dolayısıyla ben de uzanmadım. Belli ki gerçekten bir şeyler yemeyecektik.

“Aklımda başka şeyler var. Esas endişem, oturduğun yerde seni öldürmesin diye ejderhamı dizginlemek.”

“Ve benimle beraber tüm krallığı öldürmesin diye.”

“Aynen öyle. Hepimiz durumun farkındayız. Ancak açık olmak gerekirse, gerek gördüğümde ben Finley’ye zarif bir şekilde boyun eğebilirim fakat ejderham eğmeyecektir. Kafanı koparmaya karar verirse ona kimse engel olamaz. Ne lanet ne sen ne de o.”

“Peki, lütfen söyler misin, seni bu denli öfkeliendiren nedir?”

“Salağa yatma, Dolion. Zaten yeterince salaksın.”

Odaya bir güç dalgası yayıldı. Dolion soğukkanlılığını kaybetmekteydi. “İstediğin gibi olsun. Bunu sen istedin.”

“Bundan ciddi şekilde şüphe ediyorum.”

Bağdan huzursuzluk aktı. Dolion’un gizli kozu her neyse belli ki şimdi ortaya çıkacaktı. Nyfain elimi sıktı.

Ejderha öfkeden kuduruyor, dedi hayvanım, yüzeyin hemen altına sinmiş hâlde. Odadaki atmosfer hoşuna gitmiyordu. Onu suçladığımı söyleyemezdin.

İblis hizmetkâr kapının kanatlarından birini açtı. Bir an sonra geçmişimden bir sima fırtına gibi içeriye girdi. Eski takım elbisesi, arkaya yapıştırılmış siyah saçları ve yüzünde kendinden hoşnut ifadesiyle Jedrek’ti bu.

Yüreğim sıkıştı. Sonunda İblis Kral’ın huzuruna çıkmış, şimdi de beni almaya gelmişti. Nyfain’in onu öldürmesine izin vermeliydim. Öldürmemiş olmasının tek nedeni, bunun onu nasıl göstereceğiyle ilgili endişelenmiş olmamdı. Lanet olsun.

Nyfain sıkıca masanın kenarını kavradı, parmak boğumları beyaza dönüyordu. Şüphesiz o da benimle aynı şeyi düşünüyordu fakat yapması gerektiği gibi beni suçladığından kuşkuluydum.

“Güzel hamle, beyefendi,” dedim kendi kendime, Dolian’la konuşurmuş gibi.

“Sanıyorum ki bu adamı tanıyorsun, Finley, doğru mu?” diye sordu Dolion.

“Tanıdığımı biliyorsun.”

Jedrek’in bakışları Nyfain’e kayınca yüzü bembeyaz kesildi. Yürüyüşündeki çalım kayboldu, sırtı kamburlaşmaya başladı. Bir köpek yavrusu olsaydı şimdiye altına yapmış olurdu. Yine de yapabiliirdi gerçi. Tüm kabadayılığına karşın kendinden daha güçlü birini gördüğü an fark ediyordu.

“Onu ziyaret edip bir daha asla sana bakmamasını söylemiştim,” diye fısıldadı Nyfain, dudakları neredeyse hiç kıpırdamadan. Şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. Bunu yaptığını bilmiyordum. “Onu ölümüne korkuttum. Belli ki Dolion’un onu benden koruyacağını düşünüyor. Onu zamanında öldürmeliydim.”

“Burada işi ne?” diye sordum Dolion’a.

“Eh, orası komik bir hikâye,” diye yanıtladı. “Köyünde, üstleriyle görüştürmek için onu kaleye getirmeyi planlayan iblislerle bir anlaşma yaptığını söylüyor. Tabii bu hikâyeyi doğrulayamadım, zira bahsi geçen iblisler o zamandan beri kayıplar.”

Sessizlik uzadı.

“Kendi sesini duymaktan sıkılıp bir cevap beklediğinde sinyal filan göndermen gerek. Yüzünü pek göremiyorum,” diye seslendim.

Üzerime başka bir güç patlaması yüklendi, hayli nahoş, neredeyse acı vericiydi. Nyfain’den veya ejderhasından, içime bu acıyı bir nebze azaltan bir güç seli aktı. Bununla önceden birçok kez baş etmiş olduğu açıktı.

“Köye yerleşen iblislerle temasa geçerek mesajını bana ulaştırdı,” dedi Dolion. “Seninle, yani başımın en yeni belasıyla, aynı köyden olduğunu öğrenince onu hemen buraya çağırttım. Hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. Görünüşe göre güzelliğini abartmıyormuş. Dengine nadiren rastladım. Gerekirse duygularını değiştirmek için büyü kullanıp ikiniz arasında bir aşk evliliği ayarlamamı istiyor. Karşılığında da senden doğacak ilk çocuğunu teklif etti.”

Aniden başım döndü. Nyfain’in yüzünde de safi şaşkınlıktan ibaret bir ifade vardı.

“Ne?” diye bir soru kaçtı ağızımdan, aklım bunların hiçbirini almıyordu.

Dolion kıkırdadı. “Basmakalıp bir düşünce, evet. Öncelikle, onunla evlenmek istemen için büyü yapamam. Aşk iksirleri yapmıyorum ben. Bir İblis Kral’a ilk çocuğunu önermenin saçmalığından bahsetmiyorum bile. Ne yapayım onu? İkinci olarak, senin gibi bir güzelliğin sarayımı süslemesini tercih ederim. Yıldızlı bir kafes sana çok yakıştırdı. Canımın istediğine seni ödünç vermek harika olurdu.”

Nyfain’in tüm bedeni gerildi. Başını hafifçe bana çevirip nefes almadan dişlerini sıkarak gözlerini yumdu. Masanın diğer ucuna koşup Dolion’un kafasını koparma dürtüsüyle mücadele ediyordu. Biliyordum çünkü ben de aynı dürtüyle mücadele ediyordum.

“Öldürürüm diye düşünmüştüm,” diye sürdürdü Dolion, “fakat aklıma daha iyi bir çözüm geldi. Onu sevmeni sağlayamam ancak seni evlenmeye ve evliliğin getirdiği her şeyi yapmaya zorlayabilirim.”

Kıpırdamadan oturarak nefesimi düzenlemeye çalıştım. Hadriel’le yaptığımız planda bunu öngörmemiştim. Bu, planımın bir parçası değildi.

“Peki bunu nasıl yapacaksın?” diye sordum, sıkılmış (olduğunu umduğum) bir tonla.

“Pazarlıkla, tabii. Onunla evlenecek, çocuklarını doğuracaksın, gerekirse seni tutup rıza göstermek zorunda bırakacak hizmetkârlarım var...”

Nyfain kükremeden bir an önce bağımızdan öfke aktı. Sandalyesi geri yuvarlanırken ayağa fırladı. Uzun masanın kenarından tuttu ve bir anlık gayretin ardından masayı fırlatıp ters çevirdi. Masa, tepe üzeri zemin boyunca kaydı. Mumlar söndü, yalnızca ışıkları titreşen duvar şamdanları kaldı. Gözleri kocaman açılmış Dolion’a ulaşmaya kararlı bir şekilde az önce masanın bulunduğu boş alandan hızla ilerledi.

“Hayır, Nyfain!” diye bağırdım ayağa fırlayıp irademle onu durdurarak. Dolion’la olan anlaşmada üzerime düşen kısmı yerine getirmek zorundaydım, yoksa dün gece öldürdüğüm iblislerden dolayı bana hesap sorabilirdi. Kaldı ki eğer Nyfain İblis Kral’ı öldürürse görünüşe göre bu, aynı zamanda kendini ve geri kalan herkesi de öldüreceği anlamına geliyordu.

İrademin etkisiyle Nyfain yana, doğrudan Jedrek’in üzerine devrildi. Jedrek çığlık atarken ikisi beraber yere yuvarlandılar. Hareketleri durduğunda Nyfain ayağa kalkıp Dolion’a hamle yaptı.

“Hayır, Nyfain! Lütfen, hayır!” Yeniden onu irademle zapt ederken gücünün arttığını hissettim. Hayvanım gücünü çekip depoladı, ardından biraz daha çekip onu da depoladı. Böyle böyle devam ederek gücünün tırmanmasına engel oldu. Dolion’u eline geçirmesine izin veremeyeceğimizi biliyordu.

Çektiklerini ona geri verme sakın, dedim, emin olmak adına.

Biliyorum, dedi, nefes nefese kalmış gibiydi.

Nyfain’i irademle yakalayıp kapıya fırlattım. Onunla yalnız konuşmak için zamana ihtiyacım vardı.

Dolion’a doğru parmağımı kaldırıp, “Onu göndermem için bana biraz zaman ver,” dedim.

“Elbette,” dedi, öyle görünmemeye çalışsa da sakın kalmak için çabalayarak. “Acele etme, istediğinin yarısı kadar zamanın var.”

“Zeki görünmeye çalışma. Sadece insanların senin adına üzülmesine sebep oluyorsun.”

Kapıyı ardımdan çarpıp Nyfain’i koridordan aşağı, boş bir odaya doğru ittim. İçeride pis iblis kokusu olmadığından kapıyı kapadım. Ayağa kalktı, bağımızdan hâlâ öfke akıyordu.

“Nyfain, hayır.” Elimi göğsüne koydum. Kalbimi acıtan keder bağımızdan hissediliyor olmalıydı. Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. “İşin sonunda bir anlaşılmaya varacağını hep biliyordun. Nedenini artık anlıyorum. Neden böyle olması gerektiğini anlıyorum.”

Göğsü inip kalkıyordu. Bakışları yavaşça benimkilerle buluştu.

Yüzünü görebilmek için onu odanın diğer tarafındaki pencereye çektim.

“Bırak gideyim,” dedim, ağlamaklı bir sesle. “Bu an için hazırlanıyordun. Bırak gideyim.”

Öfkeye ıstırap karıştı. Umutsuzluk. Gözleri parlıyordu.

“Hayır,” dedi yumuşakça. “Bırakmayacağım. Böyle değil.”

“Bana güven. Bir gün muhteşem olacağım, hatırladın mı? Gitmeme izin vermek zorundasın. Hemen şu an.”

Gözleri yaşlarla doldu, ilk defa ağladığını görüyordum. Bağdan çaresizlik ve keder yayıldı.

“Hayır, Finley, lütfen,” diye fısıldadı ve bir damla yaş gözlerinden taşıp yanağından aşağı süzüldü. Silmek için girişimde bulunmadı.

Elimi kalbinin üzerine koydum. “Ben seninim, hatırladın mı? Kalben, bedenen ve ruhen. Bu şekilde devam etmesi için savaşıacağım. Ancak şimdi savaşa gitmem gerek. Gitmem gerek çünkü sen gidemezsin. Bu lanet seni hayatta tutan tek şey. Bu krallığı hayatta tutan tek şey. Şimdi sona ererse tüm birliklerini getirip sen daha yardım istemek için başka bir krallığa vara-

madan seni öldürür. Onu dikkatle inceledim. Yaşamana izin vermeyecek, Nyfain. Hiçbir iblis vermez. Bu krallık böyle bir ikramiyeyken vermezler. Bu krallık bir ödül ve o, hiçbir şeyi bu ödülü almaktan daha çok istemiyor.”

“İlk kez bu kadar çok şey okumuş olmadan nefret ediyorum.”

“Bilgi güçtür fakat kullanabilmek için bazen bir kalbin kırılması gerekir. Bir şekilde durumu eşitlememiz gerek. Buradan çıkıp bunu yapabilecek tek kişi de benim. Bırak üzerime düşeni yapayım. Benimle ilgilenmesinin tek nedeni görüntüm veya senin için önemli olmam olsa bile.”

Yüzünden bir damla yaş daha süzüldü. Benimkindense düzinelerce. Dizlerimin bağı çözülüyordu ve bunu yapmak için daha ne kadar gücümün kaldığından emin değildim, özellikle de işin içine Jedrek de girdiğinden. Belli ki bana işkence etmek için getirilmişti. Dolion zayıf yanımı bulmuştu ve bundan istifade edecekti. Kıvrandığımı görmek istiyordu.

Öyle olsun. Nyfain’in uzun yıllar boyunca yaptığı gibi ben de bu işkenceye katlanacaktım. Ancak bunu yapmak için prensimden uzaklaşmam gerekiyordu. Tek yol buydu.

Kalbinin kırıldığını hissedebiliyordum. Çünkü benimki de kırılmıştı.

“Bırak özgürce uçayım, Nyfain,” diye fısıldadım. “Bırak özgürce uçayım. Sana geri geleceğim.”

Başını iki yana sallayıp ardından da eğdi, göğsü hızla inip kalkıyordu. Boğulmakta olan bir adamın cankurtaran salına asıldığı gibi kolumu kavradı. “Yapabileceğimi sanmıyorum.”

“Yapmak zorundasın. Zaman güçlü olma ve vazifeni yerine getirme zamanı. Olman gereken prens ol. Ben de olmam gereken küçük, çirkef, avam kız olacağım. Oyunun böyle oynanması gerek. Bunu biliyorsun.”

Derin, titrek bir nefes aldı, omuzlarımı tutarken elleri titriyordu. Yavaşça parmaklarını aşağı kaydırıp kollarını iki yanına düşürdü.

“Git,” dedi, bağımıza tamamen çaresizlik hâkimdi. “Ejderhanın kontrolünü kaybetmeden git.”

Ejderha bunu hiç istememişti. Bu durumu desteklemeyecekti. Seçmiş olduğu eşin, yanında kendisi olmaksızın tehlikeye koşmasına izin vermektense tüm köylüleri yemeyi tercih ederdi. Ne var ki Nyfain’in bedeni içinde hapisti ve şimdilik öyle kalması gerekiyordu.

Arkamı dönüp koştum, hayvanım beni hayli şaşırtarak kontrolü ele geçirmeye çalışmadı.

Sen beyinsin, ben de kas, dedi, ben kapıyı Nyfain’in üzerine kapatıp yüzümü silerken. Kalbim veya içimde büyüyen korkuyla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bunlarla yaşamam gerekecekti. *Şekil değiştirenlerle ilgili okuduğum tüm o kitaplar güven ve iş birliğinden bahsediyordu. Birbirimizi kollamazsak hayatta kalamayız. Ölmek istemiyorum ve burada kalırsak muhtemelen öleceğim.*

Asıl nedene gelene dek güzel konuşmadı.

Evet. Ben de öyle düşündüm.

Odaya geri döndüm. Kapıları çarparak kapama girişimim pek iyi gitmedi, sadece biri hâlâ kapanabiliyordu, diğerininse arkasına bir şey konması gerekti. Yine de niyetimi göstermişti.

Jedrek kenarda dikilmekteydi, köydeki tüm kabadayılığı ve küstahlığı onu kurutup küçücük hâle getirmişti. Yine de yanına varıp yumruğumu yüzünün ortasına indirdim. Geriye yalpalayıp kışının üzerine düştü.

“Seni lanet olası aptal,” dedim tükürür gibi. “Şimdi kendini gerçekten de bombok bir durumun içine soktun.”

“Evet, öyle.” Dolion, önünde masa olmaksızın sandalyede oturuyordu.

Ben de bir sandalye kapıp karşısına oturdum. “Anlaşma mı istiyorsun? İyi. Yapalım. Nyfain’i hizada tutmama ihtiyacın var. Orası belli. Bu krallığı önemsiyorum. İblis büyüsünü topraklarımızdan kaldırman ve şekil değiştirenlerin üzerindeki

baskıyı kaldırman karşılığında çok istiyorsan o Jedrek şerefsiziyle eşleşirim.”

“İki şey etti. Sense bana tek bir şey veriyorsun. Onun yavrualarını doğurmayı planlamıyorsan tabii?”

“Anlaşma buydu!” dedi Jedrek.

İblis hizmetkâr o tarafa yürüyüp yüzüne hızlı bir tekme savurdu. Jedrek yere yuvarlandı. Beyaz çitli bir evde mutlu mesut yaşayacağımı sanıyorduyse fena hâlde yanılıyordu. Rüyasına kavuşmak için bir kâbusun içinde yaşaması gerekecekti. Dedikleri gibi, jetonu geç düşecekti.

“Seninle beraber iblis krallığına gelmemi istediğini sanıyorum, öyle değil mi? Yoksa beni bir şekilde uzaktan kontrol etmeyi mi planlıyorsun?” Bir kaşımı kaldırdım. “Al sana iki şey.”

“İblis krallığına geleceksin, evet. Ama seni götürmek için rızana ihtiyacım yok.”

“Nyfain beni kaçırmama izin vermez.”

“Yarın yola çıkarsak verir. Zira üç günlük sürem dâhilinde. Onu uzak tutman gerekecek, yoksa iblislerimi öldürdüğün için sana işkence etmek zorunda kalacağım.”

Anlaşmanın, Nyfain’i uzak tutmaya *çalışacağıma* dair olduğunu öne sürebilirdim fakat bir anlamı yoktu. Zira Hadriel’le planımızın işe yaraması için her halükârda onunla gitmem gerekecekti. Dolion’un benden daha akıllı olduğunu, üstünlüğün kendisinde olduğunu düşünmesi daha iyiydi, hem bu anlaşma için hem de uzun vadede.

Hüsran ve yenilgi numarasıyla, kendimi toparlıyormuş gibi davranıp sıradaki hamlemi yaptım.

“İyi. Bu krallığı zehirleyen iblis büyüsunü kaldır da insanların yeniden sağlıklarına kavuşabilsinler. Nyfain’in yaptığı yama ömürlük değil. Babamın ölmesini istemiyorum.”

Dolion’un gözleri parladı. Samimiyetimi vurgularcasına hafiften öne eğildim. Bana diğer dediğimi temin etmesi için bu imtiyazı ne kadar çok istediğimi göstermeye ihtiyacım vardı.

Hastalığı iyileştirebilirdik. Bize gereken, gerçekten şekil değiştirebilen şekil değiştirenlerdi.

“Jedrek’le evleneceksin ve ben de şekil değiştirenleri bas-kılayan büyüü kaldıracağım,” dedi, ekmeğine yağ sürerek. “Ya da seni şu an kaçırıp nasıl istersem öyle kullanacağım.”

“İkimiz de benim yaldızlı bir kafeste takılıp başkalarına ödünç verilecek türden bir kadın olmadığımızı biliyoruz. Kişiliğim yüzüme uymuyor. Beni birilerine ödünç vermen hâlinde kur-mayı umduğun tüm köprüleri yıkarım. Senin de bu anlaşılmaya, en az bu krallık kadar ihtiyacın var. Ayrıca büyüü anlaşıma yürürlüğe girdiği an bozacaksın, bu da bizim buradan ayrılma anımıza denk geliyor. Pazarlıkta üzerine düşeni yapman için Jedrek’le evlenmemi beklemeyeceğiz.”

“Vay be. Gerçekten her şeyi düşünmüşsün, öyle değil mi?”

Gözleri parıldadı. Benimle alay ediyordu.

Midem buruldu. *Tanrıça, sen yardımcım ol.* Umarım büyük bir hata yapmıyorumdur.

“Krallığından ve aşkıdan uzaklaştırılmaya bu denli gönüllü olman şaşırtıcı.”

“Aslına bakarsan burada kendimi ailem uğruna feda ediyorum. Senin krallığına gitmek zorunda kalmamsa sadece yaraya basılan tuz.”

Dolion küçümser bir homurtu çıkardı. “Jedrek, aileni korumak için ne kadar ileri gidebileceğin hakkında beni bilgilendirmişti. Takdire şayan bir şey. Belki de onları öldürmemeliyimdir.”

“Belki de ben seni öldürmemeliyimdir. Seni benden koruyan bir lanet filan yok. Odanın karşısındayken bile öldürebilirim seni.”

Bunun doğru olduğundan emin değildim ancak onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Epey uzun bir an gözlerini üzerime dikti. Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

“Anlaştık,” dedi sonunda ve aramızdaki hava büyüyle elektriklendi. Gülümsemesi tekinsizdi, kanımı dondurdu. “Gidip vedalarını et ama eşyalarını toplamakla uğraşma. Yıldızlı kafesimi kabul etmezsen kendine zindanlarda yeni bir yuva bulacaksın. Tüm bu lüks uzak bir anı olacak. Emniyet, rahatlık, bunlar geçmişte kalan şeyler olacak. Artık bana aitsin.”

Nyfain’i kulede zifiri karanlıkta, elleri ceplerinde pencereden dışarı bakarken buldum. Kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim. Kalbim ağrıyordu.

“Bitti mi?” diye sordu arkasına dönmeden, boğuk bir sesle.

“Anlaşma yapıldı, evet. Yarın onunla beraber buradan gideceğim.”

Bir soluk verip iki büküm oldu, gücü tükeniyordu. “Şartlar nedir?”

“Ayrıldığımız an baskılama büyüsunü kaldırarak. Ardından, onun uygun göreceği bir şekilde Jedrek’le evleneceğim.”

Gerildi, kollarındaki kaslar belirginleşti.

“Kulağa geldiği kadar kötü değil,” diye ekledim. “İblislerin evlilik âdetleri hakkında bir şeyler okumuştum. Sahiplenme yok. İşaretleme yok. Çifti birbirine bağlamak için büyü kullanıyorlar ancak bu bozulabilir. Üstelik büyüü bozacak bir iblis yoksa bile ölümle bozulabiliyor. Sonsuza dek sürmüyor ve gerdek de zorunlu değil.”

“Seni Jedrek’le evlendirmeyecek,” dedi Nyfain, hâlâ bana arkası dönük hâlde.

“Ama anlaşma...”

“Jedrek’le evlendiğin an anlaşma tamamlanmış olacak ve Dolion da üzerindeki hâkimiyetini yitirecek. Gönlünce sorun çıkarmakta özgür olacaksın. Onun yerine, anlaşmanın o kısmını tehdit olarak kullanıp seni Jedrek’i hayatta tutmaya zorlayacak.

Jedrek siz evlenemedi olürse anlaşma bozulmuş sayılacak. Hem seni kalesinde tutsak edebilecek hem de buradaki baskılama büyüünü sürdürecektir. Seni nefret ettiğın adama bakıcılık yapmaya zorluyor. İşın özünde sana işkence ediyor. Yaptığı bu.”

Dudaklarım aşağı sarkmış hâlde başımla onayladım. “İyi hamle, İblis Kral. Bunu beklemiyordum. Fakat atladığı bir nokta var.”

“Nedir o?” diye sordu Nyfain yumuşakça.

“Jedrek’le evlenmektense onu hayatta tutmayı daha çok isterim. O kadar da iyi bir avcı ya da savaşçı olmadığımı, yerimi bilmem gerektiğini, zor işleri erkeklere bırakmam gerektiğini söylediğı tüm o zamanlar... Eh, o dallamaya sözlerini yutturacağım. Egosunu parçalara ayırıp yedireceğim ona. Anasının karnından hiç doğmamış olmayı dileyecek. Bana sorarsan mü-kemmek intikam. Onu hayatta bıraktığın için çok mutluyum.”

Nyfain pencereden yavaşça döndü. Bağımlar aracılığıyla ne kadar şaşırdığı belli oluyordu, hemen ardından ejderhanın kendinden hoşnut bir şekilde gururlandığını hissettirdi.

“Ne?” diye sordum. “Adil olan bu, öyle değı mi? Evlenmeye zorlanmak can sıkıcı fakat birini hayatta tutmak kahramanca bir şey. İblis Kral, bir yandan nefret ettiğim bir adamdan intikamımı alırken bir yandan da beni kahraman olmaya zorluyor. Demek istediğim... bir kâbusun içinde yaşamak zorundaysam o zaman ümit edebileceğim en iyi kâbus bu. Ayrıca işler kötüye gittiğinde –ki muhtemelen gidecektir– bu durum bana odaklanacak bir şey verecek.” Başımı yana yatırdım. “Tabii bir şeyleri atlamıyorsam?”

Şaşkın bir şekilde durup baktı bana. “Hayatım boyunca senin gibi birini hiç tanımadım, Finley.”

“Aynen.” Kaşlarımı çattım. “Ama... atladığım bir şey var mı ya da...”

Odayı geçip yanıma geldi, ellerini yüzümün iki yanına koyup gözlerimin içine baktı. “Hayır, hiçbir şey atlamıyor-

sun.” Yumuşak bir şekilde beni öptü. “Olağanüstü olduğunu biliyordum ama... boyutunun farkında değildim. Büyürken benim yerimde sen olsaydın bu krallık çok daha farklı bir yerde olurdu. Daha emin ellerde olurdu.”

Ellerimi göğsünden yukarı kaydırıp ensesinde birleştirdim. “Kendine haksızlık etme. En çok güvendiğin insanın seni uzaklara göndermesinin bir nedeni vardı. Bu krallığın başına gelenlerden deli kral sorumlu. Ben de senin kadar güçsüz olurdum.”

Beni kollarına alıp sırtımı okşarken iç çekti.

“Seninle bir şey konuşmak istiyorum,” diye mırıldadı beni ay ışığının üzerimize düştüğü pencereye doğru götürmeden önce. “Tüm bu zaman boyunca seni sahiplenmedim çünkü kokum seninkine karışırsa İblis Kral’ın sana tahammül edemeyeceğinden endişeleniyordum. Muhtemelen edemezdi de. Etkileşimimizi gördün.”

“Ama kokun zaten üzerimdeydi. *İçimdeydi.*”

“Kısa süreliğine öyle ve İblis Kral da bunu biliyor. Ancak artık anlaşma yapıldı. Kaçacağın yeni bir kafese girmiş oldun.”

Midemde kelebekler uçuştı ve umut yavaş yavaş fokurdamaya başladı. “Ne demek istiyorsun?”

“Seninle gelip seni fiziksel olarak koruyamam. Sunabileceğim tek koruma eşin olmam. Güçlü bir alfa ejderhanın kokusunu taşırsan Jedrek sana dokunmak istemeyecektir. Savunmasız olduğun zamanlarda bile –hastayken veya uyurken– ilkel güdüler, üzerindeki kokumdan dolayı irkilecektir. En güçlüleri hariç tüm diğer yaratıkları da püskürtecektir. Düşmanlarını azaltacak. Seni o yaldızlı kafese girmeye zorlamak için beni veya aileni kullansa bile Dolion da sana yaklaşmak istemeyecek. Etrafında o kokuyla hiç kimse –diğer krallar bile– seninle yakınlaşmak istemeyecektir. Seni onların gözünde sevimsiz kılacak. Şu an yıkılmış bir tahtta oturuyor olabilirim ama hâlâ güçlü bir alfa yım. Hemen bugün eşleşirsek bu sana cinsel anlamda biraz alan tanıyacaktır. Diğer yaratıklar sana fiziksel olarak sataşabilirler

ancak şey istemeyeceklerdir...” Çenesi kasıldı, kollarımı sıktı. Belli ki sözcükleri zorla çıkarıyordu. “Seni cinselliğe zorlamak istemeyeceklerdir. Dolion bile.”

Benim için tamamdır, dedi hayvanım hemen.

Nyfain parmağını kaldırdı. “Fakat bu korumanın büyük bir bedeli var. Senin açısından. En sonunda özgür kaldığında –ki kalacaksın– şey çok zor olacak...” Yarıda kesip bir an yüzünü başka tarafa çevirdi. Derin bir nefes aldı. “Yeni bir eş bulman zor olacak. Muhtemelen benim sahiplenişimi bir meydan okuma olarak göreceksin, benden daha alfa bir ejderha bulmak zorunda kalacaksın. Ya da bir peri. Belki bir ayı; gerçi onlar da köpeklerden farksız değiller.”

Kaşlarımı havaya kaldırıp gülümsedim, tamamen ciddiymi ve böylesi bir durumda küstahlığı hem eğlenceli hem de sevimli gelmişti.

Başını iki yana salladı. “Gücümün çoğu hâlâ baskılanmış durumda ancak bu, kokumda belli olmayacaktır. Ben çok güçlü bir alfayım, Finley. Ya da öyleydim. Daha güçlüsünü bulmak kolay olmayacaktır. Ayrıca kendine yaşayacak yeni bir yer bulmanı da zorlaştırabilir. İnsanlar seni aralarına kabul etmeye çekinebilirler, fiziken orada olmasa dahi etrafta yeni bir alfanın kokusunu istemeyebilirler. Bacağına bir ağırlık takıp yüzmeye gitmek gibi olacak. Kısa vadeli bu korumanın bedeli çok ağır olabilir.”

Bence onu tokatlamalısın, dedi hayvanım. Başka açıklamada bulunmadı.

Gerek de yoktu. Nasıl bir mankafa bu hayatta onun gibisini bulabileceğimi düşünebilirdi? Bunu isteyebileceğimi? Korumasıyla ilgilenmiyordum. İstedğim işaretiydi. İstedğim, cehennemin içinden geçerken birazcık olsun bir teselli bulmak, onu hayatımın sonraki evresine taşımaktı.

Yanağına bir tokat yapıştırdım, sonra da bedenini bedenime yakın hissetme ihtiyacıyla, can havliyle ensesinden yakaladım.

Aniden patlayan bir baraj gibi hemen harekete geçti, dudaklarımdan şiddetle öperek beni yatağa doğru itti; ben onunkileri parçalamakla meşgulken o da benim giysilerimi yırttı. Yanıp tutuşan, aceleci hareketlerle birbirimizi soyup yatağın üzerine devrildik. Elini bacağımanın üzerinden kalçama kaydırды, mememi avuçlayıp başparmağını sert ucunun üzerinden gezdirdi.

Daha da yaklaştırmak için omuzlarından çekerken ağzının içinde inledim. Bedenini benimkinin üzerine, penisini sızlayan ıslak organıma yerleştirdi. Dili ağzımda gezinip ardından benimkine dolandı, tadı beni çıldırtıyordu.

Bacaklarımı poposunda birleştirdim, ağırlığıyla üzerime abanırken inledim. Öpücüğü yoğun ve duygusaldı.

Kendini sonuna kadar iterek içime girdi ve bir an orada kaldı; kalçasını benimkine bastırmadan önce soluk soluğa alnını alnıma dayadı. Ellerimi başımın üzerine çekip parmaklarımızı birbirine doladı.

“Kraliyet Ormanı’nda bana kafa tuttuğundan beri bunu yapmak istiyordum.”

Hükmeder bir edayla beni öptü ve geri çekilip tekrar içime girdi. Aynı şeyi defalarca tekrarlarırken inledim. Kendimi hislere bırakıp ruhen ve bedenlen ona verirken gözlerim kırıpıştı.

Yatak sert, güçlü hareketleriyle sarsılırken tek düşünebildiğin onun teması, derinlerimde hareket eden aleti oldu.

Etrafımızda büyülü bir hava oluştu. Güç. Tenimden süzülüp dudaklarımdan bir iniltinin kaçmasına neden oldu. Bedenim sarsıldı.

Isınmış benim diken diken oldu, tırmanan hazla birlikte onu sıkıca kavradım.

Öpücükleri hararetli bir hâl aldı. Geri çekildi ve yatağı duvara çarparak aletini ait olduğu yere geri soktu. Güç daha da tırmanırken zevkten çılgılık attım. Ejderha sonunda dışisine hükmetmeye, onu işaretlemeye hazırды.

Hayvanım keyiften mırladı; bağımız aracılığıyla daha fazla güç pompalıyor, Nyfain'e işkence ediyor, onunla oyun oynuyordu.

Nyfain, dudaklarını benimkilere bastırıp gücü etrafımızda uğuldarken içimde hareket etti. Yavaşça. Sitemli bir şekilde. Tekrar. Tekrar. Var olan tek şey alev almış tenimle temasıydı.

Tırmanış dayanılmazdı. Altında inledim, tırnaklarımı geçirdim. Daha hızlı yapsın istiyordum. Daha şiddetli. Bu işkence gibi tırmanışı durduracak ne olursa.

Kalçaları emin, kuvvetli hamlelerle hareket ediyor, tenimde şaklıyordu. Aleti derinlere gömüldü.

"Nyfain, hayır," dedim, neye cevap verdiğimden emin olmayarak.

Etrafımızı saran büyü arttı. Baskı iyice üzerime yüklendi.

"Hayır, Nyfain, lütfen. Hayır..." Gerginlikten dişlerimi sıktım. Sertleşmiş meme uçlarım göğsüne sürtündü. Ezici ve enfes baskı üzerimize çullandı.

"Nyfain."

"Şekil değiştirenler bu nedenden sahiplenmeden önce dövüşür," dedi boğuk bir sesle, zevk dolu darbelerine devam ederek. "Adrenalin etkiyi hafifletirken daha kolay oluyor. Bizim için öyle olmayacak, prenses. Bunu ham hâliyle deneyimleyeceğiz. Orgazmdan sesimiz kısılana dek devam edeceğiz."

Kalçasını tekrar çarpınca sıcaklığıyla kavuran lav içime yayıldı. Büyü havada titreşti, kanımda dalgalandı, kemiklerime ulaştı. Sert darbelerine devam ederken öpücüğü beni benden aldı. Onunkini karşılamak için kalçamı yukarı kaldırdım. Bacaklarımı sımsıkı beline doladım. Baskı dayanamayacağım kadar artarken başımı iki yana salladım.

"Nyfain..."

Büyü tırmanmaya devam ediyordu. İçimden geçiyor, tenimi tutuşturuyordu.

Dişlerini boynuma sürttü.

“Ah!” Orgazmla parçalara ayrıldım. İnledi, titredi, içime boşaldı ama durmadı.

Boynumu emdi; tempoyu ne yavaşlatıyor ne de hızlandırıyor. Hassas tenim hafif bir acıyla ürperdi ama başka bir mutluluk dalgasıyla sarmalandım. Hafifçe ısırarak aynı şey yineledi, tenime zevk veren iğneler batıyor gibiydi.

“Finley,” dedi yumuşak bir tonda, dişlerini daha derine batırıp kalçasını hareket ettirirken. Bu sefer bana çarptığında durmak yerine penisini daha sert itip döndürerek içime daldırdı. “Finley,” diye fısıldadı yeniden, belli ki kontrolünü kaybetmeye başlıyordu. Bunu her şeyden çok isteyen, deli gibi mutlu hayvanlarımız güç alışverişinde bulunuyordu.

“Evet, Nyfain,” dedim, ellerini sıkıca tutarak, muazzam bir anın yaklaştığını hissediyordum. “Evet, lütfen!”

Hareketleri hızlandı. Haz girdapları daha gürültülü bir hâl aldı. Yatak duvara çarpıyordu artık.

Ellerimi bırakıp ellerini omuzlarıma koydu, hızlı hızlı içime girip çıkarken beni yatağa bastırdı. Daha da fazlasını isteyerek haykırdım.

“Daha derine,” dedim soluk soluğa, hislerin arasında kendimi kaybediyordum.

Geri çekilip kalçamdan yakalayarak beni ters çevirdi. Popomu kaldırıp aletini hızla vajinama soktu. Haykırdım. Derinlere giderken elini de saçıma doladı. Bir eli kalçamda, diğerini saçıma dolamış hâlde, seslerimiz odada yankılanırken darbelerine devam etti.

Saçımdan çekip diğer elini de boğazıma dolayarak beni bedenine hapsetti, onun insafına kalmıştım. Önce dudakları, sonra da dişleri boynuma ulaşırken aletini bacaklarımin arasına geçirdi.

Yeni bir orgazm beni esir alırken ellerinin arasında titredim. O da vajinamın kasılmasını hissederek titredi ve benimle

beraber boşaldı. Hâlâ hareketlerine devam ediyor, boynumu uzun uzun emiyor, daha fazla güç yayıyordu.

Hayvanlarımız da neşe içinde buna ayak uyduruyor, birbirlerine meydan okuyor, kışkırtıyor, birbirlerinden güç çekiyorlardı.

Ona bir an önce beni işaretlemesini, bizi ezen bu gerilime daha fazla dayanamadığımı söylemek istedim. Tenimi parçalayan güce dayanamıyordum. Fakat sözcük ağzımdan çıktıklarında anlaşılmaz hâldeydiler. Sadece tiz mi tiz zevk iniltileri duyuluyordu...

Artık epey güçlü hamlelerle giriyordu içime. Hücumu beni daha önce hiç gitmediğim bir yere götürmüştü; somut herhangi bir şeyle bağım tamamen kopmuş, bir zevk sisinin içinde süzülmekeydim. Bu hislerle bedenimin her bir zerresi titreşiyor, tüm çatlaklar dolup taşıyordu.

“Finley,” dedi yeniden, o kadar yumuşak sesle söyledi ki zar zor duydum.

Dişleri, derimin içine geçerek boğazımın dibine, omzumla başımın birleştiği yere kenetlendi. Büyü bedenimin derinlerine işleyip ardından dışarıya doğru patladı, orgazm beni ezip geçerek tenimi yaktı.

Büyünün şiddetiyle çılgılık attım, ellerinin arasında kıvranıyor, biraz da kaçmaya çalışıyordum. Elleri saçıma ve boğazıma dolanmış hâlde, dişlerini tenime geçirirken beni sımsıkı tuttu. Tuhaf bir his beni ele geçirirken darbelerini sürdürdü. His, ruhuma işlemeden önce ateş gibi zonklayarak önce sızladı, ardından sakinleşti.

İşaretlemişti. Sahiplenmişti.

İnleyerek içime boşalırken sarsıldı. Hâlâ titrerken dişlerini üzerimden çekti. Dili ısırığının üzerinden kayınca yeniden boşaldım; acayip hassas ve enfes bir şekilde erotik bir noktaydı.

Karanlık bir tonla kıkırdadı.

“Benim,” dedi hırlayarak.

Şekil değiştirenlerin kitaplarında okuduğum kadarıyla bu izin kalıcı olduğunu biliyordum. Tıpkı bir yara izi gibiydi ama asla iyileşmeyecekti. Başka bir eş beni yeniden işaretlemedikçe diş izleri ömrümün sonuna dek tenimde görünecek ve her hâlükârda kokusu sonsuza dek üzerimde kalacaktı.

Yatağa kurulduk ve beni yakınına çekti.

“Benim seni işaretlememe ne dersin?” diye sordum gözkapıklarım kapanırken.

Parmaklarını omzumda gezdirdi. “Karşılıklı işaretleme riskine girmeyeceğim. Üzerinde bir alfanın işaretiyle işler senin için yeterince zor olacak zaten.”

“Aslında nasıl yapıldığını bilmediğimden, böylesi muhtemelen benim için daha az utanç verici.”

“Seninki gibi bir irade gücüyle nasılinı çözmenin uzun sürmeyeceğini düşünüyorum. Fakat çözmesen daha iyi. Endişeye gerek yok. Lanetten beri birlikte olduğum tek kişi sensin. Hayatım boyunca sevdiğim tek kişi. Sırf yeniden sahiplen diye seni buraya geri sürüklemek cazip gelecek olsa da hiçbir zaman bir başkası olmayacak.”

İtirafıyla gözlerim doldu. Gözlerine bakabilmek için yatakta doğrulurken boğazıma bir yumru oturdu.

Az önce beni sevdiğini söylemişti!

Gülümseyip beni yumuşak bir şekilde öptü.

Ben de onu sevdiğimi söylemek için ağzımı açtım ancak aşağı eğilip dilini taze işaretinin üzerinde gezdirdi. Ani bir haz dalgası sözcükleri iniltiye dönüştürdü. Üzerime yuvarlanıp ağzıyla ağzımı kapatarak içime girdi ve o zaman anladım. Benim de ona onu sevdiğimi söylemem çok acı verici olacaktı. Gitmeme izin veriyordu, söylemek istemediğimi düşünmesi onun için muhtemelen daha kolay olacaktı.

Kollarımı boynuna doladım ve benimle yeniden, tatlı ve şehvetli bir şekilde sevişirken ağladım. Yarına kadar zamanım vardı. Bu gece ona mümkün olduğunca çok doymam gerekiyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Rezil bir yolculuktu. Geçitten ışınlanarak geçerken bizzat İblis Kral'ın geniş omzunun üzerinde taşındım. Arkamda, kuvvetli bir iblis tarafından aynı şekilde taşınan Jedrek bağıırıp çağırıyordu.

Kendini resmen benimle eşleşmek için İblis Kral'a satmıştı. Karı-koca olarak yatağımız zindanda olacaktı, gerçi Nyfain haklıysa zaten hiçbir zaman evlenmeyecektik. Her şekilde Dolion orada, alıştığımı düşündüğü lüksten yoksun hâlde bulunmaktan nefret edeceğimi gayet açık ortaya koymuştu.

Bunun üstesinden gelebilirdim, sorun yoktu. Ancak Nyfain'den ayrılmanın üstesinden gelip gelemeyeceğimden emin değildim. Kalbim ortadan ikiye ayrılmış gibiydi. Sadece yarım bir kalp atışım vardı.

Hayvanım, kendinden başka tanıdığı tek hayvanın hissini yitirmişti.

Benimse... Nyfain'e onu sevdiğimi söyleme fırsatım dahi olmamıştı.

Sonunda büyük bir gemiye binip gecenin köründe kasvetli suları aştık. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, iblis krallığına gittiğimizdi.

Morlu, mavili yüzüyle Jedrek yanımda oturuyordu. Geminin dibine fırlatıldığımızdan beri tek kelime etmemişti. Çıglık atmaktan sesi kısılmıştı.

Cebimdeki katlı parşömen parçasını çıkardım. Ona bakarken ellerim titredi.

Ayrılmadan önce bana bahşedilen zamanda, aileme göz-yaşları içinde veda etmiş ve Leala'ya nerdeyse canını çıkaracak kadar sıkıca sarılmıştım (ağlarken bir yandan da bana bunun uygun olmadığını hatırlatmıştı). Hadriel...

Eh, durumu pek iyi karşılamamıştı. Gitmek zorunda olduğumu biliyordu –ne de olsa bunu planlamama yardım etmişti– ve benimle hizmetçi kostümüyle bile gelemeyeceğini de biliyordu fakat bunu kabul etmek istemedi. Ona en önemli işin kendisine düştüğünü, Nyfain'i izleyip görevini yerine getirdiğinden, karanlıklara yuvarlanmadığından emin olması gerektiğini hatırlatmıştım.

Hadriel, yakın gelecekte, hayli olası olan altına sıçma ihtimaline dair pek heyecanlanmamıştı.

Geriye kalan her saniyeyi Nyfain'le geçirmiştim. Sonunda, iblislerin beni ellerinden zorla çekip alması gerekmişti. İrademi kullanarak onu uzak tutmak zorunda kalmıştım.

Yanımda ondan sadece iki hatıra vardı, üzerimdeki eski kıyafetleri dışında tabii.

Biri, bana verdiği kılıçtı. Annesinin kılıcı. İblis Kral bir yerden kılıç kullanmakta bok gibi olduğumu duymuş olmalıydı ki sırtarak kılıcımı yanıma almamı söylemişti. Daha alt seviyedeki yaratıkların, değeri sebebiyle onu çalmaya kalkışacağını söyledi. Nasıl kullanacağımı bilmediğim de göz önünde bulundurulursa çalındığı sırada dayak yememin hayli muhtemel olduğunu da dillendirmişti. Bunun epey komik olduğunu düşünüyordu.

Teşekkür ettim. Onu öldürme zamanı geldiğinde bu kılıcı etine sağlam bir şekilde sapladığımdan emin olacaktım.

Nyfain'den aldığım ikinci şeyse, ayrılmadan tam önce vermiş olduğu bu mektuptu.

Mührü kırıp mektubu açtım.

Sevgili Finley,

Bugünün geleceğini hep tahmin ediyordum. Bilmediğim şey, dayanmanın bu kadar güç olacağıydı. Hayatım boyunca pek çok korkunç darbe aldım ancak yalnızca annemin ölümünü bununla karşılaştırabilirim. Sen yanımda olabilseydin bu lanetinin içinde sonsuza dek yaşırdım fakat sen daha iyisini hak ediyorsun.

Dolion, muhtemelen sana acı çektirmek için dilimi bağlayan büyüüyü kaldırdı. Ne var ki gerçeği bilmeyi hak ediyorsun.

Sen benim gerçek eşimsin.

On dört yaşında seni ilk gördüğümde olabilir mi diye merak etmiştim. Birkaç sene sonra, normalde hayvanının yüzeye çıkmış olacağı zamanlar, Everlass tarlasında kokunu aldığım da bundan emin oldum. Şekil değiştirenlerin kokusu o zamana belirginleşmiş oluyor. Ejderham da ben de hiç şüphesiz bunu anlamıştık.

Fakat görmek için on sekiz olmanı bekledim. O zamandan beri de çoğunlukla mesafemi koruyup yalnızca ara sıra seni kontrol ettim. Niyetim seninle resmen tanışmak için gücünün doruğunda olacağı yirmi beş yaşını beklemektir; ne var ki krallık ölmekteydi. Kader beni buna zorluyordu.

Everlass tarlasına geldiğinde beni uyarması için huş ağacını büyüledim ve kişisel uşağım da hareketlerini takip etmek adına nöbet tuttu. Değişebilmesinin tek nedeni küçük bir hayvan olması ama buna rağmen, bunu başarabilmek için epey bir güç kullanmam gerekiyordu. Taş fırlattığın baykuş oydu. Merak etme, eninde sonunda sana karşı garezi dinecektir.

Ejderhalar mırlar. Huysuz ve dengesizdirler. Everlass onların uğradığı yerlerde bitme eğilimindedir. Kraliyet Ormanı'ndaki Everlass tarlasının nasıl genişlediğini fark etmişsindir? Bunun tek nedeni ben değildim. On dört yaşındaki ilk ziyaretinden sonra büyümeye başladı. O alan başlarda yalnızca birkaç bitkiden ibaretti. Bizim bakımımızla tam bir tarla hâlini aldı.

Evet, Finley. Sen bir ejderhasın. Pullarının rengini görebilmeyi dilerdim.

Ne olduğunu bilmediğimle ilgili yalan söyledim. Büyü söylememe izin vermezdi.

Bir şey hakkında daha yalan söyledim. O zaman bunu yapmak zorunda hissetmiştim fakat bu bir bahane değil. İyi bir adam değilim ben. Söylemiştim.

Şifacılık yeteneklerin, gücün ve ejderhan sayesinde, on sekiz yaşına girdiğinde sarayda yaşamaya başlamış olurdun. Şifalandırma ve bitkilerle ilgilenmekle alakalı görevler alır, savaşmayı öğrenir ve hızla soyluluğa yükselirdin. Üstelik gerçek eşim olduğun da hesaba katılınca babamın çeyizsiz, halktan bir kadınla eşleşmeme izin vermekten başka seçeneği olmazdı. Bizden doğacak varisi reddedemezdi.

Kaldı ki şimdiye kadar onun onayını umursamayacağımı öğrenmişsindir. Anında seninle eşleşir, seni sahiplenir ve işaretlerdim. "Prenses" bir lakap değil. Yanımdaki hakkın. Gerçi evet... ilk kullandığım zamanlarda bir miktar küçümseyiciydim. Nezaketli biri olmakla bilinmem.

Krallığımızdaki laneti kırmak için birbirimizi sahiplenmemiz (gerçekten eşleşmemiz) ve işaretlememiz gerekecekti. Tüm o kitapları okuduktan sonra eminim ki işaretlemek için iki tarafın da birbirine sırlıklam âşık olması gerektiğini biliyorsundur.

Ben sana sırlıklam âşığıym, Finley. Bir süredir böyleyim. Hayır, göstermekte iyi değildim ve bundan dolayı beni cezalandırmak için burada olmanı dilerdim. Bu kadar uzun zamandır seni sahiplenmekten kendimi alıkoyabilmemin tek sebebi sana olan aşkımdı. Dayanılmaz bir durumdu ancak gerekli olduğunu biliyordum. Senin için.

Anladığım kadarıyla babamın tek istediği nüfuzlu ve güçlü bir soylu ejderhayla evlenip tahtımda kalmamdı. Fakat lanetin bozulmasını neredeyse imkânsız kılmak isteyen İblis Kral, gerçek eş, sahiplenme ve işaretleme kısımlarını da eklemişti. Acaba bana

gerçek eşimi bulmak için esasen sonsuza dek zaman tanıyarak köylülerin yaşlanacağı ama kale halkının yaşlanmayacağı şartını, aklının berraklaştığı bir an babam mı ekledi diye merak ediyorum.

Bu lanet olmasa seni bulamazdım, Finley. Sevmediğim biriyle krallığın dışında yaşıyor olurdum. Seni tanıma şansını kaçırmış olurdum. Seninle dövüşmeyi. Seni sevmeyi ve sahiplenmeyi. Lanet bizi bir araya getirdi. Ve cehennem gibi olsa da senin için hepsine sil baştan yeniden katlanırdım. Sana yeniden âşık olmak için sonsuza dek beklerdim. Seve seve. Bu krallığın küllerinden mükemmel bir aşk doğdu. Şimdi o aşkı daima el üstünde tutacağım.

Seni sonsuza dek seveceğim.

Kütüphaneye yaptığın gezilerin ardından, bu mektuptaki ana noktaların bir kısmını ya da çoğunu zaten bildiğinden şüpheleniyorum. Her yeni kitapla parçaları bir araya getirdiğini görebiliyordum. Yazgımın farkına vardığında yüzünde beliren ifadeyi âdeta görebiliyorum. Şu an bana yardım etmeye çalıştığının farkındayım fakat benim tek isteğim özgürlüğüne kavuşup ömrünün geri kalanını mutluluk içinde geçirmen. Burada, Dolion'un bahsettiği yıkılmış tahttan başka bir şey yok.

Özgürce uç, küçük ejderham. Sonraki yaşamımızda seninle karşılaşmak umuduyla...

Sonsuza dek hizmetindeyim,

Nyfain

Not: Özgürlüğüne kavuştuğunda birkaç yeni kitap gönderir misin? Kütüphanenin yenilenmeye ihtiyacı var.

Gözyaşları içinde gülümsedim. Evet, çoğu parçayı bir araya getirmiştım. Pek inanamasam da gerçek eşler olduğumuza dair tüm işaretler ortadaydı: O harika, rahatlatan kokusu, dörtlü bağımız, hayvanlarımızın birbiri için yanıp tutuşması ve ejderhasının ilkel üreme çılgınlığı. Ayrıca hayvanımın ne olabileceğine dair işaretlerin de farkına varmıştım.

Fakat bunları onun ağzından duymak...

Yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Yüreğim sızladı.

Bir parçam birbirimizi işaretleyip laneti sona erdirmiş olmamızı diliyordu. O kadar yaklaşmıştık ki! Fakat elbette bu, İblis Kral'ın kuvvetlerini ileri sürmesi ve sonunda Nyfain'in icabına bakması için bir boşluk yaratmış olurdu. Laneti bozmamamız hayati önem taşıyordu.

Yine de... Özlem duymaktan kendimi alamıyordum.

Yeni evimin karanlık kıyılarına yaklaşmamızı izlerken kâğıdı katlayıp göğsüme bastırdım.

Nyfain'e geri dönüp başlamış olduğumuz işi bitirebilmek için yolculuğumun bir sonraki ayağından sağ salim çıkmam gerekiyordu.

SON

YAZAR HAKKINDA

K.F. Breene, Wall Street Journal, USA Today, Washington Post, Amazon Çok Satanlar Listesi ve Kindle Store'da çöksatan doğaüstü romantik, şehir fantezisi ve fantastik roman yazarlarından biridir. Dört milyonun üzerinde kopya satan yazar, büyü ve geceleri ortalarda dolaşan varlıklar üzerine hikâyeler yazmadığı zamanlarda şarap içip muziplikler planlıyor. Kuzey Kaliforniya'da kocası, iki çocuğı ve bozuk koşu bandıyla yaşamını sürdürmekte.

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!